

Giới thiệu Rượu Yêu

Đừng bỏ lỡ siêu phẩm Rượu Yêu của tác giả Gà Trống Đẻ Con, Phượng Tiểu Hi thuộc thể loại hiện đại, sự sinh luyến, trâu già gặm cỏ non, 3S- đặc biệt đặc biệt ngôn tình sắc

Nghe nói cậu hai nhà họ Tôn có cô dâu rất là đẹp, mắt sáng, môi căng, gò má cao, mũi nhỏ. Cậu ta rất thương cô dâu, lúc nào ra ngoài cũng hận không thể công cô trên lưng mà đi.

Nhưng mà nói qua nói lại cũng không giải thích được, mỗi lần đi chung với nhau là cậu ta đều đỏ mặt. Sao vậy nhỉ, đáng lý người đỏ mặt mới phải là cô dâu kiều kiều vô song mới đúng chứ?

Cùng theo dõi truyện hot để biết lý do tại sao cậu hai lại đỏ mặt nhé!

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Con Gái Mà Khóc Thì Sẽ Không Đẹp

Ánh nắng mặt trời hơi chói chang, Thôi Kiệu Hôn đứng trước cổng ký túc xá vừa che nắng vừa mắng cái tên khốn Chu Lâm kia.

Hôm nay là ngày cuối cùng của kỳ nghỉ hè, Thôi Kiệu Hôn đã sớm nói với Chu Lâm rằng ngày này sẽ cùng nhau đi ăn lẩu, sau đó mua một chút đồ dùng cho ngày mai, tiếp theo sẽ cùng nhau qua nhà anh vui vẻ.

Hay lắm, vậy mà bây giờ đã quá giờ hẹn gần hai tiếng đồng hồ rồi mà Chu Lâm vẫn chưa xuất hiện để đón cô. Chu Lâm à Chu Lâm, anh dám để em làm con ngỗng* phơi thân ở đây!

(*Con ngỗng: ý chỉ Kiệu Hôn chờ đợi lâu đến dài cổ.)

Thôi Kiệu Hôn thở phì phì giậm chân mấy cái, mấy thanh niên cùng trường vừa đi ngang qua, nhìn thấy cặp chân dài thon dưới lớp váy ngắn không ngừng lên xuống thì đỏ mặt điên cuồng huyết sát.

“Người đẹp, đừng có giậm mạnh quá, chân em không đau nhưng mà lòng bọn anh đau đó nha, a ha ha.”

“Đau em gái này!” Vốn trời đã nóng rồi, lại còn gặp bọn điên này, Thôi Kiệu Hôn lập tức nổi máu, cô không nói hai lời cúi người bắt lấy hòn đá nhỏ cạnh chân ném tới đám thanh niên đó, “Cút đi, một lũ ngu xuẩn! Đừng để bà đây gặp lại bọn này, bằng không bà đây đánh chết bọn này! Khốn kiếp!”

Đám thanh niên kinh hoàng co chân bỏ chạy, vội vội vàng vàng muốn rời khỏi đây. Trời ạ, người gì mà hung dữ quá vậy.

Thôi Kiệu Hôn nhìn bóng lưng của mấy thanh niên đó, hừ một tiếng lấy điện thoại trong túi ra, nhấn gọi cho số điện thoại gần nhất trong lịch sử.

“Alo?” Tiếng chuông vang lên chưa được mấy giây thì bên kia đã truyền đến giọng nói khàn khàn của Chu Lâm.

Thôi Kiệu Hôn nhú chặt hàng mày, cô gần như là quát lên: “Anh đang ở đâu hả! Em đang nhắn cho anh mười cái tin rồi, tại sao giờ này vẫn chưa xuất hiện!”

“Hôn Hôn à...” Bên kia Chu Lâm còn chưa dứt lời, thì một âm thanh kỳ lạ khác đã truyền vào tai Thôi Kiệu Hôn: “Chu Lâm, đừng dừng...”

Chu Lâm, đừng dừng... Chu Lâm, đừng dừng... Chu Lâm, đừng dừng...

“Chu Lâm!” Thôi Kiệu Hôn hét lên một tiếng, cô cắn răng rống vào điện thoại: “Mẹ kiếp anh tên khốn! Để tôi xem đời anh có yên hay không, chúng ta chia tay!” Rống xong Thôi Kiệu Hôn lập tức đập máy, mặc kệ tiếng gọi của Chu Lâm vội vã ở bên kia.

Thôi Kiệu Hôn tức đến ói máu, cô không ngừng đá bay những hòn đá dưới chân mình, điên cuồng giậm chân đến mức đôi giày cao gót cũng muốn gãy.

“Khốn kiếp khốn kiếp khốn kiếp!” Thôi Kiệu Hôn thở hổn hển, một người qua đường lướt ngang không khỏi tò mò quay đầu nhìn lại.

“Nhìn cái gì mà nhìn! Cút đi!” Thôi Kiệu Hôn quát lên một tiếng, người kia bị dọa sợ vội vã chạy đi.

Chu Lâm là bạn trai của Thôi Kiệu Hôn, hai người quen nhau từ hai năm trước, tình cảm nói ra cũng rất tốt. Quan hệ qua lại rất là đẹp đẽ.

Vốn dĩ từ khi mới bước vào đại học Lưu Sơ, Thôi Kiệu Hôn đã được mọi người tặng cho cái danh hoa khôi của khoa chính trị. Người đẹp, đối nhân xử thế không tệ, thành tích học tập lại cao, chỉ trong chớp mắt, cái danh hoa khôi này lan rộng khắp mọi nơi. Đâu đâu nhìn thấy Thôi Kiệu Hôn, mọi người

sẽ không keo kiệt mà mở lời chào hỏi: “Người đẹp, chào em”

Dĩ nhiên, mặt đẹp thân cũng đẹp. Nếu nói theo kiểu hoa mỹ, thì thân hình Thôi Kiệu Hôn đúng là mê người, như một yêu tinh hóa thân đầy đọa đàn ông. Ngực cup C săn chắc, eo nhỏ gọn mảnh khảnh, cặp mông tròn trịa mềm mại. Thôi Kiệu Hôn là người tập yoga, thể hình và một số loại thể dụng dụng cụ khác, cho nên cơ thể xinh đẹp săn chắc này nó không chỉ một mà là mười.

Nhớ có lần liên đoàn tổ chức một hội thao, Thôi Kiệu Hôn miễn cưỡng tham gia hoạt động nhảy múa tập thể. Trong khi các nữ sinh khác còn đang cố gắng gập người, thì bản thân cô đã mấy vòng lộn nhào ba trăm sáu mươi độ cuộn đầu xuống chân.

Lúc đó người xem ai ai cũng kinh hồn, cũng là từ lúc đó danh tiếng người đẹp của cô cũng bay xa đến tận sinh viên năm cuối.

Đến khi kết thúc học phần năm nhất, thông lệ cũ sẽ bầu chọn Hoa hậu giảng đường cho mùa học mới. Khi đó Thôi Kiệu Hôn cũng có tham gia, trải qua vài vòng thi thì được mang cái vương miện lên đầu, trực tiếp từ “người đẹp” biến thành “Hoa hậu”.

Mà nói, mỹ nhân lúc nào cũng nghĩ đến người đứng cạnh mình hoặc là mỹ nam, hoặc là rùa vàng. Bắt đầu năm hai thì có rất nhiều, rất nhiều nam sinh hỏi quen cô, nhưng mà từ đầu đến cuối Thôi Kiệu Hôn chưa từng để mắt đến ai. Cho đến khi tên phú nhị đại Chu Lâm xuất hiện.

Không phải là trước kia chưa từng có người giàu có theo đuổi, nhưng Chu Lâm này lại vô cùng đặc biệt. Bởi vì cùng bằng tuổi cô, nhưng Chu Lâm đã trở thành tổng giám đốc của một công ty lớn ở Thượng Hải, sở hữu số gia sản kếch xù của người cha quá cố, hiện nay đến trường chỉ là nghe theo lời trưởng bối trong nhà mà thôi.

Bề ngoài Chu Lâm cũng rất khá, hoàn toàn đúng với cái danh “play boy”. Sở dĩ cô chọn quen anh cũng bởi vì anh khiến cô thỏa mãn lòng hư vinh. Anh sẽ sẵn sàng mua cho cô một chiếc xe hơi đắt giá, một căn nhà sang trọng tuyệt hảo với những thứ xa xỉ mà người thường không dễ có.

Dù biết chuyện lợi dụng Chu Lâm là không tốt, nhưng mà Thôi Kiệu Hôn biết anh quen cô cũng đâu phải là không lợi dụng cô. Thường xuyên đi với nhau đến các hộp đêm, quán bar, tiệc rượu, thậm chí là những nơi hiêm hách khác. Chu Lâm biến cô thành người của anh cũng để được thỏa mãn lòng hư vinh có cô người yêu mỹ lệ như cô thôi.

Vốn rằng tình cảm hai người ban đầu là như thế, nhưng dần dà về sau thì lại thay đổi. Chu Lâm nói rằng anh đã thật sự yêu cô, mà Thôi Kiệu Hôn cũng đã có tình cảm với anh. Qua lại một năm, hai người bước đến mối quan hệ gặp mặt cha mẹ. Tuy rằng nói cái này hơi sớm, nhưng mà khi đó tình cảm mặn nồng, Chu Lâm thật sự cho rằng hai người sẽ chắc chắn về chung một nhà.

Cha Chu Lâm mất, mẹ anh thì rất ưng cô. Thôi Kiệu Hôn ra mắt người nhà Chu Lâm, nhưng anh lại không được ra mắt cha mẹ cô.

Thôi Kiệu Hôn nghĩ, anh là người đã có sự nghiệp, tuy rằng chưa vững chắc nhưng cũng là một người có tiếng, lời anh nói ra sẽ khó mà rút lại được. Còn về phần cô, ai biết được sau này hai người chia tay, con gái mới lớn biết nói như thế nào với cha mẹ?

Cứ như thế như thế, hiện giờ thì cũng đúng hết với suy nghĩ ngày đó của Thôi Kiệu Hôn rồi. Thôi Kiệu Hôn ngồi xổm xuống bên đường, mối quan hệ hai người đang tốt lắm, sao Chu Lâm lại đi với người con gái khác?

Mặc dù trong lòng tức giận, nhưng mà thật ra cảm giác đau lòng lại nặng nề hơn. Thôi Kiệu Hôn yêu Chu Lâm, cô không chối. Tình cảm của cô đối với anh từ lâu đã rất sâu rồi, bây giờ nói chia tay là chia tay như thế nào cho được.

Một cô gái hai mươi tuổi hơn, thật ra mà nói, tuy Chu Lâm không phải tình đầu của Thôi Kiệu Hôn, nhưng tình cảm cô dành cho anh rất nhiều, rất nhiều. Cô không hiểu mình làm sai cái gì, cho dù thời gian một tháng hè trải qua vừa rồi, cô dành thời gian đêm nào cũng nói chuyện qua điện thoại, ngọt ngào vui vẻ như cũ.

Nhưng đến khi cô trở về trường cách đây hai tuần, Chu Lâm lại nói anh chưa thể quay về được. Cô không trách, chỉ dặn ngày cuối hè hãy đến đi chơi với nhau. Mấy ngày nay gọi điện Chu Lâm đều nói anh bận, không có thời gian gọi cho cô được. Thôi Kiệu Hôn cũng không trách, cô nói anh giữ sức khỏe.

Đến tận bây giờ, cô gọi anh không bắt máy, nhắn cho anh hơn mười tin nhắn. Cuối cùng khi anh nhận điện thoại, cô lại nghe giọng của người phụ nữ đang cạnh anh.

Giọng điệu đó, cô đã từng trải qua, làm sao mà không hiểu chuyện hai người đang làm là gì cơ chứ? Lẽ ra Thôi Kiệu Hôn nên sớm biết mới đúng, kể từ khi cô về nhà anh đã có vấn đề. Từ những câu chữ, thời gian cuộc gọi ngắn dần và rồi đến chuyện hôm nay.

Thôi Kiệu Hôn cúi đầu bật khóc. Cô sợ nhất là bị phản bội, cô rất sợ.

Ánh chiều phủ xuống thân hình người con gái nhỏ bé. Mái tóc cô dài rũ nhẹ qua bờ vai mảnh khảnh, tựa như dòng nước mắt đang không ngừng chảy xuống đôi gò má non mịn. Tầm thân cô khẽ run rẩy, tiếng thút thít xót lòng bật lên trong gió.

Làn váy trắng bị lay động nhẹ, tiếng bước chân chậm rãi vang đều. Khi sợi tóc mềm mại cuối cùng bị rơi xuống khuỷu tay Thôi Kiệu Hôn, ánh nắng trên đỉnh đầu đã bị che chắn, bóng râm phủ khuất làn da hơi ửng đỏ của cô.

Thôi Kiệu Hôn hít mũi ngược mắt nhìn, trước mặt cô là đôi giày da bóng loáng sang trọng, ống quần tây ôm lấy cẳng chân thon của người trước mặt.

“Bạn học, em có sao không?” Giọng nói ấm áp mang theo hơi thở mềm mại vang lên từ trên cao. Thôi Kiệu Hôn mở to mắt ngẩng đầu.

“Tôi thấy em ngồi dưới nắng lâu như thế, sẽ không tốt cho bản thân đâu.” Người đàn ông vươn tay mím cười, toan muốn đỡ Thôi Kiệu Hôn đứng dậy.

Nụ cười anh ta dịu dàng, đôi mắt sáng như ngôi sao lấp lánh vui vẻ, anh ta nắm lấy hai tay Thôi Kiệu Hôn, thân hình cao lớn hơn cúi xuống, anh ta nói: “Đừng khóc, con gái mà khóc sẽ không đẹp.”

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chia Tay

Người đàn ông nở nụ cười tỏa nắng, còn chói hơn cả ánh mặt trời.

“Sao em lại khóc? Khăn này, lau mặt đi.” Anh lấy một cái khăn tay từ trong túi ra đưa cho cô.

Thôi Kiệu Hôn hít mũi nhận lấy, đưa lên mặt lau từng chút một, miệng nói cảm ơn rồi cứ nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt.

Anh ta rất là đẹp trai, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, đường nét cứng rắn cương nghị, khác với nụ cười trên bên môi mềm mại và dịu dàng. Tóc anh ta vuốt cao, thời thượng, gọn gàng, một màu đen sạch sẽ.

Một thân anh ta là bộ tây trang đen sang trọng, toàn thân tỏa ra mùi vị đàn ông chững chạc thành đạt. Thôi Kiệu Hôn thầm đánh giá mấy lượt, cuối cùng bày ra vẻ yếu đuối nhu nhược nói: “Anh có xe không, có thể giúp tôi một chuyến không?”

“Có, chuyện gì?” Anh vẫn cười như thế.

“Ngày mai đã phải lên lớp, hiện giờ tôi vẫn chưa có đồ đạc đầy đủ, anh có thể cho tôi quá giang về nhà được không?” Đôi mắt cô long lanh long lanh, bờ môi căng mọng chu ra nũng nịu hết mức.

Đôi mắt anh chậm rãi sáng lên, sau đó gật đầu đáp: “Được.”

Ai ôi, trai đẹp lại còn tốt bụng. Thôi Kiệu Hôn nhìn bóng lưng của anh mà vui vẻ nở nụ cười thích thú.

Anh nói cô cứ đứng ở chỗ râm mát đợi anh, anh lái xe đến sau. Đợi khoảng gần ba phút đồng hồ, Thôi Kiệu Hôn sung sướng ngồi trên chiếc Vivere. A a a, rùa vàng rùa vàng rùa vàng rùa vàng, Thôi Kiệu Hôn giống như là quên hết buồn bã mà reo hò trong lòng.

“Nhà em ở đâu?”

“Đây, địa chỉ này.” Thôi Kiệu Hôn nhanh chóng lấy địa chỉ nhà của Chu Lâm ra rồi đưa cho anh. Sau đó nói: “Anh nhanh một chút nha, mẹ tôi sớm đi ra ngoài, sợ về không kịp bà sẽ khóa cửa mất!”

Theo tính cách của Chu Lâm chắc chắn anh ta sẽ đuổi người nằm cạnh ra ngoài, rồi sẽ xông khỏi cửa chạy đi. Tuy rằng không biết Chu Lâm có còn yêu mình hay không, nhưng Thôi Kiệu Hôn nghĩ anh ta sẽ không muốn mất một cô bạn gái xinh đẹp như cô đâu.

Mà muốn bắt mắt Chu Lâm quan hệ bên ngoài với người khác, thì Thôi Kiệu Hôn phải nhờ vào tài lái xe của người bên cạnh rồi. Chu Lâm phản bội cô trước, cho dù bây giờ tình cảm của cô đối với anh ta nhiều như thế này cũng sẽ không điên mà tiếp tục giữ mối quan hệ này!

Người đàn ông bên cạnh gật đầu một cái, sau đó nhanh chóng đạp chân ga lái xe.

“Em tên gì?” Trả điện thoại lại cho Thôi Kiệu Hôn, anh hỏi.

“Thôi Kiệu Hôn.”

“Thôi Kiệu Hôn?”

“Anh biết tôi sao?” Cô đưa mắt về phía anh, tò mò nhìn nhìn.

“Biết.” Rề cưa, anh bật cười đáp: “Hoa hậu giảng đường Lưu Sơ ba năm liên tục.”

“Ha ha.” Thôi Kiệu Hôn ngượng ngùng cười hai tiếng. Ôi ôi, danh tiếng của cô bay xa bay xa. “Vậy anh tên gì? Sao anh lại biết tôi?”

“Tôn Dịch, trên diễn đàn trường có rất nhiều thông tin về em.” Cho nên vừa nghe tên đã biết ngay cô là Hoa hậu giảng đường đó.

Thôi Kiệu Hôn gật gù, sau đó yên lặng không nói gì thêm. Cô đưa mắt nhìn ra ngoài cửa kính, từng ngôi nhà san sát lướt nhanh như gió, đoàn người trên phố vội vàng vàng bước đi.

Trong số những người vợ vãi đó, cũng có Thôi Kiệu Hôn cô...

Tôn Dịch lướt nhìn nửa gò má của cô gái bên cạnh, trong lòng không rõ đang buồn hay đang vui.

Vốn dĩ hôm nay anh có buổi họp cuối cùng ở Lư Sơn, từ công ty anh trai trở về còn chưa kịp chạy vào trong, đậu xe xong lại thấy Hoa hậu của trường ngồi khóc một mình.

Phải, anh sớm biết cô tên là Thôi Kiệu Hôn, cũng đoán được mấy phần vì sao cô lại khóc. Lúc cô hét lên hai chữ “Chia tay”, giọng nói nghèn nghẹn, giận dữ lại đau khổ vang lên xuyên thấu bầu trời, làm sao mà anh không nghe được chứ?

Bạn trai của Hoa hậu Tôn Dịch cũng biết, đó là một cậu thanh niên tài giỏi nhưng lại thích chơi bời. Thời gian hai người quen nhau oanh động cả trường, dù rằng Tôn Dịch dạy cho sinh viên năm cuối, nhưng ít nhiều lại rõ được tình hình của cặp đôi trai tài gái sắc năm ba này.

Trong lòng nghĩ rằng nên mặc kệ bọn họ đi, Thôi Kiệu Hôn khóc một lúc thấy mệt rồi sẽ dừng thôi. Nhưng mà không biết trong đầu bị hỏng chỗ nào, Tôn Dịch lại ngồi yên trong xe cách cô một đoạn không xa, cứ như vậy nhìn cô ở đó. Điện thoại có mấy cuộc gọi đến, Tôn Dịch nhận máy nói anh có việc gấp đột xuất, nếu có chuyện quan trọng thì khi về anh sẽ đến trường sau.

Đợi cho đến hơn hai mươi phút sau, người Tôn Dịch cũng cảm thấy không thoải mái, vậy mà cô gái Thôi Kiệu Hôn kia hừng hực chịu khổ như vậy, một người đàn ông như anh lập tức dâng lên cảm giác thương hoa tiếc ngọc.

Cho nên Tôn Dịch không suy nghĩ nhiều, mở cửa đi mấy bước đến trước mặt cô, đỡ cô dậy và rồi bây giờ thì chờ cô về nhà.

Lòng anh nói, đây là học sinh trường mình, Tôn Dịch anh không thể lơ là được.

Nhưng mà đến lúc Thôi Kiệu Hôn bước xuống xe, chạy lên “nhà cô”, tiếng động ầm ĩ vang ra ngoài, bóng dáng cô chật vật chạy đến xe anh, trên khuôn mặt xinh đẹp lại là dòng nước mắt đáng ghét thì Tôn Dịch nghĩ, khôn kiếp, đừng có đau lòng nữa có được hay không!

Khi nhìn thấy Thôi Kiệu Hôn đập cửa xông vào phòng, điều đầu tiên mà Chu Lâm nghĩ có lẽ là tại sao anh ta lại ngu ngốc như vậy.

Chu Lâm hoảng sợ đẩy mạnh người phụ nữ đang phủ thân trên người anh ta. Thôi Kiệu Hôn khóc lớn chạy đến vùng cho anh ta hai cái tát, sau đó còn không kịp để cho anh ta đứng dậy đã chạy ra ngoài.

“Kiệu Hôn, Kiệu Hôn.” Chu Lâm vớ tay lấy bộ áo ngủ bọc nhanh qua người, anh ta vội vã chạy theo gọi cô lại.

“Chu Lâm, tôi ghét anh!” Thôi Kiệu Hôn đứng giữa phòng khách, cô chỉ ngón tay vào Chu Lâm hét: “Tôi yêu anh như vậy, anh lại dám làm thế với tôi. Anh nói anh cưới tôi vào nhà, cuối cùng lại ngủ chung với người phụ nữ khác, anh có còn là con người hay không!”

“Kiệu Hôn, em nghe anh nói, nghe anh nói đi.” Chu Lâm sợ hãi chạy đến, một phen muốn ôm cô vào lòng.

Nhưng Thôi Kiệu Hôn lại tàn nhẫn đẩy anh ta ra, vùng tay thêm cho anh ta một cái tát. Nước mắt cô rơi như mưa, từng giọt từng giọt thấm đẫm vào trái tim đang rỉ máu của Chu Lâm: “Anh đừng chạm vào người tôi! Đồ dơ bẩn!”

Cô đẩy mạnh anh một cái, sau đó vụt chạy ra ngoài. Hai má Chu Lâm bị cô đánh mà ửng đỏ, anh ta nâng tay ôm má phải, chôn chân tại chỗ nhìn bóng lưng cô chạy đi.

Chu Lâm muốn đuổi theo, nhưng không hiểu vì sao chân mình như đang đeo chì, nặng nề chẳng thể nhấc lên nổi. Anh đưa mắt nhìn bóng dáng người con gái mảnh mai đang nước nỡ kia, lòng anh đau như bị kim châm đâm phải.

“Kiệu Hôn...”

“Chu Lâm, chuyện gì vậy?” Lúc này, bỗng nhiên có một giọng nói dịu dàng của người phụ nữ vang lên.

Chu Lâm giật mình quay đầu lại, nhìn thấy Á Giáng Lân đang chậm rãi đi xuống bậc thang, anh ta lập tức quát lên giận dữ: “Cô câm miệng!”

“A.” Á Giáng Lân thấy Chu Lâm nổi giận cũng không nóng nảy, cô ta chỉ bật cười nói: “Anh hung với tôi làm gì, không phải anh đã rất cuồng nhiệt với tôi sao?”

“Á Giáng Lân, tôi nói cho cô biết, nếu như tôi và Kiệu Hôn không đến với nhau được nữa, thì cô đừng nghĩ sống yên ở cái Thượng Hải này!” Câu cuối Chu Lâm rống lên, anh ta bắt lấy cái túi xách đặt trên bàn của cô ta ném về phía cửa, “Cút đi!”

Á Giáng Lân vừa chỉnh áo vừa chậm rãi bước đi, hầu như không xem lời đe dọa của Chu Lâm ra gì.

Thôi, mặc kệ anh ta nổi cáu như thế nào, cô ta cũng không tin anh ta dám làm gì cô! Mà đáng lý ra, người nói câu đó phải đúng là Á Giáng Lân cô ta mới đúng chứ.

Nhớ đến những hình ảnh còn lưu lại trong điện thoại mình, Á Giáng Lân ngược lại vô cùng vui vẻ, cô ta nhặt túi xách, sau đó không quay đầu mà nói: “Chu Lân, anh nghĩ Kiều Hôn sẽ tiếp tục yêu anh sao? Đừng nói bây giờ anh cho cô ta đứng tên nửa số cổ phiếu của công ty nhà anh, chỉ cần tôi đưa những thứ mà tôi đang có cho cô ta, tôi nghĩ rằng không chỉ có Hoa hậu Lưu Sơ mà là cả cái Thượng Hải này sẽ quay lưng lại với anh đó.”

Á Giáng Lân cười lên mấy tiếng, giọng điệu nham hiểm khiến cho tầng tầng lớp lớp da gà Chu Lân nổi lên. Khi anh ta chuẩn bị ném đồ đến bên người cô ta, Á Giáng Lân đã nhanh chóng rời khỏi căn nhà rộng lớn này.

Đến khi tiếng xe của Á Giáng Lân đã vang xa, bấy giờ Chu Lân mới ngã ngồi xuống ghế sofa.

Hai tay anh ta ôm đầu, trước mặt dần hiện lên khuôn mặt khổ sở của Thôi Kiều Hôn, tim anh ta giống như bị rách ra, chảy từng giọt máu.

Kiều Hôn, anh không phải như em nghĩ. Xin em tin anh, xin em tin anh...

Gà Trống: Ban đầu tôi chẳng mong xuất hiện cái anh Chu này, nhưng mà Hi lại yêu thích thể loại tay ba giữa hiện tại và tương lai. Nhưng mà độc giả yên tâm đi, đảm bảo anh Chu sẽ nhanh chóng bị loại trừ ngay thôi, bất chấp em gái Hi làm trò, tôi sẽ bảo vệ nguyên tắc một đối một của mình. Ha.

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Người Đàn Ông Tốt Bụng

Tôn Dịch theo lời Thôi Kiều Hôn lái xe đưa cô đến công viên thành phố.

Cả một đoạn đường Tôn Dịch chỉ lẳng lặng lái xe, hầu như không một tiếng động nghe Thôi Kiều Hôn khóc.

Anh không biết an ủi cô như thế nào, nghĩ đến mình không thân không thích, đối với cả hai chỉ là thân phận người qua đường và thầy trò tương lai ra, Tôn Dịch sợ mình làm quá sẽ dọa cô chạy mất.

Ây, nói như thế nào thì nhan sắc của Hoa hậu giảng đường cũng khiến anh có chút mê mẩn. Có lẽ là vì muốn hẹn hò với bạn trai, cho nên hôm nay Thôi Kiều Hôn mặc đồ rất xinh đẹp; áo ngắn tay hồng cổ tim khoét sâu, phối hợp váy trắng ngắn và đôi cao gót đen. Với gương mặt quyến rũ, thân hình nóng bỏng, đôi chân thon dài và đôi mắt mềm mại như cô, thật ra mà nói, nhìn qua khó có ai nghĩ rằng cô là học sinh năm cuối đại học.

Thôi Kiều Hôn ôm chặt túi xách trong ngực, đôi mắt dăm lệ nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Cô nhớ lại khuôn mặt của người phụ nữ trong phòng Chu Lân, đó chính là người từng bị thua cuộc trong vòng chung kết Hoa hậu giảng đường năm ngoái, kẻ mà Thôi Kiều Hôn ghét nhất ở khoa triết học, Á Giáng Lân.

Cô ta từ lâu đã có ý với Chu Lân bạn trai của cô, gia thế cô ta hiển hách, tuy rằng không bằng Chu Lân nhưng có thể nói là đứng đầu khoa triết học. Cô ta là một người phụ nữ rất đáng kinh tởm.

Vì muốn được Chu Lân để ý đến, Á Giáng Lân đã từng tìm người có tình bày ra vụ cưỡng bức chính mình, sau đó để cho Chu Lân cứu giúp và từ từ đi sâu mối quan hệ. Lúc đó Thôi Kiều Hôn biết được rõ ràng sự tình ở chỗ cô bạn cùng phòng, cô đã cười nằng nặt đứng là một con ả ngu xuẩn.

Nhớ đến khi đó, một vài lớp khoa chính trị cùng nhau tổ chức một buổi tiệc chào đón thành viên mới vào khoa, Á Giáng Lân có bạn ở khoa này, có cơ hội tiếp xúc cô ta đã đi chung với đoàn người của Thôi Kiều Hôn và Chu Lân.

Thừa dịp Chu Lân đi ra ngoài, cô ta đã đi theo và sắp xếp tình huống vô cùng vô cùng chu đáo. Kể cả là người đàn ông nhận tiền cô ta còn đánh mấy cái vào mặt cô ta nữa. Bởi vì không muốn gây ra chuyện chẳng lành, cho nên Chu Lân mới miễn cưỡng giúp đỡ.

Tuy rằng khi đó tình cảm của hai người Thôi Kiều Hôn và Chu Lân chưa có sâu đậm cho mấy, nhưng mang danh là bạn trai cô, Chu Lân thật sự chẳng có ham muốn gì với Á Giáng Lân. Nơi diễn ra cuộc ẩu đả cũng cách phòng bao Thôi Kiều Hôn ngồi không xa, thấy Chu Lân trở ra lâu mà chưa quay lại, mấy người bạn trong phòng mới nói Thôi Kiều Hôn ra ngoài tìm anh.

Cũng may chuyện còn chưa có đến mức giới hạn, Chu Lân chỉ là ăn mấy đám, rồi một nụ hôn của Á Giáng Lân rồi xong, Thôi Kiều Hôn cũng chẳng mấy để tâm.

Sau chuyện đó mấy hôm thì Chu Lân mới biết toàn bộ đều là có kế hoạch sẵn. Điều này khiến cho anh ta vô cùng điên tiết. Cho nên mỗi khi nghe thấy câu: “Á Giáng Lân khoa triết học tìm anh kia” của người khác thì Chu Lân sẽ nổi nóng, mà việc theo đuổi người đã có bạn gái của Á Giáng Lân cũng càng thêm khó khăn.

Nhưng mà chẳng phải Chu Lân nói anh rất ghét Á Giáng Lân hay sao? Tại sao nay lại làm chuyện đó với cô ta cơ chứ? Chẳng lẽ những ngày qua anh đều gạt cô, lén lút qua lại với Á Giáng Lân sao?

Nghĩ đến những gì mình đã trao cho anh ta, Thôi Kiệu Hôn không nhịn được mà khóc đến thương tâm, giọng nói nức nở không ngừng gọi tên Chu Lâm.

Tôn Dịch nghe thấy từng tiếng thút thít nghèn nghẹn của người con gái, lòng mảy anh nhúu chặt một chỗ. Chỉ là một tên đàn ông thôi mà, có cần phải khóc đến thế không chứ?

Tuy rằng không biết rõ được chuyện của đôi trai gái này, nhưng mà trong tận thâm tâm Tôn Dịch đã tự mặc định để người yêu của mình khóc như thế này thì cậu thanh niên kia đúng là sai thật!

Anh đập mạnh chân ga, không đến mấy phút đã lái xe đến khu công viên vắng vẻ.

“Tôi xuống trước.” Dừng xe ở ven đường, Tôn Dịch nhẹ nói một câu, sau đó tháo dây an toàn bước ra ngoài. Một cô gái đang trong tình trạng như vậy thì nên có không gian riêng thì hơn.

Thôi Kiệu Hôn không đáp lời, để mặc anh đi ra, còn mình ngồi trong xe nắm chặt điện thoại mà chảy nước mắt.

Điện thoại cô đang reo chuông, sáng lên từng dòng tin nhắn của người cô yêu. Chu Lâm nói hãy tin anh, đừng rời xa anh, anh xin lỗi, xin lỗi.

Cô bất lực cúi đầu, cuối cùng cũng hít một hơi nhắc máy cuộc gọi đến của Chu Lâm.

“Hôn Hôn, em đang ở đâu? Anh xin lỗi, cho anh giải thích có được không? Đừng chia tay, xin em đó, đừng chia tay...”

“Chu Lâm, tôi đã nhìn thấy tất cả, anh còn muốn giải thích điều gì?” Cô hét lên, giọng nói cay nghiệt xen lẫn thất vọng.

Đầu dây bên kia, Chu Lâm thờ hồn hèn bình ổn tâm tình, anh nhắm chặt mắt, gấp gấp nói: “Sự tình không như em nghĩ đâu, Hôn Hôn, em tin anh đi có được không?”

“Được, tôi tin sự tình không như tôi thấy, vậy tôi hỏi anh, tại sao khi cuộc gọi tôi đến, tôi nói chia tay, anh còn không đến tìm tôi? Ngược lại còn tiếp tục làm ra những chuyện bậy bạ với Á Giáng Lân nữa? Nếu anh là tôi, anh sẽ như thế nào!”

“Hôn Hôn...”

“Đừng gọi tôi là Hôn Hôn!” Cô cắn răng, nâng tay vội lau đi dòng nước mắt, “Chu Lâm, chúng ta kết thúc, tôi rất hối hận, tôi rất hối hận!” Lời nói đó như một con dao sắc bén, không những đâm vào tim Chu Lâm ở đầu dây bên kia, mà còn giống như ghim vào lòng Thôi Kiệu Hôn.

Cô nhanh chóng dập máy, tắt nguồn điện thoại, sau đó ngồi yên mà thờ gáp.

Nếu sớm biết Chu Lâm sẽ như thế này, Thôi Kiệu Hôn cô có chết cũng sẽ không yêu anh ta! Cô thật sự vô cùng hối hận, không chỉ hối hận bản thân đã ngu ngốc tin tưởng anh ta, cô hối hận mình đã vội vàng trao cho anh ta những thứ quý giá của mình. Á Giáng Lân, Chu Lâm, hai người cứ đợi đó đi, để tôi xem các người có sống yên được không!

Thôi Kiệu Hôn nhắm mắt, cuối cùng khi đôi mắt đó mở ra, sóng nước nơi đáy mắt đã lặng xuống không còn một dấu tích.

Cô đưa mắt nhìn ra ngoài, lúc này mới phát hiện ra mình đã đến công viên rồi. Ban nãy người đàn ông kia nói anh ta xuống xe trước, bây giờ anh ta đâu rồi nhỉ?

Người đàn ông đó tên là Tôn Dịch, nhưng nghe tên sao lại quen tai thế nào ấy? Thôi Kiệu Hôn tháo dây an toàn ra, sau đó cũng bước xuống xe.

Trước tiên phải nói lời cảm ơn anh ta mới phải, đúng là một người tốt mà, không những đẹp trai mà còn biết giúp đỡ người khác nữa.

Thôi Kiệu Hôn đi lòng vòng khắp nơi, cuối cùng mới thấy bóng người Tôn Dịch ngồi trên dãy ghế đá cách nơi đậu xe rất xa.

Bóng lưng anh ta cao lớn, vai rộng rắn chắc, tấm thân được ôm trọn trong bộ tây trang sang trọng đẹp đẽ. Thôi Kiệu Hôn bước chậm đến chỗ ngồi của Tôn Dịch, cô gọi nhẹ một tiếng: “Anh Tôn?”

Bờ vai người đàn ông giật lên một cái, sau đó anh ta quay đầu lại nhìn Thôi Kiệu Hôn.

Ánh nắng ban chiều phủ xuống đỉnh đầu Tôn Dịch, đôi mắt anh giống như tỏa ra từng tia sáng dịu dàng. Tôn Dịch mỉm cười, “À, có phải khóc xong rồi cảm thấy rất thoải mái không? Nhìn em bây giờ tốt hơn ban nãy rồi đây.”

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Em Là Bông Hoa Xinh Đẹp Nhất

Ngay tại khoảnh khắc Tôn Dịch mỉm cười, Thôi Kiệu Hôn cứ nghĩ là mình lạc vào thế giới thần tiên rồi.

Nhưng mà khoảnh khắc đó chưa tồn tại hết phút đầu tiên, Thôi Kiệu Hôn đã bừng tỉnh.

Nụ cười này rất là quen mắt! Trí nhớ của Thôi Kiệu Hôn rất tốt, nhìn vào điệu cười này của người đàn ông trước mặt, cô lập tức nhớ đến vị giám khảo cuộc thi Hoa hậu giảng đường hai năm trước.

Trong vòng thi ứng xử, có một người đã hỏi là giáo viên năm cuối đã đặt câu hỏi cho cô, sau đó vị thầy giáo đó đã nở nụ cười khen cô đối đáp rất tốt.

“A, thầy Tôn!” Thôi Kiệu Hôn kinh ngạc trừng mắt, khuôn mặt hiện vẻ không thể nào tin nổi.

“Ừ, em biết tôi à?” Tôn Dịch vẫn mỉm cười như cũ, đôi mắt càng sáng hơn nữa.

“Biết, biết chứ.” Thôi Kiệu Hôn toét miệng cười, “Hai năm trước thầy là giám khảo vòng ứng xử của em, thầy có nhớ không?”

“À, tất nhiên là nhớ.” Tôn Dịch gật gù, sau đó anh vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, “Đến đây ngồi một lát đi.”

“Dạ.” Thôi Kiệu Hôn ngượng ngừng bước đến ngồi xuống.

Ai ôi, trong lòng cô than thầm, cảm giác ngồi cạnh giáo viên của mình thật sự là không thoải mái chút nào mà.

“Sao thế? Em không khỏe à?” Tôn Dịch thấy vẻ mặt như bị táo bón của Thôi Kiệu Hôn, rất quan tâm hỏi.

Cô “A” một tiếng sau đó vội vàng lắc đầu. Tôn Dịch cười cười, anh cũng không nói nữa, chỉ thả lỏng toàn thân ngồi đó thư giãn, tựa như cảm giác ngồi yên như thế này khiến anh rất thích thú.

“Thầy Tôn...” Thôi Kiệu Hôn nhìn anh, thập phần mất tự nhiên nói: “Chuyện vừa nãy thật là ngại quá, em không biết thầy là thầy Tôn.” Thật là mất hết thể diện mà.

“Không sao.” Tôn Dịch không mấy để tâm nói: “Dù sao nói ra thì tôi cũng sắp là giảng viên lớp em, đây coi như là một phần trách nhiệm của tôi đi.”

Thôi Kiệu Hôn lại cười gượng hai tiếng. Cô ôm túi xách, sau đó cũng không dám hờ môi nói thêm lời nào. Trong lòng cô dù rằng không kích động như ban nãy nữa, nhưng cảm xúc vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Dành cho Chu Lâm hai năm, thì ít nhiều gì sâu trong Thôi Kiệu Hôn hiện giờ vẫn cảm thấy không mấy dễ chịu. Cô nhìn thẳng về phía trước, thầm nghĩ tới nay đợi hội tụ với mấy cô bạn cùng phòng rồi, chắc chắn cô sẽ thông báo chuyện mình và Chu Lâm chia tay, sau đó xem tình hình thế nào mà tính tiếp.

Nhưng mà theo tính cách của Á Giáng Lân, Thôi Kiệu Hôn lại bắt đầu tính toán. Cô ta nắm trọn khoa triết học trong tay, người ở khoa triết học đó một trăm phần trăm là theo cô ta, cho dù trong số những người đó có nhiều người mến mộ Thôi Kiệu Hôn cô, nhưng hẳn là sẽ không ai dám làm quá gì ngoại trừ lên lún bỏ phiếu bầu chọn cho cô.

Nếu nói theo kiểu ngu ngốc thì có lẽ Á Giáng Lân chính là chị cả của khoa triết học mấy năm nay rồi. Như thế thì chắc chắn không cần bản thân Thôi Kiệu Hôn cô phát ra thông tin chia tay với Chu Lâm, có lẽ ngay từ khoảnh khắc cô ngồi xuống cái ghế này thì Á Giáng Lân đã bắt tay vào việc phát tán tin tức cô ta và Chu Lâm đang qua lại với nhau rồi.

Hừ hừ, như vậy cũng được! Nếu cái đó được thông qua lời Á Giáng Lân truyền trên diễn đàn của Lưu Sơ, vậy thì Thôi Kiệu Hôn cô cũng sẽ bớt đi chút sức lực trong việc này.

Dù sao thì ngày hai người cô và Chu Lâm yêu nhau cả trường ai mà không biết chứ. Nói ra bây giờ có cái chuyện này xảy ra thì tin chắc rằng ai cũng sẽ nghĩ xấu về hai người Chu Lâm và Á Giáng Lân thôi.

Thôi Kiệu Hôn khịt mũi một cái, trong đầu quay vòng vòng những chuyện mình sẽ làm. Tôn Dịch ngồi cạnh cô, mắt anh chỉ lim dim lại, trong con người hiện lên hình ảnh cô gái xinh đẹp ngồi bên đang trầm tư suy nghĩ.

Về mặt cô rất là nghiêm túc, tựa như đang nghĩ về những chuyện quan trọng ghê gớm lắm. Nhưng mà Tôn Dịch lại có thể đoán ra được, thật sự cô chỉ đang nghĩ làm thế nào để khiến người bạn trai kia của cô bẽ mặt mà thôi.

Hàng lông mày thanh tú của Hoa hậu trường Lưu Sơ hơi nhíu lại, Tôn Dịch bắt giác cũng làm theo. Đôi môi cô khẽ mím lại, Tôn Dịch bắt giác cũng muốn mím theo. Cô hít hít cái mũi nhỏ nhắn, lần này Tôn Dịch lại muốn tiến đến véo cho mấy cái.

Bỗng nhiên Thôi Kiệu Hôn cắn môi, làm cho Tôn Dịch thiếu chút nữa là phóng tới vỗ lấy cắn môi cô luôn. Ai ôi, không được rồi, anh bị cái gì vậy chứ!

Thôi Kiệu Hôn là học sinh của anh, chỉ là người qua đường tiện tay giúp đỡ mà thôi. Tôn Dịch nhanh chóng xoay đầu, không tiếp tục nhìn người con gái này nữa.

Anh sợ anh còn tiếp tục nhìn, chắc chắn anh sẽ nổi máu điên mất.

Trong lúc Tôn Dịch đang điên cuồng nhắc nhở bản thân, lại hồ nghi có phải mình đã đến tuổi lấy vợ rồi không, thì anh nghe được giọng nói của Thôi Kiệu

Hôn đang gọi điện thoại.

“Thật vậy ư?”

“Ha ha, khá lắm! Khốn kiếp, mình không tin mọi người lại chấp nhận được con ả đó.”

“Được, mình lập tức sẽ trở về ngay.”

Thôi Kiệu Hôn dập máy. Cuộc gọi đến là từ Lý Nhi Vy, một cô bạn cùng phòng ký túc xá, cô ấy nói rằng trên diễn đàn trường đã có tin tức Á Giáng Lân đang qua lại với Chu Lân. Và đúng như những suy nghĩ của Thôi Kiệu Hôn, sinh viên của ban triết học đa số đều nói giúp cho Á Giáng Lân, trực tiếp cho rằng hai người đó xứng đôi cả gia thế lẫn bề ngoài.

Nhưng chỉ có ban triết học là nghĩ như thế, còn lại sinh viên toàn trường đều hướng về phía của Hoa hậu giảng đường là Thôi Kiệu Hôn cô.

Điều đó cũng phải thôi, ai bảo sự thật là con ả Á Giáng Lân kia là một tiểu tam đề tiện kia chứ.

Hừ hừ. Thôi Kiệu Hôn cắt điện thoại, sau đó nhìn Tôn Dịch nói: “Thầy Tôn, hiện giờ em có việc gấp cần trở lại trường, thầy có tiện về cho em quá giảng được không?”

Tôn Dịch mỉm cười, không nghĩ nhiều lập tức gật đầu. Sau đó hai người cùng nhau trở lại xe.

Lần này trên đường trở về, ngược lại Tôn Dịch đi rất chậm. Anh rõ cô không hề gấp, nhìn dáng vẻ sung sướng khi người gặp họa kia thì chắc chắn rằng cô đang bày trò nghĩ kế rồi.

Tôn Dịch lái xe, đến đoạn đèn đỏ anh hỏi: “Em học lớp nào?”

“A.” Thôi Kiệu Hôn lục lại trí nhớ, đáp: “Lớp H28, khoa chính trị.”

“Ồ, trùng hợp thật, tôi dạy chính trị lớp em.” Tôn Dịch tỏ ra vui vẻ, thật ra thì toàn khoa chính trị ba mươi lớp thì anh dạy hết hai mươi lớp rồi.

“À.” Thôi Kiệu Hôn cũng không ngạc nhiên mấy, nhưng bất chợt nhớ đến chuyện ngày hôm nay, cô lập tức trở nên khấn trương: “Thầy Tôn, chuyện hôm nay...”

“Tôi không biết gì cả.” Đèn chuyển sang màu xanh, Tôn Dịch cười cười nói.

Cảm thấy Tôn Dịch cũng sẽ không rồi hơi mà nghĩ nhiều, cho nên Thôi Kiệu Hôn cũng không nói nữa, chỉ cảm ơn một tiếng sau đó quay đầu nhìn ra ngoài. Nhưng mà cô lại không biết, những tương chuyện này mãi mãi bị chìm xuống đất, nào đâu rất lâu rất lâu về sau, vẫn có người cau cù nhắc lại chuyện này, không những gắt gỏng với cô, người đó còn dỗi hờn đòi cách ly cô một thời gian nữa cơ. Ày, cái này thì để sau hẵng nói, chuyện trước mắt chính là bỗng nhiên Tôn Dịch cảm thấy rất chờ mong ngày mai sẽ đến lớp của Hoa hậu.

Hiện giờ cũng đã là gần năm giờ, các sinh viên ở ký túc xá bắt đầu lục đục người thì đi ra người thì đi vào. Cổng ký túc xá hơi đông, không khí đang vô cùng sôi nổi, bỗng chiếc Vivere sang trọng chậm chạp chạy tới làm cho tất cả ngạc nhiên trở mắt nhìn.

Ai ôi, chiếc xe này không phải là chiếc xe huyền thoại của lão Tôn giảng viên năm cuối sao? Nay tới ký túc xá nữ để làm cái gì thế nhỉ?

Trong khi mọi người đang tò mò nhìn chăm chăm chiếc xe, thì cánh cửa ghé lái đã nhanh chóng mở ra, sau đó mọi người lại tròn to mắt nhìn thấy người trong cuộc của đề tài mới nổi lên trên diễn đàn trường, Hoa hậu giảng đường, hoa khôi khoa chính trị, bạn gái “cũ” của đại gia Chu Lân, người đứng đầu các cuộc thi toàn diện của nữ sinh Lưu Sơ, Thôi Kiệu Hôn a a a a.

“Mẹ ơi, cứu con với.” Đầu đó vang lên tiếng hét thấu trời của một người nào đó, tiếp theo đó là hàng loạt máy ảnh được đưa lên.

Chưa đến hai phút, diễn đàn trường Lưu Sơ lại tăng thêm một đề tài nóng máu mới, vô cùng máu chó, vô cùng thú vị: “Hoa hậu Thôi Kiệu Hôn, mỹ nhân xinh đẹp bước ra từ Vivere của lão Tôn” ba la ba la ba la...

Vốn dĩ chuyện cũng không đáng phải bật chế độ đèn đỏ lên đâu, chẳng qua là người tạo đề tài này là một nữ sinh đầu óc toàn là tiểu thuyết ngôn tình các thứ. Từ khi nhìn thấy cặp chân dài của Thôi Kiệu Hôn là đã nghĩ ra hết toàn bộ cảnh tượng mê người giữa một lão giáo và cô học trò xinh đẹp rồi.

Hu hu, đừng có trách cô ấy, chẳng phải trong trường này cũng có mấy cặp đôi giảng viên và sinh viên sao! Hừ, đã thế lão Tôn hơn ba mươi tuổi rồi mà còn chưa có con chưa có vợ cũng chưa có người yêu. Ai biết được lão để ý Hoa hậu của trường từ lâu, nay thấy tình cảnh cặp đôi đại gia Chu Lân và mỹ nhân xa lạ, cho nên lão thừa nước đục thả câu, một phen muốn đem cái cặp chân kia dán lên người mình chứ. Khụ, không nên nói nữa, càng nói càng lên máu.

Trên thế gian này chẳng có gì là không thể xảy ra được cả. Cho nên, sau khi đề tài được mở ra trong vòng năm phút, đã lập tức đá văng đề tài “Tình yêu tuyệt đẹp của Á Giáng Lân và Chu Lân” rồi.

Thôi Kiệu Hôn cảm thấy có rất nhiều ánh mắt kì lạ phóng tới mình, quay đầu lại nhìn nhưng chẳng thấy có cái gì khác lạ ngoài việc các sinh viên đang xì xầm gì đó.

Cô không thèm quan tâm nữa, đóng cửa xe rồi cúi đầu chào người ngồi bên trong: “Cảm ơn thầy Tôn, mong rằng ngày mai sẽ gặp lại thầy.”

“Không có gì, hẹn gặp lại, tạm biệt.” Tôn Dịch mỉm cười sau đó lái xe rời đi.

Thôi Kiệu Hôn nhìn bóng chiếc xe khuất sau ngã rẽ, lúc này cô mới xoay người đi vào cổng.

Cả đoạn đường đi, mặc dù Thôi Kiệu Hôn cảm thấy vô cùng khó chịu trong người, nhưng mang cái danh vang dội từ lâu, cho nên ngoài mặt cô vẫn mỉm cười nhẹ nhàng, hoàn hảo trở thành một cô gái dịu dàng khác hẳn hình tượng buổi trưa.

Lên đến phòng, điều đầu tiên Thôi Kiệu Hôn làm chính là rống lên một tiếng. Sau đó không đợi cho tinh thần của ba người trong phòng trở lại bình thường, Thôi Kiệu Hôn đã nhảy lên giường đâm liên tục xuống nệm.

“Á! Kiệu Hôn cậu bình tĩnh đi!” Lý Nhĩ Vy là người phục hồi đầu tiên, cô chạy nhanh đến chỗ Thôi Kiệu Hôn kéo chân bạn mình xuống.

Lục Phiến Nhu và Tường Lệ sau đó cũng chạy lại chỗ giường Thôi Kiệu Hôn, miệng không ngừng an ủi cô.

“Làm sao vậy chứ! Cái tên khốn Chu Lâm đó, mình nhất định sẽ chinh chiến hắn ta! Đừng có khóc, ai ôi Kiệu Hôn đừng khóc.” Tường Lệ vừa nấn mỡng Thôi Kiệu Hôn vừa nói.

“Lệ Lệ, cậu lại ăn đậu hũ của mình.” Thôi Kiệu Hôn quát lên, sau đó lật người bật dậy, giận dữ nói: “Mình là ai mà lại khóc vì cái tên đó chứ hả!”

Ba người Tường Lệ giật mình nhìn nhau, bọn họ nhìn khuôn mặt giận dữ của cô, viên mắt hơi ửng lên thì cũng ngấm hiểu với nhau đôi chút.

“Đến đây, cho tớ ôm một cái.” Tường Lệ chồm người muốn ôm Thôi Kiệu Hôn, nhưng tay còn chưa kịp chạm vào bờ vai của người đẹp, thì Tường Lệ đã bị mắng: “Ôm cái khi! Đừng tưởng tới việc ăn đậu hũ của tớ!”

Mọi người cùng nhau bật cười, cười xong lại cùng nhau thở dài.

“Được rồi, hôm nay tớ chẳng mua được cái gì cho ngày mai cả, hay là tối nay chúng ta cùng nhau đi mua đồ đi, được không?” Thôi Kiệu Hôn khoác vai Lý Nhĩ Vy, đập Tường Lệ một cái, rồi lại hôn lên mặt Lục Phiến Nhu nói.

Ba người phì một tiếng, cũng không có nói gì về chuyện của cô và Chu Lâm nữa. Mọi người đợi khi Thôi Kiệu Hôn ôm đồ vào phòng tắm, mới tụm đầu với nhau bàn bạc.

Mặc dù không muốn để cho Thôi Kiệu Hôn phiền muộn, nhưng chọc cho người đẹp phòng ký túc xá này không vui, bọn họ nhất định sẽ không để cho Chu Lâm và Á Giáng Lận vui vẻ với nhau được đâu!

Ấy, mà nghe nói Thôi Kiệu Hôn đi chung với thầy Tôn, không biết có gian tình gì không nữa.

Tuy rằng cái này thật ra cũng không có khả năng cao, nhưng mà thầy Tôn là lão già hơn ba mươi rồi, không đâu lại để cho Thôi Kiệu Hôn ngồi xe mình làm cái gì?

Lại nói, nếu như sự thật là thầy Tôn và Kiệu Hôn có quan hệ gì đó, thì tính ra cũng không phải là cô chịu thiệt thòi. Đàn ông như thầy Tôn ấy hả, bề ngoài bảnh bao chừng chặc, mặc dù chỉ làm giảng viên, nhưng gia cảnh lại không kém phần hiển hách.

Ôi, ai mà chẳng biết nhà thầy Tôn làm ăn rất lớn hả? Hừ, được lắm! Nếu như Chu Lâm dám tặng cho Thôi Kiệu Hôn cái danh “bạn gái cũ”, thì bọn cô sẽ cho hắn ta thấy, bông hoa xinh đẹp này chính là bông hoa đẹp nhất, tươi nhất, mỹ lệ nhất!

Á Giáng Lận kia, xì, để xem Chu Lâm và thầy Tôn, ai hơn ai!

Gà Trống: Gatsuma nói rằng anh ấy muốn vẽ tranh, tôi hỏi Tiểu Hi, cô ấy nói muốn cảnh "máu" được chảy nhanh, cho nên đoán chừng các độc giả sẽ sớm được "uống máu" thôi. Nhưng nói trước là ngày "đổ máu" đầu tiên sẽ không nhiều đâu nhé, chẳng qua là mỹ nhân họ Thôi còn đang mơ hồ không muốn làm chuyện quá lố với người không quen thuộc thôi...

Tiểu Hi: Gà, anh nói nhiều quá, để độc giả tự cảm nhận.

Gà Trống: ...

Editor: vừa edit truyện này, vừa edit truyện Hôn Hôn, thật ra tôi đã xong mấy chương bên kia rồi, nhưng mà đang nóng lòng mong đợi lượt đọc tăng lên một chút cho tròn số, tôi lập tức sẽ đăng ngay. Hé hé,

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Giá Như Tôi Biết Tôi Có Tình Cảm Với Hoa Hậu Của Chúng Ta

Sáng sớm ngày hôm sau, đúng tám giờ sẽ bắt đầu buổi học đầu tiên của sinh viên năm cuối, mở màn cho những chuỗi ngày đen tối cày trâu đất chó.

Thôi Kiệu Hôn cùng Lục Phiến Nhu đến lớp, hai người các cô học chung khoa cùng lớp, còn hai người kia thì một ở thiết kế mỹ thuật, một thì ở điện tử.

Là ngày đầu tiên, cho nên lòng hăng hái của sinh viên năm cuối được tăng cao đến gần một trăm phần trăm. Lúc Thôi Kiệu Hôn và Lục Phiến Nhu bước vào lớp, thì trong lớp đã sớm đông đủ mọi người.

“Chào người đẹp.” Mọi người nhìn theo bước chân của Thôi Kiệu Hôn, vui vẻ mở lời chào hỏi, hầu như không ai muốn nói tới vấn đề của cô và Chu Lân.

Thôi Kiệu Hôn mỉm cười gật đầu, thoát nhìn rất có phong thái nữ vương.

“Người đẹp, năm nay cậu có muốn tham gia thành phần ban cán sự lớp hay không?” Một thanh niên cùng lớp bốn năm với cô, tên là Phùng Lộc chạy đến hỏi.

Anh ta có mái tóc dài, phủ qua bên trán trông mấy phần lưu manh, mấy phần tuấn lãng. Phùng Lộc là thư ký lớp từ trước đến nay, thông thường ở Lư Sơ, một lớp học bắt đầu từ năm nhất, thì mỗi hết bốn năm về sau thành viên trong lớp sẽ không hề thay đổi. Nếu có thay đổi, thì chỉ là những người có điểm học phần kém phải thi lại, hoặc muốn ép học phần, hoặc nhiều lý do không muốn tiếp tục thì mới chuyển lớp.

Cho nên, từ năm học đầu tiên, mọi người đã bầu chọn Phùng Lộc là thư ký lớp, sau đó về sau anh ta cũng mãi là thư ký lớp, cũng là người viết danh sách ban cán bộ.

Nếu như là ba năm trước, Thôi Kiệu Hôn tự xưng mình tài giỏi, đứng đầu danh sách làm lớp trưởng, thì năm nay, thật sự cô chẳng muốn phí tổn hơi sức vào những chuyện ngoài lề như học tập này. Cô muốn năm nay sẽ thi tốt, hoàn thành xong khóa học Lư Sơ, như vậy mới không uổng phí bốn năm cuộc đời được. Nghĩ như vậy, Thôi Kiệu Hôn nhẹ nhàng lắc đầu, cô giải thích: “Tôi muốn chăm chú việc học hơn.”

“Chao ôi.” Mọi người trong lớp nghe thế cùng nhau thờ dài.

Những năm Kiệu Hôn làm lớp trưởng, thật sự rất là sung sướng nha. Chuyện gì cô cũng làm, chuyện gì cũng đỡ thay cho mọi người. Chẳng những xinh đẹp mà còn tốt bụng, luôn làm nở mày nở mặt cái lớp học này đó.

“Ha ha, đừng bày ra cái vẻ mặt đó, Hôn Hôn sẽ không làm đâu.” Lục Phiến Nhu mấy phần cũng bị nhiễm máu của người chị họ mình là Tường Lệ. Cô ấy vươn tay, lập tức nhắm trúng cái eo nhỏ của Thôi Kiệu Hôn xoa xoa nắn nắn.

“Đừng có đùa nữa!” Phùng Lộc giận dữ gạt “đôi bàn tay sói” của Tường Lệ ra khỏi vòng eo kia. Hừ hừ, làm ơn đi có được không, tại sao cùng là bạn bè con gái, Kiệu Hôn một kiểu, bạn thân của cô lại một kiểu thế kia a a!

Lục Phiến Nhu ha hả cười, sau đó tiếp tục công tác “nổ mấu sói” mang danh “thử chất liệu vải mặc” bộ đồ của Thôi Kiệu Hôn.

Cả lớp xem như cũng đã quen thuộc cái thể loại này rồi, dù gì cái hình ảnh này không phải là mới gặp lần đầu. Hừm, để xem, bên ngoài Lục Phiến Nhu rất là yếu đuối, là loại hình nhu nhược dịu dàng, không hề có vẻ háo sắc giống như Tường Lệ hay là hung dữ như Lý Nhĩ Vy.

Thôi Kiệu Hôn mỉm cười nhìn một lượt mọi người, mặc kệ cái tay đang mò mẫm trên eo mình, cô mở điện thoại lướt diễn đàn trường một chút.

Vừa mở số ID thành công, hộp thư tin tới lập tức ồ ạt hiện lên, đến mức màn hình điện thoại cô cũng muốn lắc lắc.

Khoa trương khoa trương khoa trương. Thôi Kiệu Hôn khịt mũi mở hộp thư ra nhìn, tổng cộng có hơn một trăm tin nhắn của bạn học quen biết, mấy mươi tin nhắn thoại và vô số dòng bình luận được gắn thẻ.

Cô nghĩ một chút, ắt hẳn tin nhắn chủ yếu là hỏi thăm tình hình cô thôi. Ừm, cũng là một tin như mười, Thôi Kiệu Hôn không chần chừ nhanh tay nhấp vào phần bình luận được gắn thẻ.

Dùng 3G mạng nhanh đến chóng mặt, ngay tức thì màn hình điện thoại bùng sáng dòng đề tài nổi bật đánh dấu* đầu trang: “Hoa hậu Thôi Kiệu Hôn, mỹ nhân xinh đẹp bước ra từ Vivere của lão Tôn...”.

(*Đánh dấu: tựa như bài ghim trên Facebook của chúng ta.)

Trong khoảnh khắc đó, hình ảnh ngày hôm qua khi thầy Tôn chở mình về trường lập tức tái hiện lại ngay trước mắt Thôi Kiệu Hôn. Không phải chứ! Chẳng lẽ đưa điện nào lại ảo tưởng tình huống điên khùng này hả!

Cô nhanh chóng lướt xuống phía dưới, đề tài đính kèm rất nhiều hình ảnh, đại đa số đều là ngay tại giây phút cô cười toét miệng vô cùng rạng rỡ, khuôn mặt vô cùng hạnh phúc chào người trong xe.

Cái gì vậy hả! Người chụp hình thất sự là “có tâm” quá, mẹ nó chứ, cô nhớ lúc đó mặt cô rất là mất tự nhiên có được hay không! Ông trời ơi, tiếp xúc thân mật với thầy giáo của mình như vậy rất là áp lực đó. Ôi ôi, chết rồi chết rồi, nhờ đâu thầy Tôn thấy được đề tài nổi bật này, không chừng thầy sẽ gây khó dễ cho cô trong tương lai, thầy chấm điểm tốt nghiệp, có khi nào cô sẽ ở lại phân môn chính trị hay không!

Hu hu, làm ơn, xin trời xin trời, tha cho cô tha cho cô.

Thôi Kiệu Hôn khóc than trong lòng run rẩy kéo xuống bình luận phía dưới.

Trái tim nhỏ bé YY: Ông trời ơi, xin hãy giáng xuống cho con một cú sấm, để con chết đi cho rồi.

Tâm tình cô thập phần giống như vị đại gia “Trái tim nhỏ bé YY” này.

Người đẹp mê trai: Ngao ngao ngao, lão Tôn rất cừ!

Thôi Kiệu Hôn không nghĩ tới vì sao “Người đẹp mê trai” này lại nói thầy Tôn như thế. Chẳng lẽ thầy Tôn có vấn đề gì gì gì?

Thích sờ mông Hôn Hôn: Tội hận, vì sao em lại không ngồi xe tôi hả Hôn Hôn? Hôn Hôn...

Thôi Kiệu Hôn: “...” Cô không nghĩ tới lại có người có sở thích sờ mông cô. Lạy trời, xin phép mọi người cho cô thổ huyết.

Phía dưới bình luận của người đó còn có rất nhiều rất nhiều bình luận con khác, đại đa số đều là mắng chủ thớt vô liêm sỉ.

Mặc dù các dòng bình luận phía sau có chút buồn cười, nhưng mà tâm trạng của Thôi Kiệu Hôn lại chẳng thể nào vui nổi.

Bởi vì, dòng bình luận cuối cùng đã kết thúc đề tài với dòng thông báo đề tài này không thể tiếp tục bình luận được nữa:

“Dịch: Giả như tôi biết tôi có tình cảm với Hoa hậu của chúng ta.”

Đó là bình luận được nhiều người yêu thích nhất, được trả lời nhiều nhất, có hàm ý sâu sắc nhất...

“Dịch” ở đây chính là thầy Tôn, hu hu, thầy Tôn tên chính là một chữ Dịch.

“Phiến Nhu, Phiến Nhu, cậu đâm tởm một dao đi...” Thôi Kiệu Hôn tuyệt vọng tắt điện thoại, than thở ôm lấy Lục Phiến Nhu.

Bức tranh sau đó là Lục Phiến Nhu sung sướng sờ cặp mông tròn trịa của cô bạn thân mình, miệng vừa an ủi vừa nhai nhai thức ăn.

“Được rồi, mọi người chuẩn bị đón tiếp thầy mới của chúng ta đi.” Lớp trưởng đại nhân nhìn thấy giảng viên bắt đầu đi lên, nhanh chóng chạy vào lớp hét lên một tiếng, rồi lại ào ào bay về chỗ ngồi.

Thôi Kiệu Hôn thờ phỉ phỉ ngồi dậy ngay ngắn, tâm trạng thoáng chốc ổn định, hôm nay là bắt đầu năm học mới, cô phải cố gắng tạo ấn tượng tốt với giảng viên chính của mình, như vậy thì cuộc sống sau này của cô mới yên ổn được.

Thôi Kiệu Hôn ngồi thẳng lưng, trưng ra bộ mặt mỉm cười xinh đẹp. Nhưng mà nụ cười đó còn chưa kịp duy trì ở phút thứ năm, khi nhìn thấy giảng viên bước vào lớp học mình, nụ cười trên môi của cô lập tức cứng ngắc.

Thầy giáo mặc tây trang sang trọng, giày da hàng hiệu bóng loáng, mái tóc cao gọn gàng sạch sẽ, làn da trắng bật lên hàng mày rậm dài tinh xảo, đôi mắt thầy sáng bừng, sóng nước tận đáy mắt ẩn hiện xinh đẹp lại mơ hồ lấp lánh.

Thầy giáo bước đến bục giảng, đặt cặp sách lên bàn, thầy vuốt mũi, thoạt nhìn thầy hệt như một người sắp đang trong phòng họp nghiêm túc. Khóe môi thầy khẽ câu lên, ánh mắt Thôi Kiệu Hôn tối đi, nhìn yết hầu gọi cảm thốt ra từng câu từng chữ rõ ràng.

Thầy nói: “Chào các em, tên tôi là Tôn Dịch, rất vui vì được làm giảng viên chính của lớp H28 này.”

Nếu như là ngày trước, khi cha mẹ nói rằng trên đời này luôn luôn tồn tại hai thứ “Duyên phận” và “Định mệnh”, thì Tôn Dịch sẽ thán than mà chối bỏ hai thứ đó.

Nhưng mà so với hiện tại thì, Tôn Dịch thật sự rất muốn tin hai câu cửa miệng của cha mẹ mình.

Khi hiệu trưởng nói câu: “Thầy Tôn, năm nay thầy làm giảng viên chính cho H28 khoa chính trị đi nhé, lớp đó rất khá, phù hợp với bài giảng nâng cao của thầy”, Tôn Dịch nghĩ, có phải mình rất có duyên với Hoa hậu Lưu Sơ hay không.

Tối hôm qua trở về nhà, theo thói quen Tôn Dịch sẽ lên diễn đàn trường xem chút thông báo. Vốn dĩ muốn hỏi các giảng viên khác cuộc họp hôm nay

như thế nào, nhưng mà khi anh cập nhật ID xong, các thông báo từ hộp thư và gắn thẻ của rất nhiều khiến cho Tôn Dịch rất là ngạc nhiên. Tuy anh thường hay truy cập, nhưng nề hà tuổi tác và phiền phức, cho nên rất ít người nhắn tin hoặc gắn thẻ anh vào các đề tài của trường.

Nhưng mà hôm nay không ngờ tới thông báo nhiều đến mức dòng thông báo cũng phải hiện thị dấu cộng*.

Bấm vào xem thử, màn hình máy tính liền đập vào mắt anh là dòng chữ đỏ chói: “Hoa hậu Thôi Kiệu Hôn, mỹ nhân xinh đẹp bước ra từ Vivere của lão Tôn...”.

Điểm nhấn mạnh khiến cho Tôn Dịch chú ý nhất chính là “Lão Tôn”.

Lão Tôn? Lão Tôn? Lão Tôn trời ơi Lão Tôn...

Anh già đến mức bị mọi người tặng cho cái danh “lão Tôn” sao?

Rất là đả kích người, Tôn Dịch lại nhìn tên đề tài này. Anh nhớ đến chiều đưa Thôi Kiệu Hôn về ký túc xá.

Ài chà, hóa ra sinh viên Lưu Sơ lại có trí tưởng tượng phong phú đến vậy sao?

Tôn Dịch bật cười thành tiếng, anh chậm rãi nhích chuột xuống đọc bình luận. Đọc một lát, cuối cùng bình luận khiến anh để tâm nhất chính là của một cô nữ sinh có danh là “Giang tiên tử”: Ha, vừa bị bạn trai đá cho nên bám chân lão Tôn sao?

Bình luận của nữ sinh đó có rất nhiều hồi âm. Tôn Dịch hơi nhú mồm nhấp chuột vào ID của “Giang tiên tử”.

Một nữ sinh khoa triết học, năm cuối có vẻ ngoài rất là đẹp đẽ. Ày, nhưng mà so ra thì Thôi Kiệu Hôn vẫn đẹp hơn nữ sinh này.

Trong lòng Tôn Dịch thầm so sánh qua lại, cuối cùng anh cũng chẳng quan tâm bạn học “Giang tiên tử” này nữa. Ôi chao, học triết đáng lý ra phải đặt cái tên có ý nghĩa hay hay chút chứ, “tiên tử” là cái gì, nghe thật là buồn nôn.

Quay lại trang đề tài mà mình được gắn thẻ vào, Tôn Dịch suy ngẫm mình có nên nói vài câu gì đó giải thích hay không.

Hừm, nếu như giải thích, có lẽ bạn học Thôi Kiệu Hôn cũng sẽ đồng ý, nhưng mà... sâu tận thâm tâm, thật ra Tôn Dịch anh chẳng muốn giải thích chút nào.

Hừ, vậy thì không giải thích. Nhưng mà không giải thích, chẳng đâu lại phá hủy danh dự của con gái nhà người ta. Lại nói bọn trẻ này đúng là vô lễ, dám nói anh là “lão già”.

Hắc, thôi thì viết một câu gì đó ẩn ý chút cũng được đúng không? Trước mắt bỗng nhiên hiện lên khuôn mặt sắc sảo của nữ sinh Thôi Kiệu Hôn, Tôn Dịch không nhịn được mơ màng.

Cuối cùng, trong lúc anh còn mơ hồ về Hoa hậu Lưu Sơ, thì khi tỉnh lại, không biết từ lúc nào anh đã đăng dòng bình luận lên, “Giá như tôi biết tôi có tình cảm với Hoa hậu của chúng ta.”.

Các dòng bình luận đang nhảy liên tục lập tức lặng xuống. Ai ôi, các em, thật sự thầy không muốn nói ra một câu dọa người như vậy.

Ôi chao, vốn dĩ trong đầu nghĩ khác, lại không biết được ngón tay lại hoạt động một cách ngu xuẩn như vậy. Thôi, dù gì bình luận cũng không thể xóa được. Tôn Dịch khề мэng một tiếng, sau đó nhắn tin cho một người làm việc trong bộ phận quản lý diễn đàn, lập tức xóa đề tài này đi. Nhưng mà không hiểu sao người đó lại nói đề tài này không xóa được, chỉ có thể chặn bình luận và yêu thích thôi.

Hừ, như vậy cũng có khác gì mấy đâu chứ, chỉ cần mọi người có thể đọc được những con chữ trong đề tài đó, cũng đủ khiến cho Tôn Dịch anh không vui rồi. Nhưng mà... ài, làm sao được. Anh không thể nào tìm người giỏi mạng xóa bài, cho nên đành phải mặc kệ những lời nói riêng về đề tài khiến anh bất mãn này.

Tâm trạng Tôn Dịch cứ bức bối như vậy, mãi cho đến khi sáng ngày hôm sau, ngày đầu tiên nhận lớp giảng, con khó chịu trong lòng anh mới giảm được đôi chút.

Hóa ra, anh và cô lại có duyên như vậy. Ha ha, nghĩ tới việc dạy học cho cô gái xinh đẹp Thôi Kiệu Hôn thôi là Tôn Dịch lại cảm thấy rất thích thú.

Nhưng mà khoan đã! Tôn Dịch Tôn Dịch! Tại sao anh lại nghĩ đến cái loại chuyện như vậy được cơ chứ! Không hay rồi không hay rồi, anh phải ổn định lại tâm trạng của mình mới được.

Ày ôi, đúng là chết tiệt mà! Ma xui quỷ khiến như thế nào, sao Tôn Dịch anh lại gọi Thôi Kiệu Hôn đến phòng giảng viên riêng của mình để gặp mặt kia chứ!

Tôn Dịch ơi là Tôn Dịch, anh điên rồi! Con bé Hoa hậu đó chính là học trò của mình, không được nảy sinh ý xấu với con bé được.

Mẹ ơi, có ai nói cho Tôn Dịch biết đi, tại sao khi mặc đồng phục của trường, con bé Thôi Kiệu Hôn kia lại xinh đẹp đến thế a a a.

Khốn kiếp, Tôn Dịch, mau đuổi con bé Thôi Kiệu Hôn đó ra khỏi phòng mau! Nếu không, anh sẽ không nhịn nổi mà tiến đến ôm con bé đó mất!

(*Dấu cộng: tựa như trong Facebook, khi thông báo đạt đến giới hạn hơn một trăm, nó sẽ hiển thị “99+” đó, ở đây có thể Tiểu Hi là không phải người Trung, cho nên mới cùng Gà Trống đề ra loại diễn đàn hiển thị như thế :v.)

Chương này dài hông dài hông (๑O๑O๑) mọi người ủng hộ nhiệt liệt vào, PNam sẽ cố edit nhanh hơn nữa (๐ ๐ ๐) Sắp về quê rồi, PNam sẽ nhớ các tình yêu lắm đó nha (๑ ๐ ๑)

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Thầy Tôn Rất Là Bảnh Trai

“Thầy... thầy có việc gì không ạ?”

Lúc Thôi Kiệu Hôn nghe thầy Tôn gọi tên mình gấp riếng cuối giờ, điều đầu tiên mà cô nghĩ, chính là có khi nào thầy tới là muốn nói về cái đề tài trên diễn đàn không?

Hu hu, thầy ơi, em không có lỗi, em không biết gì cả, em vô tội a a.

Tôn Dịch nhìn vẻ mặt sợ sệt như một con thỏ đang bị đe dọa kia của Thôi Kiệu Hôn, anh không nhịn được nhún mày hỏi: “Em sợ tôi à?”

“Dạ không.” Thôi Kiệu Hôn lập tức lắc đầu, xì, có kẻ cướp nào lại nói mình là ăn cướp không.

Tôn Dịch hí hóp mỉm cười, anh đưa tay về phía ghế ngồi đối diện bàn làm việc của mình nói: “Em ngồi đi.”

Cô ngượng ngừng bước tới, lại gượng cười ngồi xuống.

Lúc này, Tôn Dịch mới lơ mơ suy nghĩ lý do vì sao mình gọi cô bạn học này đến đây. Nhưng mà suy nghĩ một lúc, đầu óc vẫn không nghĩ được lý do là vì sao. Cái này... thật ra chỉ là muốn gọi cô đến cho vui thôi, chứ anh có biết anh gọi cô lúc nào, làm gì đâu. (PNam: Tạm thời cho rằng anh đang muốn nhìn chị đi (๑ ๐ ๑))

“À... Thật ra thì tôi muốn hỏi là thành phần ban cán sự lớp em đã bầu chọn xong chưa?” Có lẽ đây là lý do thích hợp nhất rồi.

Thôi Kiệu Hôn nghe thế không cần suy nghĩ lập tức đáp: “Cái này là do Phùng Lộc đảm trách, cậu ấy là thư ký của lớp ạ.”

“Ồ, mọi năm em vẫn làm lớp trưởng, vậy năm nay em có làm nữa không?”

“Dạ không.” Thôi Kiệu Hôn ngượng ngừng, sao ai cũng muốn hỏi cái này thế nhỉ. “Em muốn chú tâm vào việc học hơn.”

“À...” Tôn Dịch gật gù, đáy mắt phản chiếu bóng dáng mỹ lệ dịu dàng khác hẳn với ngày hôm qua, khóe môi anh nhếch lên, hỏi tiếp: “Em giỏi nhất môn nào?”

“Toán cao cấp.”

“Kém nhất môn nào?”

“...” Thôi Kiệu Hôn khó hiểu nhìn anh, lại thấy anh nở nụ cười quyến rũ: “Môn Anh ngữ?”

“...” Cô vẫn tiếp tục tỏ vẻ nghiêm túc nhìn Tôn Dịch, đôi mắt vẫn là nụ cười mê người của anh: “Có muốn thầy dạy kèm cho không? Chính trị ấy hả, mấy phần cũng phụ thuộc vào ngôn ngữ Anh này đấy.”

Dáng vẻ cô nghiêm trọng, trong lòng thầm nghĩ có phải ông lão họ Tôn này muốn ăn tiền học trò hay không. Hừ, không đâu lại chủ động “rủ” cô đến học kèm thầy, cái này xem ra lão già Tôn này rất là muốn ăn tiền rồi.

Thôi Kiệu Hôn cúi đầu, rất là nhu thuận đáp: “Thưa thầy, em không có dự định sẽ học thêm một môn nào cả.”

Làm giảng viên, điều đầu tiên cần phải học chính là môn tâm lý học. Phải biết, môn tâm lý học này rất quan trọng, để có thể dạy tốt một thành phần mới của xã hội, người thầy cần có đủ các yếu tố chủ yếu cần thiết.

Hơn nữa, việc đề tâm đến tâm lý học sinh là việc đứng đầu. Nếu như biết học sinh của mình suy nghĩ những gì và sẽ có thái độ trong mọi trường hợp như thế nào, thì một người thầy mới có thể làm tốt trọng trách của mình được.

Đĩ nhiên, tâm lý học không phải giúp con người đọc được suy nghĩ của người khác. Chẳng qua là có thể suy đoán những ý nghĩ của người đối diện qua đôi mắt, cảm xúc trên khuôn mặt và lời nói cử chỉ thôi.

Tôn Dịch ba mươi tư tuổi, bắt đầu công tác giảng dạy năm hai mươi sáu. Tám năm kinh nghiệm cho anh biết được, cô bạn học họ Thôi này đang nghĩ xấu về anh.

Thế nhưng anh không nói nhiều, chỉ mỉm cười gật đầu, sau đó nâng tay lục một cuốn sổ trên bàn ra.

Tôn Dịch tìm dòng tên nữ sinh khoa chính trị tên Thôi Kiệu Hôn, sau đó lấy sổ thứ tự bảng điểm của cô.

Dưới cái nhìn chăm chăm nghi hoặc của cô gái xinh đẹp đối diện, Tôn Dịch vẫn rất tự nhiên đứng dậy đi đến tủ văn kiện, sau đó dò sổ thứ tự, lấy một cuốn sổ điểm màu xanh ra.

Anh vòng qua bàn, đi đến ghế ngồi bên cạnh Thôi Kiệu Hôn, anh thả sổ điểm xuống, lật từng trang nói: “Em nhìn xem, sổ điểm Anh ngữ của em có thể so sánh với người kém nhất của khoa.”

“...”

Đừng dả kích cô như vậy có được không. Tại sao ông trời lại tàn nhẫn như vậy, cho cô giỏi môn Toán, sao lại không bù một chút nào của môn Anh.

Môn Toán cô bảy tám điểm, còn môn Anh chỉ có hai phẩy mấy. Khô cô quá!

“Hừm... Yên tâm, thầy từng đi du học nước ngoài, khả năng Anh ngữ rất tốt, em cứ về suy nghĩ cho kĩ, vài hôm nữa hãy đến tìm thầy.” Tôn Dịch mỉm cười, sau đó rất bình tĩnh đưa tay xoa xoa đầu Thôi Kiệu Hôn mấy cái.

“Đừng sợ, thầy không ăn thịt em.” (Nhớ đó, đừng ăn thịt chị =)))

Thôi Kiệu Hôn nghĩ, thầy mà có cửa ăn thịt em!

Lúc Thôi Kiệu Hôn trở về ký túc xá, đám bạn trong phòng đã bắt đầu lên cơn động kinh.

“Sao vậy sao vậy, Kiệu Hôn kể xem thầy Tôn có làm gì cậu không?” Khi biết được tin tức thầy Tôn gọi Thôi Kiệu Hôn từ chỗ Phiến Nhu, Lý Nhĩ Vy đã vô cùng vô cùng kích động đó.

Cô hừ một tiếng đá văng đôi giày ra một góc, sau đó phụng phịu ngồi xuống giường, “Ông ta hỏi tớ có trong danh sách ban cán sự không.”

“Sáng đã bầu chọn xong hết rồi mà.” Lục Phiến Nhu phẩy tay.

“Tớ nói có Phùng Lộc chịu trách nhiệm. Sau đó ông ta hỏi tớ có muốn học thêm Anh ngữ không, ông ta sẽ kèm tớ học.”

“Rồi sao nữa.” Tường Lê gấp gấp hỏi.

Thôi Kiệu Hôn nhăn mặt, lắc lắc đầu nói: “Tớ mới không học ông ta, nói thật cho các cậu biết, lúc nói chuyện với tớ, mặt ông ta hận không thể dán vào mặt tớ đấy!”

Nhớ lại lúc đó, Tôn Dịch từ ngồi cạnh cô, rồi đứng lên, sau đó chống tay từ phía sau lưng cô chỉ chỉ điểm số trong sổ.

Tuy rằng Tôn Dịch không làm gì quá đáng, nhưng mà ngồi trọn trong vòng vây của anh, cả khoang mũi Thôi Kiệu Hôn đều ngập mùi hương nam tính của thầy giáo mình.

Mùi hương đó rất đậm, mang theo chút mùi nước hoa nam, nhàn nhạt mùi sữa tắm, lại nồng đậm mùi vị đàn ông trưởng thành.

Xin lỗi, thời điểm đó ngoài việc muốn dựa vào người Tôn Dịch thì Thôi Kiệu Hôn chẳng muốn nghĩ cái gì hết. Nhưng mà loại suy nghĩ này làm sao mà cô có thể nói ra cho bọn bạn cùng phòng chứ! Nói ra rất là mất mặt đó a a.

Lý Nhĩ Vy nghe thế thì phì mũi, trong đầu tưởng tượng ra cảnh thầy Tôn cường ngạnh áp sát Thôi Kiệu Hôn, cô ấy không khỏi nghĩ ra từng hình ảnh mê người khác.

Ách, thầy Tôn đã lớn tuổi rồi, không biết sức lực có đủ khiến cho Thôi Kiệu Hôn chết ngất hay không nữa.

“Tớ nói này, thầy Tôn thật ra cũng đâu có tệ đâu, nhìn bề ngoài thầy ấy cũng khá lắm đó chứ.” Lục Phiến Nhu vron người nói một câu.

Quả thật ngày hôm nay thầy Tôn đã cho cô ấy ấn tượng rất tốt. Không chỉ dễ tính, dạy hay, lại còn rất là bánh trai. Nói ra nếu như thầy Tôn trẻ một chút, thì chắc là nữ sinh trong trường ai cũng đánh tâm tư hết lên người thầy rồi.

Có điều, nếu như đặt Thôi Kiệu Hôn và thầy Tôn ở chung một chỗ, thật sự thì cũng rất là xứng. Bởi vì thoạt nhìn thầy không giống như đàn ông ba mươi, ngoại trừ bộ tây trang ra thì trông thầy tựa như một sinh viên ra trường một hai năm vậy thôi. Còn Thôi Kiệu Hôn thì khỏi nói đi, nhìn bộ dạng mặt mũi

cậu ấy trang điểm hay không cũng hết như bà cô hai lần rồi.

Hừ hừ, thật là ghen tị quá, sao Kiều Hôn lại đẹp lại quyến rũ lại mê người như thế chứ hà hà.

Lục Phiến Nhu nghĩ tới điên đầu, một phen nhào tới Thôi Kiều Hôn cắn cô mấy phát: “Bắt lão Tôn đó đi, bắt lão Tôn đó đi!”

“Tại sao chứ!” Thôi Kiều Hôn đẩy người Phiến Nhu ra, sau đó nói với mấy người bạn cùng phòng: “Tớ chẳng thấy thầy ấy ổn chỗ nào cả! Trông thầy ấy cứ như ham gái lắm ấy.”

“Ham cậu, đảm bảo là ham cậu!” Tường Lệ hét lên, sau đó lập tức mở điện thoại ra, vào diễn đàn trường rồi chỉ chỉ vào đề tài nổi bật của cô nói: “Theo tờ phân tích thì, câu nói của thầy Tôn có nghĩa là thầy đang đề ý đến cậu đấy!”

“Tâm bậy!” Thôi Kiều Hôn gạt mặt Tường Lệ, còn chưa kịp phản bác thì Lý Nhĩ Vy và Lục Phiến Nhu đã ào tới muốn nghe phân tích.

“Đặt câu hỏi đầu tiên, tớ đã xem xét, nếu một người đàn ông không có tình cảm với một cô gái, thì nếu có trường hợp người khác nói cả hai là cặp đôi với nhau, thì người đàn ông đó chắc chắn sẽ phản bác hoặc là không vui.”

“Đúng!” Lý Nhĩ Vy gật đầu.

Tường Lệ tiếp tục: “Lão Tôn dùng câu nói hàm ý này, chỉ cái mơ hồ giữa lão và Hôn Hôn của chúng ta. Lão có tình cảm với Hôn Hôn, nhưng lại không rõ mình có hay là không, giống như con ong hút mật, nhụy hoa đó không đẹp, tuy thế con ong rõ biết nhụy hoa đó có rất nhiều mật ngọt, nhưng lại khó khăn suy nghĩ có nên hút hay là không hút. Đây, chính là khoảng cách của lão và Hôn Hôn khá xa, các cậu nghĩ xem, một người đàn ông hơn ba mươi lại có tình cảm với học trò của mình, mà học trò đó lại vừa mới chia tay bạn trai, thì thử hỏi loại tình như vậy có đáng u mê không chứ!”

Câu cuối dường như là Tường Lệ dùng sức quát lên, ba người còn lại nghe xong thì sững sờ không thôi.

Bọn họ cùng nhau đưa mắt nhìn Tường Lệ, trên khuôn mặt bày tỏ thái độ “Cậu có phải là lén lút chuyển sang khoa tâm lý hay triết học gì không?”. Tường Lệ bật cười ha hả, sau đó đá văng tấm chăn trên chân Thôi Kiều Hôn bị ỉn nói: “Nếu như suy nghĩ của tớ không đúng, vậy thì Hôn Hôn phải dùng cặp chân này dấn vào người lão Tôn cho tớ.”

“Tớ nghĩ rồi.” Không đợi cho ba người còn lại hoàn hồn, Tường Lệ tiếp tục nói: “Lão Tôn chính là một con rùa vàng, chiếc Vivere của lão có từ sớm, nghe nói mới sản xuất ra thì lão đã mua về rồi. Tính toán so với thằng ranh Chu Lâm và con ả Á Giáng Lạn kia, lão Tôn hơn hẳn mấy trăm lần đó. Không những có tiền, có công việc, có bề ngoài, lão Tôn còn rất là phóng khoáng.”

Thôi Kiều Hôn suy nghĩ một chút, cảm thấy lời nói của Tường Lệ quả thật cũng đúng, nhưng mà thầy Tôn là thầy cô, sao cô có thể tiếp cận thầy được chứ.

Lý Nhĩ Vy và Lục Phiến Nhu trao đổi ánh mắt với Tường Lệ, sau đó nhanh chóng thay phiên nhau đập “đất” vào đầu Thôi Kiều Hôn: “Cậu chỉ cần treo cái danh người yêu thôi, để cho Á Giáng Lạn và Chu Lâm lòi mắt ra, về sau không yêu thầy Tôn thì chấm dứt thôi.”

“Đúng vậy, đừng lo, dù gì thầy Tôn cũng chưa chắc là có ý cưới vợ trẻ đâu. Với cả, người như thầy hẳn là không áp bức gì cậu đâu. Người lớn tuổi ấy mà, tuy hơi cổ hủ nhưng không bó buộc như bọn trẻ chúng mình đâu.”

“Ai...” Thôi Kiều Hôn thờ dài. Cuối cùng cô nằm sấp xuống giường, giọng nói ừ ừ truyền đến tai mọi người: “Tớ không muốn lợi dụng người khác như vậy đâu.” Nói cho lắm cũng chỉ muốn lấy thầy Tôn ra làm bia đỡ, Thôi Kiều Hôn thật sự không muốn.

Tường Lệ giận dữ bóp mạnh cái mông vênh lên của cô, mắng: “Cậu chỉ xin nhờ lão giúp đỡ, ngày mai hỏi lão, dù sao thì lão nhìn ra cũng không có ác cảm với cậu. Nếu như lão không đồng ý thì bỏ thôi, làm gì mà ghê vậy hả!”

Hu hu, làm ơn đi có được không. Thôi Kiều Hôn khóc thét trong lòng, vùi mặt vào gối hét lên mấy tiếng.

Thầy phóng khoáng có đúng không? Thầy ơi, em xin lỗi, mọi chuyện đều là từ đám người này mà ra, thầy đừng trách em thầy nhé.

Không lên tiếng có nghĩa là ngầm thừa nhận, khoảnh khắc đó Thôi Kiều Hôn đã nghĩ, Tôn Dịch đã trưởng thành rồi, sau này nếu cô kết thúc thì cũng không để tâm mấy đâu. Rồi thầy sẽ phải kết hôn có vợ có con, hẳn là khi đó cô sẽ bị chìm xuống bãi phân dưới đất rồi.

Nhưng mà... đáng tiếc thay, đúng là Tôn Dịch rất phóng khoáng, nhưng chỉ là đối với người ngoài thôi. Mấy năm sau bọn họ Tường Lệ nhận được thiệp cưới của Thôi Kiều Hôn, lúc bọn họ nhìn vào tên của chú rể, điều đầu tiên mà bọn họ nói chính là: “Mẹ kiếp! Lão già này còn dai hơn đĩa!”

Bonus văn thoại chương sau:

“Thầy ơi, thầy cao quá, thầy cúi xuống một chút có được hay không, em không khiêng chân được!”

“Kiều Hôn, em nên nhớ cặp mông của em chính là do anh nuôi lớn! Em muốn kết thúc hả? Không có dễ vậy đâu!”

“Vậy tôi báo trước cho anh một tiếng, Tôn Dịch sẽ là người nuôi lớn cái bụng của tôi, đội bóng của chúng tôi cũng sẽ là do anh ấy nuôi lớn. Sao hả, anh

nghe cặp mộng thì quý lắm chắc, cắt đi! Cặp mộng bà đây là của Tôn Dịch, tấm thân bà đây là của Tôn Dịch, cả cái bào thai sau này của bà cũng sẽ là của Tôn Dịch!”

=))) Mọi người đoán xem, anh Tôn sẽ phản ứng như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Vị Trí Của Chu Lâm

Ngày hôm sau lên lớp, tiết học đầu tiên vẫn gặp Tôn Dịch, Thôi Kiệu Hôn nghe theo Lục Phiến Nhu hít thở mấy hơi.

Lấy hết can đảm, hết giờ cô lập tức ôm tập chạy lên lấy có hồi bài, sau đó hẹn anh giữa trưa sẽ đến văn phòng gặp riêng.

Khuôn mặt Tôn Dịch như muốn nở hoa.

“Như thế nào?” Hai người Lý Nhĩ Vy và Tường Lệ sau khi tan giờ đã nhanh chóng chạy sang khoa chính trị tụ một chỗ với hai người Thôi Kiệu Hôn.

Bọn cô ngồi trên ghế đá, Thôi Kiệu Hôn vừa ăn bánh bao vừa nói: “Thì hẹn nói chuyện riêng chứ sao.”

“Biểu cảm thầy ấy như thế nào?” Lý Nhĩ Vy hỏi.

“Rất là phong phú.” Thôi Kiệu Hôn phì cười: “Thầy Tôn nói tới đến sớm một chút, chiều thầy có việc bận.”

“Vậy thì sao bây giờ không đến gặp luôn đi, đợi chờ cái gì nữa!” Tường Lệ vỗ đùi Thôi Kiệu Hôn một cái, giọng điệu nâng cao tỏ vẻ không vui.

Thôi Kiệu Hôn nhăn mày, sau đó lấy tay chỉ chỉ cái bánh bao trong miệng mình, ý nói đang ăn sáng. Ba người còn lại thấy thế thì không thèm đếm xỉa đến cô nữa, quay mặt nói chuyện khác.

Đúng lúc này, đột nhiên chuông điện thoại của Lục Phiến Nhu vang lên.

Cô ấy nhìn số điện thoại, sau đó nhanh chóng bắt máy: “Sao thế Vũ Khôi?”

“Hà? A, biết rồi biết rồi, một lát lại gặp sau nhé.”

Nói xong Lục Phiến Nhu nhanh chóng tắt máy, mọi người tò mò nhìn cô ấy. Sau một lúc yên lặng, Lục Phiến Nhu mới nói: “Vũ Khôi gọi.”

Ai chẳng biết điều đó? Ba người khinh thường nhìn Lục Phiến Nhu. Cô ấy lại cười hề hề nói: “Vũ Khôi nói Chu Lâm đi học lại rồi.”

Lý Nhĩ Vy và Tường Lệ giật mình, bọn họ quay sang nhìn Thôi Kiệu Hôn thì thấy cô chỉ nhàn nhạt ăn bánh, trong đôi mắt vẫn bình tĩnh xinh đẹp như cũ.

Sao chứ? Chu Lâm đi học thì có liên quan gì đến cô đâu, nhìn cô làm cái gì.

Nhưng mà lúc này nghe Phiến Nhu nói thế, không hiểu sao Thôi Kiệu Hôn lại nảy lên cảm giác rất là kì lạ. Chỉ là chia tay mới hai ngày thôi, sao cô lại chẳng thèm để ý đến anh ta được vậy nhỉ. Thậm chí một ý nghĩ về anh ta Thôi Kiệu Hôn cũng không có, quái thật! Đáng lý ra cô nên có trạng thái buồn bã một chút mới đúng chứ.

Thôi Kiệu Hôn nhai bánh, thoáng chốc đã lâm vào trầm tư.

Chẳng lẽ cô không có tình cảm với Chu Lâm nhiều như cô nghĩ sao? Sao cô lại không cảm thấy mất mát, nhớ thương Chu Lâm khi chia tay với anh ta như vậy được?

“Hôn Hôn!”

“Hà?” Thôi Kiệu Hôn giật mình, nghe tiếng gọi của Tường Lệ lập tức quay đầu nhìn sang.

“Cậu làm sao thế? Điện thoại của cậu đang đổ chuông kìa.”

“À...” Lúc này Thôi Kiệu Hôn mới phát hiện điện thoại trong túi xách đang reo chuông inh ỏi.

Cô nhanh chóng lấy điện thoại ra, trên màn hình hiển thị một số điện thoại lạ. Thôi Kiệu Hôn không chần chừ, nhấn phím nhận rồi áp lên tai: “Alo?”

“Kiệu Hôn?” Cô dứt lời chưa tới hai giây, đầu dây bên kia đã truyền đến một giọng nói trầm thấp êm ái của người đàn ông.

Thôi Kiệu Hôn không nghe rõ, lại “alo” thêm một tiếng.

“Bạn học Kiệu Hôn.” Tiếng cười nhẹ nhàng từ đầu dây bên kia truyền tới. Âm thanh từ tính như có sức hút dịu dàng, trầm ấm quyến rũ mang theo sự mê hoặc kỳ lạ, người đầu dây bên kia nói: “Là tôi, Tôn Dịch.”

A a a! Mặt Thôi Kiệu Hôn trong nháy mắt trở nên trắng bệch. Cô kinh hoàng đưa điện thoại ra xa, sau đó làm khẩu hình miệng với ba người bạn: “Là thầy Tôn.”

Ba người Tường Lệ sáng mắt, lập tức ra dấu đề cô mở loa điện thoại.

Thôi Kiệu Hôn khịt mũi, sau đó tỏ ra bình tĩnh hỏi: “Sao thầy có số điện thoại của em?”

Tôn Dịch ở đầu dây bên kia nghe được giọng nói bị nhiễu loạn của cô, anh mơ hồ nghĩ tới có khi nào cô đang mở loa cho bạn bè cùng nghe không.

Chắc là vậy đi, dù sao bọn con gái lúc nào cũng như thế cả.

Anh nhếch môi, không nhanh không chậm đáp: “Số điểm có số.”

“À à. Vậy thầy gọi em có việc gì không?”

“Tôi muốn nói về bài học ngày hôm nay, hiện giờ em có thể đến văn phòng, tôi có việc gấp.” Tôn Dịch nói gọn một câu, không hề có ý gì khác ngoài việc muốn nói chuyện học với cô cả, điều này khiến cho bốn người Thôi Kiệu Hôn cảm thấy hết sức kì hoặc, nhưng kì ở chỗ nào thì lại chẳng thể biết được.

“Dạ, em lập tức sẽ đến.” Thôi Kiệu Hôn nhu thuận nói xong, trên điện thoại đã hiện lên dòng thông báo kết thúc cuộc gọi.

Bốn người cùng nhau bày tỏ thái độ, thầy Tôn có phải rất là xấu tính rồi hay không, không đáp một lời đã nhanh chóng tắt máy.

Kiệu Hôn, sau khi bám được thầy, nhất định phải giáo dục thầy cho tốt!

Thôi Kiệu Hôn liếc mắt xem thường, cô lấy chai nước ra uống một ngụm, sau đó tạm biệt ba người bạn, một mình đi về phía văn phòng thầy Tôn.

Tôn Dịch hiểu rõ lý do vì sao bạn học Chu Lâm lại dùng thái độ vô lễ để ứng xử với mình trong lớp. Chẳng phải anh chính là người được xem là “bạn trai mới” của Hoa hậu Lưu Sơ, bạn gái cũ của đại gia Chu Lâm này hay sao.

Ha ha, một thằng nhóc miệng còn hôi sữa mà dám về trò trước mặt anh đây. Thật đúng là không biết tự lượng sức mình.

Nhìn vẻ mặt như đang nói “Ông chính là kẻ chơi bẩn” của Chu Lâm dành cho mình, lòng Tôn Dịch càng thêm chắc chắn phải ép Thôi Kiệu Hôn học thêm Anh ngữ của mình. Nếu như con nhóc đó đồng ý, vậy thì đồng rom họ Thôi kia sớm muộn gì cũng phải bị bốc lửa thôi.

Hừ, cứ vênh vào đi, bạn học Chu, cậu càng muốn quay lại với Kiệu Hôn, thì thầy đây sẽ tặng thêm cho cậu mấy con không vào sổ nữa.

Thời gian dạy học cứ trôi qua trôi qua, khi Tôn Dịch ngồi xuống bàn làm việc ở văn phòng riêng, anh nhanh tay nhấc máy gọi cho Thôi Kiệu Hôn.

Muốn lấy số điện thoại của cô rất là dễ, trong sổ điểm có, trên mạng có, thậm chí hiện giờ xin một bạn học khoa chính trị nào đó cũng sẽ có.

Tôn Dịch nói cô lên phòng anh, đợi khoảng năm phút sau, cuối cùng cũng thấy cô gái xinh đẹp họ Thôi bước vào.

Anh mời Thôi Kiệu Hôn ngồi ghế, cười tủm tỉm nhìn cô.

Ban đầu Thôi Kiệu Hôn rất là lo lắng, nếu như thầy mà không chịu giúp, ắt hẳn cái mặt của cô sẽ bị úp vào đồng phân ven đường. Hu hu, đáng sợ lắm đó.

Thôi Kiệu Hôn lấy vở ra, sau đó hỏi anh một số vấn đề. Tôn Dịch thuận theo giảng lại bài một lần nữa, kĩ càng mà lại nhanh chóng.

Xong xuôi bài giảng, Thôi Kiệu Hôn vẫn ngồi yên tại chỗ, cô tần ngần đôi chút, nửa muốn nói nửa lại không dám.

Thấy thế Tôn Dịch mới hỏi: “Em còn việc gì nữa sao?”

Thôi Kiệu Hôn ngượng ngùng cúi đầu, không được sợ, cổ lên Hôn Hôn, mày nhất định phải nhờ được thầy. Hít một hơi thật sâu, cuối cùng, Thôi Kiệu Hôn lấy hết can đảm hỏi: “Thầy có biết đề tài trên diễn đàn trường đúng không? Thầy Tôn, em đang gặp chút chuyện rất là rắc rối, thầy có thể giúp em được không?”

“Em muốn thầy giúp chuyện gì?” Tôn Dịch cười nhẹ.

Cô nói: “Thầy làm bạn trai em nha.”

Chu Lâm đứng ngoài cổng ký túc xá, anh ta nhìn quanh một vòng, bây giờ chắc chắn Kiều Hôn vẫn chưa trở về, vậy thì Chu Lâm đành phải đứng đợi ở đây.

Trời trưa hơi nắng, ánh vàng nhạt lại gắt, Chu Lâm đứng giữa trời mà cảm thấy vô cùng xót xa. Anh ta bất chợt nhớ đến hôm kia, Kiều Hôn nói đứng đợi anh ta trước cổng ký túc xá, cô đợi hơn hai tiếng đồng hồ, giữa một bầu trời chói mắt kinh hồn như thế này, làm sao mà cô lại có thể chịu nổi được cơ chứ.

Chu Lâm đau lòng, anh ta thật là quá đáng mà, anh ta biết Kiều Hôn rất yêu anh ta, anh ta cũng yêu cô. Nhưng mà làm sao bây giờ, anh ta có lỗi với cô, anh ta có lỗi rất nhiều.

Không những làm cô đau lòng, còn làm ra chuyện không tốt, chuyện xấu đủ thứ. Nghĩ tới trong tay Á Giáng Lân đang có bằng chứng buộc tội mình, tâm trạng Chu Lâm rất tệ.

Anh ta đã nghĩ ngợi hai ngày nay, anh ta quyết định sẽ nói cho Kiều Hôn biết việc làm của anh ta. Chu Lâm nghĩ, anh ta sẽ không để cô phải rời xa mình, anh ta có lý do, tất cả đều có lý do cả.

Thôi Kiều Hôn đi bên cạnh Tôn Dịch, cô đứng cách Chu Lâm không xa, cô rõ hết những biểu cảm trên gương mặt của anh ta.

Hai người đứng chéo Chu Lâm, cô nhìn thấy anh ta, tất nhiên Tôn Dịch cũng nhìn thấy. Anh bật cười, sau đó nói khẽ: “Bạn trai cũ của em sao?”

Thôi Kiều Hôn hừ hừ hai tiếng, cô tiến người ôm lấy cánh tay của Tôn Dịch, lại bất ngờ bị anh đẩy ra.

“Bạn trai cũ tìm em” Anh nói, giọng điệu lạnh nhạt không rõ ý tứ.

“Tôn Dịch, thầy muốn gì đây?” Thôi Kiều Hôn bất mãn, thẳng ranh kia tìm cô thì có liên quan gì đến cô đâu chứ, anh tỏ thái độ với cô làm gì.

Nghe cô nói thế, rất là đúng với ý muốn của Tôn Dịch. Anh cúi đầu nhìn vào mắt người con gái chỉ cao đến vai mình, Tôn Dịch nâng tay, nhẹ nhàng cầm lấy lọn tóc dài mượt của Thôi Kiều Hôn cuốn cuốn mấy vòng, anh nói: “Hôn anh đi.”

Câu nói đó chính là cú sấm mạnh nhất giáng xuống đầu Thôi Kiều Hôn.

Cô tròn mắt nhìn Tôn Dịch, chỉ thấy trong đôi mắt xinh đẹp kia là làn nước mờ ảo lấp lánh như cũ, nụ cười bên môi anh dịu dàng, có mấy phần quyến rũ.

“Tôn Dịch, thầy đang đùa à?”

“Ngao nào.” Tôn Dịch vẫn mỉm cười, “Hôn anh hoặc là anh đi về, em chọn đi.”

Nói xong anh còn dợm xoay người, Thôi Kiều Hôn sợ anh bỏ đi thật, vội níu tay áo anh lại. Cô cắn răng, không biết làm gì hơn là đưa tay ôm lấy mặt anh.

Cô muốn khiêng chân lên, lại nhớ đến hôm qua bất cẩn trượt chân, ngón tay hiện giờ hơi đau, khó có thể khiêng lên được. Thôi Kiều Hôn thở dài, trưng ra bộ mặt khổ qua nói: “Thầy, thầy cao quá, thầy cúi xuống một chút có được không, em không khiêng chân được!”

Tôn Dịch bật cười, cuối cùng không đợi cô chủ động, anh lập tức đỡ gáy Thôi Kiều Hôn, cúi người xuống một phát đã nhắm ngay đôi môi của cô mà tới.

Môi cô mềm mại, ấm áp đầy đặn, khác hẳn bờ môi mỏng lạnh của anh. Thôi Kiều Hôn mở to mắt kinh ngạc. Tim cô đập nhanh đến lợi hại, từng té bào nào như bị đóng băng.

Thôi Kiều Hôn vô thức muốn đẩy Tôn Dịch ra, cô muốn hét lên nhưng Tôn Dịch đã nhanh hơn một bước. Tay anh đỡ gáy cô, tay còn lại nắm chặt cánh tay đang vòng lên cổ anh của cô. Tôn Dịch mút nhẹ môi dưới cô một cái, sau đó thừa cơ cô hé môi, lập tức thần tốc lấy môi mình chặn môi trên của cô lại.

Lưỡi anh linh hoạt chạy vào trong, nhanh chóng cuốn lấy cái lưỡi mềm mại e thẹn của người con gái. Thôi Kiều Hôn né tránh anh, cô không ngờ tới người thầy họ Tôn này lại táo bạo như vậy, cô còn chưa kịp phản ứng thì đã bị anh chiếm đoạt lấy cả khoang miệng.

Hơi thở anh phả vào mặt cô, làn hơi nhẹ từ cổ họng anh chạm rai luồng qua khe răng tiến đến cô. Thôi Kiều Hôn cảm thấy mình sắp bị mê hoặc rồi, sao thầy lại có kỹ thuật hôn kinh người như thế cơ chứ.

Tôn Dịch nhắm mắt, nhưng vẫn cảm nhận được cô đang nhìn anh. Anh hơi than nhẹ, dùng sức miết lấy bờ môi Thôi Kiều Hôn, cô nhũn mảy một cái, lưỡi ngay tức khắc bị anh cuốn lấy kéo ra ngoài, Thôi Kiều Hôn sợ đến tim cũng muốn rớt ra luôn.

Thôi Kiều Hôn vỗ vai anh một cái, còn chưa kịp đẩy anh thì bị Tôn Dịch hút hết nước bọt trong miệng. Anh thả tay cô ra ôm cô vào hân ngực mình, môi thì cắn mút môi cô đến mức Thôi Kiều Hôn phát đau. Tôn Dịch cúi đầu sâu hơn nữa, đôi môi theo đó mà ngậm trọn lấy cái lưỡi nhỏ mềm mại của người con gái.

Thôi Kiệu Hôn chịu không nổi rên lên một tiếng, tay cô vòng lấy eo Tôn Dịch, ôm đáp lại anh. Hai người cứ hôn nhau như thế, cũng may bây giờ là giữa trưa, không mấy người qua đường, thỉnh thoảng ai đi ngang nhìn thấy cũng vội bỏ qua. Bởi vì dáng người cao lớn của Tôn Dịch che mất Thôi Kiệu Hôn, cho nên ai thấy cũng lười để ý.

Đang mê say trong nụ hôn của anh, bất chợt Thôi Kiệu Hôn cảm thấy eo mình đang bị vuốt nhẹ. Cô giật mình bừng tỉnh, thờ hồn hèn giãy dụa.

“Tôn Dịch...” Giọng cô nghèn nghẹn, tựa như nũng nịu, mềm mại gãi nhẹ vào lòng Tôn Dịch, anh hơi hé mắt, cảm thấy mình sắp không ổn mới miễn cưỡng hút lưỡi cô thêm lần nữa mới rời khỏi.

Thôi Kiệu Hôn được thả ra, còn chưa kịp lùi bước thì Tôn Dịch đã chuyển môi mình xuống cắn cổ trắng nõn của cô.

Anh cắn mạnh vào đó, Thôi Kiệu Hôn bị đau hét lên một tiếng. Tôn Dịch nhũ mảy ngoạm lấy vị trí mình cắn, dùng lưỡi liếm láp nơi đó một lúc, Thôi Kiệu Hôn đẩy mạnh anh ra, cũng kịp lúc anh rút mạnh vị trí đó.

“Tôn Dịch, thầy làm cái gì vậy!” Thôi Kiệu Hôn giận dữ quát lên, Tôn Dịch thấy thế cũng không phản ứng gì nhiều, chỉ chăm chú nhìn cổ cô.

Anh nhếch môi, đưa tay xoa nhẹ dấu ấn đỏ ửng nổi bật trên màu da trắng hồng của cô, “Nói cho cậu ta biết, vị trí của cậu ta là ở đâu.”

Tôn Dịch vừa dứt lời, phía sau liền truyền đến tiếng bước chân gấp gáp. Thôi Kiệu Hôn nghiêng đầu nhìn, lập tức nhìn thấy gương mặt dữ tợn của Chu Lâm.

Cô hoảng sợ, vội vàng muốn kéo Tôn Dịch qua, về mặt này của Chu Lâm cô đã từng nhìn thấy, đó chính là lúc rất lâu rồi, một kẻ lưu manh đã có ý đồ xấu với cô, khi đó Chu Lâm đã nổi giận đùng đùng, anh ta đã đánh kẻ đó suýt chết.

Thôi Kiệu Hôn nhớ rõ, thể lực của Chu Lâm rất lớn, anh ta từng đi học tạ, tập thể hình với cô, anh ta từng đấu võ đài, từng đánh thắng rất nhiều người. Tuy rằng không biết Tôn Dịch như thế nào, nhưng cô biết Chu Lâm chắc chắn sẽ đánh anh, cô không muốn điều đó xảy ra, cô không muốn Tôn Dịch bị thương.

Nhưng mà khi Thôi Kiệu Hôn chỉ vừa nắm lấy cánh tay của Tôn Dịch, thân hình cao to vạm vỡ của Chu Lâm đã tiến tới.

Tôn Dịch không hiểu chuyện gì, bả vai lập tức bị một lực mạnh từ phía sau kéo xuống, còn chưa kịp định thần thì mặt ăn trọn một cú đấm như trời giáng.

“Tôn Dịch!” Thôi Kiệu Hôn hoảng sợ nhìn anh ngã xuống đất, cô vội vàng chạy đến, ngồi xuống nâng anh đứng dậy.

Chu Lâm thấy thế thì lửa giận ngút trời, anh ta đẩy Kiệu Hôn ra, một phen muốn lôi Tôn Dịch đấm thêm một quyền nữa.

Cú đấm của anh ta làm cho Tôn Dịch choáng váng, nhưng mà khả năng hồi phục trạng thái của anh rất mạnh. Khi Chu Lâm kéo áo anh đứng dậy, Tôn Dịch đã dồn hết lực mình vào bàn tay, một đường quất thẳng vào mặt Chu Lâm, khiến anh ta không kịp phòng bị bị anh làm cho nghiêng người.

Tôn Dịch thừa cơ, kéo đầu Chu Lâm xuống, đồng thời nâng gối đập đầu Chu Lâm vào chân mình. Ngay lập tức, Chu Lâm bị anh lên gối cho khuỵu xuống, nửa quỳ nửa ngồi chống tay xuống đất.

Phải biết là, cho dù Chu Lâm có khỏe đến cỡ nào, thì Tôn Dịch đã là một người đàn ông trưởng thành, sức mạnh làm sao có thể thua kém một thanh niên bình thường được chứ.

Tôn Dịch bật cười nhìn chàng trai đang quỳ dưới chân mình, anh nâng tay phải lên, bắt chéo lên đỉnh đầu trái rồi nhanh như chớp quất mạnh xuống đầu Chu Lâm.

Một cú đánh đó của anh, chính là thẳng tay làm cho Chu Lâm bất tỉnh ngã xuống đất.

“Cậu nghĩ cậu đánh được tôi à?” Tôn Dịch không thèm đếm xỉa đến vấn đề mình là thầy của Chu Lâm, anh đạp vào chân anh ta một cái rồi quay đầu lại nhìn Thôi Kiệu Hôn.

Cô đứng cách anh mấy bước chân, đôi mắt xinh đẹp tròn to hiện vẻ không thể tin được. Mặt cô tái nhợt, đôi môi ướm át vì nụ hôn cách đây chưa đến năm phút mấp máy.

Thôi Kiệu Hôn hết nhìn Chu Lâm đang nằm dưới đất, rồi lại nhìn vết thương bên má Tôn Dịch, vết thương chứng tỏ ban nãy đòn đánh của Chu Lâm ban nãy xuống tay rất là mạnh.

Cô bước tới, nhẹ nhàng vuốt vết bầm trên má Tôn Dịch, “Thầy có đau lắm không?”

Tôn Dịch mỉm cười, lắc đầu nói: “Chúng ta gọi xe đưa cậu ta đến bệnh viện thôi.”

“Chúng ta cũng...”

“Khụ...” Thôi Kiệu Hôn còn chưa kịp nói xong, đã nghe Chu Lâm đang nằm dưới đất ho khan mấy tiếng.

Tôn Dịch và Thôi Kiệu Hôn cùng nhau quay lại nhìn, lại nghe Chu Lâm nói: “Kiệu Hôn, em không được phép có quan hệ với Tôn Dịch!”

“Ha, vì sao lại không được phép? Tôi nhắc cho anh nhớ, tôi với anh đã kết thúc rồi, anh có quyền gì mà nói với tôi câu đó?” Thôi Kiệu Hôn đứng trước người Tôn Dịch, cô nhìn xuống Chu Lâm, vẻ mặt khinh thường thậm chí là ghê tởm nhìn anh ta.

“Kiệu Hôn, em nên nhớ cặp mông của em là do anh nuôi lớn! Em muốn kết thúc hả? Không có dễ vậy đâu!” Chu Lâm chống tay, thân thể to lớn còn muốn đứng dậy.

Thôi Kiệu Hôn nghe thế thì bật cười ha ha, cô dựa người vào Tôn Dịch. Chu Lâm này thật là ngu ngốc, ha, anh ta nghĩ cặp mông này có quan hệ gì với anh ta cơ chứ.

Cô đợi cho Chu Lâm ngồi thẳng dậy, Thôi Kiệu Hôn nhanh chóng bắt lấy bàn tay to lớn của Tôn Dịch đang ôm mình đặt lên mông mình.

Trước cái nhìn giận dữ và sự kinh ngạc của hai người trước mặt, Thôi Kiệu Hôn châm chọc: “Vây tôi báo trước cho anh một tiếng, Tôn Dịch sẽ là người nuôi lớn cái bụng của tôi, đội bóng của chúng tôi cũng sẽ là do anh ấy nuôi lớn. Sao hả, anh nghĩ cặp mông thì quý lắm chắc, cắt đi! Cặp mông bà đây là của Tôn Dịch, tấm thân bà đây là của Tôn Dịch, cả cái bào thai sau này của bà cũng sẽ là của Tôn Dịch!”

Thôi Kiệu Hôn nói xong, lập tức quay lưng rồi đi, sẵn tay kéo luôn Tôn Dịch, choàng tay ôm eo anh.

Chu Lâm a Chu Lâm, bà đây chán anh lắm rồi, để bà đây cho anh thấy, dám phản bội bà thì hậu quả sẽ như thế nào!

Hừ.

Không hiểu sao chương này dài quá chừng. Coi như tiến độ của hai anh chị đang trong đà thăng tiến

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Người Đẹp Không Thông Minh

Khi Thôi Kiệu Hôn nói câu: “Thầy làm bạn trai em nha”, Tôn Dịch đã không nghĩ nhiều mà từ chối.

Anh biết mình có chút ý gì đó với cô nhóc Thôi Kiệu Hôn này, nhưng mà Tôn Dịch anh không muốn bị biến thành lá chắn cho người khác.

Nhưng mà sau hai giây suy tính, mặc dù bản thân sẽ bị chịu thua thiệt, thế mà anh cũng sẽ có cơ hội tiếp cận được Hoa hậu giảng đường này. Cho nên, trước khi để Thôi Kiệu Hôn bày ra vẻ mặt đau khổ mất mặt, Tôn Dịch nói tiếp: “Chỉ là tôi sẽ đồng ý nếu như em thực hiện được điều kiện duy nhất của tôi.”

Khuôn mặt Thôi Kiệu Hôn lập tức tỏa sáng.

“Em chuyển sang nhà tôi sống, người yêu mà, không ở chung một chỗ thì sao có thể gọi là người yêu, tôi nói có đúng không?” Tôn Dịch cười tủm tỉm.

Thôi Kiệu Hôn nổi nóng, cô qua lại với Chu Lâm hai năm còn chưa có sống chung với anh ta đâu, cái ông họ Tôn này là gì mà cô phải chuyển sang ở chung nhà chứ.

Cô muốn gắt giọng nói lý lẽ, nào đâu lời còn chưa ra miệng thì Tôn Dịch xoay xoay cây bút nói tiếp: “Em cũng có thể không đồng ý, dù sao thì tôi cũng không..”

“Thầy!” Thôi Kiệu Hôn giật mình vội gọi, “Ngoài việc ở chung, còn... còn điều gì khác không?”

“Không.” Chỉ cần ở chung thôi là anh có thể làm đủ chuyện rồi, cần gì đưa ra điều gì nữa, ha ha.

Thôi Kiệu Hôn nghĩ một chút, nếu như ở chung với thầy, chắc chắn sẽ không cần tốn tiền phòng, tiền ăn, tiền mặc, hay là cái thứ gì khác. Hừm, suy cho cùng cũng là cô có lợi đúng không.

Thầy Tôn cũng đã quá ba mươi, ắt hẳn sẽ không làm gì quá đáng với cô đâu. Với cả, Thôi Kiệu Hôn cô làm sao có thể dễ dàng để cho thầy quá phận với mình cơ chứ!

Nghĩ thế, cho nên Thôi Kiệu Hôn nhanh chóng gật đầu đáp ứng, “Được, chúng ta thành giao.”

Sau đó, gấu đi về mặt sung sướng. Tôn Dịch anh đã bày tỏ mình rất bình tĩnh, lạnh nhạt vòng qua bàn, hôn lên tóc Hoa hậu, tiếp theo đó vô cùng nho nhã ôm cô, sau đó rất là rất là nhẹ nhàng nắm lấy tay Thôi Kiệu Hôn, “Đi, tôi đưa em đến ký túc xá dọn đồ sang nhà tôi.”

“Ngay hôm nay phải chuyển ư?”

“Đúng, em còn đợi đến khi nào?”

“...” Thầy rất có cá tính.

Đĩ nhiên là trên đường đi, bởi vì hứng chịu quá nhiều ánh mắt kỳ dị, cho nên Thôi Kiệu Hôn vừa giận vừa ngượng muốn Tôn Dịch thả tay mình ra.

Câu chuyện tiếp theo chính là cuộc ẩu đả trước cổng ký túc xá.

Đương nhiên, việc tiếp theo sau đó là Thôi Kiệu Hôn vừa nâng vừa ôm Tôn Dịch đến khu vườn phía sau ký túc xá.

“Thầy ngồi đợi em một chút.”

“Thật ra chỉ là vết thương nhỏ thôi, em không cần phải làm như thế.” Hình như câu này Tôn Dịch đã nói mấy lần luôn rồi.

Anh nắm tay Thôi Kiệu Hôn lại, muốn đứng dậy cùng cô lên phòng ký túc xá dọn đồ rồi nhanh chóng đến nhà anh, như vậy thì anh mới có thể vui vẻ được.

“Thầy đợi em một chút đi, chúng ta từ từ dọn đồ sang nhà thầy cũng được mà.” Thôi Kiệu Hôn vội vàng nói một câu, sau đó nhanh chóng gạt tay anh ra quay người vụt chạy đi.

Tôn Dịch nhìn bàn tay đang trống rỗng giữa không trung thì buồn cười lắc đầu. Cô muốn làm gì thì làm đi, anh chẳng can nỏi.

Đợi khoảng hơi năm phút, Thôi Kiệu Hôn đã trở lại. Một tay cô cầm một cái khăn bọc cái gì đó, một tay thì cầm hộp thuốc. Thôi Kiệu Hôn chạy nhanh đến chỗ anh, cô đặt thứ trên tay mình xuống, sau đó nâng mặt anh lên nhìn qua nhìn lại một chút, mới cầm khăn bọc đá áp lên vết bầm trên má anh.

“Ngồi yên nhé.” Thôi Kiệu Hôn khẽ nói, sau đó cô quỳ lên ghế, nửa đứng ngang người Tôn Dịch, bên cạnh chân anh.

Cô giữ chặt khăn bọc đá trên mặt anh, bởi vì vết thương hơi nặng, hiện giờ còn thêm cái lạnh của đá nữa. Cái đau vốn đã lắng xuống bây giờ lại ần ần truyền đến, Tôn Dịch hơi nhíu mày, anh nghe lời cô ngồi yên, để mặc vết thương cho cô xử lý.

Chờm đá mấy phút, mặt Tôn Dịch cũng tê đi.

Đợi cho đá tan ra chút ít, Thôi Kiệu Hôn mới lấy khăn giấy lau sạch vết thương, xử lý vết thương rồi làm đủ trò.

Tôn Dịch thấy cô bôi nhiều thuốc như thế thì bật cười, “Em làm gì vậy? Chỉ là bầm một chút thôi, từ từ sẽ hết mà, không cần phải dùng nhiều thuốc đỏ như thế đâu.”

“Như thế này vết thương mới chóng lành.” Thôi Kiệu Hôn nhanh nhẩu đáp.

Thật ra thì cô không biết phải xử lý vết thương này như thế nào đâu. Bình thường Thôi Kiệu Hôn rất là cẩn thận, vết thương trên người cô một năm được tính trên đầu ngón tay. Hộp thuốc này là do Lý Nhĩ Vỹ để trong phòng, cô ấy thường hay bị thương, thỉnh thoảng Thôi Kiệu Hôn hay thấy cô ấy dùng thuốc đỏ để bôi lên vết thương bị bầm, vài ngày sau vết thương sẽ khỏi. Nhớ lại những gì mà mình từng nhìn thấy, bây giờ có người bị thương sao cô có thể không thực hành được.

Thôi Kiệu Hôn làm xong hết thấy, cô nhìn thấy mặt Tôn Dịch đã bớt sưng một chút mới thở phào nhẹ nhõm. Chân vừa muốn thả xuống, lại bất chợt bị Tôn Dịch ôm lấy.

Cô quỳ trước mặt Tôn Dịch, hai chân đang rộng ra tạo nên tư thế vô cùng khiếm nhã. Nhưng mà Thôi Kiệu Hôn lại không thể đẩy người Tôn Dịch ra được. Mẹ nó, cái người đàn ông này so ra còn khỏe hơn Chu Lâm rất nhiều có được hay không!

“Thầy, thầy sao thế?” Thôi Kiệu Hôn vỗ nhẹ bả vai Tôn Dịch, cô cảm thấy tình huống này hơi bị xấu hổ rồi. Ai ôi, sao thầy có thể úp mặt vào ngực cô như vậy được chứ! (Editor: Anh chỉ có úp mặt thôi sao =)))

Tôn Dịch hít hít mũi, trong lòng thập phần khinh bỉ bản thân mình.

Nhìn thân hình đẹp đẽ trong bộ áo đồng phục bó sát của cô, thật sự Tôn Dịch không thể khống chế được mình. Tại sao ư, đừng hỏi, anh cũng không biết tại sao đâu.

Kiệu Hôn có đề ý là cô đang đứng trước một người đàn ông trưởng thành bình thường, sức lực cường tráng, đủ bộ suy nghĩ sâu xa hay không hả. Vì sao cô cứ thích lắc lư lắc lư thân thể như thế!

Bộ ngực cô được áo ngoài ôm gọn, có vẻ hơi bị bó ép, cho nên đôi thịt phía trên có chút lộ lên, từng hơi thở mềm mại hoặc động tác mạnh là phần thịt mềm đó lại nảy liên hồi. Cô quỳ trước mặt anh, tuy tay cô nâng mặt anh, nhưng mỗi khi Tôn Dịch rũ mắt xuống lại có thể nhìn thấy rõ cảnh tượng mê

người đó.

Nếu sau này trường Lưu Sơ có đổi nội quy, Tôn Dịch anh nhất định sẽ nêu ra thêm một quy định, học sinh nữ không được phép mặc đồ quá bó sát người.

Hừ, nhìn đi, bộ ngực cứ phập phồng trước mắt anh, làm cho anh hận không thể áp tới mà cắn nó mấy phát. Nhưng mà thật sự là anh đã úp mặt vào bộ ngực xinh đẹp này rồi. Chỉ có điều anh không thể cắn cô thôi, Tôn Dịch hít hít mùi hương dịu nhẹ trên người thiếu nữ. Anh than thở, bàn tay ôm eo cô từ từ hạ xuống dưới.

“Bạn trai cũ của em thật là hung dữ.”

“Chẳng phải thầy đã đánh lại anh ta rồi sao!” Thôi Kiệu Hôn lập tức đáp trả, cô nhấn mặt đẩy người Tôn Dịch ra, nhưng thân hình cứng như đá của anh lại ghì chặt lấy cô, ngực bị anh đè ép làm cho hơi tức, “Thầy thả em ra đi có được không? Còn nữa, thầy đừng có lợi dụng ăn đậu hủ của em!”

“Anh ăn đậu hủ của em khi nào?” Tôn Dịch ngẩng đầu lên nhìn Thôi Kiệu Hôn, cảm anh vừa vặn bị hai gò núi cao ngất đầy đặn của cô ép lại. Anh bày ra vẻ mặt đau khổ, lại làm cho cô cảm thấy ngượng ngùng nhưng chẳng hiểu lý do.

“Em có biết an ủi bạn trai không vậy. Một câu em nói đều là thầy này thầy nọ, em không xem anh là bạn trai sao!”

“Nào có!” Thôi Kiệu Hôn giận dữ, “Ôm đi ôm đi, em cho anh ôm, em cho anh chết!” Cô gào lên, sau đó lập tức vòng tay ôm lấy đầu Tôn Dịch. Ngay lập tức, khuôn mặt của anh bị cô đè vào ngực, hai bắp tay siết lấy hai bên đầu Tôn Dịch, còn không ngừng lắc người mắng: “Cho anh ôm, cho anh ôm!”

Thôi Kiệu Hôn nghĩ rằng đây là hành động bày tỏ sự phẫn nộ của mình, nhưng cô lại không biết, kẻ bị cô “hành hạ” lại đang mở cờ trong lòng.

Mặt đã bị bộ ngực đầy đặn ép thì thôi đi, cô gái này, có hiểu hành động lén lút của mình rất là kì quặc không hả! Tôn Dịch thích thú cảm nhận nhiệt độ nóng ấm từ bộ ngực của người con gái trước mặt, anh thuận theo cô rên lên mấy tiếng, vờ như đây cô ra, lại càng khiến cho Thôi Kiệu Hôn nghĩ rằng mình đang thắng thế, “hành hạ” càng thêm “hành hạ”.

Hai tay Tôn Dịch đặt dưới hông Thôi Kiệu Hôn, để hành động “đẩy” cô ra thuận lợi hơn, lại vừa vặn sờ qua sờ lại cái eo cái mông xinh đẹp.

“Ha ha, Tôn Dịch anh chịu thua chưa!” Thôi Kiệu Hôn cúi đầu xuống, vẻ mặt đắc ý nhìn khuôn mặt đỏ bừng của anh.

“...” Tôn Dịch hí mắt, giả vờ bị cô “hành” cho phát mệt, anh đặt tay lên đùi trên của cô, hơi đẩy nhẹ cô ra, ô hô, sờ được bắp đùi thơm ngon rồi. “Anh mệt rồi, trở về... trở về!”

Thôi Kiệu Hôn vẫn còn đang trong trạng thái sung sướng vì được làm kẻ chiến thắng. Cô cười ha ha mấy tiếng, sau đó thả chân xuống đất, “Được rồi, ở đây đợi em, em dọn đồ rồi xuống ngay.”

Tôn Dịch gật gật đầu, lúc này Thôi Kiệu Hôn mới dọn đồ lên lầu lại.

Thật là, cảm giác sắp chuyển “nhà” như thế này rất là sốt ruột. Vốn dĩ Thôi Kiệu Hôn không thân với Tôn Dịch bao nhiêu, mà bây giờ vì nhờ vả mà lại đến nhà thầy ở, điều này thật sự là có chút lố bịch.

Nhưng mà không hiểu vì sao Tôn Dịch lại ra điều kiện cô phải qua nhà anh vậy chứ? Chẳng lẽ đúng như lời Tường Lệ nói, Tôn Dịch đã sớm có ý với cô?

Ôi, chắc chắn không phải như thế đâu! Dù hai năm trước từng là giám khảo của cô, qua đường giúp đỡ một lần, thì một người đàn ông lớn tuổi như anh cũng không thể nào thích cô được.

Hu hu, sao mà rắc rối quá vậy nè!

Tôn Dịch nhìn bóng lưng nhỏ nhắn xinh đẹp của Thôi Kiệu Hôn rời khỏi, anh vui vẻ bật cười thành tiếng.

Đúng là cô ngốc! Hừm hừm, tối nay thừa cơ lợi dụng cô thêm một chút mới được.

Tôn Dịch nghĩ một chút, anh nhanh nhẹn lấy điện thoại ra, gọi một cuộc về cho anh cả của mình.

“Anh, tối nay đừng về mẹ qua nhà em, hôm nay nhà em có khách.” Vừa nhận được tín hiệu đầu dây bên kia, Tôn Dịch đã nói một câu.

“Khách? Lâu rồi chưa thấy em mời khách về nhà riêng đấy.” Anh trai của Tôn Dịch nói.

Bởi vì gia đình Tôn Dịch rất là theo truyền thống, một nhà từ bên nội, trên dưới đều ở chung một căn biệt thự. Mỗi khi người trong nhà muốn tách ra ở riêng, thì ít nhất một tuần phải trở về nhà chính một lần.

Sở dĩ anh cả nhà Tôn nói vậy cũng bởi vì Tôn Dịch rất được coi trọng trong nhà. Cách hai ngày mẹ già của Tôn Dịch sẽ đến nhà riêng của anh hết kiểm tra, rồi đến dọn dẹp, xong lại nấu nướng cho anh. Mặc dù anh đã cãi rất nhiều lần, nhưng mà cả nhà ai cũng muốn như vậy, cho nên Tôn Dịch cũng không còn cách nào khác mà mặc kệ.

Mà hôm qua mẹ anh không tới, hôm nay chắc chắn mẹ anh sẽ tới. Hiện giờ tuy rằng anh có tình cảm với Thôi Kiệu Hôn, nhưng thời điểm này cũng không

thể nói cho mẹ anh biết được.

“Ừ, nhớ nói mẹ nhé, ngày mai em sẽ về nhà sau.”

“... Bạn em là nam hay nữ?” Đợi một lúc, anh trai Tôn mới hỏi một câu.

“Anh hỏi làm gì?” Tôn Dịch lập tức nâng cao cảnh giác.

“Đề biết.” Anh trai Tôn lạnh nhạt đáp.

Khỏi nói cũng biết là mẹ hỏi, Tôn Dịch hừ mũi, có chút khinh thường anh trai mà nói: “Nhiều chuyện!” Nói xong lập tức tắt máy.

Cho dù hôm nay mẹ anh có qua, anh cũng sẽ không để cho mẹ anh tiếp xúc với Thôi Kiệu Hôn.

Ngồi đợi Thôi Kiệu Hôn phải hơn nửa tiếng đồng hồ, Tôn Dịch cảm thấy mình thật là ngu ngốc.

Trường Lưu Sơ không có phân ký túc xá nam riêng nữ riêng, nếu biết sớm cô lẽ mề như vậy, anh sẽ dứt khoát lên lầu cùng cô dọn rồi.

Mẹ kiếp, Tôn Dịch mắng thầm một câu, sau đó lại lấy điện thoại ra gọi cho cô.

Chuông reo mấy giây, giọng nói ngọt ngào của Thôi Kiệu Hôn từ đầu dây bên kia đã truyền đến: “Tôn Dịch.”

“Em ở phòng số mấy?” Tôn Dịch đứng dậy, toan tính muốn lên phòng cô.

“Em đang đi xuống lầu này, anh đợi em chút đi.” Cô nói xong, đầu dây bên kia vang lên tiếng “lộc lộc”.

“Em mang nhiều đồ lắm à?” Anh đi về phía cửa chính của ký túc xá, sau đó nhìn lên.

“Không nhiều lắm, thôi tắt máy đi.” Bên kia cô dứt lời, anh còn chưa kịp nói thêm lời nào đã bị cô cắt ngang điện thoại.

Tôn Dịch cảm thấy cô nàng Thôi Kiệu Hôn này rất cần được giáo dục lại!

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Anh Đến Thời Kỳ “Động Dục” Rồi

Lúc Thôi Kiệu Hôn xách cái vali khổng lồ của mình xuống lầu, thì trán của Tôn Dịch đã nhễ nhại mồ hôi.

Với một người giảng viên tự nhận mình là kiên nhẫn nhất trong trường, Tôn Dịch rất muốn bước lên trực tiếp lôi cô về nhà, sau đó sẽ giáo huấn cô thật tốt.

Có ai đòi nào lại để người vừa làm thầy vừa làm bạn trai đợi mình đến gần một tiếng đồng hồ chỉ để soạn đồ chuyển chỗ ở hay không?

Người duy nhất trên đời này chính là Thôi Kiệu Hôn cô.

Tôn Dịch sai dài bước chân đi đến bên cạnh Thôi Kiệu Hôn, anh cúi người một phen giành lấy công việc kéo vali của cô.

“Em thật là chậm chạp!” Tôn Dịch không vui nói một câu, vừa muốn mắng cô thêm mấy câu nữa, nhưng chợt nhìn thấy những giọt mồ hôi trong suốt chảy đều xuống vầng thái dương Thôi Kiệu Hôn, bỗng nhiên Tôn Dịch lại đau lòng.

Thôi Kiệu Hôn thở phì phò, khuôn mặt vì mệt mà đỏ bừng lên. Tôn Dịch nhìn cô nhú mảy, anh nhanh chóng lấy khăn tay trong túi ra, nâng lên thay cô lau mồ hôi, miệng lại trách móc: “Sao không để anh lên cùng, đồ nhiều như vậy, xách xuống không thấy mệt sao?” Nói xong, còn dùng ánh mắt khiến trách nhìn cô, cứ như Thôi Kiệu Hôn đang làm một việc gì đấy rất là có lỗi với anh.

Nhưng mà Tôn Dịch lại không biết được, trong giọng nói của anh lại chứa đầy sự dịu dàng khó thể chối được.

Thôi Kiệu Hôn hừ mũi, không tự nhiên né đầu, “Em ớn mà.”

Tôn Dịch không nói thêm lời nào nữa, một tay anh kéo vali, một tay anh nắm cổ tay Thôi Kiệu Hôn, trong đầu lại không ngừng thầm trách cô.

Cứ như vậy, Thôi Kiệu Hôn vì quá mệt mà chẳng thể tránh tay Tôn Dịch nổi, cuối cùng chỉ biết lê thân đi theo anh lên xe, rồi lại cùng anh về nhà.

Tất nhiên, trước khi đó Thôi Kiệu Hôn đã nói qua chuyện này với ba người bạn trong phòng ký túc xá mình.

Lý Nhĩ Vy nói: “Cẩn thận củi lửa.”

Tường Lệ nói: “Nhớ mang áo mưa.”

Lục Phiến Nhu nói: “Nhớ gắng sức ngày mai còn đến lớp.”

Thôi Kiệu Hôn nói: “Tớ rất muốn chết!”

Cuối cùng cô cũng không rõ, quyết định này của mình có đúng hay không.

Dù rằng cô đã nắm chắc ý định sẽ đăng tin mình qua lại với Tôn Dịch lên mạng, để cho Chu Lâm mù mắt đi, nhưng mà trong tận thâm tâm cô lại rất sợ khi sống chung với một người đàn ông không thân không thích này.

Và lại, dù có thật sự qua lại đi chăng nữa, Thôi Kiệu Hôn cũng rất sợ mọi người sẽ bàn tán về việc cô chuyển đến sống chung với Tôn Dịch trong thời gian tới.

Tuy biết thời đại học thật ra làm những chuyện kích thích này rất là vui, nhưng mà Thôi Kiệu Hôn lại không nghĩ tới khả năng sau này mình sẽ dùng thái độ gì để nói về chuyện hiện giờ cô đang làm.

Có lẽ là dùng vẻ mặt vui vẻ? Hay là lạnh nhạt? Hay là xúc động? Hay là buồn bã chẳng?

Thôi Kiệu Hôn không biết. Cô chỉ sợ mình bị bàn tán mà thôi.

Một Hoa hậu giảng đường, bề ngoài đẹp nhưng phẩm hạnh bị vấy bẩn, tất nhiên những gì tốt đẹp từ trước đến nay đều sẽ bị bác bỏ.

Nhưng mà nói sao thì nói, một người đàn ông hơn ba mươi, sống chung với Tôn Dịch thật ra cô cũng không nói là quá bị thiệt thòi.

Hừ hừ, Thôi Kiệu Hôn cô không tin mình không nắm được lão già họ Tôn này. Chẳng phải người ta nói “chồng già thì cung vợ trẻ” sao?

Chỉ cần bắt được tên họ Tôn, thì Thôi Kiệu Hôn cô sau này có khác gì lúc trước đâu. Vẫn vui vẻ bay nhảy khắp nơi, ăn sung mặc sướng, được hầu hạ đến tận trời.

Ha ha, được rồi. Sống chung thì sống chung, chỉ cần không cho người trong trường biết là được.

Thoáng một cái, trên khuôn mặt xinh đẹp của Thôi Kiệu Hôn đã bày ra đủ biểu cảm.

Tôn Dịch vừa lái xe, vừa nhìn qua gương chiếu hậu ngắm nhìn người đẹp ghé sau.

Thôi Kiệu Hôn nói cô muốn ngồi ghé sau, bởi vì ghé sau rộng rãi.

Tôn Dịch biết rõ, hai người còn một vách ngăn.

Tuy thế nhưng mà Tôn Dịch cũng cảm thấy không sao. Anh cũng không thích phụ nữ quá dễ dãi.

Trước khi qua nhà Tôn Dịch, Thôi Kiệu Hôn muốn ăn trưa, cho nên anh đưa cô đến một nhà hàng đồ Trung nổi tiếng.

Thôi Kiệu Hôn hỏi anh có phải là rảnh tiền quá rồi không. Tôn Dịch đáp: “Sẵn tiền chúng ta ăn mừng ngày đầu tiên quen nhau.”

Mất hết năm giây đỏ mặt, Thôi Kiệu Hôn bày ra vẻ mặt dịu dàng như nước ôm tay Tôn Dịch vào trong.

Khi ngồi vào phòng riêng rồi, cô lại không biết, sự hiện diện ngày hôm nay của cô đã khiến cho biết bao nhiêu nhân viên trong nhà hàng được một phen ngạc.

Mãi đến gần mười năm về sau, nhân viên trong nhà hàng vẫn nhớ hoài một bộ dạng xinh đẹp của vợ cậu hai nhà họ Tôn. Bọn họ nói, cô dâu cậu hai nhà họ Tôn rất là đẹp, đáng vẻ yêu kiều bên cạnh người đàn ông mình yêu quá thật khiến cho tâm hồn của người ta bị kéo cho mất dạng.

Ày, chuyện sau này hãy để sau này rồi nói, trước tiên phải quay về hiện tại, nếu như không phải là ngày đầu tiên tiếp xúc thân mật, Tôn Dịch thật sự muốn tới gần mà hôn mấy phát lên mặt Thôi Kiệu Hôn.

Anh nghĩ mình thật sự điên rồi.

Ba mươi mốt năm cuộc đời, chưa bao giờ Tôn Dịch anh lại nổi máu háo sắc như bây giờ.

Rốt cuộc là vì cái gì, tại sao mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt xinh đẹp này của Thôi Kiệu Hôn, Tôn Dịch anh chỉ muốn đè cô xuống mà hôn vậy hả?

Tính ra thì, đời anh thật ra là có chút nhầm lẫn. Không rõ là vì sao, nhưng từ trước đến nay Tôn Dịch có chút bài xích với việc qua lại với phụ nữ.

Nhớ tới thời đại học anh có quen một cô bạn gái, ôi trời, chắc chắn cô ta chính là mầm họa gây ra chứng bệnh lười tiếp xúc với phái nữ của anh.

Tôn Dịch không nhớ cô ta tên gì, cũng chẳng nhớ quá trình hai người quen nhau, chỉ biết lý do quen cô ta là bởi vì anh bị người khác nói mình là gay, cho nên vợ đại cô gái để chứng minh mình là thẳng.

Thời gian quen nhau chỉ là một hai tháng gì đó. Tôn Dịch nhớ mãi, chi tiết khiến anh đòi chia tay cô ta chính là cô ta có thai với kẻ khác, lại bỏ thuốc anh, muốn anh lên giường với cô ta, sau đó cho anh làm cha đứa bé trong bụng.

Vốn dĩ anh sẽ không biết điều này đâu. Bởi vì lần đó thật ra anh cũng muốn nếm thử mùi vị giao hoan nam nữ lắm, nhưng mà lại không may ngày đó gia đình anh đến thăm đột xuất, bắt chột phải dừng việc đó lại. Trùng hợp khi đó mẹ anh mang cá đến, cô bạn gái đó có thai, ngửi thấy mùi tanh chịu không nổi lại chạy ra nôn mửa. Chuyện đó bị phanh phui, tính ra cũng phải cảm ơn mẹ anh rất nhiều.

Có lẽ là vì chuyện đó đến nay, và cả công việc dạy học ở trường, cho nên Tôn Dịch không có đối tượng qua lại. Mà gia đình cũng không hỏi thúc lắm, vì nhà anh có tận ba đứa con trai, anh không phải là hương khói duy nhất.

Duy trì thời gian dài như vậy, thích ai không thích, nay lại thích học trò của mình. Đã thế hai người đối mặt chỉ có hai lần thôi, điều này thật sự khiến cho Tôn Dịch rất ngại ngùng chính mình.

Chẳng lẽ tình yêu sét đánh hả?

Ây, không phải! Thôi mà kệ, nghĩ làm gì, chỉ cần biết hiện giờ anh rất là muốn “thân cận” với Thôi Kiệu Hôn mà thôi.

Nghĩ là làm, Tôn Dịch đợi cho nhân viên nhà hàng đi ra, anh lập tức nhích đến gần Thôi Kiệu Hôn, không nói hai lời ôm cô vào ngực.

“Kiệu Hôn, em an ủi bạn trai em đi.”

Lưng Tôn Dịch rất dài, diễn hình bức tranh “cô vợ nhỏ” Thôi Kiệu Hôn nằm trong ngực Tôn Dịch.

Cô đẩy người Tôn Dịch ra, khó chịu ra mặt: “Tôn Dịch, em xin anh luôn đó, làm ơn đừng có làm mấy trò như vậy nữa.” Thật là biến thái chết mất.

“Kiệu Hôn, em không muốn làm bạn gái anh sao?”

“...” Mẹ nó, cô thật sự muốn đập chết lão già này!

Bức tranh tiếp theo chính là Tôn Dịch cúi người, bắt đầu hôn “cô vợ nhỏ”.

Tôn Dịch nói: “Hé môi em ra đi, cục cưng, em rất thơm.”

Thôi Kiệu Hôn giận: “Làm ơn đi, anh là thầy giáo, sao lại nói năng thô thiển đến thế!”

Tôn Dịch nghĩ, về sau anh nhất định sẽ giáo huấn cô thật tốt.

Sau màn trao “nước” cuồng nhiệt, Tôn Dịch nói muốn dứt cô ăn.

Thôi Kiệu Hôn lại nổi giận, đồ ăn qua miệng Tôn Dịch đều có vị khác, làm ơn đi có được không, tại sao cô lại thích kiểu ăn như vậy được chứ!

Vì “sự động dục” của bạn trai Tôn Dịch, bạn gái Thôi Kiệu Hôn đã rất khổ sở, môi bị anh hành hạ đến sưng đỏ, tuy rằng anh không động tay động chân, nhưng Thôi Kiệu Hôn vẫn luôn cảm nhận được, những ngón tay thon dài của Tôn Dịch đặt trên đùi cô thỉnh thoảng lại động động, hết ngang rồi lại dọc.

Tôn Dịch lại nghĩ, chắc là anh đến thời kỳ “động dục” thật rồi.

Gà Trống: Truyện này có cốt truyện rõ ràng, xin nhắc lại các tác giả Nhật Bản đừng cho truyện vào danh mục truyện Hen có yếu tố quá nặng!

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nằm Với Anh

Khi Tôn Dịch đưa Thôi Kiệu Hôn về đến nhà, cũng đã là xế chiều.

Thôi Kiệu Hôn bước sau Tôn Dịch, chân còn chưa bước hết vào nhà đã trơn to mắt kinh ngạc không thôi. Nhà Tôn Dịch không phải là rộng lớn bình thường, mà là vô cùng vô cùng rộng lớn! Nội thất sang trọng, từng đồ dùng trong nhà phải nói cực kỳ đẹp để tinh xảo.

Tôn Dịch để dép xuống cho Thôi Kiệu Hôn.

Cô nhìn một chút, cảm thấy vô cùng kỳ dị hỏi: “Nhà anh hết dép rồi à?”

Tôn Dịch cười cười lấy ra một đôi dép nữa, anh nói: “Nhà anh có hai đôi, một đôi phòng chừng, một đôi anh mang.” Hai đôi y hệt nhau, nhìn qua tựa như hai người đang mang dép đôi vậy.

Thôi Kiệu Hôn hừ mũi, không thèm quan tâm bước thẳng vào nhà, “Phòng em ở đâu?”

“Lên tầng với anh.”

Tôn Dịch vừa kéo vali vừa chậm rãi đi lên phòng mình. Ừ, phải rồi, người yêu thì ngủ chung phòng chứ còn gì nữa!

Cho nên, phải mất vài phút sững sờ, Thôi Kiệu Hôn mới định thần hét toáng lên: “Bỉ ồ! Em không thể ở chung phòng với anh được!”

“Tại sao không?” Tôn Dịch mỉm cười, đôi mắt ánh lên sóng nước xinh đẹp bức người.

“Chúng ta chỉ là người yêu mới có một ngày!”

“Đừng sợ...” Tôn Dịch cởi áo khoát ngoài, rồi lại cởi hai khuy trên cùng của áo sơ mi, “Anh không giống Chu Lâm.” Anh rất là có trách nhiệm, làm việc xong nếu em muốn chúng ta kết hôn cũng được, dù sao thì anh cũng lớn tuổi rồi, ba mẹ anh cần được ôm cháu đầy Kiệu Hôn à.

“...” Chu Lâm không biến thái như ông đâu lão già! Thôi Kiệu Hôn muốn hét lên, nhưng nhìn thấy vẻ mặt như đang nói: “Kiệu Hôn, anh rất muốn ngủ chung với em” kia của Tôn Dịch, đôi mắt anh thật sự khiến cô chẳng thể nào nói thêm được gì nữa.

Cuối cùng, Thôi Kiệu Hôn cũng đành chịu thua, cô hừ hừ mấy tiếng, không thèm nói nữa đi đến vali lấy đồ.

“Em tắm đi, tối nay chúng ta lại ra ngoài ăn.” Tôn Dịch nói xong lập tức ra khỏi phòng, anh cần chuẩn bị một chút việc.

Thôi Kiệu Hôn ừ nhẹ, sau đó cũng đi vào toilet tắm rửa.

Khi cô bước ra ngoài lại, thì Tôn Dịch đã ngồi trên giường ôm cuốn sách. Anh ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái, sau đó nửa khiêu gọi nửa dịu dàng mà cười nhẹ.

“...” Cười như vậy là ý gì đây, hừ!

“... Đến đây.” Tôn Dịch thả sách, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh mình, “Chúng ta bàn luận chút chuyện.”

Thôi Kiệu Hôn bước đến, ngồi xuống nhìn anh.

“Tối nay em ngủ ở đây, chung giường chung gối chung chăn.” Tôn Dịch nhích người hôn lên trán Thôi Kiệu Hôn một cái, lại bị cô đẩy ra.

Tôn Dịch vẫn cười, “Đừng tỏ thái độ với anh, em đang làm bạn gái anh mà.” Anh lại ôm mặt Thôi Kiệu Hôn, ôi chao, vẻ mặt giận dữ của cô sao mà đáng yêu đến thế cơ chứ!

Thôi Kiệu Hôn giận mà không làm được gì, chỉ biết để mặc cho anh liếm láp lung tung trên mặt.

“Cực cung, ngoan.” Nói xong lại bắt đầu sờ soạng mặt mũi Thôi Kiệu Hôn.

“Ngوان em gái... Ừm ừm...”

Cái lưỡi dài của Tôn Dịch cuộn chặt lưỡi cô, anh cuộn chặt đến mức Thôi Kiệu Hôn cũng cảm nhận được từng hạt cát nhỏ mềm nhám trên đầu lưỡi của nhau. Tôn Dịch ép sát đầu mình xuống, nuốt sạch từng dòng nước ngọt nơi khoang miệng của người trong lòng.

Thôi Kiệu Hôn sợ hãi, cô đẩy vai anh ra, nhưng Tôn Dịch lại mạnh mẽ áp đặt cô xuống giường, hai tay nắm chặt cổ tay Thôi Kiệu Hôn. Tôn Dịch bật dậy, một phen đè thân Thôi Kiệu Hôn xuống.

Trong nháy mắt, Thôi Kiệu Hôn đã bị Tôn Dịch áp chế dưới thân.

Tôn Dịch vẫn giờ chiều cũ, lưỡi anh điên cuồng càn quét khoang miệng Thôi Kiệu Hôn, cuốn chặt lấy từng hơi thở mà cô khó khăn có được.

Thôi Kiệu Hôn bị nghẹt thở, cố gắng vùng vẫy rời khỏi ma trận của Tôn Dịch. Một chân Tôn Dịch chen giữa hai chân cô, bởi vì cô đang mặc quần, cho nên không khó để vòng qua cẳng chân dài của người đàn ông trên người, ý đồ muốn trèo lên.

Nào ngờ, cái chân thon của Thôi Kiệu Hôn vừa nâng lên, lại thuận lợi để Tôn Dịch ấn mạnh bấp chân vào vị trí nhạy cảm nhất của người phụ nữ.

Tựa như hôn cô như thế này khiến cho Tôn Dịch rất là vui vẻ, anh gần như là vừa thở vừa hôn vô cùng dễ dàng. Nhưng ngược lại, vì sợ ngày mai trên báo sẽ có tin “cô gái vì hôn mà chết ngạt”, Tôn Dịch mới lưu luyến rời khỏi đôi môi căng mọng xinh đẹp của người trong lòng.

Hơi thở anh vẫn đều đặn bình thường, hình như không giống như muốn làm việc xấu với cô. Phát hiện điều này khiến cho Thôi Kiệu Hôn rất là nghi hoặc. Trải qua một trận điên cuồng môi lưỡi, thật sự ít nhiều cô cũng có chút mê loạn, trong người đang nổi lên một ngọn lửa nhỏ nhoi.

Con người, đã từng trải qua hoan ái chắc chắn sẽ không thể nào chịu đựng nổi yên ắng một mình thời gian lâu. Thôi Kiệu Hôn cũng là như thế, việc hoan lạc với Chu Lâm lần cuối cùng là chuyện của mấy tháng trước. Hiện giờ trên người là một người đàn ông đẹp trai ngồi ngời, mang danh bạn trai mình, đã thế còn không ngừng châm lửa tại một chỗ, thật sự khiến cho Thôi Kiệu Hôn nghĩ không thông.

Chẳng lẽ cạ qua lại với cô như thế, Tôn Dịch lại không lên?

Suy nghĩ này làm cho Thôi Kiệu Hôn nổi giận.

“Tôn Dịch...” Hơi thở Thôi Kiệu Hôn bị rối loạn, Tôn Dịch thả hai tay cô ra, nằm dè lên người cô.

Hai tay Tôn Dịch chậm rãi vuốt xuống eo Kiệu Hôn, cảm thấy cô không còn vùng vẫy nữa, mới đặt đầu vào hõm cổ cô.

“Tại sao anh không có phản ứng?” Bỗng nhiên cô hỏi một câu, Tôn Dịch ngay lập tức trừng mắt cắn mạnh vào cổ cô một cái.

“A... Cút ra!” Thôi Kiệu Hôn lại bắt đầu gầy dựa, hai tay tiếp tục đẩy mạnh Tôn Dịch ra. Anh kẹp chặt cô xuống nệm, bàn tay ôm eo cô ghì mạnh, cuối cùng, Tôn Dịch mút sâu vào vết cắn, hành động này hết như hành động buổi sáng anh đã làm với cô, Thôi Kiệu Hôn mím môi, sau cũng không nghĩ nữa mặc anh làm thì làm.

Thôi Kiệu Hôn không hiểu vì sao mình lại không có bài xích với anh, giống như là muốn gần gũi, muốn tiến đến với Tôn Dịch hơn.

“Cục cưng...” Tôn Dịch thả môi mình ra, anh liếm nhẹ vành tai Thôi Kiệu Hôn rồi hà hơi nói: “Em hỏi anh vì sao không phản ứng?”

Giọng anh trầm trầm, êm ái hết như giọng hát dịu dàng của dòng suối. Rót vào lòng Thôi Kiệu Hôn, khiến cô không tự chủ mà run nhẹ một cái.

“Tôn... A!” Thôi Kiệu Hôn vừa mở miệng, nơi mềm mại giữa chân lại bị anh dùng hạ bộ ấn mạnh xuống.

Dù hai người vẫn đang quần áo đầy đủ, nhưng cách mấy lớp vải, Thôi Kiệu Hôn vẫn cảm nhận được chỗ cộm lên rõ ràng của Tôn Dịch. Cô đỏ mặt, không khách khí đẩy người anh ra.

Nhưng mà một cô gái nhỏ nhắn như Thôi Kiệu Hôn làm sao có thể đẩy được anh kia chứ. Ngược lại hành động này lại khiến cho vai Tôn Dịch hơi nâng lên, thân dưới lại hạ xuống, rất “không cẩn thận” ấn mạnh xuống người Thôi Kiệu Hôn.

Vốn dĩ một cô gái không mấy lực lưỡng, bị Tôn Dịch đè nặng như vậy, không chịu được hơi rên một chút. Ngược lại, Tôn Dịch lại bị phản ứng của cô mà khó chịu trong người.

“Cục cưng, em mời gọi anh à?”

Mời gọi?

Thôi Kiệu Hôn mở to mắt nhìn gương mặt đẹp đến khó thở của người đàn ông to lớn trên người, trong lòng bất chợt dâng lên cảm giác bất an. Cổ họng Thôi Kiệu Hôn khô khốc, cô hít một hơi thật sâu nói: “Tôn Dịch, chúng ta chỉ là người mới quen biết.”

“Em sợ sao?” Ánh đèn sáng rực phủ xuống tấm lưng của anh, nụ cười nửa miệng trên đôi môi vừa phải ngược sáng khiến cho Thôi Kiệu Hôn trong nháy mắt phải nhíu mày, “Đừng sợ, Kiệu Hôn, anh không giống Chu Lâm.”

Giọng Tôn Dịch dịu dàng mềm mại, tựa như lời dỗ dành của người lớn đối với trẻ nhỏ.

Anh biết cả hai chỉ là mới quen biết nhau hai ngày, tình huống xa lạ này khiến cho một cô gái như cô sợ hãi là phải. Dù biết điều mình làm là không đúng, nhưng Tôn Dịch lại không muốn dừng lại.

Anh rõ ham muốn của bản thân mình. Bởi vì người con gái dưới thân anh đẹp, không phải. Bởi vì anh bị dính phải tình yêu sét đánh, không phải. Tôn Dịch không biết vì sao bản thân mình lại nổi lên ham muốn với một cô gái trẻ tuổi có vẻ ngoài phi thường nữ miều, một đứa trẻ là học trò của mình.

Tôn Dịch không muốn mình phải đau đầu vì những suy nghĩ rắc rối không cần thiết. Anh đã hơn ba mươi, anh chắc chắn mình không giống như thằng nhóc Chu Lâm kia, sẽ ngu ngốc rồi bỏ người mình yêu. Anh là một người trưởng thành, anh biết chịu trách nhiệm về hành vi của mình.

Cho nên trong một khoảng ba mươi năm, anh chưa từng động chạm vào người phụ nữ nào cả. Cô bạn gái đầu tiên thời đại học kia, Tôn Dịch đã từng nghĩ nếu anh lên xảy ra sự cố với cô gái đó, chắc chắn anh sẽ cưới cô gái đó về nhà.

Và hiện tại, Tôn Dịch không rõ suy nghĩ của Thôi Kiệu Hôn, nhưng chính cơ thể của anh đã tự nói với anh, anh muốn cô.

Phải, Tôn Dịch muốn Thôi Kiệu Hôn. Tôn Dịch nghĩ, nếu như bản thân đã nổi cảm giác với mỗi cô, vậy thì qua đêm nay, khi cả hai hoàn thành chuyện mà anh muốn, chắc chắn rằng họ tên của cô gái cùng thức dậy với anh sáng ngày mai sẽ có trong gia phả nhà anh.

Thôi Kiệu Hôn hơi sững sờ trước câu nói đó của Tôn Dịch. Không nghĩ tới anh sẽ nói đến Chu Lâm, giống như vết thương trong lòng bị xé toát ra, cảm giác bức bối khó chịu từ trong lòng cô bỗng chốc xộc xệch xông lên.

Đôi môi xinh đẹp của người con gái mím lại, Thôi Kiệu Hôn nhìn thẳng vào đôi mắt lóng lánh nước của Tôn Dịch, “Tôn Dịch, ý anh là gì?”

“Kiệu Hôn, em không còn nhỏ...” Tôn Dịch khẽ cười một tiếng.

Em không còn nhỏ thì sao. Thôi Kiệu Hôn muốn bật lên câu đó, nhưng cô còn chưa kịp hé môi, thì cả người Tôn Dịch đã nhanh chóng phủ xuống người cô.

Môi anh một đường nhắm thẳng xuống môi Kiệu Hôn. Bàn tay to lớn của Tôn Dịch thả tay cô ra, như chớp phóng tới vị trí dưới thân mình.

Chân Tôn Dịch chặn đôi chân dài đang vẫy của Thôi Kiệu Hôn, tay anh thoăn thoắt cởi bỏ khuy quần của cô. Hành động của anh thô bạo, mạnh mẽ làm cho phần da mềm mại yếu ớt dưới lớp vải của Thôi Kiệu Hôn hơi đau, cái đau kết hợp với tự vệ khiến cho hai chân cô tự chủ muốn khép lại.

Hai tay Thôi Kiệu Hôn đẩy mạnh Tôn Dịch ra, nhưng ngược lại chẳng thể xô dịch nổi thân hình to lớn của người đàn ông khỏe mạnh. Cô cắn thật mạnh vào môi dưới của Tôn Dịch, anh bị đau, nhưng lại không dừng. Hết lên rồi lại xuống, hết trong rồi ra ngoài, môi lưỡi quần quýt dây dưa không thể ngừng lại âm thanh vang vọng khắp căn phòng rộng rãi.

Tiếng nhấp nháp từ những dòng nước bọt truyền từ khoang miệng Thôi Kiệu Hôn sang Tôn Dịch, một dòng dịch nhỏ chậm rãi chảy xuống khoeo môi cô, kèm theo một chút máu đỏ từ đôi môi của người đàn ông.

Dù trên môi chịu cái đau điếng người, nhưng tay dưới Tôn Dịch rất nhanh chóng lọt vào quần trong của Thôi Kiệu Hôn. Mắt anh híp lại, rời khỏi môi Thôi Kiệu Hôn, bắp tay bị cô bầu đến phát đau, thế mà tay Tôn Dịch vẫn không ngừng ma sát vào bộ phận nhạy cảm nhất của phụ nữ.

“Tôn Dịch! Khốn kiếp, anh...”

“Kiệu Hôn ngoan nào.” Tôn Dịch cắt ngang lời cô, ngón tay giữa mạnh mẽ đè xuống hạt châu giữa vùng hoa cỏ xinh đẹp. Cảm giác ngứa ngáy dưới thân từ vị trí nắn cảm đó khiến Thôi Kiệu Hôn không chịu được cong người “A” lên một tiếng, dục vọng hoang dại chậm rãi dâng lên, trong nháy mắt, thân dưới đã nổi lên cơn khó chịu.

Tiếng gọi yêu kiều lại mê người của cô gái làm cho bộ phận to lớn trọng yếu của người đàn ông đau đớn. Tôn Dịch thừa thế dùng cả bàn tay phủ lên nụ hoa tuyệt vời mà anh khao khát. Rất đáng yêu, cô gái nhỏ này lại cho anh nhiều nước mật như thế.

“Em không thích sao hả? Kiệu Hôn, anh không muốn làm em đau.” Tôn Dịch đưa lưỡi liếm nhẹ môi cô. Thôi Kiệu Hôn ứa nước mắt, cô thờ hờn hờn nhìn người đàn ông trước mặt, “Kiệu Hôn, thả lỏng đi, chẳng phải hiện giờ chúng ta là người yêu của nhau sao? Người yêu với nhau làm chuyện đó, chẳng lẽ lại phải bài xích?”

“Anh... anh luôn làm như thế với những người phụ nữ khác sao?” Trong hơi thở rối loạn, bộ ngực đầy đặn của Thôi Kiệu Hôn không ngừng lên xuống.

Ngón tay giữa của Tôn Dịch vẫn không ngừng xoa nắn đỉnh hạt mềm mại, dòng mật dịch không ngừng chảy ra, cơn ảm nóng từ nơi nhạy cảm đó kích thích mọi giác quan của anh. Thôi Kiệu Hôn nén nhịn cảm giác khó chịu của bản thân mình, cô nằm yên nhìn anh như vậy, tựa như xúc cảm từ tay anh tạo ra không phải là của mình.

“Cục cưng” Tôn Dịch mỉm cười, anh cúi người ngậm lấy vành tai của cô. Cảm nhận được thân vật cần phải nhanh chóng được giải phóng, anh thở dài một hơi, Tôn Dịch khẽ nói: “Em là người đầu tiên.”

Thôi Kiệu Hôn kinh ngạc nín thở, còn chưa kịp định thần, đã bị Tôn Dịch cắn nhẹ một phát.

“Đừng... a...”

Nháy mắt, nhụy hoa đã bị xâm nhập.

Người đời có câu, phụ nữ là được làm từ nước a...

Rất cảm ơn các tình yêu đã quan tâm Dịch Hôn nhiều như vậy nha mới trở về nhà, nhanh chóng sẽ bày thịch cho mọi người nha

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tôn Dịch... (H)

Tác giả: Phuong Tiểu Hi, hợp tác: Gà Trống Đẻ Con

Editor: PNam Tiểu Thu

Bao năm dạy học, ngón tay Tôn Dịch tuy rất thon rất dài, nhưng lại không được tron thẳng mà có một vài vết chai lớn nhỏ khác nhau. Điểm nhạy mềm mại, bị một vật cứng cáp không có kĩ xảo chuyên nghiệp làm cho khó chịu cùng cực.

Lâu ngày cô tỉnh không có tiếp xúc, hiện giờ bị làm như thế, điểm nhạy không chỉ thoải mái lại khó chịu dị thường. Thôi Kiệu Hôn cắn răng cong người, cố không cho bản thân bật ra âm thanh đáng hổ thẹn. Thế nhưng dù cô có cố như thế nào, điểm nhạy vẫn cố chấp run rẩy hết mở rồi đóng mời gọi ngón tay thon dài của người đàn ông có sự ham muốn điên cuồng với cô.

Tôn Dịch mỉm cười, ngón tay nhanh chóng tiến sâu vào bên trong. Từng thớ thịt non mềm sâu trong nhạy hoa chậm rãi ôm trọn lấy ngón tay anh, Tôn Dịch thích thú cong ngón tay lại, dùng móng tay mình gãi nhẹ nơi thịt trong đó, đôi lại là dòng mật ngọt ngào tràn ra dữ dội và sự khoái cảm được diễn đạt bằng những cái uốn éo của người con gái xinh đẹp.

“Kiệu Hôn, có thoải mái không?” Tôn Dịch dùng ngón trỏ bên ngoài vuốt ve điểm nhạy, hành động đó khiến cho xúc cảm điên cuồng đánh vào tâm trí Thôi Kiệu Hôn. Cô co chân, hai tay bấu chặt vào cánh tay anh, bấp chân khép lại ma sát vào nhau như muốn đè mạnh tay anh vào trong.

Nhìn thấy cô như vậy, biết mình đã sắp chiếm được cô, nụ cười trên môi Tôn Dịch lại sâu hơn. Anh lấy ngón áp út của mình di chuyển lên xuống dọc thêm chiều dài của mép nụ hoa, chậm rãi chậm rãi cảm nhận cái ướt át của dòng dịch nhờn.

“Ở đây có hai nơi...” Ngón tay Tôn Dịch từ từ chuyển xuống dưới nữa, nhẹ nhàng xoa xoa vị trí thứ hai của cô, Thôi Kiệu Hôn thở gấp, vội vàng lắc đầu nguầy nguậy, “Hừm... đừng chổi nữa mà, em nói xem em thích nơi nào?”

“Tôn Dịch... Tôn Dịch...”

“Hừm?” Tôn Dịch nhìn vào đôi mắt lim dim long lanh nước của Thôi Kiệu Hôn, anh cúi người tặng cho cô cái hôn nhẹ, sau đó không khách khí khuấy đảo ngón tay bên trong nụ hoa mềm mại của người con gái, “Có phải rất thích không? Kiệu Hôn, nhẹ nhàng thôi, ngón tay anh bị em hút mà khó chịu rồi.”

Thôi Kiệu Hôn không ngờ người thầy bề ngoài lịch sự nghiêm trang trong trường lại có những kĩ thuật điều luyện như thế. Không những khiến cô dâng lên khoái cảm, còn dùng những từ ngữ hoa mỹ làm cho cô phải ngượng ngùng.

Gò má thanh tú của Thôi Kiệu Hôn ửng đỏ, đôi mắt ngập nước lim dim, khóe môi có dòng nước mãnh kéo xuống dưới. Bộ ngực cao ngao của cô phập phồng không ngừng, từng đường cong cơ thể vì mồ hôi mà lộ ra dưới lớp quần áo gần như trong suốt. Bản thân Thôi Kiệu Hôn vừa chặt vật lại vừa quặn rũ, khác hẳn anh. Quần áo trên người anh vẫn chỉnh tề như một, ngoại trừ đôi mắt đã nhuộm đầy ham muốn nhục dục anh không hề hay biết, đôi môi nhếch lên đường cong mê người và bàn tay ướt đẫm thủy dục, Tôn Dịch trước sau như một là người đàn ông lịch lãm không có điểm đánh chệch.

“Đừng mất tập trung.”

“A... Đừng mà, Tôn Dịch...” Ngón tay anh cắm sâu vào bên trong, gần như là cong lại ấn vào điểm nhạy cảm nhất của cô. Bấp chân cô kẹp chặt cánh tay cứng rắn của anh, hai bên ma sát vào nhau để thỏa mãn sự trống rỗng sâu bên trong.

Dừng lại đi, dừng lại... Trong đầu cô không ngừng vang lên tiếng van xin khẩn thiết, nhưng những lời đó lại chẳng thể nào bật ra âm thanh. Ngược lại đôi môi căng mọng ướt át lại không ngừng phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ.

Cảm nhận được ngón tay phía dưới đang điên cuồng khuấy đảo bản thân, Thôi Kiệu Hôn khẩn trương đến mức cả người co quắp, ngón tay ngón chân bấu chặt vào nhau, mồ hôi trên trán lấm tấm rơi xuống, nước miếng từ miệng chậm rãi chảy xuống giường.

“Xem này, em thích lắm rồi phải không?” Tôn Dịch lại trêu đùa nói một câu, đôi lại tiếng vang từ đôi môi yêu kiều xinh đẹp.

Anh thả tay cô ra, bàn tay còn lại nhanh chóng cởi khóa quần của mình, kéo quần lót xuống, dương vật to lớn nháy mắt được giải phóng ra ngoài. Tuy trong người vô cùng khó chịu, nhưng sức nhẫn nại của Tôn Dịch là vô hạn, nụ cười trên môi anh vẫn không đổi, ngón tay dài vẫn cắm chặt vào hang động tăm tối của Thôi Kiệu Hôn. Anh cúi người, ánh mắt nhìn thẳng vào nơi chảy ra mật ngọt ào ạt của người con gái dưới thân, “Ai... Em thật là...” Tôn Dịch than nhẹ, anh mạnh mẽ rút ngón tay ra, dòng nước mạnh mẽ theo đó mà ào ra cùng, rồi lại không ngừng chảy xuống dưới, thấm đẫm vào drap giường.

Biết rằng Thôi Kiệu Hôn sẽ không phản kháng mình nữa, Tôn Dịch nhanh chóng cởi bỏ chiếc quần khó chịu ngăn cản anh sớm giờ. Tôn Dịch nhìn lớp vải ẩm ướt dính chặt vào da thịt, hiện rõ lên cảnh rừng sâu thẳm đặc mù phía dưới, anh hít một hơi liếm môi một cái, chà... thịt thơm ngon như vậy, có phải là anh rất may mắn rồi không hả?

Tôn Dịch đưa tay, đang muốn cởi bỏ chương ngại cuối cùng, thì đã có bàn tay khác chặn tay anh lại.

Tôn Dịch ngược mắt, nhìn về mặt say mê lại khó xử của Thôi Kiệu Hôn, anh cười một tiếng, “Ngoan nào...” Anh áp lấy tay cô, kéo tay cô xuống dưới đùi quần mình, buộc cô chạm vào dương vật đã cương cứng, “Giúp anh đi, giống như anh đang giúp em vậy, có phải không?” Nói rồi lại dùng tay còn

lại ấn mạnh vào nhụy hoa sâu thẳm, Thôi Kiệu Hôn không chịu được, lại dùng sức cong người rên lên một tiếng.

Quần lót được kéo xuống, ngay tức thì nơi hang động sâu trong rừng thẳm hiện rõ lên trước mắt Tôn Dịch. Anh hít một hơi thật sâu, bàn tay phủ lên hang động sâu thẳm.

Tôn Dịch vén áo Thôi Kiệu Hôn lên, anh chống tay, cúi người hôn lên bắp đùi trắng nõn của cô. Phiến môi anh ẩm áp, chạm nhẹ rồi lại hôn mạnh lên phần thịt trắng lạnh của cô, khiến cho cô ngứa ngáy nhột nhột vừa muốn anh tiến gần lại vừa muốn anh tránh xa.

Nụ hôn Tôn Dịch chậm rãi di dời, nửa nhẹ nhàng nửa sâu sắc, làm cho Thôi Kiệu Hôn thở gấp không thôi. Con trống trải trong cơ thể nổi lên dữ dội, cô nâng eo, ép sát hông xuống giường, thuận thế kéo đầu Tôn Dịch xuống, khiến cho đầu lưỡi anh quét dài trên bắp đùi non mịn.

Tôn Dịch dang rộng hai chân Thôi Kiệu Hôn ra, trước mắt hiện lên nơi ướt đầm dịch đặc trong suốt. Anh khẽ cười một tiếng, cúi đầu đưa lưỡi liếm dọc cánh hoa, nuốt hết toàn bộ chất dịch nhờn của người con gái. Mùi vị đậm đặc từ chất nhờn khiến cho cổ họng Tôn Dịch khô đắng, đầu óc anh bắt đầu mê mang, cơ thể dần nóng lên từng chút một.

Tôn Dịch hít nhẹ một hơi, anh ôm eo Thôi Kiệu Hôn, cúi đầu sâu xuống rồi bắt đầu cuộc thăm dò bằng đầu lưỡi.

Lưỡi nhám, thịt non mềm, giống như chỉ trong tích tắc, nơi hang động của Thôi Kiệu Hôn đã bị lưỡi anh làm cho ngứa ngáy. Hơi thở cô nhiều loạn, đầu óc mê muội tràn ngập dự vọng bị anh đẩy lên. Cô uốn éo, bộ ngực ưỡn cao, cặp hông tròn trịa không ngừng run lắc khép lại rồi ma sát hết như đang đón nhận những khoái cảm từ phiến môi và chiếc lưỡi của anh, “A... Tôn Dịch, em khó chịu, em khó chịu...” Giọng cô hơi khàn, nhục dục vấy động khiến cho bản thân cô như hoàn toàn mất đi lý trí.

Thế nhưng mặc cho hành động và lời nói của Thôi Kiệu Hôn, Tôn Dịch vẫn cố chấp càn quét khắp nơi bên trong hang động.

Cảm nhận từng nếp thịt đang cuốn chặt lấy đầu lưỡi mình, Tôn Dịch càng muốn tiến sâu vào bên trong. Phần thịt non mềm trơn mịn bên trong cơ thể không ngừng, tựa như ham muốn sự yêu chiều lại mạnh mẽ của Tôn Dịch, vô cùng phối hợp tiết ra dòng mật dịch ngọt ngào mà anh thích. Chiếc lưỡi dài khẽ cong lại, môi anh ôm lấy cửa hang thơm lạnh, mũi cao Tôn Dịch ma sát liên tục vào điểm nhụy đỏ hồng mê người. “Xin anh... Tôn Dịch, dừng lại đi, a...” Móng tay Thôi Kiệu Hôn bầu xuống giường, khổ sở cất lên những âm thanh nũng nịu nức nở.

Nhụy hoa bên trong chật hẹp, dưới sự khao mào của Tôn Dịch, bản thân Thôi Kiệu Hôn vừa cảm thấy sướng khoái, vừa cảm thấy khó chịu. Cô không chỉ muốn lưỡi anh, cô muốn anh, vô cùng muốn anh.

Mép hoa cao ngạo kẹp lấy nửa mặt dưới Tôn Dịch, bắp chân Thôi Kiệu Hôn không ngừng khép vào rồi lại ma sát đầu anh, eo diên cuồng hét lên rồi xuống, phối hợp với đầu lưỡi dài của anh. Mỗi khi lưỡi anh ra khỏi, lại kéo ra một dòng nước trong suốt, cặp hông săn chắc của cô lại theo đó mà khó chịu tiến đến, cầu mong chiếc lưỡi lại một lần nữa sáp nhập vào trong.

Lưỡi anh đi vào sâu, nhận lấy những âm thanh dụ người mê hoặc của nước, của môi lưỡi, của người con gái. Tiếng rên rỉ từ cặp môi ướt át phát ra liên hồi, làm cho Tôn Dịch say đắm nuốt trọn những dòng mật ngọt từ nơi tư mật phụ nữ.

Tôn Dịch thả hai chân cô ra, cố nhịn sự khó chịu của bản thân, anh dùng hai ngón tay trở ma sát mép hoa ướt đầm. Tiếng nhóp nhép hòa với hơi thở gấp gáp tràn ngập khắp phòng. Tôn Dịch thả nụ hoa mềm mại, nhìn kĩ nơi hang động tiết ra dòng nước ẩm áp dưới ánh đèn sáng rọi. Anh mỉm cười, hai ngón tay nhẹ nhàng tách nụ hoa ra.

Cúi đầu mút liếm điểm nhụy ửng đỏ, âm thanh rên rỉ phía trên càng lớn hơn nữa, Tôn Dịch nhanh chóng dứt hai ngón tay vào trong, đôi lại những cái uốn éo diên cuồng của người con gái, “Dừng... dừng lại... dừng lại...” Thôi Kiệu Hôn sắp chịu không nổi rồi, tại sao anh lại không cho cô thứ cô muốn chứ.

Đôi mắt Thôi Kiệu Hôn rung rung nước mắt, bàn tay cầu chặt drap giường đến nhăn nhúm. Hai chân cô kẹp chặt lại, bầu vào vai Tôn Dịch, như dự đoán anh sâu vào bên trong. Hai ngón tay không đủ, thật sự không đủ!

“Cục cưng...” Tôn Dịch khẽ cười một tiếng, anh thẳng lưng, hai ngón tay bên trong tách rộng, đâm thẳng vào trong cảm nhận điểm mẫn cảm nhất của cô, “Em có thích không?”

Thôi Kiệu Hôn vươn tay ôm lấy cổ anh, khuôn mặt đỏ bừng mê mang lắc đầu, “Không... Em muốn nữa, muốn nữa...”

“Em muốn gì?” Tôn Dịch cúi đầu ngặm lấy môi cô, mút mạnh một cái rồi kéo ra một đường chỉ dài trong suốt.

“Ừ... muốn anh... Tôn Dịch, em muốn anh...” Tựa như muốn chứng minh, Thôi Kiệu Hôn nức nở dùng bắp chân cọ sát cánh tay anh, nơi tư mật lại siết chặt những ngón tay đang cuồng chiếm tâm trí cô.

Hai ngón tay nhẹ nhàng cảm nhận từng phần thịt trơn mềm của Thôi Kiệu Hôn, Tôn Dịch chậm rãi cúi người, một tay anh luồn xuống lưng cô, Thôi Kiệu Hôn ưỡn cao ngực, thuận tiện để tay anh lọt xuống dưới. Động vào khuỷu áo lót, Tôn Dịch đè mạnh một cái, nút cài áo ngực đã nhanh chóng bị anh cởi bỏ. Thôi Kiệu Hôn bị dục vọng làm cho mê mang, cô giúp anh tự cởi áo ngoài, rồi đến áo lót mình ra.

Chỉ trong thoáng chốc, cơ thể xinh đẹp của thiếu nữ đã lồ lộ trước mặt Tôn Dịch. Anh nhìn con dâu, vui vẻ mà cười thành tiếng, “Cục cưng, em đẹp chết mất.”

“A...” Thôi Kiệu Hôn lại rên dài một tiếng, ngón tay bên trong cơ thể cô đang khuấy đảo, đang diên cuồng động chạm đến tận sâu bên trong.

Tôn Dịch lại mỉm cười, anh rút hai ngón tay ra, rồi lại đưa hai ngón tay vào. Những động tác mạnh bạo của anh vừa khiến cô sung sướng, vừa khiến cô đau đớn. Dòng nước chảy ra càng nhiều, kết hợp với những lần uốn éo của cô tạo nên âm thanh đắm mỵ nhóp nhép. Sự e thẹn lại ham muốn của đóa hoa ửng đỏ giữa rừng đen xinh đẹp điên cuồng này nở. Những thớ thịt bên trong đóa hoa yêu kiều giữ chặt ngón tay Tôn Dịch, vừa tiết ra chất dịch giúp anh thuận tiện ra vào, vừa co rút mạnh mẽ như nói với anh chúng yêu anh rất nhiều.

Nhưng mà, những cánh hoa bên ngoài làm sao thỏa mãn được sự ham muốn của Thôi Kiệu Hôn? Thứ cô cần là vật cứng nóng bỏng cao ngạo kia, cô muốn nó đâm vào cô, muốn nó tiến sâu vào tử cung cô, chạm vào lòng cô, tặng cho cô những cái xuyên thân thống khoái.

“Tôn Dịch... em, em...” Thôi Kiệu Hôn thở gấp, sức ra vào của hai ngón tay dần một tầng lên, âm thanh va chạm của nước và thịt không ngừng vang vọng, tuy thế cũng không át được những tiếng rên rỉ ngọt ngào từ cổ họng cô.

“Hừm, em có yêu anh không hả?” Tôn Dịch nhẹ nhàng vuốt dọc cánh hoa bên trong. Anh rút hai ngón tay ra, vòng chân qua người cô, tay trái xoa nhẹ bầu ngực căng săn chắc, tay phải thì vẫn lo vồ về nụ hoa xinh đẹp phía dưới.

Thôi Kiệu Hôn nghe anh hỏi, trong đầu cô bây giờ chỉ biết mỗi việc ham muốn anh, nào còn biết rõ những suy nghĩ sâu xa trong lời anh nói. Đôi mắt cô lim dim, những ngón tay thon dài xinh đẹp chậm rãi bò lên cánh tay vững chắc trên ngực mình, “Yêu... em yêu...”

“Vậy em muốn làm tiếp chuyện này với anh không? Hà...” Bộ não cao siêu của Tôn Dịch lại nghĩ ra chuyện xấu xa, anh nâng tay, dùng dương vật cứng rắn của mình đứng trước nhụy hoa mềm mại.

Tôn Dịch mím chặt môi, cố ngăn bản thân dùng sức đi vào, anh chỉ dùng đỉnh đầu ửng đỏ có chút chất nhờn vẩy vẩy vào cô. Đổi lại, thỏa mãn bản thân nghe được âm thanh hết sức mỹ hoặc của người con gái.

“Muốn... em muốn...” Mỗi lần trả lời chỉ có như thế, nhưng bấy nhiêu cũng đủ khiến cho Tôn Dịch cảm thấy vui vẻ. Anh cúi người thấp xuống, tay bóp chặt lấy bên ngực đầy đặn, không khách khí cắn vào đỉnh hồng cương cao. Bị cái đau ở ngực áp chế, lại cảm nhận được sức nóng ở dưới thân, đôi mắt hoa đào của Thôi Kiệu Hôn nheo lại, dòng nước mắt chực chờ trào ra.

Thôi Kiệu Hôn hưởng thụ hết mực khoái cảm, bản thân vừa khó chịu vừa sung sướng lại yêu kiều rên: “Mau lên... mau cho em... Tôn Dịch, Tôn Dịch...” Bộ ngực ưỡn cao, cô cong mình dâng cho Tôn Dịch bên ngực ửng hồng. Hai chân cô vòng lên người anh, nụ hoa bên dưới co rút liên tục khiến cô vô cùng khó chịu.

Thôi Kiệu Hôn đẩy người, dưới cái đè mê ngọt ngào của Tôn Dịch, cô lập tức nhận thấy được dương vật mà cô đang mong chờ dưới thân mình. Ngay tức khắc, không kịp để cho Tôn Dịch né tránh, hai chân cô đã mạnh mẽ kéo anh tiến về phía mình, vừa dứt khoát, vừa nhanh chóng.

“A...” Trong nháy mắt, cả hai tưởng chừng như mình đã bay lên trời.

Editor: *mặt lạnh như tiền* (ㄖ____ㄖ)

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Cánh Cửa Được Mở (H)

Editor: PNam Tiểu Thư

“Kiệu Hôn...”

“Ừm...”

Tôn Dịch cúi đầu dùng miệng nuốt trọn những tiếng rên rỉ mê người của Thôi Kiệu Hôn. Tay anh không ngừng xoa nắn bộ ngực căng tròn săn chắc của cô, hai ngón tay ướt đầm dịch nhờn từ nụ hoa kẹp chặt đỉnh hồng trước ngực. Đầu móng tay tinh tế liên tục gây mạnh lên hai đỉnh hồng, từng đợt gây chính là từng đợt khoái cảm khiến cô không ngừng run rẩy.

“Em chặt quá...” Tôn Dịch thả môi, hô hấp anh nặng nề phun lên mặt Thôi Kiệu Hôn, con co rút dưới thân cô quả thật làm cho anh hơi đau.

Dương vật to lớn thô kệch chỉ mới vào được một phần ba, đỉnh đầu chen lấn các cánh hoa, không kiêng dè chặn đi đường ra của mật ngọt thơm ngon.

“Tôn Dịch... Em đau... em đau quá...” Tuy rằng cảm giác được chính mình đang hút lấy anh, nhưng sao cô lại cảm thấy đau kinh khủng, đau đến mức dây thần kinh cô giật điên, khoái cảm cũng biến mất, “Có phải... có phải anh đi vào nhầm... nhầm chỗ rồi không? Tôn Dịch... hức, em đau quá...”

Tiếng nức nở của cô làm cho Tôn Dịch khó thở, anh đau lòng hôn lên dòng nước mắt trong suốt, nụ hoa chặt hẹp bó chặt anh, làm cho bản thân anh hơi

đau.

Hai tay anh xoa nhẹ eo cô, chân anh luồn xuống chân cô, hành động này khiến cho dương vật nằm bên trong nụ hoa hơi động một chút, đỉnh đầu thẳng đứng căng cứng đâm vào một chút nữa, nháy mắt cơn đau của Thôi Kiệu Hôn càng tăng thêm.

“Tôn Dịch... Anh đi ra, anh nhầm nơi rồi... anh nhầm nơi rồi...” Giọng cô gần như là hét cao, thân mình cong lại, cặp mông vì muốn né tránh mà đẩy xuống phía dưới, đôi chân dài đang cuộn chặt eo anh cũng thả lỏng.

“Đừng...” Trán Tôn Dịch có chút mồ hôi. Anh nắm chân cô kéo lại lên eo mình, cúi người hôn lên môi cô, dùng lưỡi mình làm cho cô mê mẩn.

Đôi môi hút lấy hơi thở cô, âm thanh môi lưỡi thay thế tiếng nhóp nhép nước thịt dưới thân trước. “Đừng sợ...” Anh thở dài, chẳng lẽ cô và Chu Lâm còn chưa làm chuyện này sao, sao cô lại bó ép đến như vậy chứ. Hay là do bản thân cô quá eo hẹp? Hay là do anh quá to lớn đây?

Sợ rằng Thôi Kiệu Hôn sẽ tiếp tục khóc, Tôn Dịch lại dùng ngón tay liên tục xoa đều điểm nhạy nhóp nháp bị anh ép mà ửng đỏ. Nụ hôn trên môi anh sâu hơn, đầu anh nghiêng qua, lưỡi đưa dài không ngừng vừa mút vừa liếm bờ môi căng của cô. Dòng nước bọt anh truyền sang cô từ lưỡi đến môi vang lên âm thanh như tiếng nước chảy, đều đều vọng đến tai hai người.

Một bên ngực cô nằm trong bàn tay anh, tay anh dù rộng lớn, như bộ ngực cỡ lớn săn chắc của cô vẫn không vừa vặn với tay anh. Anh vừa xoa vừa nắn, bàn tay có những vết chai thường xuyên viết bằng nắn lại giống như có ma thuật, điên cuồng chạm lên dục cảm vừa bị nhấn chìm xuống của cô.

Nụ hôn anh kéo dài, bàn tay kéo ngực cô ra rồi nắm chặt nắn bóp. Hành động cứ lặp đi lặp lại như vậy, khiến cho bản thân cô bắt đầu dấy lên cảm xúc cần được xâm nhập, cơ thể dần dần trở nên nóng bỏng, những đường cong chậm rãi lên xuống theo từng nhịp bàn tay Tôn Dịch, hơi thở cả hai gấp gáp, càng khiến cho nụ hoa phía dưới tiết ra nhiều mật dịch hơn.

Tôn Dịch hạ môi, thoát khỏi những ân ái môi lưỡi với người con gái. Nụ hôn anh lướt đến vành tai cô, khẽ liếm, khẽ mút, rồi hà một hơi mờ ám.

“Tôn Dịch...” Hơi thở của anh khiến cô mê loạn. Đôi tay trắng nõn nâng lên, ngón tay cời từng khuy áo sơ mi của anh.

Tôn Dịch để mặc cho cô làm việc, môi anh rơi xuống cắn cổ trắng hồng. Từ nụ hôn ẩm ướt dày đặc áp xuống, Phiến môi hôn nhẹ, hé răng cắn vào da thịt, hàm răng day day vài lần, dùng lưỡi liếm dọc vết cắn, đôi môi nhẹ nhàng chậm rãi vuốt đều theo... A... Đây là dấu hôn của một người đàn ông đối với cô gái mình yêu.

Ngón tay anh rời khỏi điểm nhạy tinh tế, bàn tay anh nâng một chân cô lên cao, tay còn lại vẫn tiếp tục xoa nắn bên ngực thích thú. Anh hôn lên bên ngực còn lại, khẽ hôn, khẽ hôn.

Thôi Kiệu Hôn ghét nhất là phải chờ đợi. Nụ hôn chết tiệt! Cô vòng tay ôm lấy cổ anh, lồng ngực trắng kiêu của người đàn ông khiến cô lóa mắt. Cô đẩy đầu anh xuống thân mình, ưỡn cao bộ ngực, mong muốn anh sẽ dành cho bộ ngực này thêm nhiều yêu thương nữa.

Tôn Dịch thỏa mãn yêu cầu cô. Anh há miệng ngậm lấy bên ngực. Cái lưỡi anh liếm dọc nó, điểm hồng vì bị kích thích từ sớm đã cương lên thẳng đứng, nhờ có vậy mà thuận lợi giúp anh dễ dàng “ôm” trọn nó hơn.

Lưỡi anh quay tròn điểm hồng, răng thì day day phần thịt. Tiếng môi lưỡi từ ngực cô dần dần vang lên, khoái cảm theo đó mà tăng vọt. Đầu óc Thôi Kiệu Hôn mê mẩn, cô sung sướng cong eo xuống, dâng cao phần ngực vào miệng Tôn Dịch. Những điểm nhạy trên lưỡi anh áp chặt ngực cô, bờ ngực căng mịn không ngừng phập phồng, hưởng thụ sự yêu chiều của đôi môi Tôn Dịch.

Khoái cảm đã đến, một chân Thôi Kiệu Hôn được anh nâng lên tận vai, chân còn lại cuộn lấy eo anh. Bộ ngực điên cuồng phát ra âm thanh mút liếm tục tằng, Tôn Dịch day đủ bên ngực, đến mức khi anh nhả nó ra, trên điểm hồng còn ươn ướt dòng nước trong miệng anh.

Tôn Dịch ngược nhìn mặt cô. Đôi mắt ngập nước mê người, đôi môi quyến rũ căng mọng ướt át, sự ham muốn dục vọng không giấu giếm bày rõ trên gương mặt xinh đẹp của cô. Anh lại nhìn xuống nụ hoa phía dưới. Nó ôm chặt anh, khít khao cắn anh dù bên trong đã chảy đủ mật ngọt.

Thật sự là khổ quá. Anh không muốn là cục cưng của anh phải đau. Anh không muốn cái ngọt ngào mà anh bày trước cho cô biến mất. Dù anh rất muốn dùng chính mình xuyên xỏ cô, cựa quậy trong tử cung non mềm của cô, hút hết những mật ngọt mà cô phát ra, sau đó sẽ cùng cô thăng hoa, tặng cho cô hết những tình yêu mà anh có.

Nhưng nước mắt của Kiệu Hôn lại khiến anh không thể tiến vào. Không được, anh nhất định phải cùng cô vui sướng.

Tôn Dịch thở nặng một hơi, anh không thêm cời áo quần trên người. Một tay cố định eo Thôi Kiệu Hôn lại, một tay giữ chặt cẳng chân đang treo trên vai anh, nụ hôn Tôn Dịch lại nặng nề đậu xuống môi cô.

Tôn Dịch chậm rãi nhích thân một cái, đỉnh đầu vừa mở được một lối đi nhỏ, phần thịt mềm đã nuốt trọn dương vật to lớn nổi đầy gân của anh. Thôi Kiệu Hôn rên nhẹ một tiếng, khoái cảm bắt đầu dâng lên, cô nhẹ nhàng động eo, nụ hoa chặt hẹp lại cắn mạnh vào dương vật anh, khiến anh không nhịn được mà bật ra tiếng rên “A” thật trầm thấp từ cổ họng.

Vào chút nữa, chút nữa... Cứ ngỡ là chỉ cần nhích thêm một chút thì dương vật sẽ được gấp gờ từ cung, nào ngờ dương vật còn chưa đến bao nhiêu, Tôn Dịch lại cảm nhận được thứ gì đó chắn ngang đường đi của anh.

Chấn ngang? Cái gì chấn ngang cơ?

Môi Tôn Dịch mút lấy môi dưới Thôi Kiệu Hôn, hơi thở nặng nề phả lên mặt cô. Thôi Kiệu Hôn lại nghen nghen rên, anh lại muốn nhích người.

Nhích, nhích, nhích... A, lọt hẳn vào trong rồi...

Bỗng nhiên trên vai truyền đến cảm giác đau, Tôn Dịch nhẹ nhàng liếm môi Thôi Kiệu Hôn một cái, anh chậm rãi vuốt ve dọc bắp chân cô, lại xoa dịu vòng eo nhỏ nhắn của cô.

Móng tay Thôi Kiệu Hôn bấu chặt vào vai anh, những móng tay dài đẹp để xuyên qua lớp áo sơ mi, không ngừng cứa chặt rồi lại nhẹ, cứ liên tục như vậy, hết như con co rút mạnh mẽ của dương vật nằm sâu trong người cô.

Vì sao Chu Lâm làm cô không đau, mà Tôn Dịch làm cô lại đau như vậy?

Chẳng lẽ của Tôn Dịch “khủng” hơn của Chu Lâm sao? Nói vậy tính phúc của cô tốt, hay là những đêm dài sau này của cô sẽ khổ đây?

A... Không cần biết đâu, có lẽ chỉ đau một chút. Bởi vì hiện giờ, khi cái thứ thô kệch đang trưởng to trong người cô đang chậm rãi, chậm rãi co giật. Sau đó, nó nhẹ nhàng nhích thêm vào trong, rồi lại nhẹ nhàng đi ra ngoài một chút.

Mọi thứ đều nhẹ nhàng như vậy, tốc độ còn chậm hơn rùa bò. Độ dài đường đi chỉ tính là một phân.

“Có tốt không?” Tôn Dịch liếm tai cô, hơi thở gấp gấp trầm thấp tràn ngập nhục dục.

Thôi Kiệu Hôn lại rên lên như đồng ý. Tôn Dịch sung sướng mỉm cười. Dương vật nằm bên trong không ngừng nhích chậm.

Đợi đến lúc trên bả vai đã giảm bớt cơn đau, ngược lại đỉnh hông trên bộ ngực mềm mại của người dưới thân không ngừng cọ vào anh, Tôn Dịch mới ngoạm lấy tai Thôi Kiệu Hôn, dưới thân bắt đầu ra vào.

Ra thật nhanh, rồi vào thật mạnh. Từng động tác dường như càng ngày càng dồn dập hơn.

Tôn Dịch thẳng lưng, tay phải anh ôm chặt cẳng chân thon dài trên vai, tay trái anh nắm lấy bắp chân đang cuộn quanh eo anh. Đầu anh hơi ngửa ra sau, dương vật cảm nhận từng khoái cảm từ nụ hoa khít khao ngọt ngào.

Những đường gân trên dương vật to lớn cọ sát vào da thịt mỏng manh. Con quần đau sâu trong vách ngăn khiến Thôi Kiệu Hôn khó nhịn mà thốt lên từng tiếng nứt nẻ. Đoạn hơi thở đứt quãng mê người vang lên không ngừng, cho dù đau đớn, nhưng dường như nụ hoa đang điên cuồng chảy ra dòng mật đặc trắng không muốn dứt khỏi. Nó mê muội siết chặt lấy dương vật của anh, giống như muốn cắn nát đoạn thịt to dài đang tham lam càn quét, như muốn cắt đứt những đoạn gân nổi lên kinh người.

Cô đau lắm, Tôn Dịch biết. Cho nên lần va chạm mở đầu này anh không dùng bao nhiêu sức lực, anh cố gắng tận dụng những dòng chất nhờn để dễ dàng ra vào hơn. Tôn Dịch rên nhẹ một tiếng, anh hé mắt nhìn khuôn mặt mê mẩn trong nhục dục, lại cố gắng kìm nén. Bỗng nhiên dương vật anh run lên một chút, hai chân cô kẹp chặt lấy thân hình anh, mép ngoài cao ngạo của nụ hôn bó chặt vào thớ thịt gân bụng anh.

“Ừm...”

Nụ hoa sâu thẳm co giật, thắt chặt ôm lại dương vật to lớn của anh. Tôn Dịch sung sướng gấp người, anh buông tay ra, bàn tay không khách khí đè mạnh vào bụng dưới của cô. Phần thịt trong lại mạnh mẽ siết chặt.

“Tôn Dịch... a...” Giọng cô lên cao, bên trong cảm nhận được cánh cửa tử cung đang bị động chạm.

Đầu dương vật không biết từ lúc nào đã đâm sâu vào trong. Thôi Kiệu Hôn nhói lên từng chút một, cảm giác đau đớn lại càng rõ ràng hơn.

Đỉnh đầu nó run run, chậm chạp tách mở cánh cửa quý báu, sung sướng trở thành kẻ đầu tiên xâm nhập vào...

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Cục Cung Thật Đáng Yêu (H)

Thật là sướng chết đi mất. Tôn Dịch nở nụ cười quyến rũ nhìn vào đôi mắt xinh đẹp ngập nước của Thôi Kiệu Hôn. Cảm giác nằm bên trong cô thật khiến anh chịu không nổi.

Tôn Dịch lại ép người vào nữa, đỉnh đầu vui sướng bước qua cánh cửa chật hẹp.

“A...” Cô rên rỉ, thân hình nóng bỏng cong uồn cao, cặp mông ấn xuống, kéo theo dương vật cọ mạnh vào trong, lại khiến cho đôi môi kích động mà

“Ưm ưm” liên hồi.

Bộ ngực kịch liệt phập phồng, đỉnh hồng run rẩy liên tục. Hai tay Thôi Kiệu Hôn bấu chặt vào drap giường, cần cổ cô nhấc khỏi giường, đầu ngửa lên trên. Bờ môi căng mọng thở gấp, hé mở để mặc dòng nước bọt chảy ra khoe môi. Thân hình quyến rũ vì ham muốn mà ửng ửng, trắng ngần hồng hào xinh đẹp. Bức tranh này thật đúng là mê người, đậm mỹ phóng đãng, hết như những hình ảnh trong những câu chuyện sắc tình hoan lạc.

Đáp vào mắt Tôn Dịch, cả người anh lại khó chịu vô cùng. Dương vật bên trong lại cương hơn nữa, đỉnh đầu điên cuồng ma sát vào cửa trong.

Anh bắt đầu muốn nháp rồi... Thật ra thì khi cả cái dương vật khổng lồ này nằm vào trong nụ hoa mê người kia, anh và cô đều cảm thấy rất là sung sướng.

Sự cắn nuốt, được lấp đầy, những lần co rút... Từng đợt từng đợt ma sát nhẹ nhàng, chậm rãi lại kích thích mọi giác quan của cả hai.

Tuy thế, cái con trướng đầy áp cũng khiến cho hai người khó chịu. Nhưng mà Tôn Dịch lại chịu được, còn Thôi Kiệu Hôn thì không.

Cái nhẹ nhàng của anh khiến cho đau đớn của cô chậm rãi rồi đi. Ngược lại còn muốn đón lấy cảm giác đâm xuyên mà cô yêu thích.

Chân cô bấu vào người anh, dù rằng dương vật to lớn đang gọn trong người, nhưng khoái cảm vẫn muốn tăng cao. Bụng Thôi Kiệu Hôn thóp lại, hai cánh hoa ngoài và bắp đùi trên chậm rãi lên xuống ma sát vào bụng dưới của anh. Dương vật bên trong cô vì động tác này mà theo đó đẩy lên đẩy xuống, cọ vào cửa trong, động vào điểm sâu nhất của người con gái.

Mắt Tôn Dịch nhắm lại, sung sướng hưởng thụ cảm giác mê mẩn này. Anh làm theo cô, cứ cọ mãi bên ngoài như vậy, không có cảm giác muốn rời khỏi.

Người đàn ông đầu tiên ném mồi phụ nữ, giống như một đứa trẻ ngây ngô tìm tòi học hỏi. Hết như đầu óc đã bay mất những bộ phim, hình ảnh mà mình từng xem, Tôn Dịch cọ sát bên ngoài cô, đỉnh đầu dương vật cũng vuốt dọc theo cửa tử cung. Nơi riêng tư của hai người như dính hẳn vào nhau, chỉ có lên xuống, nếu không sẽ tưởng chừng như nó không bị chia cắt. Thân dương vật to lớn, từng động tác của anh người giống như đang dành cho thời gian cho nó hưởng ứng. Nụ hoa chậm rãi nở rộ, từng chút một nói rộng rồi khép lại, thớ thịt tự động mát xa cho dương vật cứng rắn.

Cảm thấy vẫn chưa đủ, chân trái của Thôi Kiệu Hôn nhanh chóng thả eo anh ra, một phen muốn trào lên vai anh.

Sau cơn đau chắc chắn sẽ là niềm vui sướng. Cô mím môi, hạ thân nhúc nhích bắt đầu tự chuyển động. Mặc cho bản thân bị cái trướng của dương vật to lớn hành hạ, nghĩ tới thứ đó sẽ đâm xuyên bản thân mình, sẽ mạnh mẽ ra vào rồi nghe được những âm thanh mê loạn kia, nụ hoa ướt dầm không ngừng thất lại, ham muốn nguyên thủy khiến cho Kiệu Hôn tự cảm thấy ngượng ngùng hổ thẹn với chính bản thân mình.

“Đâm em.. Tôn Dịch, đâm em...” Eo cô trườn lên bụng Tôn Dịch, rồi lại trượt xuống giường êm. Âm thanh nơi da thịt giữa vùng bụng dưới của anh và hai bên nụ hoa không ngừng vang lên, nơi đó hòa hợp bởi tiếng dịch nhờn, nhóp nhép nhóp nhép điên cuồng.

Hành động tràn ngập mê mẩn này của Thôi Kiệu Hôn chính là hành động thôi thúc bản năng chủ nhân dương vật.

Chắc chắn rằng cô sẽ không đau nữa, Tôn Dịch mới nhanh chóng rút ra. Nhưng chỉ là rút ra được hai phần ba, đỉnh đầu vẫn còn nằm trước cửa. Vốn dĩ đang được thỏa mãn đôi chút, bị anh đột ngột rời khỏi như vậy, Thôi Kiệu Hôn không khỏi nức nở.

“Em muốn... em muốn...” Cô than thở, còn không kịp để anh động thân, nụ hoa đã siết chặt kéo anh về bên mình.

Hai chân cô bấu vào vai anh, bàn tay nắm lấy drap giường, nhanh chóng đẩy chính thân thể mình xuống dưới. Một lần nữa, nụ hoa đã nuốt trọn dương vật...

“Muốn đến như vậy sao?”

“Muốn... Tôn Dịch... Ưm...”

Tiếng rên rỉ rót vào tai anh thật đúng là sáng khoái. Tôn Dịch không muốn cô phải khó chịu, anh bắt đầu động thân dưới.

Dương vật được rút ra, tràn theo thân thịt là chút nước trắng hòa lẫn màu đỏ. Đỉnh đầu luôn nằm bên trong nụ hoa, hạt nhỏ trên đó chậm rãi chảy ra chút dịch đặc. Dương vật lại được anh đưa vào, chất dịch nơi đỉnh đầu trộn chung với mật dịch được chảy ra từ nơi cấm địa sâu bên trong cánh cửa tử cung, cứ ra, rồi lại vào hai ba lần như thế, hai loại dịch đã nhanh chóng hòa vào nhau, không thể phân biệt được đâu là của dương vật, đâu là của nụ hoa.

Hai cánh hoa phía ngoài bị dương vật ép cho lồi ra, mỗi khi anh đi ra, hai cánh hoa lại theo ra cùng. Nước ngọt bên trong không chịu thua kém, đòi hỏi chạy ra ngoài để đáp xuống drap giường. Drap giường đã thấm dầm mật dịch từ sớm, một màu đỏ theo khe hở của cánh hoa mà chảy xuống, chậm rãi thấm xuống.

Dương vật đi vào trong, hai cánh hoa lại nũng nịu bám chân. Phần thịt bên ngoài cánh hoa nhô cao, nương theo âm thanh rên rỉ của hai người, vội vàng muốn cho người khác biết sự hiện diện. Khi dương vật va chạm mạnh, dòng nước chảy quá nhiều khiến cho phần thịt bị dính chung. Đã thế, khe hở nhỏ ở đỉnh hoa bị tách đôi, trong khi dương vật đâm sâu vào, khe hở đó lại không biết hổ thẹn mà nở to. Chỉ có điều bị lớp dịch nhờn làm mờ đi, cho nên cảnh tượng “thịt ăn thịt” mới không bị phát hiện.

Mà dương vật cũng rất là quái đản, khi kéo ra còn không chịu dứt khoát. Dương vật cứ đùn đùn đẩy đẩy hết đi qua phải rồi đi qua trái, hết đi lên rồi lại đi xuống. Dương vật làm thế cũng chỉ vì nụ hoa quá nhỏ, không gian chật hẹp khiến cho dương vật buộc mình phải nói rộng ra. Mỗi khi nó làm vậy lại

giúp cho khe hở kia thích thú mà tách rộng. Dòng nước thơm tho lại theo đó mà trào ra, thấm hết lên phần thịt trên. Tôn Dịch đẩy mạnh hông, dương vật một lần nữa cắm sâu vào trong. Tiếng “A... ưm...” của người con gái dưới thân cũng không thể nào át nổi tiếng thịt va chạm hòa lẫn với nước truyền vào tai anh.

Tiếng nước nhấp nhóp, da thịt động chạm, phần thịt trên nụ hoa không ngừng đập thẳng vào bụng dưới của Tôn Dịch. Nó ẩm ướt, nóng bỏng, nhờ có chút lông mềm mà yêu chiều quần quýt với anh liên tục.

Hai khối thịt dưới dương vật đánh mạnh vào mông Thôi Kiệu Hôn. Cảm giác sung sướng thỏa mãn khi dương vật mạnh mẽ đâm vào nụ hoa, rồi không khách khí khuấy đảo những cánh hoa bên trong khiến cho dòng mật dịch ngọt ngào thích thú tiết ra nhiều hơn.

Thôi Kiệu Hôn rên rỉ liên tục, đôi môi căng mọng chảy ra dòng nước bọt chỉ kém phía dưới có một chút. Bàn tay cô nắm chặt drap giường, bộ ngực hướng thụ những cơn đau mê đắm dưới bàn tay ma thuật của người đàn ông.

Đỉnh hông trên ngực cương cao, giống hệt cái dương vật mạnh bạo vừa đâm vừa thỏa mãn cô. Những ngón tay có đầy vết chai không ngừng kéo căng đỉnh hồng. Kéo lên, rồi lại hạ xuống cả bàn bóp nắn bộ ngực đầy đặn. Những dấu hôn trên cổ ướt át, đỏ hồng như khe hở giữa những cánh hoa đang nuốt trọn bộ phận nam tính thô lỗ kia.

“Kiệu Hôn... Kiệu Hôn...”

Tiếng gọi của Tôn Dịch cứ vang khắp căn phòng. Đèn điện sáng trưng, chiếu rọi cảnh quang dâm mị chói mắt.

Những cánh hoa ướt đầm thay nhau hút lấy dương vật. Từng đường gân rõ mồn một không ngừng cọ sát vào những vách hoa mềm mại.

Những lần xâm nhập chính là những lần chạm thẳng vào cửa tử cung. Cái cảm giác vừa sung sướng vừa đau đớn đan xen lẫn nhau khiến cho Thôi Kiệu Hôn cảm tưởng thân xác này không phải là của mình.

“A... a...” Nhịp độ ra vào càng tăng nhanh. Dương vật to lớn như bị tiếng kêu la rên rỉ kích động, nó điên cuồng đâm mạnh vào trong. Mỗi lần đi ra lại nhanh chóng tiến vào, hành động mạnh mẽ lại thô bạo.

Tôn Dịch nắm chặt cặp chân thon dài, anh nghiêng đầu vừa hôn vừa liếm bắp chân trắng nõn. Dương vật ma sát bên trong, dù cho anh làm như thế nào cũng không khiến cho nụ hoa nở to hơn được nữa.

Thế nhưng anh rất thích cái chật hẹp này, mỗi lần anh đâm vào cứ như là được siết chặt đến mức cảm tưởng như anh sẽ bắn ra. Sự thô bạo của bản thân anh thế mà cũng khiến cho Kiệu Hôn sung sướng. Khi anh chạy ra khỏi nụ hoa yêu kiều đó, thân thể cô sẽ nhanh chóng tìm đến anh.

Khi anh nhấp nhô không biết khống chế, thân thể cô sẽ vì thế mà uốn lượn theo. Những đường cong mê người theo sát lấy anh, chiếc eo nhỏ không ngừng thóp lại, làm cho tử cung theo đó mà siết chặt, khiến cho dương vật khi bước vào trong cứ muốn phóng hết ra.

Từng đợt công kích chính là khiến cho tiếng nước vang lên lớn hơn. Cảm giác như khi anh dùng dương vật mình xuyên qua những cánh hoa mềm mại, thì tử cung cô sẽ giúp đỡ anh mà tiết ra càng nhiều, càng nhiều mật ngọt. Tặng cho anh những lần đâm xuyên thuận lợi, những cái siết mạnh mẽ sung sướng, những lời rên rỉ mê người kích thích.

“Tôn Dịch... Tôn Dịch, mau cho em nhiều hơn... cho em nhiều hơn nữa...”

Dương vật anh ấn sâu vào tử cung cô, cặp mông săn chắc không tự chủ mà tiến lên. Lúc anh ra ngoài, cặp mông lại hạ xuống, sau đó hoang dại phóng thẳng lên. Thân anh đâm thẳng vào cô, đỉnh đầu dương vật phóng ra dòng dịch ẩm.

Thế nhưng tốc độ này của anh khiến cô không thoải mái. Nụ hoa của cô cần nhiều hơn thế nữa.

Thứ nó cần chính là lúc dương vật mạnh mẽ hấn ra, rồi lại thô bạo đâm mạnh vào trong. Khi đầu dương vật chen vào khe hở của nụ hoa, cô sẽ siết chặt lấy anh, cô sẽ dùng những cánh hoa non mềm của chính mình chặn đường anh. Cô muốn anh phải đâm cô thật mạnh, thật mạnh.

Nụ hoa cô thất lại, cảm giác dương vật rút ra đâm vào càng nhanh, dòng nước theo nó chảy ra ào ạt, những cánh hoa gò bó cần nuốt từng chút một dương vật của anh. Thôi Kiệu Hôn uốn người thật cao, bộ ngực thẳng đứng, đứng rồi... Mạnh lên, nhanh nữa lên.

“Cục cưng, em đáng yêu chết mất...”

Tôn Dịch nhắc người lên, cái eo mạnh mẽ tiến lên lui xuống. Những cái xuyên xò cửa hoa thô bạo dung tục, nơi tư mật vang lên âm thanh đáng xấu hổ.

Đôi mắt anh lướt nhìn đến phía dưới. Dương vật to lớn đang điên cuồng đâm mạnh vào bên trong, mép hoa ướt đầm hết lọt vào trong rồi lòi ra ngoài, phần thịt trên mép không ngừng đập mạnh vào bụng dưới của anh.

Bên trong nụ hoa hẳn là bị cái đâm mạnh bạo của anh mà co rúm. Những cánh hoa hẳn là co rút liên tục hấp thụ anh, cửa tử cung bị anh hung hăng đâm mạnh đến mất cảm giác, chất dịch đậm đặc bên trong bị dè ép đến tràn ra ngoài.

“Cục cưng, nói cho anh nghe... em có thích không?” Tôn Dịch lại thô bạo đâm vào nụ hoa, dịch đậm chảy ra ngoài không khiến cho anh mất đi cảm giác da thịt cô đang ma sát với anh.

“Không... em muốn nhiều hơn nữa...” Vẫn là câu nói đó, Thôi Kiệu Hôn mê loạn ngẩng đầu, ngón chân co quắp lại, nụ hoa bị anh đâm mà sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Sức Chứa Không Đủ Nên Buộc Phải Tràn Ra Ngoài (H)

“Đúng là...” Tôn Dịch nở nụ cười, anh liếm dọc bắp chân cô, sau đó anh nhanh chóng cúi người, hé miệng ngậm lấy bên ngực ửng đỏ.

Hai chân Thôi Kiệu Hôn theo tư thế của anh mà nhanh chóng được hạ xuống. Cô cong chân uốn lấy eo anh, cả người vì những động tác ra vào của anh mà không ngừng run lắc lên xuống.

Lưỡi Tôn Dịch liếm láp lấy đỉnh hồng, hai tay anh nắm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, động tác anh hết như đang làm tình với một con búp bê.

Mỗi khi anh ra vào, chính là cực hình với cái eo nhỏ của Thôi Kiệu Hôn. Anh bóp chặt, mỗi lần đâm sâu lại mạnh mẽ kéo eo cô lại gần, siết chặt đến hiện lên vết bầm dử tợn. Bộ ngực căng đầy hứng chịu những cơn nảy giật điên cuồng, theo những động tác xâm nhập của Tôn Dịch mà lên xuống không ngừng.

Dương vật anh tiến sâu vào trong tử cung. Nó cựa quậy tàn phá, cánh cửa vì sự khổng lồ của nó mà trương đau, cảm giác giống như đang bị nó xé toạc ra vậy.

Tiếng nước nhóp nhép liên tục, da thịt phát ra những tiếng động phóng đảng. Hai tay Tôn Dịch thả eo cô ra, nhanh chóng đặt xuống phần trên bắp chân. Anh dùng hai ngón tay cái hạ xuống mép hoa, không lưu tình tách rộng khe hở ở giữa, dương vật nhanh chóng rút ra, dòng nước bên trong nụ hoa kích động phun thẳng ra ngoài.

“Đâm đặng!” Hai ngón tay Tôn Dịch ướt đẫm, nó thích thú chen vào bên trong nụ hoa, đầu ngón tay ấn mạnh vào cánh hoa ngoài cùng.

Đang chìm trong sung sướng, bất chợt bị anh trêu đùa, cảm giác trống rỗng khiến cho Thôi Kiệu Hôn khó chịu rên rỉ.

Tôn Dịch cúi đầu liếm dọc từ rốn lên ngực của Thôi Kiệu Hôn, anh hạ mắt nhìn xuống dưới thân.

Dòng nước trắng đục từ trong chảy dọc ra, thấm xuống drap giường, lẫn lộn một màu... đỏ?

Màu đỏ?

Đôi đồng tử Tôn Dịch mở lớn, anh hoảng sợ vội vàng thả nụ hoa thom tho ra, hai tay một phen đẩy mông Thôi Kiệu Hôn sang một bên.

“Kiệu Hôn, em chảy máu!” Bởi vì còn vị nhục dục, cho nên giọng Tôn Dịch vẫn trầm thấp khàn khàn như cũ.

Tại sao cô lại chảy máu? Anh chỉ mới làm cô có một chút thôi mà?

Nhưng mà... khoan đã!

Tôn Dịch lại nhìn về mặt mê muội không hiểu của Thôi Kiệu Hôn, anh nhớ lại lời cô nói vừa nãy. Cô nói anh nhầm chỗ, cô đau. Lại nói, anh chưa từng làm tình với phụ nữ, cho nên không rõ được xác định lớp màng xử nữ là như thế nào.

Nói vậy, cái chắn ngang ban nãy anh động phải, là lớp màng xử nữ của cô đó sao?

Suy nghĩ này khiến cho Tôn Dịch không khỏi sung sướng. Vậy có nghĩa là, anh chính là người đàn ông đầu tiên của cô?

Không phải... chết tiệt! Không được nghĩ nữa! Hiện giờ vết máu này chắc chắn rằng không phải do anh làm cô quá mạnh, mà là do vấn đề khác.

“Tôn Dịch...” Thôi Kiệu Hôn kéo tay anh, giọng nói nức nở oan uất, “Sao lại bỏ em? Hức, em... em...”

Tôn Dịch ngẩng đầu, bắt gặp đôi mắt khát dục của Thôi Kiệu Hôn. Mặc kệ như thế nào, hiện giờ chỉ cần cô muốn thì anh sẽ cho.

Một phen ôm lấy Thôi Kiệu Hôn, Tôn Dịch nhanh chóng thả lưng nằm xuống giường, để cho cô ngồi lên bụng mình.

“Em muốn anh phải không? Vậy thì tự em tìm đến anh đi!” Tôn Dịch quẹo rừ nở nụ cười, hai tay bóp nắn cặp mông vênh lên của cô, ngón tay lại thích thú gãi gãi cái khe phía sau.

“A...” Thôi Kiệu Hôn ưỡn người, nụ hoa liên tục ma sát xuống bụng anh, dòng mật ào ạt chảy xuống ướt đầm.

Bỗng nhiên cô nằm xuống, đôi môi căng mọng áp vào môi anh. Nụ hôn ngoài dự đoán khiến cho Tôn Dịch dâng lên cảm giác ngọt ngào, dương vật phía dưới lại lớn hơn nữa.

Anh đẩy eo cô xuống dưới, hai chân mình tự động cựa đẩy quần tây xuống, cởi bỏ một phần quần áo.

“Úm...”

Tay Thôi Kiệu Hôn đưa ra phía sau, bàn tay trắng nõn xinh đẹp nắm lấy dương vật to lớn. Cảm giác nóng ẩm ướt khiến cho nụ hoa càng thêm ngứa ngáy, vòng to này làm cho cô không khỏi run lên.

To như vậy, mà cũng có thể lọt vào trong cô sao? Thôi Kiệu Hôn thở gấp, bộ ngực phập phồng kích động cọ sát ngực anh, đỉnh hồng áp chặt vào điểm ngực anh.

Mông cô trượt xuống, tay nắm dương vật nhẹ nhàng vuốt lên vuốt xuống. Và rồi không để cho Tôn Dịch chuẩn bị, cô đã nhấc eo, một phát mạnh mẽ ngồi xuống cái “cây” thô kệch này.

“A...” Sướng quá!

“Úm... thật... thật sướng...” Hai người đồng thời rên lên. Tư thế này khiến cho dương vật của anh dễ dàng đi vào cửa tử cung nhanh chóng.

Đỉnh đầu dương vật chạm vào bên trong tử cung, độ sâu dài làm cho Thôi Kiệu Hôn yêu thích không thôi. Nụ hoa cô đang bó siết dương vật của anh, nó đang sung sướng co rút cảm nhận từng đường gân nổi lên trên đó.

Thôi Kiệu Hôn cắn môi, bộ ngực ưỡn cao, cô lấy tay Tôn Dịch đặt lên ngực mình, như là dạy dỗ anh phải xoa nắn nó liên tục, cô nắm tay anh bóp nó điên cuồng. Hai chân cô quỳ lên, đầu gục xuống, dòng nước bên trong nụ hoa chậm rãi chảy dọc theo dương vật mà rơi xuống hai cục thịt phía dưới của dương vật.

Cô bấp đầu nhấp nhô, cái mông vênh cao hết lên rồi lại xuống. Tiếng ngâm nga phát ra từ cổ họng gây kích thích Tôn Dịch, anh hòa theo cô, từng động tác nhòm mông nhanh dần khiến cô không khỏi sung sướng.

Hai chân cô kẹp chặt phần hông Tôn Dịch. E ngại dương vật quá khô, mỗi lần hạ xuống Thôi Kiệu Hôn chỉ biết cố gắng “nuốt” đến gần hết, nụ hoa khô mà nở rộng cả tử cung để đón nhận anh.

Cô chật hẹp như vậy, lại không biết điều làm cho dương vật co rút liên tục. Những cánh hoa chạy ra chạy vào, nuốt trọn lại nhả ra, hết hút nước rồi lại trào nước. Mỗi khi bản thân Kiệu Hôn không nhìn được mà ngồi hẳn xuống anh, dương vật càng không khách khí đâm thẳng vào tử cung, xuyên xỏ cánh hoa khiến cho đôi môi cô hé mở thờ dốt, cất lên bản nhạc đắm mê yêu kiều.

Hai bàn tay Tôn Dịch đặt trên ngực cô, bên thì nheo đỉnh hồng đến sung tấy, bên thì bóp nắn đến không còn hình dạng. Hai tay cô thì chống lên người anh, cô cố gắng nhưn người, đôi môi liên tục hôn lên môi anh. Thi thoảng tặng cho nhau nụ hôn thật sâu, phiến môi cả hai dính vào nhau, hơi thở hòa quyện, nước bọt truyền qua nhau nồng nàn hết như dòng mật dịch chảy ra điên cuồng với những tiếng động nhóp nhép vang lên.

Mông Thôi Kiệu Hôn nhấc ra khỏi người anh, chỉ chừa lại nơi nụ hoa điên cuồng đóng mở. Hai chân cô dang rộng, tử cung siết lại khiến cho Tôn Dịch phát ra âm thanh nặng nề.

Anh điên cuồng đẩy thân mình lên cao, sức lực như dồn hết vào phía dưới. Bỗng nhiên nổi lên cơn kích động, tử cung lại càng thêm siết chặt, dương vật bên trong càng hưng phấn hơn nữa.

Hai tay Tôn Dịch ôm lấy mông cô, nhấc lên hạ xuống không ngừng. Anh vòng lấy eo cô, cả người Thôi Kiệu Hôn như quay đảo, một cái nhảy mất lưng cô đã được áp xuống giường.

Tôn Dịch đang đưa thân thể liên tục, mỗi cái ra vào như là toàn bộ sức lực của anh, mạnh mẽ lại điên cuồng. Dương vật đâm thẳng vào bên trong, cửa tử cung bị anh làm cho bật mở, hé ra rồi phát ra vô vàn mật ngọt nồng đậm.

Nước miếng Thôi Kiệu Hôn chảy ra một dòng, cô mê mê khóc thét, thân thể run rẩy đón nhận từng đợt công kích, “Em sắp chịu không nổi nữa... Tôn Dịch, Tôn Dịch...”

Tiếng gọi này là phát súng bắn vào đại não anh. Tôn Dịch như muốn nổi điên, thân dưới anh càng cuồng bạo đâm sâu vào cơ thể cô. Mỗi lần rên la của cô lại khiến cho dương vật trưởng thành như muốn bạo ngược xuyên thủng nụ hoa.

“Tôn Dịch... a...” Hai chân cô bấu vào eo anh, những ngón chân không chịu nổi mà co quắp, móng tay nhọn dài cứa chặt xuống drap giường.

Tôn Dịch cúi người, bắt lấy môi cô mà mút mà cắn.

Nụ hoa siết chặt, tử cung bị ngứa ngáy co rút. Dương vật đột ngột rút ra rồi hung hăng cắm vào, đâm xuyên qua thịt mềm, phá vỡ đi cánh cửa bên trong.

Đỉnh đầu mạnh mẽ bấu vào tử cung, những dòng nước ôm lấy nó, lòng trong điên cuồng hút lấy dương vật.

“Ừm...”

Thôi Kiệu Hôn cong người, cô sung sướng ôm lấy cổ anh. Nụ hôn trên môi thô lỗ đau đớn, dòng nước bọt từ miệng anh truyền sang cô. Hệt như dòng tinh dịch trắng đậm đặc từ đỉnh đầu dương vật bắn ra, không khách khí bơm đầy tử cung.

Chịu không nổi cơn nóng bỏng mê người này, cả thân hình quỵn rũ của người con gái nhanh chóng xụi lơ dưới thân người đàn ông.

Tôn Dịch rút bản thân mình ra, một dòng tinh dịch hòa lẫn với mật ngọt quá ồ ạt, nụ hoa không đủ sức chứa mà phải ép buộc bị kéo ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Ngủ Ngon (H)

Editor: PNam Tiểu Thư

Hiện giờ chỉ hơn tám giờ, trời tối như mực, ánh đèn neon ngoài đường đan xen màn cửa vào phòng trong, hắt lên chiếc giường rộng lớn dưới ánh đèn ngủ màu vàng mờ ám.

Cả người Thôi Kiệu Hôn nằm gọn trong trước ngực Tôn Dịch, lưng cô áp vào ngực anh, đầu nằm lên cánh tay chắc khỏe.

Hơi thở cô nhẹ tênh, đôi môi thỉnh thoảng hé ra thở phù phù vài tiếng.

Bộ ngực căng của cô bị ép hiện lên rãnh ngực sâu thẳm, bàn tay rộng lớn ấm áp đang đặt trên đó liên tục xoa nắn. Chân trái của cô bị Tôn Dịch nâng lên để trên chân anh, thân hình quỵn rũ của cô ầm ầm dính dính, mềm mại uốn lượn như một con rắn.

Đầu ngửa ra sau, ngực bụng uốn ra phía trước, cặp mông dính chặt vào cơ thể nóng bỏng phía sau, uốn thành một đường sóng nước dẻo dai. Thân hình cô cứ liên tục như vậy, hòa theo những lần đẩy mông của Tôn Dịch phía sau.

Hai người làm chuyện này không biết là bao lâu rồi. Từ những đợt công kích từ trên giường lớn, rồi đến cửa phòng, sau đó lại một vòng loạn lạc ở mép giường. Cái bụng trưởng thành vì tinh dịch đầy áp khiến cho Thôi Kiệu Hôn mệt mỏi, nhưng cơ thể quỵn rũ của cô lại làm cho không thể nào ngừng lại được.

Anh chỉ biết muốn cô, đâm xuyên vào cơ thể cô như vậy. Những lần rót tình yêu vào lòng cô, Tôn Dịch như hận không thể tặng cho cô hết những ấm áp của mình. Những tiếng gọi yêu kiều phát ra từ môi cô, những âm thanh vang vọng khắp phòng càng khiến cho máu nóng của anh sôi trào.

Vì đó mà hiện giờ, Tôn Dịch sợ rằng cô sẽ ngất vì kiệt sức, cho nên mới đổi thành tư thế này. Anh ôm chặt lấy cô, bàn tay bóp nắn bộ ngực căng đầy, dương vật nằm hết vào trong cơ thể cô.

Anh chỉ để nó vào trong yên lặng như vậy, thi thoảng sẽ động eo nhích thân sâu vào bên trong hơn nữa.

Tôn Dịch hôn lên gáy cô, mái tóc đen dài thơ mát của cô thả dài lên người anh. Tay cô đặt trên tay anh, những móng tay thon dài nhẹ nhàng gãi lên mu tay anh, “Kiệu Hôn?”

“Ừm...”

“Em đã muốn ngủ rồi à?” Giọng anh nhẹ nhàng truyền vào tai cô. Thôi Kiệu Hôn khẽ cười, hơi thở anh phả lên vành tai cô nhột nhật.

“Vẫn chưa...” Cô lèm nhèm đáp, đỉnh đầu nũng nịu cọ cọ vào mặt anh.

Tôn Dịch bật cười, mũi anh hít một hơi, đáp lại cọ cọ vào tóc cô, “Có phải em thích anh rồi không?” Chẳng lẽ thật sự là cô phải lòng anh, cho nên mới dịu dàng với anh như thế?

Anh đợi câu trả lời của cô, nhưng mà đáp trả lại anh là một hồi trầm mặc. Cơ thể cô cứng đờ, nụ hoa phía dưới đột nhiên co rút lại.

“Em căng thẳng?” Tay anh lại xoa xoa ngực cô, “Đừng sợ, anh không có ý gì cả.”

“Không, em... a.” Bỗng nhiên nụ hoa bị anh hung hăng đâm mạnh vào trong.

Môi anh áp xuống bả vai cô, vừa hôn vừa cắn mà giãy xéo. Đột ngột bị công kích như vậy khiến cho Thôi Kiệu Hôn như bị giật điện, cơ thể run rẩy liên tục, bộ ngực vì những cơn thúc thân của anh mà nảy lên nảy xuống.

“A a... chậm chút... Tôn Dịch... Tôn Dịch...” Cô hoảng sợ nhiều hơn là sung sướng.

Dường như lần này anh đâm cô mạnh hơn, hung bạo hơn là những lần trước. Dương vật cắm sâu vào tử cung, không hiểu vì sao đột nhiên anh lại mạnh mẽ như vậy, nhưng sức lực không đủ, Thôi Kiệu Hôn đành phải nức nở van xin anh.

Nhưng mà trong lòng Tôn Dịch đang rất giận, anh làm sao có thể nghe lọt tai những lời van xin đó của cô cơ chứ?

Tôn Dịch kéo eo cô dậy, để cho hai chân cô dang rộng ra, tay cô chống xuống giường, cái mông vênh cao hướng về phía anh. Tư thế này khiến cho dương vật ra vào dễ dàng lại sâu hơn, sức khít khao bó ép của nụ hoa cũng lớn hơn, làm cho con giận của Tôn Dịch cũng vui đi mấy phần.

Ngực cô rung lắc điên cuồng, cơ thể đung đưa theo từng nhịp nảy mồng. Mỗi cô mím chặt lại, cố gắng để cho bản thân không phát ra những tiếng khóc thút thít. Thật sự sâu quá, sâu đến mức đau đớn.

Cô không dám hét lên khi anh thô lỗ như vậy. Đường như dưới những cái đâm tàn nhẫn của anh chính là sự tức giận mà cô không rõ lý do. Đó chính là hình phạt cường bạo mà anh dành cho sự chân chừ khi trả lời câu hỏi mà anh mong muốn.

Tôn Dịch đâm mạnh liên tục vào nụ hoa. Anh không thèm để tâm những dòng mật ào ào chảy xuống, cũng chẳng buồn để ý những cánh hoa không ngừng co thắt. Lý trí anh như hoàn toàn biến mất, hiện giờ hành động chỉ muốn thỏa mãn dục vọng bản thân, giống như đang “cưỡng bức” cô, anh liên tục thô lỗ như vậy rất nhiều cái. Móng tay anh ghim vào da thịt non mềm của cô, hơi thở trầm đục phát ra ái muội.

Không cảm nhận được tử cung nhận bao nhiêu tinh dịch của anh, đến khi cơ thể anh đột nhiên phủ xuống lưng cô, nụ hoa chặt hẹp ướt đầm trở về cảm giác trống rỗng, Thôi Kiệu Hôn mới biết mình có thể nghỉ ngơi được rồi.

Tôn Dịch rút dương vật đã thỏa mãn mà mềm xuống của mình ra. Anh cúi đầu nhìn thẳng vào nơi nhụy hoa đang ồ ạt tràn ra những chất nhờn màu trắng. Nụ hoa đỏ ửng, dòng nước che khuất đi cảnh tượng kích thích bên trong.

Hai ngón tay anh tách nụ hoa ra, Tôn Dịch hít mất thôi một hơi khí thật mạnh vào đó.

“A.” Cái lạnh khiến cho Thôi Kiệu Hôn khó chịu đến mức thẳng chân đạp anh một cái.

Nghe điệu cười thập phần trêu đùa của Tôn Dịch phía dưới, biết mình vừa bị anh phá rồi, Thôi Kiệu Hôn giận dữ với tay bắt lấy cái gối trên đầu, không lưu tình ném về phía anh, “Khốn kiếp, cút ngay cho bà!”

“Ha ha.” Tôn Dịch ôm lấy cái gối, bật cười thành tiếng nói: “Hung dữ cái gì. Coi chừng anh lôi em vào phòng tắm bây giờ.” Nói rồi còn giả vờ vứt cái gối sang một bên, bộ dạng tiến đến muốn ôm lấy cô.

Thôi Kiệu Hôn mặt đến là ngueri, hơi sức bị anh rút hết, nước trong người cũng muốn hút cạn. Cô sợ anh làm thật, vội vàng lấy chăn quấn chặt lấy mình, thân thể lùi lại cách xa anh.

“Còn né.” Tôn Dịch nhìn điệu bộ cô mà cười ha hả. Anh nhảy đến, một phen đè lên người cô ôm chặt cả cô lẫn cái chăn.

“Kiệu Hôn.” Không để cho cô kịp hét lên, Tôn Dịch đã cúi xuống tặng cho cô một cái hôn chuẩn chuẩn lướt cánh.

Mắt cô mở to, đôi môi run run tỏ vẻ không dám tin. Nhìn rõ dòng cảm xúc ngọt ngào tận đáy mắt anh, giống như bị thôi miên, Thôi Kiệu Hôn không đành chớp mắt mà bỏ lỡ.

Tôn Dịch mỉm cười, tay anh vuốt nhẹ lên gương mặt ửng đỏ của cô. Anh cúi đầu, lại áp môi mình lên môi cô một lần nữa. Nụ hôn nhẹ nhàng, chỉ mà cái mát môi ngoài yêu chiều.

Anh dút môi hôn, lại nâng đầu hôn lên mắt cô, mũi cô, má cô, rồi xuống đến cổ cô. Nụ hôn mềm mại ngựa ngửa, hơi thở nồng đậm và hàng lông mi dài của anh cọ vào da cô, khiến cô không kiềm được mà bật cười khúc khích.

“Nhột quá.” Cô giãy nhẹ dưới chân, lại làm cho người anh đè nặng xuống cô.

Tôn Dịch không hôn nữa, mặt anh chôn xuống cần cổ thon trắng của cô. Bên tai Thôi Kiệu Hôn vang lên tiếng thở dài, cô muốn hỏi anh có chuyện gì không, chưa kịp nói ra đã nghe anh nói: “Kiệu Hôn, em có thích anh không?”

“Anh cố chấp thật.” Thôi Kiệu Hôn cười cười, hai tay cô đưa ra ngoài ôm cổ anh, “Không thích anh làm sao cùng anh làm chuyện này?”

“Chẳng phải là anh ép em?”

“Em không đồng ý, thì dù anh có như thế nào em cũng sẽ không thỏa hiệp dễ dàng như vậy.”

Tôn Dịch mím môi, trầm mặc một lúc lâu mới hôn nhẹ cổ cô một cái, sau đó buông tay toan tính đứng dậy.

“Anh đi tắm trước.”

“Được, em đợi anh.” Cô nhón miệng, vội hôn cái “chóc” lên má anh một phát.

Tôn Dịch véo má cô mà cười, anh nhanh chóng rời giường, rất tự nhiên trần truồng đi đến phòng tắm.

Cửa phòng tắm khép lại không tới mấy giây thì vang ra tiếng nước chảy ào ào. Thôi Kiệu Hôn ôm chần trên giường, mắt nhìn lên trần nhà nhăn mày suy nghĩ.

Hiện giờ, có phải là cô làm chuyện này với Tôn Dịch quá sớm rồi không?

Nhưng mà giây phút anh ôm cô, thật sự là cô không thể không chế được. Nhất là lúc anh rong đuôi trên người cô, nhiệt tình đốt cháy từng tế bào trong cơ thể cô, đôi mắt ẩn chứa điều gì đó cứ lay lắt nhìn cô mãi.

Chết tiệt! Hai người chỉ mới quen nhau có một ngày, làm sao cô lại như thế này được chứ!

Không ổn rồi, ngày mai chắc chắn phải nói rõ với anh mới được. Thôi Kiệu Hôn thầm quyết định trong lòng, cuối cùng lại miễn mang suy nghĩ không đầu.

Khi Tôn Dịch quấn khăn ngang hông rời phòng tắm, tầm mắt phóng đến người bên giường đã ngủ từ lúc nào không hay. Anh mặc xong đồ ngủ, bước đến nhìn đáng vẻ ngủ say của cô, Tôn Dịch không đành lòng đánh thức, chỉ có thể bế cô vào phòng tắm, châm nước rồi thay cô tắm rửa.

Mọi hành động anh đều làm rất nhẹ nhàng, đến nỗi con sâu ngủ Thôi Kiệu Hôn như chết mà không chịu thức giấc.

Khô sơ thay drap giường và chăn mềm xong, đặt cô lại trên chiếc giường sạch sẽ. Tôn Dịch mỉm cười nhìn dung nhan xinh đẹp của Thôi Kiệu Hôn.

Cô ngủ thật là say, điệu bộ ngủ hết như một cô công chúa dịu hiền ngoan ngoãn, dường như mất hết vẻ phóng đảng quyền rũ thường ngày.

Tôn Dịch ôm cô vào lòng, anh hôn lên trán cô mấy cái. Trong lòng thật là ấm áp quá, vui sướng chết đi mất.

Hai mắt anh nhắm lại, trong đầu bất chợt nhớ đến có người từng nói với anh; khi một cô gái chìm vào giấc mộng say trên một chiếc giường lạ mà không có nề hà gì, đó cũng đồng nghĩa với việc cô gái đó cảm thấy chiếc giường này an toàn, nơi mà cô ấy đang ở an toàn... và cả người bên cạnh cô ấy cũng cảm thấy an toàn...

“Cực cưng, ngủ ngon.”

Hai người chậm rãi bước đến hạnh phúc, khỏi xướng sắc tình xin được khép lại, chào mừng toàn thể mọi người đến với những pha ngọt ngào của cặp tình nhân.

Khởi! Tôn Dịch không an toàn! Cút xéo!

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Vợ Hiền Họ Thôi

Sáng sớm hôm sau, không ngoài dự đoán đang trần truồng nằm cạnh Tôn Dịch, Thôi Kiệu Hôn mở to mắt nằm yên bất động.

Không biết có phải là do cả người cô cứng ngắc, mắt thì chăm chăm nhìn lưng anh hay không, nhưng khẳng định là Tôn Dịch bị cô đánh thức.

Anh chậm chạp trở người, nhìn thấy khuôn mặt ngây đơ của Thôi Kiệu Hôn thì không khỏi phì cười một tiếng, “Dậy khi nào đấy?”

“Trước ba phút anh đổi tư thế nằm.”

Tôn Dịch hừm hừm cô hòng, may mà tối hôm qua có uống nước trước khi ngủ, nếu không chắc chắn giọng anh sẽ bị khàn hết như cô vậy. Vòng tay ôm lấy Thôi Kiệu Hôn, Tôn Dịch lại nhắm mắt hỏi: “Ngủ có ngon không?”

“Không ngon.” Câu trả lời nhanh gọn chắc nịch.

“Tệ vậy.” Tôn Dịch hôn nhẹ đỉnh đầu cô, giọng mập mờ nói: “Có lẽ hôm qua mệt quá.”

“...”

“Không sao, hôm nay chắc chắn em sẽ ngủ ngon thôi.”

“...”

“Sao vậy?”

Tôn Dịch cúi đầu xuống, vẻ mặt cô vẫn đơ như cũ, giống như là nháy mắt biến thành tượng sáp rồi vậy.

Thôi Kiệu Hôn nhìn anh, mím môi một cái nói: “Em không muốn ngủ ở đây.”

“Nhà này chỉ có phòng này ngủ được thôi, em không thể lựa chọn.” Tôn Dịch cười cười, hôn hôn lên cái mũi nhỏ xinh.

“Anh ra ngoài phòng khách ngủ đi, hoặc là anh ngủ dưới đất, chúng ta không thể ngủ chung!” Vẻ mặt cô vô cùng kiên định, giống như những điều cô đưa ra cho anh lựa chọn chắc chắn không được chối cãi.

“Em đang ra lệnh cho anh sao?” Mặt anh nháy mắt lạnh xuống, giọng điệu nghiêm túc như đang răn dạy cô. Tôn Dịch còn thả tay buông cô ra nữa, anh như vậy khiến cô không khỏi sợ hãi trong lòng.

Dù sao Tôn Dịch cũng là đàn ông hơn ba mươi, sự nghiêm khắc của anh khiến cho “đứa trẻ” như cô không thể nào bình tĩnh được.

Nhưng mà đâm lao thì phải theo lao, cho dù hiện giờ anh có cảm thót kẻ đánh vào tay cô, trừ điểm học phần cô hay như thế nào đi chăng nữa, Thôi Kiệu Hôn cô nhất định không thể ngủ cùng giường với anh như vậy.

“Em không ra lệnh, em chỉ yêu cầu.”

“Yêu cầu?” Tôn Dịch yên lặng nhìn cô, đôi mắt không sóng nước nhìn cô chăm chú khiến da gà cô nổi lên rùng rợn.

Trầm mặc một lúc thật lâu, đến khi mồ hôi lạnh của Thôi Kiệu Hôn cũng sắp chảy ra, bỗng nhiên Tôn Dịch mỉm cười, anh lại hôn lên mũi cô nói: “Được, vậy theo ý em đi.”

Đôi mắt tức khắc biến thành thích thú yêu chiều, khuôn mặt trở lại ôn hòa như cũ, tim cô cũng sắp rớt ra ngoài.

“Tôn Dịch?” Cô nghi hoặc nhìn anh.

Tôn Dịch nhướn mày, vòng tay ôm cô.

“Anh có vấn đề gì sao?”

“Không.”

“Vậy tại sao còn không đứng dậy? Chúng ta còn phải đến trường.”

“... Đãng trí quá, dậy thôi.”

Một phút ba mươi giây, đó là thời gian mà Tôn Dịch rời giường. Anh lôi kéo cô cùng nhau làm vệ sinh trong toilet, sau đó lại hết hôn hết sờ cùng nhau thay quần áo.

Có vẻ như Tôn Dịch rất thích hôn cô, mỗi khi làm xong việc gì đó là anh lại cúi đầu hôn hôn cô một chút. Nụ hôn tán loạn, không cố định một nơi. Hết đỉnh đầu, tóc, trán, rồi sẽ đến chóp mũi, môi, má, sau đó rất lưu manh hôn lên cổ, xương quai xanh, tiếp tục khốn nạn mà lên tận ngực cô!

“Nếu anh hôn nữa, em chắc chắn sẽ không đi cùng anh đến trường.” Thôi Kiệu Hôn chịu không nổi, cuối cùng cũng nói một câu.

Mắt anh cong thành nửa vầng trăng, nụ cười trên môi tươi rói, “Được rồi, không hôn em nữa.”

Tám giờ sẽ vào lớp, hiện giờ chỉ mới bảy giờ mười lăm, Tôn Dịch quyết định chở Thôi Kiệu Hôn đi ăn trước.

Ngồi lên chiếc xe Vivere, cảm giác cô bỗng nhiên trở nên vô cùng lạ thường. Lần đầu tiên khi cô leo lên là với thân phận người qua đường kiêm học sinh tương lai. Lần thứ hai vẫn là học sinh, nhưng mà lại kiêm luôn cái chức bạn gái.

Hừm... cảm giác đúng là kỳ quái.

Thôi Kiệu Hôn không có thói quen thắt dây an toàn, khi cô ngồi lên một lúc thì vẫn thấy anh không chịu khỏi động xe, ngược lại còn quay mắt nhìn cô.

Cô không hiểu hỏi: “Chúng ta còn chờ gì?”

Rõ biết cô không nhớ công tác đầu tiên khi ngồi xe, Tôn Dịch thờ dài bèn vươn tay giúp cô thắt dây. Anh thắt giúp cô xong, rất “không cẩn thận” hôn lên môi cô một cái.

Thôi Kiệu Hôn: “... Em không đến trường với anh nữa.”

Tôn Dịch không vui: “Chỉ là vô ý thôi, em thật là nhỏ mọn.”

“Anh cố ý! Rõ ràng là anh cố ý!”

“Anh không cố ý. Kiệu Hôn em thật là quá đáng, sao em có thể vu oan cho anh như vậy được chứ.” Tôn Dịch nâng tay xoa tóc cô, giả vờ tỏ ra oan ức mà làm tóc cô xù lên, sau đó anh lại nói: “Anh xin lỗi, hay là em hôn anh một cái coi như trả thù nhé?”

Nửa mặt Tôn Dịch ghé sát môi cô, không chịu an phận mà cứ dí sát vào. Thôi Kiệu Hôn mở to mắt, nhìn bên gò má trắng nõn không tí vết của anh. Lòng mi anh rất mỏng, rất nhạt, nhưng lại rất dài. Hàng mày kéo dài qua kẽ mắt, vừa đậm lại vừa thẳng, thật đúng là trai đẹp có khác mà.

“Mau nào, hôn trả thù đi cục cưng.” Giọng anh phấn khích thúc giục, hết như một đứa trẻ đang đòi được yêu thương.

Thôi Kiệu Hôn bật cười, hai tay kéo mặt anh lại hôn lên một cái, “Đi nhanh!”

Trên mặt anh rõ ràng là vô cùng ngạc nhiên, cứ ngỡ là cô sẽ đẩy anh ra rồi cho một tràng mắng hét, nào ngờ cô lại hôn anh một cái mạnh như thế nữa. Đôi mắt Tôn Dịch tràn ngập vui vẻ, nụ cười bên môi kéo cao hết cỡ, Thôi Kiệu Hôn bị anh nhìn mà ngượng ngùng, gò má ửng đỏ.

“Cục cưng, em trả thù một cái liệu có đủ không, thêm một cái nữa nhé, anh không ngại đâu.” Tôn Dịch bắt đầu dâng lên cảm giác muốn ăn vạ đánh bay thể diện “lão đàn ông”. Thôi Kiệu Hôn đỏ mặt, giận dữ đẩy người anh ra mắng: “Lưu manh! Lái xe đi, em đói chết rồi.”

“Ha ha.” Tôn Dịch cười lớn, giọng cười trầm thấp như tiếng nhạc lưu vào lòng cô, “Được, không để cho cục cưng của anh đói.”

Tâm tình anh hưng phấn, lái xe cực kỳ nhanh, Thôi Kiệu Hôn ngồi ghế phụ lái, mặt hồng hồng nở nụ cười ngọt ngào.

Đến quán ăn đồ Trung khá gần trường, Tôn Dịch nhanh chóng bước xuống xe trước, sau đó một vòng chạy qua bên kia mở cửa xe cho Thôi Kiệu Hôn.

Về mặt cô kinh ngạc nhìn anh, nhưng mà ngoài bình tĩnh ôn nhu ra thì trên mặt anh chẳng có biểu cảm dư thừa nào đặc biệt cả.

Thôi Kiệu Hôn ôm túi bước xuống xe, sau đó đợi anh đóng cửa rồi mới nói nhỏ: “Thật ra thì anh không cần phải làm như vậy đâu, em có thể tự xuống được mà.”

Tôn Dịch mỉm cười, anh choàng tay qua vai cô đáp: “Vậy em không cảm ơn anh à?”

Thôi Kiệu Hôn ngượng ngùng lí nhí: “Cảm ơn...”

“Nói cảm ơn thì chẳng có chút thành ý nào. Thà rằng em hôn anh một cái đi có phải tốt hơn không?”

“...” Còn tưởng tốt tính ga-lăng như thế nào, hóa ra là muốn ăn đậu hủ!

Thôi Kiệu Hôn gạt tay anh ra, cô nhanh chân bước vào quán ăn, không thèm để ý đến Tôn Dịch nữa. Nhìn dáng đi của cô mà tâm tình Tôn Dịch tăng lên liên tục, anh nhoen miệng cười đến tận mang tai, cũng vội đuổi theo cô cười đùa.

Gọi món ăn rồi thưởng thức, vừa ăn vừa nói chuyện thật sự là vui vẻ vô cùng.

Hai người dùng bữa rất là tự nhiên, giống như chuyện này là chuyện hằng ngày mà hai người đã từng làm rất nhiều lần.

Vừa ngồi vào bàn là Thôi Kiệu Hôn đã bắt tay vào việc làm sạch đĩa thìa, làm xong rồi sẽ lấy giấy ăn đưa sẵn cho Tôn Dịch. Anh chỉ ngồi đối diện cô, vắt áo ngoài lên ghế bên cạnh rồi vừa cười vừa trêu cô mấy câu.

Khi món ăn được đưa lên thì Tôn Dịch đợi cô đánh giá món ăn xong rồi mới bắt đầu ăn. Những miếng thịt bò ngon anh đều gấp bỏ hết vào bát cô, cứ như vậy, hai người hết như là một cặp tình nhân quen thuộc thoải mái.

Hình ảnh xinh đẹp này không khỏi khiến cho vài khách hàng gần đấy và nhân viên quán ăn cảm thán. Một đôi trai gái rất là đẹp đôi đó nha...

Người đàn ông thì lịch lãm, áo sơ mi trắng phối hợp với quần tây đen, da sáng, tóc cắt gọn, vầng trán cao, mắt sâu lông mày đậm, mũi cao gò má trắng sạch. Anh ta luôn miệng nói chuyện, mỗi câu mỗi chữ đều làm cho người con gái đối diện lúc thì cười lúc thì nhăn liên tục.

Ôi cha, người con gái thì khỏi nói nhiều nữa. Nhìn xem mái tóc dài đến tận eo, đôi mắt to tròn có hồn tỏa sáng, cánh mũi nhỏ nhắn, phiến môi thì đỏ hồng duyên dáng. Tuy rằng trên người mặc bộ áo khoác tây trang ngoài, có lẽ là áo của người đàn ông, ống tay bị kéo lên một chút, vạt áo phủ xuống che gần một phần chiếc váy đen ngắn.

Cô cười đến híp mắt, dù là nhăn mày hay toét miệng cũng biến thành cảnh đẹp ý vui mà khiến cho người ta cảm thấy vui vẻ lây.

Một nữ nhân viên gần đó đứng nhìn khung cảnh này, vẻ mặt đầy đủ ghen tị hâm mộ nói: “Tại sao tôi lại không có bạn trai như anh chàng đó cơ chứ! Hừ hừ, nhìn xem, anh ta hận không thể đưa luôn mặt mình qua cho cô ấy ăn nữa.”

“... Có cần kinh dị đến như vậy không?”

“Giữ chứ! Nhìn đi, anh ta dí sát mặt vào miệng cô ấy để làm gì?”

“Cô không thể nghĩ là anh ta muốn cô gái đó hôn một cái sao? Cái gì mà ăn ăn chứ.”

“...”

Thật ra thì Thôi Kiệu Hôn ngồi dựa lưng về phía họ, cho nên mọi người mới không nhìn ra được.

Cô thích ăn nhất là đồ Trung, cho nên sành đồ ăn nhất cũng là đồ Trung. Hiện giờ vào quán ăn này, không nhìn được mới liệt kê một số món ăn mà mình thích. Tôn Dịch nghe vậy thì tỏ ra rất là thú vị, anh nói anh cũng rất thích ăn món Trung, ít nhiều cũng biết rất nhiều thứ.

Thôi Kiệu Hôn là người háo thắng, cô nhìn dáng vẻ của anh thì lập tức trở nên khinh bỉ. Một phen chê bai anh đủ thứ, Tôn Dịch một bên cười cười không để tâm, vào mắt cô lại biến thành khi dễ lời nói của cô. Đợi cho đến khi món ăn được đưa lên, Thôi Kiệu Hôn mới nói: “Em có thể chỉ ném mùi cũng biết được món ăn đó là món gì.”

Tôn Dịch tỏ vẻ không tin, “Đừng đùa, mùi vị nhiều nơi đều khác nhau.”

Cô giận, “Anh khinh em à? Đừng có thách em.”

Tôn Dịch: “Được, vậy em nhắm mắt lại đi, đoán đúng thì được thưởng, đoán sai thì chịu phạt.”

“Thưởng gì? Phạt gì?”

“Đoán năm món, đúng hết năm món thì anh cho em dùng thẻ tín dụng của anh năm tuần, một món một tuần, chịu không?”

Mắt Thôi Kiệu Hôn sáng lên, đang muốn hò hét anh thật là phóng khoáng dễ sợ, lại nghe Tôn Dịch nói tiếp: “Nhưng mà nếu đoán sai, một món hai cái hôn, năm món mười cái hôn, chịu không?”

“Làm sao lại là hai cái hôn? Một cái thôi...”

“Không chơi, em dùng thẻ anh thoải mái, anh không thể được chút an ủi nào sao?” Vẻ mặt Tôn Dịch trông vô cùng buồn bã, lại có chút không thoải mái, giống như chỉ cần cô không chịu điều kiện mà anh đưa ra, ngay lập tức anh sẽ không chơi nữa.

Thôi Kiệu Hôn bị cái thẻ tín dụng của Tôn Dịch làm cho mờ mắt, cô không chần chừ bắt lấy tay anh đồng ý: “Chơi!”

Kẻ háo thắng họ Thôi nhanh chóng lột trùng. Tôn Dịch không khỏi nhếch mép cười thầm trong bụng. Anh sống ở đây hơn mười năm, các quán ăn Trung hầu như là nhớ hết tất cả các hương vị.

Ban đầu Tôn Dịch không nghĩ đến là Thôi Kiệu Hôn chưa từng ăn quán này. Nhưng khi bước vào quán thì cô lại ngó ngang ngó dọc, dáng vẻ rất là mới mẻ. Ha ha, điểm đáng chú ý nhất là đĩa dùng ở đây được bọc sẵn màng bọc bên ngoài, ú bên trong là nước chanh để làm sạch. Dù anh có muốn nói với Thôi Kiệu Hôn, nhưng mà nhìn thấy một bộ “người vợ hiền” rửa rồi lau đĩa dùng cho anh như thế này, thật sự là Tôn Dịch chẳng muốn nói.

Anh vừa buồn cười mà vừa âm áp, lại thấy cái áo bó sát đến mức nhìn thấy áo ngực bên trong của cô, Tôn Dịch mới thừa dịp cởi áo rồi bảo cô mặc vào kéo lạnh.

Ừ, vẻ mặt Thôi Kiệu Hôn lúc đó là ửng hồng ngượng ngùng. Trong lúc cô quay vai mặc áo, Tôn Dịch một phút ba mươi giây nắm bốn cây đu đưa đưa xuống dưới, nhích người một cái là hoàn thành vấn đề.

Anh cười rộ nói qua những món ăn ở đây cho cô nghe, Thôi Kiệu Hôn lại nói này nói nọ rằng mình sành ăn. Cuối cùng là dẫn đến trò chơi trẻ con ngớ ngẩn này.

Tôn Dịch để cô ăn trước lót bụng, còn vô cùng hào phóng để cô nếm hết mùi vị của các món trên bàn.

Ăn xong bát mì thịt bò đầu tiên và một số món ăn, dần dần vẻ mặt Thôi Kiệu Hôn thối đi. Cô nhìn Tôn Dịch, nụ cười trên môi anh vẫn như cũ, chỉ có đôi mắt lại lấp la lấp lánh đáng sợ.

“Sao hửm?” Tôn Dịch dùng khăn lau miệng, nhiệt tình đưa tay giúp cô chùi đi vết tích món ăn bên khóe miệng.

Khuôn mặt cô cứng đờ, nhìn lại một bàn thức ăn, nháy mắt cảm thấy thẻ tín dụng sắp bay mất

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Gặp Kẻ Tiện Đòi Làm Nữ Vương

Món ăn ném thử đầu tiên không ngoài dự đoán của Tôn Dịch, cô đã sai. Anh bật cười gấp thêm một gấp nữa, dứt cho cô sau đó nói: “Là mắng non, như thế nào? Anh nói có sai đâu, em lại không thêm tin anh.”

Thôi Kiệu Hôn đỏ mặt nhìn anh, không chấp nhận sự thật mà hờn dỗi, “Anh chơi xấu em.”

“Em thích vu oan anh lắm sao?” Tôn Dịch nhếch môi, anh chồm người đến đưa khuôn mặt đẹp trai kinh người của mình sát vào môi cô, “Hôn anh mau lên.”

“Ngay bây giờ sao?” Ở trước mặt nhiều người như vậy, anh lại không biết liêm sỉ mà nói cô hôn anh sao?

“Em đừng kì kèo, hôn mau.”

Nhìn thấy Tôn Dịch một mực “đòi nợ”, Thôi Kiệu Hôn âm ức liếc nhìn một vòng quán ăn, khách hàng và nhân viên hiện giờ bận rộn, chỉ còn một vài người là rảnh rỗi thỉnh thoảng đánh mắt sang đây.

Nghĩ đến mình mất thể diện hôn đàn ông giữa nơi công cộng, nếu để bạn bè biết không biết mặt mũi cô phải giấu ở đâu cho được.

“Kiệu Hôn!” Tôn Dịch quát nhẹ một tiếng, dọa cho tim Thôi Kiệu Hôn nhảy dựng.

Cô cắn răng, hôn thì hôn, cùng lắm thì anh cũng chỉ ăn may thôi. Kiệu Hôn ôm lấy đầu anh, hôn một cái thật mạnh lên má anh, sau đó nhanh chóng đẩy đầu anh quay sang bên kia, hôn thêm một cái bên má còn lại.

“Được chưa?”

Tôn Dịch cười toe, anh gật gật đầu nói cô rất ngoan rất giỏi. Thôi Kiệu Hôn nhìn khuôn mặt “già” vui vẻ của anh mà hận không thể úp nguyên bát canh lên đó.

“Em có muốn chơi tiếp không?” Đã biết chắc chắn rằng vị của quán ăn này khác hẳn những quán ăn khác, nếu cô mà chơi tiếp thì cứ như vậy anh sẽ càng sung sướng hơn nha.

Thôi Kiệu Hôn hừ mũi, “Tại sao không?”

Vì sự nghiệp thể tín dụng, cô nhất định phải đoán được một món. Dù gì ném qua một lần thì không thể nào quên được hương vị, có lên có lên.

Tôn Dịch cười cười, anh kéo ghế qua chỗ cô ngồi, hiện giờ hai người ngồi cạnh nhau, như vậy mới dễ dàng thực hiện “nụ hôn thua cuộc” được.

Thôi Kiệu Hôn nhắm mắt lại, chưa kịp chuẩn bị tinh thần lại nghe Tôn Dịch nói sát bên tai: “Cấm chơi gian lận đấy, anh mà biết em hé mắt là em chết với anh!”

“Mẹ kiếp anh tên khốn, em không có bí ỏi như anh!” Thôi Kiệu Hôn nổi giận vung tay véo bấp tay anh một cái, bộ anh nghĩ ai cũng vô liêm sỉ như anh sao hả hả.

“Được rồi, được rồi, nóng quá sẽ mất đẹp.”

Nụ cười của Tôn Dịch thật là thối quá đi mà. Cô lườm dài rồi lại nhắm mắt, lần này lại chuẩn xác ăn được một thứ gì đó giống như...

“Bánh?”

“Giỏi.” Tôn Dịch khen một câu, sau đó xé bánh dứt cô ăn một miếng, phần còn lại bỏ hết vào miệng mình. “Bánh ngon không?”

Thôi Kiệu Hôn cười híp mắt gật đầu liên tục. Tôn Dịch thấy thế cũng vui vẻ vô cùng, anh lại bảo cô nhắm mắt, chơi tiếp ba lần nữa.

“Thịt bò.”

“Sai rồi, là thịt heo.”

Hai cái hôn tiếp, Thôi Kiệu Hôn cố ý không chịu lau miệng rồi mới hôn anh, cô trực tiếp ôm đầu anh tới mà hai phát nhanh chóng. Dù biết bị cô bôi đồ dầu mỡ không sạch lên mặt, nhưng mà Tôn Dịch vẫn rất là vô tư hưởng thụ.

Đối với Tôn Dịch mà nói thì một chút bẩn như vậy cũng không nhằm nhò gì so với mấy cái hôn của cô đâu. Cho nên, chỉ cần cô hôn là được, còn lại thì cứ mặc kệ đi.

Thôi Kiệu Hôn cứ nhắm mắt đoán đoán, cuối cùng thì cô thắng được ba lần, anh thua hai lần. Nhìn thấy anh đưa thẻ tín dụng sau khi kiểm tra tiền còn mấy con số không dài đằng đẳng cho cô thì những kẻ ngồi xung quanh cảm thấy vô cùng hâm mộ xen lẫn ghen tị.

Thật là một người đàn ông quá tốt mà. Suốt cả buổi trò chơi này, mọi người đều ghé mắt nhìn xem cặp đôi xinh đẹp này làm cái gì. Ban đầu còn tưởng là người đàn ông này sẽ cố tình làm cho cô gái thua để hôn anh ta, nào ngờ hai người cười đùa một lát lại là người đàn ông cố tình tìm mấy món dễ để cô gái thắng.

Ai ôi, vài cô gái thấy nụ cười tỏa nắng của Tôn Dịch thì vô cùng ghen tị với Thôi Kiệu Hôn. Có bạn trai như vậy thật là không biết hưởng thụ, ngược lại còn ba lần bảy lượt véo máng anh nữa, đã thế còn chùi hết đồ bẩn lên mặt anh.

Các cô hận không thể co chân chạy đến lau mặt hôn anh thay cho cô đó a a a.

Thôi Kiệu Hôn xem ánh mắt của mọi người đang vây lấy mình, bản năng mấy năm nay làm nữ vương vạn người mê ở trường lập tức trỗi dậy. Cô ngồi thẳng lưng, mỉm cười nhẹ nhàng nói với anh: “Chúng ta về trường thôi.”

Nháy mắt thay đổi như vậy thật khiến cho người ta khó mà phản ứng kịp, Tôn Dịch mân môi, anh cười cười, “Được.”

Thanh toán xong tất thảy buổi sáng, Thôi Kiệu Hôn ôm tay Tôn Dịch đi ra ngoài.

Vốn dĩ quán ăn rất gần trường học của cô, hơn nữa hiện giờ cũng đã bảy giờ rưỡi hơn rồi, cho nên sinh viên của trường Lưu Sơ và một vài sinh viên các trường lân cận khác cũng đến đây ăn.

Cho dù biết là mình chắc chắn sẽ gặp bạn học hoặc bạn quen biết ở mọi nơi gần trường, nhưng mà đến cùng Thôi Kiệu Hôn cũng không ngờ là mình sẽ gặp Chu Lâm.

À, theo sau anh ta còn là Á Giáng Lân và một vài người bạn thân của cả hai nữa.

Trước đây Chu Lâm chưa từng dẫn Thôi Kiệu Hôn đi vào những quán ăn nhỏ mà ngon như quán ăn này, thậm chí anh ta còn chưa từng nói cho cô biết anh ta cũng có sở thích đi đến những nơi như vậy.

Nhưng mà nhìn xem, dáng vẻ lơ đãng cộng thêm điệu bộ vô cùng quen thuộc cũng gần như là khách VIP khi ông chủ cười hỏi với anh ta, đủ khẳng định anh ta đã đến nơi này vô số lần. Còn nói, ông chủ dường như rất quen Á Giáng Lân, cô ta vừa cười vừa ôm tay Chu Lâm nói chuyện liên tục.

Ha, nghĩ kĩ lại thì đây là lần đầu tiên Thôi Kiệu Hôn cô bước vào quán ăn này.

Mắt cô nhìn thẳng, một góc nghiêng cũng không đặt bóng dáng hai kẻ đáng chết kia vào tròng. Ông chủ quán ăn nhìn thấy Tôn Dịch bước ra, ông ta lập tức đưa tay mời Chu Lâm qua phía quầy, rồi lại nhanh chân bước đến chỗ Tôn Dịch.

“Anh Tôn, lâu lắm rồi chưa thấy anh ghé thăm”

Tôn Dịch hơi cúi đầu, nở nụ cười lịch thiệp đáp: “Cũng là bận quá, tay nghề của quán càng ngày càng tốt, thật sự khiến cho tôi đi đâu cũng khó mà quên được.”

Ông chủ cười ha hả, sau đó nhìn sang Thôi Kiệu Hôn đang nép mình vào bờ vai rộng của anh, ông ta ngạc nhiên một chút nói: “Hôm nay anh còn đưa thêm bạn đến cùng, chà... tôi lại không lịch sự nữa rồi.”

“Ha ha, chúng tôi không khách khí như thế.” Tôn Dịch vỗ nhẹ vào mu bàn tay cô nói, “Người yêu tôi, Thôi Kiệu Hôn, lần tiếp đến sẽ dẫn theo cô ấy đi.”

Khi ông chủ gọi tên Tôn Dịch, Chu Lâm và Á Giáng Lân phía bên kia đã để vào tai hết. Nghe đoạn đối thoại của hai người, vốn dĩ Chu Lâm sẽ chẳng thêm quan tâm, nhưng mà khi nghe đến tên Thôi Kiệu Hôn, dây thần kinh của Chu Lâm lập tức trở nên căng thẳng.

Anh ta nhanh chóng xoay người, nhìn thấy một màn cô đang đỏ mặt ngượng ngùng đứng cạnh Tôn Dịch. Cô nở nụ cười ngọt ngào, từng cù chỉ dịu dàng đẩy vai Tôn Dịch, bộ dáng e thẹn bám lấy tay Tôn Dịch.

Chu Lâm sững sờ chôn chân một chỗ. Vì sao chỉ mới hôm qua mà hai người bọn họ lại thân nhau đến thế? Vì sao anh ta và cô vốn chỉ mới chia tay cách đây mới có hai ngày, mà hiện giờ cô đã là hôn thê của Tôn Dịch?

Không thể nào, sao có thể như vậy được. Chu Lâm cảm lạnh như vậy, lại quên rằng bên cạnh mình còn có Á Giáng Lân.

Cô ta nghiêng răng nhìn cặp đôi phía trước, lại liếc mắt nhìn về mặt của Chu Lâm bên cạnh. Khá lạ, trong khi anh ta còn đang mang danh “bạn trai” cô ta, anh ta lại dám tự tưởng đến tình cũ là con tiện nhân Thôi Kiệu Hôn kia. Anh ta nghĩ anh ta là cái thá gì đây chứ, chẳng lẽ anh ta còn không biết trong tay cô ta còn giữ rất nhiều thứ có thể khiến anh ta vào tù sao.

Á Giáng Lân siết chặt cánh tay Chu Lâm, cố làm cho anh ta tỉnh táo lại. Nhưng mà dù cho cô ta hét đầy rồi véo, Chu Lâm vẫn một mực tư thế quay lại nhìn Thôi Kiệu Hôn.

Cô ta tròn mắt ra hiệu cho bạn bè của mình, lại khốn đốn nhận được những cái né tránh của bọn họ. Á Giáng Lân tức đến thở mạnh, ngực phập phồng liên tục.

Tôn Dịch cười đáp với ông chủ quán mấy câu, sau đó nhìn đồng hồ nói rằng đến giờ đi làm, cho nên anh phải rời đi trước. Ông chủ quán thân thiện cười mấy tiếng, không giữ anh lại mà chỉ cười bảo nhớ sau này hãy đến, đừng quên dẫn theo cô người yêu xinh đẹp này. Nghe đến câu đó, Thôi Kiệu Hôn lập

tức bầy bộ dáng yêu kiều mà cười, ngoài ra bên tay còn không quên véo mạnh vào cánh tay cứng rắn của người đàn ông bên cạnh.

Đợi đến lúc ông chủ quán rời đi, Thôi Kiệu Hôn nhanh chóng kéo tay anh ra khỏi quán, nhưng mà hai người còn chưa kịp đi qua khỏi cánh cửa lớn, thì giọng nói chanh chua của Á Giáng Lân đã vang lên phía sau, từng câu từng chữ của cô ta cay độc, giống như là mũi kim bén nhọn hận không thể đâm hết vào người của cả hai.

“Ồi chà, thầy Tôn và Kiệu Hôn có vẻ thân quá nhỉ. A, quên mất, ban nãy tôi không nghe nhầm chứ, Kiệu Hôn là người yêu của thầy ấy đấy. Nhìn xem, một cô gái hai mươi mốt tuổi đi cùng với một người đàn ông gần bốn mươi, đúng là một cặp tình nhân đẹp đôi mà.”

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Hôn Hôn Không Giận

Thật chất mà nói, cho dù hiện giờ chia tay, lý do quen với Tôn Dịch cũng chỉ là để chọc tức Chu Lân, nhưng Thôi Kiệu Hôn từ đầu đến cuối đều không tự mình động chạm gì đến anh ta. Cô quen Tôn Dịch, chẳng phải cũng giống như anh ta quen Á Giáng Lân thôi sao.

Nhưng mà so sánh giữa một người bắt cá hai tay, trong khi quen cô lại cùng nhau làm chuyện xấu với Á Giáng Lân, với một người sau khi chia tay mới đi tìm một người khác. Nói cho cùng, kẻ đánh trách nhất chính là Chu Lân.

Hiện giờ Á Giáng Lân nổi cơn muốn sửa bữa, thân mang cái danh mà cả trường ban tặng là “tiểu tam”, cô ta là bạn gái Chu Lân, chính xác mà nói thì khi cô ta mở miệng một câu châm chọc Thôi Kiệu Hôn như thế, cũng đồng nghĩa với việc Chu Lân đã một chân vô hình đứng giữa những lời nói cay nghiệt đó.

Chu Lân đứng cạnh không đoán trước được cô ta sẽ nói như vậy, anh ta giận dữ hất tay cô ta ra quát: “Cô làm cái gì vậy!”

“Sao nào?” Á Giáng Lân trừng mắt, “Tôi nói không đúng sao? Hai người bọn họ là một cặp tình nhân đẹp đôi, anh quát tôi làm cái gì!”

Câu nói đó chính là câu nói khiến cho anh ta nổi giận. Vốn dĩ anh ta còn rất yêu Thôi Kiệu Hôn, ban đầu nhìn thấy cảnh hai người ngày hôm qua đã thấy chướng mắt, hiện giờ còn ôm ấp nhau trước mặt anh ta, như vậy chẳng khác nào là xác muối vào vết thương trong lòng anh ta cả.

Hơn nữa, ngày hôm qua bị Tôn Dịch đánh, dù trên người không có dấu tích vết thương, nhưng mà Chu Lân không nghĩ mình sẽ ngu xuẩn mà chọc cho anh đánh thêm lần nữa. Dù sao thì một thanh niên hai mươi mấy cũng khó có can đảm đánh thầy mình.

Chu Lân quay sang nhìn Thôi Kiệu Hôn và Tôn Dịch đã đứng lại. Cô nhìn thẳng vào mắt anh ta, nụ cười bên môi đã biến mất từ sớm, trên khuôn mặt chỉ chứa lại sự lạnh nhạt khinh thường.

“Gian phu dâm phụ!” Thôi Kiệu Hôn lạnh lùng thốt lên, sau đó không quản chuyện Chu Lân sưng sờ đau thương ở đó, cô kéo tay Tôn Dịch bước nhanh ra ngoài.

Ngược lại Tôn Dịch rất là thản nhiên, anh xoay người gạt đầu nhẹ một cái, mỉm cười ôn hòa tựa như lời nói của Á Giáng Lân ban nãy không đáng gì đến anh cả.

Chu Lân nhìn theo bước chân hai người khuất dạng, lúc này anh ta mới suy sụp thả lỏng vai xuống.

“Chu Lân.” Đồng Thần Toại bước đến vỗ vai anh ta một cái, “Đừng buồn nữa, còn có Á Giáng Lân phía sau...”

“Tôi mặc kệ cô ta.” Chu Lân gắt gỏng, anh ta chạy nhanh ra ngoài, bỏ lại một đám người bên trong ngẩn ra.

Á Giáng Lân bật cười, hiện giờ khẩu vị cô ta hình như tốt lên một chút. Đúng là chọc giận người khác là việc mà cô ta thích nhất trên đời. Cô ta hất đầu ra hiệu cho bạn của mình vào trong, sau đó hỏi mấy tên bạn thân của Chu Lân: “Các anh muốn đi cùng anh ta hay là ăn sáng cùng với bọn tôi?”

Bạn thân của Chu Lân sớm đã rất thân với Thôi Kiệu Hôn, cô nàng Á Giáng Lân này chỉ xuất hiện bên giường Chu Lân mới có mấy ngày, mà hết như là mẹ đẻ của Chu Lân rồi.

Bọn họ ghét nhất loại phụ nữ thích làm trò, vô liêm sỉ cho rằng mình là nhất. Hơn nữa, bề ngoài Á Giáng Lân thật chẳng bằng một phân của Thôi Kiệu Hôn, tính tình xấu xa không hiểu chuyện, đi theo Chu Lân mà bọn họ thầm mong có thể đá cô ta sang một bên. Hiện giờ Chu Lân đi ra ngoài, bọn họ lấy cái khẩu vị ở đâu mà ăn đây.

Dứt khoát từ chối, đám bạn của Chu Lân lập tức đuổi theo anh ta, một phen bỏ đám người Á Giáng Lân lại.

Á Giáng Lân không thêm quan tâm, cô ta chỉ biết cùng mấy cô bạn của mình nói xấu về Thôi Kiệu Hôn, sau đó còn tạo trang mới trên diễn đàn, dùng đề tài tiêu điểm là thầy Tôn và Thôi Kiệu Hôn đang ở chung một chỗ, hết bàn cô là gái chơi đàn ông già, rồi lại cô là được bao nuôi,... mọi từ ngữ dơ bẩn

nhất đều đánh dấu ở mục tìm kiếm khi nói về Thôi Kiệu Hôn. Bọn người Á Giáng Lận thật sự chi hận không thể bôi đen cái danh Hoa hậu của Thôi Kiệu Hôn xuống thành gái mại dâm mà thôi.

Thôi Kiệu Hôn ngồi trên xe với Tôn Dịch, thấy vẻ mặt anh ảm đạm không nói một lời, cô nghĩ rằng chuyện ban nãy của hai người Chu Lâm kia đã làm anh không vui. Thật ra mà nói thì đối với một người đàn ông bậc thầy như anh, bị Á Giáng Lận châm chọc như vậy thì khó chịu cũng đúng.

Không chỉ có anh khó chịu, mà ngay cả cô cũng vô cùng khó chịu. Bởi lẽ ban đầu người yêu cầu quen nhau là cô, chính cô là người đã kéo anh vào, cho nên nói như thế nào thì Tôn Dịch cũng chỉ là người ngoài bị vạ lây mà thôi.

Người có lỗi là cô mới phải.

“Tôn Dịch.” Thôi Kiệu Hôn nghiêng đầu nhìn anh, giọng điệu thận trọng hết mức, “Anh đang giận à?”

“Không có.” Tôn Dịch cười lắc đầu.

“Thật không? Vậy sao anh lại im lặng như vậy, chẳng giống với anh ban nãy lúc nào.”

“Anh đang lái xe, cho nên anh không thể nói chuyện được. Một chút nữa xuống xe anh sẽ nói cho em nghe.”

“Thôi khỏi.” Thôi Kiệu Hôn bĩu môi, lại nghe giọng cười trầm thấp của Tôn Dịch truyền đến.

“Kiệu Hôn ngoan, mau nhớ lại bài giảng ngày hôm qua đi, lên lớp rồi anh sẽ không phải bạn trai em đâu.”

“Anh là đồ thật thối!”

“Ha ha.” Giọng mắng của cô làm cho người ta vui vẻ ghê.

Tôn Dịch liếc mắt, thấy Thôi Kiệu Hôn ôm tập nhíu mày không để ý đến chuyện vừa rồi nữa, anh không dấu vết thở dài một hơi. Đúng là tâm trạng anh không tốt thật, nhưng cũng không phải đến mức tức giận làm lớn. Lời lẽ vô lễ của nữ sinh kia anh không để tâm đến, vốn dĩ anh và Thôi Kiệu Hôn cách bao nhiêu tuổi anh còn chẳng để ý, thì người khác để ý đến cũng có ý nghĩa gì đâu.

Chuyện mà anh để tâm đến, chính là nhân vật không đáng được đánh giá Chu Lâm kia. Mặc dù ban nãy trong lời nói và khuôn mặt của cô thể hiện rõ sự xa cách đối với cậu ta, nhưng mà anh có thể nhìn thấy được, tận sâu trong ánh mắt của cô khi nhìn cậu ta, còn có một chút gì đó gọi là ‘thất vọng’ và ‘không thể chấp nhận’.

Một người con gái vẫn còn yêu, tất yếu sẽ nảy sinh đủ loại cảm xúc với một người đã từng rất thân quen. Chỉ khi nào trong ánh mắt hay lời nói còn để lại những loại xúc cảm khó nói nên lời, thì khi đó tình cảm cũ vẫn còn đọng lại trong lòng.

Khả năng cô hỏi anh làm bạn trai cô, một lý do trong đó chắc chắn là để Chu Lâm ghen. Cô không còn yêu, vậy thì để cậu ta ghen cái gì?

Có thể rằng Thôi Kiệu Hôn sẽ không biết được những điều này, hoặc là anh đã suy nghĩ quá nhiều. Nhưng mà sự thất vọng của cô đối với Chu Lâm thật khiến cho Tôn Dịch anh cảm thấy khó chịu.

Anh ghét nhất là dây dưa, anh ghét thể loại không dứt khoát.

Dù biết mình là lá chắn của Thôi Kiệu Hôn, nhưng thâm tâm Tôn Dịch lại nghĩ rằng anh có thể khiến cho cô tự nguyện thích anh, yêu anh, rồi thương anh. Suy nghĩ như vậy cho nên Tôn Dịch mới bỏ qua việc cô lợi dụng anh, cho nên Tôn Dịch mới muốn cùng cô nảy sinh chuyện đó vào tối hôm qua.

Mà đối với ánh mắt cô nhìn Chu Lâm ban nãy, như vậy có khác gì cô tát vào mặt anh một cái, sau đó hét vào mặt anh: “Tôn Dịch, anh chỉ là lá chắn của tôi!” khiến anh thức tỉnh?

Phiền, thật đúng là phiền!

Mấy phút sau đó, Tôn Dịch mang theo tâm trạng bức bối đưa xe vào bãi đỗ xe của giáo sư. Nơi này thường xuyên vắng vẻ, cho nên Tôn Dịch rất tự nhiên mở cửa xe cho Thôi Kiệu Hôn, sau đó hỏi: “Xong tiết thì đến văn phòng anh có được không?”

Thôi Kiệu Hôn mờ mịt suy nghĩ, vẻ mặt ngây ngô không khỏi gây cho người ta cảm giác muốn làm chuyện xấu. Tôn Dịch mỉm cười, nhìn không nổi nữa lập tức ép cô vào cửa xe, cúi đầu một phen hôn lấy cái môi đỏ căng kia.

Hai tay anh cứng rắn siết lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, môi nhích lên điên cuồng mút lấy phiến môi trên của cô. Anh tiến lên, cả người dính sát vào cô, khiến cô không thể nào chịu được mà phải khiêng chân, thân hình mềm mại cong lên áp vào thành trên của xe.

Ngực cô phập phồng, ép buộc phải dán vào lồng ngực rộng lớn của Tôn Dịch, bởi vì núm hôn trần miên trên từng phiến môi lên xuống khiến cho anh hết đây người ép sát rồi lại kéo dài ra ngoài, ngực hai người vì vậy mà cứ cọ vào nhau liên tục. Môi lưỡi cả hai quấn quýt, nhiệt tình trao cho nhau từng ngụm nước bọt.

Tay Thôi Kiệu Hôn chống trên vai anh, cô nghiêng đầu, đầu ngửa lên hết mức, lưỡi đưa ra miết lấy phiến môi dưới của anh. Đồng thời, môi trên của cô cũng bị anh dùng hành động tương tự mà miết lấy.

Tôn Dịch cảm nhận chiếc lưỡi nhỏ mềm mại đang liếm lấy môi mình, cuốn lấy lưỡi mình rồi lại mút vào. Môi cô ngoạm lấy môi anh, đầu lưỡi kéo dài một đường lên lưỡi anh, sau đó còn hút hết nước bọt trong miệng anh.

Khỏe môi Tôn Dịch chậm rãi câu lên, bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa cái eo thon gọn, sau đó từ từ di chuyển xuống dưới, bóp mạnh bên hông vênh cao tròn trịa.

Anh thả môi ra, đôi mắt hé mở muốn dừng lại, nhưng Thôi Kiệu Hôn lại cố chấp ôm gáy anh, kéo anh xuống mút môi anh điên cuồng.

“Kiệu Hôn, thả anh ra.” Tôn Dịch véo hông cô, nhẹ nhàng đẩy eo cô ra, nếu còn tiếp tục chắc anh chết mất.

Thôi Kiệu Hôn cười khê, thích thú đùa nghịch phiến môi mọng, cái lưỡi dài khiến cô yêu thích đến mức không muốn dứt ra. Cô dùng lưỡi phát họa môi anh một lần cuối, sau đó chậm rãi liếm láp.

“Em cố ý à?” Tôn Dịch bật cười, anh hôn nhẹ lên môi cô, đôi mắt ánh ra tia sáng ngọt ngào.

“Tôn Dịch.” Cô nhìn vào mắt anh khê gọi.

“Hửm?”

“Anh đã hết giận chưa?” Tay cô câu lên vai anh, chân giẫm lên đôi giày da sang trọng của anh, chiều cao ngang tầm này khiến cô dễ dàng nhận thấy cảm xúc trong đôi mắt dài đẹp.

“Anh không có giận.” Tôn Dịch mỉm cười, không nghĩ tới cô lại hôn anh như vậy để làm anh không giận nữa. Điều này thật sự khiến cho anh không thể đoán nổi, cũng khiến cho tình cảm anh đối với cô càng tăng hơn, sự yêu chiều trong đôi mắt không thể nào che giấu.

“Đừng giận em nhé, tan tiết em sẽ đến chỗ anh.”

“Được, vậy em lên lớp đi.” Tôn Dịch cười cười, anh thả cô ra, lùi xuống mấy bước đến cô chỉnh lại trang phục.

Ánh mắt anh lại lướt đến trước ngực cô, cuối cùng không thể chấp nhận được cởi áo ngoài, bắt ép cô phải mặc vào. Sau đó tạm biệt mấy câu, Thôi Kiệu Hôn mới tung tăng trở về lớp.

Đợi cho bóng dáng Thôi Kiệu Hôn khuất khỏi cánh cửa, Tôn Dịch mới quay lại nhìn bãi đỗ xe yên ắng không một bóng người.

Anh đưa tay rút vào trong túi, dáng người cao lớn trong bộ áo sơ mi trắng và quần tây đen vô cùng lịch lãm. Tôn Dịch phóng mắt đến chiếc xe màu nâu đỏ bên cạnh anh, anh chống tay lên vị trí ban nãy Thôi Kiệu Hôn tựa vào, nhìn cánh cửa đang chậm rãi mở ra.

Một người đàn ông trạc tuổi Tôn Dịch bước xuống xe. Khuôn mặt anh ta phấn khởi, thân hình cao lớn trong bộ đồ thể thao tràn ngập năng lượng mặt trời khỏe khoắn. Anh ta gác tay lên thành xe đối diện với Tôn Dịch, nụ cười trên môi lộ lên, “Thật đúng là không ngờ anh lại nhiệt tình với bạn nhỏ kia như thế đó. Như thế nào, bác trai bác gái đã biết chuyện chưa hả Tôn thiếu gia?”

Bạn đang đọc truyện *Ruợu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Đôi Tượng Lụa Chộn Bao Nuôi

Editor: PNam Tiểu Thu

Lưu Sơ có rất nhiều giáo viên, hầu hết đều quy tụ những nhân tài tứ phương về giảng dạy. Giáo viên của bốn năm đều được chia ra thành nhóm giáo viên giỏi và giáo viên không giỏi. Nhóm giáo viên giỏi đại đa số được lập văn phòng riêng, thành phần cũng khá là thân thiết nhau.

Tôn Dịch là giáo sư trẻ của trường, tầm quan trọng của anh trong phân môn chính trị khá cao, cho nên anh mới được lập văn phòng riêng. Mà cách phòng anh một khoảng trống hành lang là văn phòng của giáo viên phân môn quân sự - Đại đội trưởng Dư Thời Nghiêm.

Dư Thời Nghiêm có cái tính cách rất là khác với tên anh ta. Mỗi lần gặp mặt với Tôn Dịch là hăm hở hỏi anh đủ chuyện. Mà vốn dĩ rằng Dư Thời Nghiêm và Tôn Dịch lúc trước đã từng là bạn học thời cao trung, cho nên khi nào rảnh rỗi là Dư Thời Nghiêm lại dõ dạc nói những chuyện xa xưa mà ngay cả lúc Tôn Dịch là nhân vật chính cũng chẳng nhớ là khi nào.

Dư Thời Nghiêm lúc trước là quân nhân, nhưng về sau bởi vì bị gia đình can ngăn cho nên anh ta mới chuyển sang làm giáo viên. Trùng hợp lại vào Lưu Sơ, trở thành đồng nghiệp kiêm bạn cũ của Tôn Dịch.

Ngày hôm qua mới nhìn thấy diễn đàn đăng tin của Tôn Dịch và tiểu mỹ nhân học trò mình, Dư Thời Nghiêm còn cười đùa nhún cho đám bạn học cũ, bảo rằng Tôn Dịch từ “con” biến sang “thằng” rồi.

Nói xem mấy mươi năm làm bạn, chưa từng thấy Tôn Dịch dắt theo bạn gái đến dự các buổi gặp mặt bạn cũ, hiện giờ không biết nơi nào xuất hiện một cô bạn gái xinh đẹp như vậy, ai mà tin cho được. Mà sở dĩ trêu đùa anh như thế cũng bởi khi xưa, Dư Thời Nghiêm chính là một trong số những người gọi Tôn Dịch là gay. Đồng thời cũng là người ép Tôn Dịch phải quen một cô gái đến khi anh lên đại học.

May thay Tôn Dịch không so đo những chuyện nhỏ nhặt, cho nên hiện giờ tuy rằng bị chọc ghẹo đủ thứ, nhưng anh cũng không làm quá đến mức tức giận mắng mỏ bạn bè sau từ bạn không chơi.

Ban này khi hé mắt sau nụ hôn với cục cưng đáng yêu, Tôn Dịch đã sớm phát hiện Dư Thời Nghiêm ngồi trong chiếc xe bên cạnh mình.

Bộ dáng đáng ghét đòn hết lè lưỡi rồi làm mặt quỷ với anh, sợ rằng sẽ dọa Thôi Kiệu Hôn, cho nên Tôn Dịch ngoài nhún nhún bụng cô ra thì anh chẳng thể nào làm gì khác được nữa.

Hiện giờ cái tên bạn khốn này nói những lời thoải tha châm chọc, Tôn Dịch thật sự chỉ biết cười.

“Tôn Dịch, con bé đó thật sự là Hoa hậu giảng đường của trường chúng ta sao?” Dư Thời Nghiêm đúng là không thể nào không chế được tâm tình của mình, anh ta nhanh chóng chạy vòng qua phía Tôn Dịch, sau đó lắc mạnh vai anh, “Tôi không bị ngốc chứ? Anh thật sự đang hẹn hò với con bé đó!”

Thốt lên một câu chắc nịch, trong lòng Dư Thời Nghiêm giống như có ngàn vạn con ngựa được đang ào ào chạy qua. Đôi mắt hí nhìn Tôn Dịch cũng ánh lên mấy phần khiếp sợ.

Tôn Dịch đẩy tay Dư Thời Nghiêm ra, anh mở cửa xe lấy cặp, sau đó chỉnh chu quần áo lại cho nghiêm chỉnh, nói: “Mắng anh bị mù rồi.” Dứt lời trực tiếp lách người vòng qua Dư Thời Nghiêm nhanh chóng rời đi. Cũng sắp đến giờ vào lớp rồi, hiện giờ nếu không đi thì thật sự sẽ muộn mất.

Dư Thời Nghiêm nghe anh nói vậy thì không khỏi ngây người. Mất mấy giây sau anh ta mới hồi hồn, nhìn bóng dáng Tôn Dịch đã đi xa, bất chợt Dư Thời Nghiêm nhớ đến dáng vẻ thân mật của anh và cô bạn nhỏ ban này.

Thật sự là hai người đang yêu nhau! Thật sự là đầu anh ta không có chập đây! Điên mất, Dư Thời Nghiêm mắng tục mấy câu, anh ta giậm chân vỗ ngực, năm bước biến thành hai bước nhanh chóng đuổi theo phía sau Tôn Dịch. Dư Thời Nghiêm muốn chắc chắn một chút, có phải vài tháng nữa Tôn Dịch sẽ làm lễ thành hôn luôn không?

Sân trường còn rất đông, trên các dãy hành lang còn đang tụ tập rất nhiều sinh viên bên ngoài. Tính ra thì bình thường vào giờ này các lớp cũng chưa tập trung đông đủ hết đâu, phải đợi đến tận khi giáo viên lên đến nơi, loa phát thanh bên dưới nhắc nhở liên tục thì mọi người mới trở vào.

Thôi Kiệu Hôn mặc áo ngoài của Tôn Dịch chạy một vèo đến phòng học của mình. Nhìn thấy Lục Phiến Nhu đang hăng say thảo luận cái gì đó với mấy người khác, Thôi Kiệu Hôn không để ý mấy chậm rãi bước về chỗ ngồi của mình, sau đó cởi áo khoác ra vắt sang một bên.

“Ái chà, mỹ nhân, hôm nay cậu đến muộn thế?” Bỗng nhiên nghe tiếng gọi của một bạn học vang lên từ phía sau, Thôi Kiệu Hôn không khỏi giật mình quay lại.

Đôi mắt xinh đẹp ánh lên làn sóng rung động, bất chợt phản chiếu lên cặp đồng tử đen láy là hình ảnh tất cả mọi người đang nhìn chăm chăm về phía cô, về mặt ai nấy đều tò mò lẫn kỳ quái.

“Tớ... ngủ quên.” Hôm nay cô không đến lớp cùng với Lục Phiến Nhu, có lẽ vì thế mà mọi người mới hỏi thăm.

“Mỹ nhân...”

“Được rồi được rồi, sắp vào giờ rồi, về chỗ ngồi đi, đừng nhiều chuyện nữa.” Cậu bạn kia còn chưa kịp nói hết đã bị lớp trưởng đại nhân cắt lời. Sau đó lớp trưởng ghé người đến cạnh Thôi Kiệu Hôn nói nhỏ một câu: “Cậu lên diễn đàn trường xem thử.” Dứt lời lập tức rời đi, mấy giây sau Lục Phiến Nhu phía bên kia đã nhanh chóng phóng tới.

Cô ấy không nói một lời trực tiếp đưa điện thoại mình cho Thôi Kiệu Hôn. Cô khó hiểu nhìn một chút, đáp mắt liền phát hiện ra bản tin trường lại bị con nhỏ Á Giáng Lận chèn tiết kia càn quét.

“Ồ chung một chỗ, Thôi Hoa hậu chính là được bao nuôi?” Tiêu đề bài viết nổi bật, được đăng tải cách đây mấy phút, đủ khẳng định Á Giáng Lận đã tạo ra sau khi giáp mặt với cô ở quán ăn ban này.

Thôi Kiệu Hôn bình tĩnh lướt xuống phía dưới xem bình luận một chút, lại thấy mới đây thôi mà đã có hơn trăm người tham gia, đại đa số đều hỏi Á Giáng Lận vì sao lại biết cô là được bao nuôi đây.

Những hồi đáp của đám người ban triết học chiếm gần năm mươi phần trăm, khẳng khái cho rằng vừa rồi còn thấy cô lên xe Tôn Dịch. Thôi Kiệu Hôn lại đọc nhanh vài câu, cũng biết được có mấy người bạn của mình, trong lớp hoặc khác lớp đều mắng Á Giáng Lận không biết liêm sỉ, đã tay đen bắt bớ người khác còn không biết điều mà kiếm chuyện.

Tuy rằng đề tài này chỉ mới được mở ra, nhưng mà lại làm cho số người cập nhật thông tin trên mạng nhanh chóng nổi bão. Thôi Kiệu Hôn xem hết một lúc mới trả điện thoại cho Lục Phiến Nhu, lúc này mới hiểu vì sao vừa rồi mọi người trong lớp lại nhìn cô bằng ánh mắt lạ kỳ đến như vậy. Cũng may phần hiểu được vì sao anh bạn kia lại bật câu sao cô lại đi học muộn.

Chẳng phải đây là xác nhận xem lời Á Giáng Lận nói có đúng hay không sao?

Nghĩ một chút Thôi Kiệu Hôn không khỏi thờ dài, Lục Phiến Nhu thấy thế liền nói: “Mọi người đều biết cậu khác với ‘Á dâm phụ’ kia.”

Người ngồi bàn trên hai cô đột ngột quay xuống gật đầu mấy cái. Thôi Kiệu Hôn khúc khích cười, lại nghe Lục Phiến Nhu nói: “Nhưng mà cho dù được bao nuôi thì có sao chứ. Bạn trai mình nuôi mình, chẳng lẽ còn tính là không được sao?” Cô bạn bàn trên tiếp tục quay xuống gật gật.

Giọng nói Lục Phiến Nhu tuy rằng nhỏ nhẹ, nhưng mà hiện giờ phòng học yên lặng, một con gió thoảng qua lập tức bay hết những chữ đó vào tai mọi người. Phùng Lộc cười ha hả hét: “Phải, cho dù thầy Tôn bao nuôi Hôn mỹ nhân, tôi cũng cảm thấy chẳng có gì to tát!”

“Cũng đúng thôi. Bao nuôi cũng phải xem đối tượng, đâu phải thể loại nào cũng như thể loại nào.”

“Ồ, nói cho cùng thì Á Giáng Lận không được bao đến nơi đến chốn, cho nên con nhỏ đó mới ghen tị với Kiệu Hôn chúng ta.”

“Kiểu như nó thì làm sao mà nói được. Kiệu Hôn như thế này thì ai mà chẳng muốn bao cậu ấy.”

“...” Tại sao càng nghe càng thấy lạ.

Thôi Kiệu Hôn nhướn miệng nở nụ cười tiêu chuẩn tám cái răng cảm ơn mọi người, sau đó lấy hơi khó chịu trong người thờ dài một hơi phóng ra ngoài.

“Không hiểu vì sao con nhỏ đó lại thích gây sự với tớ như vậy.” Thôi Kiệu Hôn phe phẩy tóc kễ: “Sáng nay đi ăn sáng ở quán ăn gần trường, trùng hợp gặp phải Chu Lân đi chung với cô ta, chẳng thể nói nổi.”

Giọng cô có chút ảo não, mơ hồ có cảm giác tủi thân buồn bã. Lục Phiến Nhu nghe xong trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh Chu Lân và cô ta vui vẻ bước đi, thật đúng là đáng ghét quá mà.

“Tớ còn cho rằng chia tay là không quan hệ nữa, nhưng thật ra hai người bọn họ lại muốn gây hiềm khích với tớ.” Thôi Kiệu Hôn nằm dài xuống bàn, khuôn mặt rừ rừ khó chịu. Cô bạn bàn trên nghe thế lại quay xuống, lòng tràn ngập thương xót tặng cho cô một cây kẹo, sau đó thờ dài quay lên.

Lục Phiến Nhu: “...” Thôi Kiệu Hôn thật là không biết mất mặt, còn giả vờ tội nghiệp như vậy, cô (LPN) còn không biết sao.

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Bảo Hộ Là Quan Trọng Nhất

Lợi thế hiện giờ của Thôi Kiệu Hôn chính là lòng yêu mến của mọi người xung quanh và sự thật là cô bị phản bội. Những lời than thở tuột ra khỏi miệng cô chính là cây dao không vết tích phá hoại hết những suy nghĩ muốn làm bạn với Chu Lân và Á Giáng Lận.

Chỉ có việc đó mới có thể khiến cho suy nghĩ Thôi Kiệu Hôn là người bị hại đóng đinh vào lòng mọi người, như vậy mới có thể đá bay hai người Chu Lân và Á Giáng Lận ra khỏi cái trường Lưu Sơ này. Nghĩ thế cho nên Lục Phiến Nhu mới không vạch trần Thôi Kiệu Hôn, để cô tùy tiện than thở một chút.

Đợi đến lúc lâu sau, mọi người hầu như đã ổn định hết, Lục Phiến Nhu mới nhỏ giọng nói ra tò mò của mình từ đêm hôm qua đến giờ: “Kiệu Hôn, có phải ngày hôm qua cậu và thầy Tôn đã diễn ra trận đánh ba trăm hiệp đầu đêm không?”

Thôi Kiệu Hôn giật mình, cô vội vàng xem xét xung quanh không ai để ý đến mới đẩy Lục Phiến Nhu ra mắng: “Đừng có dơ bẩn như thế!”

“Ba người bọn tớ thật sự rất tò mò, thầy Tôn xem về rất đúng đắn, nhưng ngày hôm qua thấy cậu gói đồ về nhà thầy ấy, bọn tớ đã phải xem lại.”

Thôi Kiệu Hôn: “...” Đúng đắn là từ chiều đến khuya vẫn đòi hỏi muốn cô sao?! Các cậu xem lại là việc rất là đúng!

Lục Phiến Nhu thờ dài: “Và rồi sau khi xem xét dưới cổ áo của cậu, tớ đã đoán được mấy phần rồi...”

“Hà!” Thôi Kiệu Hôn nghe thế vội vàng cúi đầu nhìn lại cổ dưới mình. Sáng nay trước khi thay đồ cô đã cẩn thận bôi một lớp kem lên da, khẳng định dấu hôn không bị lộ ra mới cùng anh đến trường. Phiến Nhu làm sao thấy được.

Mà thật sự là Lục Phiến Nhu không thấy được gì hết. Chỉ là cổ tình thừa nói như vậy thôi, cô ấy có biết trước được Thôi Kiệu Hôn lại phản ứng kịch liệt như vậy đâu.

“Chà...” Lục Phiến Nhu âm hiểm nhìn, kiểu như vậy chắc chắn là đã nảy sinh chuyện gì rồi.

“Kiệu Hôn, tuy rằng bọn tớ rất ủng hộ chuyện cậu làm với thầy, nhưng mà tớ hỏi cậu, ngày hôm qua hai người có dùng bảo hộ không?”

Nói đến chuyện này, Thôi Kiệu Hôn lập tức ngây người.

Ngày hôm qua...

Ngày hôm qua...

Chết rồi. Ngày hôm qua anh làm nhanh như vậy, cô còn chưa kịp chuẩn bị, lấy gì mà nhớ đến việc đó chứ hả!

Nhìn vẻ mặt như ăn phải khổ qua của Thôi Kiệu Hôn, Lục Phiến Nhu nuốt một ngụm nước miếng cố gắng bỏ qua câu hỏi thầy Tôn như thế nào. Cô vỗ đầu Kiệu Hôn một cái, “Sao lại ngốc vậy chứ, bảo hộ là quan trọng nhất đó!” Nói rồi nhanh chóng rút điện thoại nhắn tin cho bạn trai, giải thích qua loa một chút nói anh ấy giúp mình mua một liều thuốc tránh thai.

Mấy giây sau nhận được tin nhắn trả lời, nói rằng tan học sẽ đến đưa. Lúc này Lục Phiến Nhu và Thôi Kiệu Hôn mới yên tâm đôi chút. Thời gian đúng tám giờ, giáo viên vào lớp rồi, Thôi Kiệu Hôn lại nhận được một tin nhắn từ chỗ Tôn Dịch. Anh nói: “Cục cưng, reng chuông đột hai nhớ đến chỗ anh.” Reng chuông đột hai chính là tan tiết.

Lục Phiến Nhu liếc mắt nhìn nhanh, lập tức đánh vào mắt là hai chữ “cục cưng”. Cô ấy cười âm hiểm, cuối cùng cũng hạ quyết tâm hôm nay nhất định phải giam Thôi Kiệu Hôn lại, bắt ép cô kể hết đầu đuôi quá trình làm chuyện đó của hai người mới được.

Học học học ——

Học gần nửa thế kỷ cũng đến mười giờ, chuông trường reng lên một hồi đinh tai nhức óc.

Đám sinh viên ào ào ủa ra, Thôi Kiệu Hôn chậm rãi dọn dẹp sách vở, lễ mễ chỉnh chu quần áo, xong hết mọi thứ mới lết chân đến văn phòng Tôn Dịch.

Trước khi đi cô nói với Lục Phiến Nhu: “Thuốc nhờ cậu, buổi trưa tớ sẽ đến tìm mọi người.”

Lục Phiến Nhu gật đầu, “Nếu trưa mới uống thì giờ tranh thủ làm thêm một lần nữa. Không sao đâu, đến chiều chúng ta mới vào lớp lại.”

Thôi Kiệu Hôn: “... Tranh thủ cái đầu cậu! Cút đi!”

Cô bạn thân tỏ vẻ đồng tình là lướt bay đi, để lại một mình Kiệu Hôn ngổn ngang trong gió.

Lúc này cô mới bắt đầu suy nghĩ, cô có nên nói với anh chuyện mọi người đã rõ ràng việc cô và anh qua lại với nhau rồi không. Hay là hãy đợi thêm chút nữa, để tự anh phát hiện ra?

Bất chợt Thôi Kiệu Hôn nhớ lại, hình như cô có rất nhiều chuyện muốn nói với anh, nhưng mà không hiểu vì sao khi nhìn vào mắt anh rồi, từ ngữ của cô lập tức bay đi đâu hết. Chẳng lẽ Thôi Kiệu Hôn cô sợ anh đến như vậy sao?

Hừ, tính ra thì Tôn Dịch hơn cô mười ba tuổi, bình thường phải là cô gọi Tôn Dịch bằng ‘chú’. Nhưng mà nay cô lại chỉ gọi Tôn Dịch là ‘anh’, thật sự ngẫm như thế nào cũng thấy quái lạ.

Xùy! Mặc kệ, hiện giờ Tôn Dịch là bạn trai cô, một người đàn ông ở độ tuổi hoàng kim, sức lực như hùm như hổ (?), vừa đẹp trai vừa có tiền, bên anh thì cô cũng không có bị thiệt thòi.

Thôi Kiệu Hôn vui vẻ cười khúc khích, vậy cũng được, xem ra cô với anh cũng khá lắm đấy.

Nhấn cho Tôn Dịch một tin mình sắp đến, Thôi Kiệu Hôn chậm rãi đi trên hàng lang. Khoảng chừng hơn năm phút sau, cô đã đứng trước cửa văn phòng riêng của Tôn Dịch.

Cửa phòng hơi hé ra, Thôi Kiệu Hôn ghé mắt nhìn vào bên trong. Đảo mắt một vòng, cô chỉ thấy Tôn Dịch đang ngả đầu trên ghế làm việc, chiếc áo sơ mi được phủ một màu vàng của nắng, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng nghiêm nghị, ần ần trên cần cổ thon dài quyền rũ là vết hôn mờ nhạt khó phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tìm Người Yêu

Thôi Kiệu Hôn quay đầu nhìn xem nơi này có người nào không, cảm thấy an toàn rồi cô mới mở cửa đi vào trong.

Có vẻ như Tôn Dịch đang ngủ, cô bước đến bàn nhìn một chút, gọi anh mấy tiếng nhưng cũng không tỉnh dậy.

Hắn là hôm qua thức khuya, sáng nay anh còn muốn ngủ nữa kia mà.

Nhưng nghĩ đến lý do khiến anh thức khuya, khuôn mặt Thôi Kiệu Hôn không khỏi ửng đỏ. Cô hừ mũi không thèm quan tâm đến anh nữa, đặt túi và áo khoác của anh xuống chiếc ghế đối diện bàn anh, sau đó chấp tay sau lưng dạo quanh một vòng.

Văn phòng Tôn Dịch cũng rất đơn giản. Một bàn làm việc gọn gàng, trên có mấy cuốn sách và một cái máy tính, trước thì có cái ghế dài có lẽ là dành cho học sinh đến khi cần thiết, ghế sofa ngăn cách đó không xa, bàn trà đối diện. Cạnh bàn làm việc và ghế sofa đều có hai giá sách rất lớn, chiếm khá nhiều diện tích văn phòng này.

Thôi Kiệu Hôn không có niềm đam mê đặc biệt gì đối với sách, cho nên cô một phen đánh giá văn phòng này của Tôn Dịch thật sự là quá nhàm chán!

Cô quay đầu lại nhìn, vẫn thấy Tôn Dịch đang nhắm mắt ngủ say như vậy. Ánh mắt Thôi Kiệu Hôn đảo đảo một chốc lại nhắm đến chiếc điện thoại đang nằm yên ắng trên bàn làm việc của anh. Cô bước đến, bỗng nhiên trong lòng dâng lên cảm giác tò mò kì lạ, hiện giờ Tôn Dịch ngủ say, chắc là không biết cô làm gì đâu nhỉ.

Nghĩ một chút, khéo môi Thôi Kiệu Hôn chợt lộ ra nụ cười gian xảo. Cô ghé mắt nhìn kĩ xem anh có ngủ thật hay không, sau đó chắc chắn rồi mới cầm điện thoại anh lên, chạm rãi mở.

Khi còn học năm ba, sau khi tan tiết thì Chu Lâm sẽ đến ban chính trị tìm Thôi Kiệu Hôn. Hiện giờ dù đã là chia tay rồi, nhưng mà chân Chu Lâm như bị yểm bùa, vừa reng chuông tan là một đường đi thẳng đến ban chính trị nằm ngược hướng anh ta.

Đồng Thần Toại và đám bạn khó hiểu nhìn nhau, một phen đuổi theo hỏi Chu Lâm là anh ta muốn đi đâu.

Khuôn mặt Chu Lâm tối đi, anh ta chỉ tay về ban chính trị nói: “Tôi đi ra đây một chút.”

Đám người Đồng Thần Toại nín nhịn thờ dài, cuối cùng cũng chỉ biết theo chân Chu Lâm đến ban chính trị.

Ban chính trị cách ban kinh tế không xa, nhưng giữa hai ban muốn qua lại với nhau thì buộc phải đi qua ban triết học. Thời gian trước là bởi vì Chu Lâm hay đi tìm Thôi Kiệu Hôn, thường xuyên xuất hiện trên đường qua ban triết học, cho nên Á Giáng Lân mới biết trong trường có một người tên Chu Lâm.

Khi sáng đám người Chu Lâm bỏ đi, Á Giáng Lân gọi mấy cuộc nhắn mấy tin mà anh ta không trả lời, hiện giờ cô ta muốn đi tìm Chu Lâm nói chuyện cho rõ. Cuối cùng vừa bước xuống lầu đã nhìn thấy một đám người đang đi về phía này.

Á Giáng Lân không khỏi vui vẻ, cô ta lấy gương ra chỉnh chu lại một chút, sau đó bước lên đợi Chu Lâm đến.

Đời người ít nhất sẽ có một lần phải giẫm vào phân chó. Lần đầu tiên trong hai mươi hai năm cuộc đời, bãi phân mà Chu Lâm giẫm phải chính là Á Giáng Lân. Có lẽ bãi phân này là bãi phân tồi nhất mà anh ta gặp phải, không những làm vấy bẩn cuộc đời anh ta, mà còn khiến cho anh ta hận đến thấu xương.

Chu Lâm nghiêng răng nghiêng lợi nhìn người phụ nữ phía trước, dáng người ông ẹo dơ bẩn, bộ dáng tưởng chừng có thể một phen để cho đám đàn ông thỏa thích phóng thích bản thân.

“Mẹ kiếp!” Chu Lâm mắng tục, “Tôi thật sự muốn giết chết con đàn bà dê tiện này!”

Dù không rõ giữa Chu Lâm và Á Giáng Lân có chuyện gì khó giải quyết, nhưng mà Đồng Thần Toại không thể không nhắc nhở Chu Lâm, “Hiện giờ cô ta chính là bạn gái cậu.”

“Kiệu Hôn mới là bạn gái tôi!” Chu Lâm gần như gầm lên, “Nếu như không phải con đàn bà chết tiệt đó sống trên đời này, Kiệu Hôn vẫn là bạn gái tôi.”

“Chu Lâm, cậu bình tĩnh đi có được không?” Đồng Thần Toại thờ dài, “Á Giáng Lân không phải là người có thể dễ dàng chọc vào, cậu còn không rõ điều đó sao? Và lại bây giờ Kiệu Hôn không còn ở bên cậu nữa, cho dù cậu có muốn quay lại thì như thế nào?”

Về mặt Chu Lâm xấu đến cực điểm, Đồng Thần Toại lại nói: “Sáng nay cậu cũng thấy Kiệu Hôn đi với thầy Tôn, đáng vẻ thân thiết như vậy, cậu có cho rằng giữa cậu và cô ấy còn chút tình cảm để hàn gắn lại không? Nếu như cậu còn yêu Kiệu Hôn, hoặc là cậu dứt với Á Giáng Lân, hoặc là cậu để cho cô ấy yên. Đừng làm chuyện thêm rắc rối.”

Muốn dứt với Á Giáng Lân? Chuyện này Chu Lâm đã nghĩ từ khi mới bắt đầu rồi. Nhưng mà làm sao đây, anh ta không thể làm gì được cả. Trong tay cô ta chính là cuộc sống của Chu Lâm sau này, chẳng lẽ anh ta muốn cắt đứt đường sống của mình sao?

Ai lại muốn như thế chứ? Kiệu Hôn, anh ta lại chẳng thể quên được cô. Mỗi lần nhắm mắt là nhớ đến dáng vẻ khi thì dịu dàng, khi thì năng động, khi thì giận dữ bên cạnh anh ta. Mỗi cái chớp mắt, mỗi cái mím môi, mỗi cái nháu mày, hay những lần chăm chỉ học bài... chỉ cần ngăn ngợ thôi là Chu Lâm lại nhớ đến.

Yêu cô như vậy, nhưng anh ta lại không thể nói cho cô biết nỗi khổ của riêng mình. Ngày trước Chu Lâm giấu diếm cô, chỉ vì muốn cô ở cạnh mình thật vui vẻ mà không lo sợ. Hiện giờ cũng vì giấu diếm cô, chỉ vì sự hèn nhát của anh ta mà cô không còn ở bên cạnh.

Tất cả những khổ sở của anh ta hiện giờ, tất cả cũng chỉ vì tiện nhân Á Giáng Lận kia!

Con giận của Chu Lâm tăng vọt đến đỉnh điểm, nổi uất hận vì bị người khác nắm lấy điểm yếu, hai tay anh ta siết chặt lại, những đường gân xanh nổi rõ mồn một đáng sợ.

Đồng Thần Toại nhìn thấy bộ dáng này của Chu Lâm, hiển nhiên biết anh ta hiện giờ chỉ muốn đánh người. Mà người trước mắt được lọt vào danh sách là Á Giáng Lận bên kia rồi.

Cô ta không biết gì bước đến bên đây. Về mặt cô ta cũng khó chịu không kém gì Chu Lâm. Đồng Thần Toại bị hai người này làm cho rối não. Anh ta vội níu tay Chu Lâm lại, “Hiện giờ cậu muốn đi đâu? Nếu muốn tìm Kiệu Hôn thì đừng tốn thời gian ở đây, mau đến ban chính trị đi.” Chỉ nói đến Kiệu Hôn là Chu Lâm lại bình tĩnh lạ thường. Anh ta nghĩ thời gian ra cũng đã lâu, sợ cô bỏ về sớm, Chu Lâm bèn thẳng chân chạy nhanh qua chỗ Á Giáng Lận, một đường không thèm quay đầu lại nhìn. Á Giáng Lận tưởng là Chu Lâm chạy đến chỗ cô ta, nào ngờ con gió lạ lướt qua rồi lập tức biến mất, cô ta ngăn người, vừa xoay người muốn gọi Chu Lâm trở lại nhưng chỉ thấy cái bóng đã xa.

Á Giáng Lận tức đến phát run, cô ta giậm chân một chỗ, môi mím chặt lại, biểu tình khuôn mặt nhăn nhúm.

Đám người Đồng Thần Toại đã đến chỗ cô ta. Á Giáng Lận nhìn thấy lập tức kéo tay Đồng Thần Toại lại, một phen mắng: “Các anh bị cái quái gì vậy, tại sao lại để Chu Lâm chạy đi như vậy?”

Khỏe mắt Đồng Thần Toại lạnh lùng liếc nhìn cánh tay đang bị cô ta bắt, anh ta nhếch môi, “Tại sao chúng tôi lại không để Chu Lâm chạy đi? Chuyện của cậu ấy cô quản được sao?”

“Anh có ý gì?” Á Giáng Lận giận đến muốn cười, “Tôi là bạn gái anh ta, chẳng lẽ cũng không được phép quản sao?” Trong tin nhắn của Chu Lâm ngày trước, mỗi lần anh ta đi đâu, với ai, anh ta đều nhắn tin báo cho Thôi Kiệu Hôn. Hiện giờ đối với mình lại như vậy, Á Giáng Lận thật sự không thể nào không tức giận.

Đồng Thần Toại hất tay Á Giáng Lận ra, giọng anh ta trầm xuống, “Chu Lâm chưa từng nói với chúng tôi cô là bạn gái của cậu ấy. Nếu nói ra, cô chẳng khác gì một con điểm thích nằm dưới thân đàn ông, hiện giờ bắt cơ hội trèo lên giường Chu Lâm. Một kẻ tiểu tam dơ bẩn như cô thì có quyền gì để quản?”

Lời này của Đồng Thần Toại cực kỳ nặng nề. Anh ta nói xong đẩy vai Á Giáng Lận qua rồi lập tức bước đi. Để mặc cho Á Giáng Lận bị mắng đến ngẩn người ở đó, đến một lúc lâu sau vẫn chưa thể hồi phục trở lại.

Lúc Chu Lâm đến được ban chính trị, tìm kiếm khắp nơi cũng chẳng thấy bóng dáng Thôi Kiệu Hôn đâu. Đại đa số sinh viên năm ba và năm tư đều biết đến Chu Lâm là ai, càng rõ mối quan hệ hiện giờ của anh ta và Hoa hậu ban.

Nếu ngày trước Chu Lâm đến đây thì ít nhất cũng sẽ có người chạy đến cười đùa nói cho Chu Lâm biết Thôi Kiệu Hôn đang ở đâu. Nhưng mà tình hình hiện giờ có thể thấy, ngay cả khi Chu Lâm hỏi thăm cũng không ai muốn nói cho Chu Lâm biết Thôi Kiệu Hôn đang ở chỗ nào. Càng khỏi phải nói đến việc hỏi thăm tình hình của Thôi Kiệu Hôn.

Chu Lâm chạy đến sân sau, đến chỗ vườn hoa lại nhìn thấy đám bạn thân của Thôi Kiệu Hôn là Lý Nhĩ Vy đang ngồi đó. Bọn họ ngồi trên ghế, còn có mấy tên con trai ngồi dưới đất. Đám người đó Chu Lâm cũng biết, một người trong số đó là Vũ Khôi, bạn học cùng ban với anh ta.

Chu Lâm sai chân đến chỗ đó, lại nghe được giọng nói dịu dàng của bạn gái Vũ Khôi, “Chắc là hiện giờ cậu ấy đang ‘i i a a’ với thầy Tôn rồi. Ha ha, thật là... khi này cậu ấy còn đồ mặt đi về phía văn phòng giáo viên đó.”

Thầy Tôn? Vậy có nghĩa người trong lời cô bạn gái đó nói chính là Thôi Kiệu Hôn?

Khốn kiếp!

“Ai ôi...” Lúc Chu Lâm xoay người, lại nghe được giọng nói của cô gái khác, “Ngon gió nào đưa Chu thiếu đến nơi này vậy?”

Chu Lâm liếc mắt quay lại, Lý Nhĩ Vy uống một ngụm nước rồi cười châm chọc, “Thật là kỳ diệu. Kiệu Hôn vừa đi, Chu thiếu vừa đến, có phải ông trời rất hiểu lòng người hay không?”

Tường Lệ nhìn Chu Lâm mỉm cười, khách khí hỏi: “Chu thiếu đến là có việc gì không?”

Lục Phiến Nhu cười khúc khích, “Ngoài việc tìm người yêu ra thì còn gì đây?”

Nháy mắt về mặt Chu Lâm biến sắc, Vũ Khôi thấy thế thì đẩy nhẹ chân Lục Phiến Nhu một cái, anh nói: “Các cô ấy chỉ nói đùa, nếu cậu Chu thấy phiền thì thật xin lỗi.”

“Anh xin lỗi anh ta làm cái gì?” Lục Phiến Nhu nổi cáu, “Anh ta không tìm Hôn Hôn thì chạy đến đây làm gì? Ban chính trị không phải nơi anh ta rảnh rỗi là có thể đến!”

“Em đừng làm loạn.” Vũ Khôi nhủ mảy, đưa mặt đến hôn lên bắp chân Lục Phiến Nhu một cái hối lỗi, “Tha cho anh ta lần này, tối nay anh đền bù phần anh ta, được không?”

Lục Phiến Nhu hừ mũi. Chu Lâm nhìn thấy cảnh tượng ngọt ngào của hai người bọn họ, lại nhìn đến những ánh mắt không vui của những người còn lại, không khỏi mắng tục một câu, lòng lại càng nặng nề hơn nữa.

“Chu Lâm, ngày chia tay anh không đến tìm Kiệu Hôn, ngày hôm qua anh biến mất dạng, ngày hôm nay anh đến để làm cái gì nữa?” Tường Lệ không khách khí đã kích, “Hai năm Kiệu Hôn dành cho anh, anh đáp lễ cô ấy chính là hai ngày vừa qua...”

“Không phải!” Lý Nhĩ Vy nói: “Phần lễ của anh ta chính là hai tháng bên cạnh Á Giáng Lân đấy, cậu còn không nhớ nữa sao?” Dứt câu quay sang Chu Lâm, “Ngày hôm nay anh đến tôi sẽ nói lại với Kiệu Hôn, về phần sau này làm ơn đừng đến đây nữa, Kiệu Hôn không thấy sẽ không phiền, nhưng chúng tôi thấy thì vô cùng chướng mắt.” Nếu như hai người Kiệu Hôn và Chu Lâm không chia tay nhau vì việc anh ta gian dâm với Á Giáng Lân, thì chắc rằng bọn người các cô sẽ không buông lời tàn nhẫn như vậy. Chỉ cần nghĩ đến hình ảnh Chu Lâm và Á Giáng Lân cùng nhau làm chuyện đó rồi bị Thôi Kiệu Hôn bắt gặp thôi cũng đủ thấy ghê tởm rồi.

Chu Lâm nghe hai người một xướng một họa ở đó mà ngẩn người, những lời nói lặng lẽ lọt vào lòng anh ta. Đến lúc lâu sau Chu Lâm cũng không rõ được mình trở về nhà cùng Đồng Thần Toại khi nào.

Lúc mở điện thoại nhìn lại những tấm hình cũ mà Thôi Kiệu Hôn từng chụp, những khung ảnh mà cô thích còn đặt trong tủ đầu giường, tim Chu Lâm thất lại từng cơn. Tấm hình lưu lại như còn giữ hơi ấm của cô, hình ảnh cô ôm lấy anh ta, ngọt ngào nở nụ cười tươi tắn và nói “Em yêu anh”, nước mắt Chu Lâm không thể kiềm được cuối cùng rơi xuống.

Lý Nhĩ Vy nói đúng. Hai năm Thôi Kiệu Hôn dành cho anh ta, đã bị anh ta đáp lại bằng hai tháng ngắn ngủi này. Cho dù anh ta có muốn hối lỗi cho thời gian sau của cô, nhưng vết bản mà anh ta để lại trong lòng cô cũng không thể nào xóa bỏ được. Cho dù cô trở về với anh ta, nhưng vết thương anh ta gây ra cho cô cũng khó có thể lành sẹo.

Chu Lâm ôm chặt khung hình vào lòng, nước mắt chảy xuống mất đi dáng vẻ kiêu ngạo đáng có mà ngày xưa Thôi Kiệu Hôn nói rằng rất yêu, “Kiệu Hôn... anh xin lỗi.”

Gà Trống Đẻ Con: Nói ra hai ngày cũng không đủ để khiến một người đàn ông phải khóc vì một người con gái. Nhưng mà các bạn có từng nghĩ đến, người con gái từng nằm trong lòng mình gọi tên yêu thương, nay lại vì chính bản thân mình gây ra lỗi lầm khiến cho cô ấy rời xa, hơn thế còn cùng nhau vui vẻ với người đàn ông khác. Cảm giác đó giống như ngàn vạn dao đâm đâm vào người mình, cho dù không muốn khóc nhưng mắt vẫn cay. “Đoạn tình cảm bên nhau gây dựng vì anh mà từ bỏ, nỗi đau thương anh gánh chịu cũng không thể bằng nỗi thất vọng nặng nề anh dành cho em. Bởi vì do anh, cho nên anh xin trao hết hạnh phúc của em về tự do mà em muốn, gửi đến người con gái anh yêu...”

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Không Thể Kiềm Chế

Editor: PNam Tiểu Thư

Anh không có đề mã khóa điện thoại, cho nên cô rất dễ dàng mở hộp thoại tin nhắn, nhưng mà tin nhắn ngoài thông báo của trường và cô ra thì chẳng còn gì. Lịch sử cuộc thoại thì ngoài gia đình và cô ra cũng chẳng còn ai khác nữa. Điện thoại không có game, lưu trữ hình ảnh cũng không có một tấm... Điện thoại tốt như vậy, là hăng có tiếng, đã thế lại là đời mới. Tôn Dịch thật đúng là không biết dùng điện thoại rồi!

Thôi Kiệu Hôn thầm phi nhổ anh mấy lần. Cô liếc nhìn anh còn đang ngủ, lập tức giờ trò xấu mở máy ảnh ra, toan tính chụp anh mấy tấm hình lúc anh ngủ cho bỏ ghét.

Ai bảo anh nhảm chán như vậy, một trò chơi cũng không tải về, một bí mật nhỏ cũng không có để cô tìm tòi!

Răng rắc. Vậy là xong, lưu trữ có một tấm hình.

Hừ, nhưng mà chụp hình anh cũng chẳng có gì hay ho. Thôi Kiệu Hôn thả điện thoại anh xuống bàn, bất chợt cô nhớ đến sổ điểm của mình, Thôi Kiệu Hôn lại nổi hứng tò mò muốn tìm sổ điểm của người khác.

A, Lý Nhĩ Vy nói Tường Lệ thích một cậu bạn trong lớp cô, nghe nói là hai người từng là bạn học cũ năm cấp hai và cấp ba. Hiện giờ Tường Lệ vẫn còn tình cảm với cậu bạn đó, hẳn là tìm hiểu cậu bạn đó trước nhĩ.

Hừm hừm, muốn tìm sổ điểm thì phải tìm được cuốn sổ lớp. Lần trước anh tìm tên cô trong cuốn sổ đó, nó nằm trong ngăn bàn. Thôi Kiệu Hôn không

ngồi ngơ lập tức hạ tay xuống, một phen muốn mở ngăn tủ lấy sổ ra.

Người cô cúi xuống, vì muốn tránh không làm cho Tôn Dịch thức giấc nên cô hơi nghiêng qua, cần cổ trắng ngần lộ ra. Cái eo nhỏ dựa vào bàn, ngăn tủ nằm phía bên phải, Thôi Kiệu Hôn buộc phải vươn người đến. Cả thân hình nhỏ nhắn của Thôi Kiệu Hôn gần như là vòng lên chân Tôn Dịch.

Lúc sắp mở được tủ, đột nhiên chân dài của Tôn Dịch động đậy, hai chân anh thẳng ra chừa một khoảng trống dưới người cô.

Thôi Kiệu Hôn giật mình, cô quay đầu lại nhìn, lập tức đập vào mắt là khuôn mặt mỉm cười như con hổ ly của Tôn Dịch. Anh kề mặt đến gần, dọa cô sợ đến hết lên một tiếng.

Cả thân hình cô đổ lên phía trước, hai tay Tôn Dịch ngay tức khắc vươn ra ôm lấy cô, vừa dùng chút lực kéo lại thì Thôi Kiệu Hôn vừa vặn ngồi thẳng lên chân anh. À mà không hẳn là chân anh... Hai chân Tôn Dịch hơi mở rộng ra, thế kéo vừa rồi làm cặp mông tròn trịa của Thôi Kiệu Hôn đáp thẳng vào vị trí nào đó của anh.

Tất nhiên là khi cô ngồi xuống có cảm giác hơi đau, Tôn Dịch nhăn mày một chút, anh dùng tay kéo cô lên, lại “không cần thận” làm mông cô cọ xát nơi đó của mình.

Thôi Kiệu Hôn cao một mét sáu mươi tám, khi đứng xác định là một cô gái có vóc người cao ráo, nhưng mà vừa ngồi xuống lòng Tôn Dịch lại biến thành một cô bé nhỏ nhắn không khác gì học sinh cấp hai. Tay cô nắm lấy hai bên thành ghế, chống dậy muốn đứng lên, lại bị Tôn Dịch cứng rắn níu xuống.

“Tôn Dịch Tôn Dịch.” Thôi Kiệu Hôn vội vàng la hét, “Thả em ra, anh làm gì vậy! Để em đứng lên đi chứ!”

Tầm lưng mảnh dán sát vào ngực anh, cặp mông mềm mại hết cọ xát rồi lại cựa quậy. Hai tay Tôn Dịch ôm chặt eo cô, anh đưa môi tiến đến bên tai Thôi Kiệu Hôn, “Sao em không ngồi? Có chỗ ngồi lại còn thích đứng.”

Hơi thở nồng đậm vị đàn ông mạnh mẽ khiến cho Thôi Kiệu Hôn nhột nhạt muốn né tránh. Cô nghiêng người nửa quay lại nhìn anh, “Em qua bên kia ngồi, em không muốn ngồi ở đây.”

“Sao lại không muốn ngồi ở đây?” Tôn Dịch cắn lên vành tai tinh tế kia một ngụm, “Anh không cho em qua kia ngồi, anh muốn em ngồi ở đây.”

Thôi Kiệu Hôn đẩy người anh ra, dùng tay lau lau chùi chùi tai mình. Gương mặt xinh đẹp phụng phịu đáng yêu hết mức, làm cho Tôn Dịch lại không nhịn được kéo người cô sát lại hôn lên má cô một cái, “Cục cưng ngoan, ngồi đây với anh.”

Cục cưng cái em gái nhà anh! Thôi Kiệu Hôn mắng thầm trong bụng, cả người cựa quậy, hai chân giẫm lên giẫm xuống dùng lực đứng lên. Nhưng nê hà sức lực của Tôn Dịch hơn gấp mấy lần cô, dù cô có gồng mình như thế nào cũng không kéo thân thể mình lên được.

Lôi lôi kéo kéo tận mấy phút, cuối cùng kẻ bại trận ‘vẫn’ là Thôi Kiệu Hôn. Nhìn về mặt ‘có chết cũng không buông’ của Tôn Dịch, Thôi Kiệu Hôn chỉ biết hừ mũi mặc kệ. Cô đẩy tay anh ra, “Kéo ghế lại gần bàn một chút.” Nói đoạn đứng dậy, hai tay nắm lấy thành ghế muốn tiến đến gần.

Tư thế kéo ghế chính là người nghiêng về phía trước, đầu và ngực đổ lên, còn mông thì hơi vênh ra sau. Tôn Dịch nhìn cặp mông đang lắc lư trước mắt mình, máu nóng bỗng chốc dâng lên, anh muốn nâng tay bóp nắn một chút, lại bị Thôi Kiệu Hôn mắng: “Anh không nghe em nói sao? Giúp em kéo ghế lại một chút!”

Được rồi, tạm thời tha cho em.

Tôn Dịch dùng chân đẩy ghế lên phía trước, sau đó vẫn giữ tư thế cũ để cô ngồi xuống. Thôi Kiệu Hôn không thèm quay đầu nhìn một phen đáp thân, lần nữa hại Tôn Dịch phải nhíu mày co chân lại.

“Em không ngồi xuống nhẹ nhàng một chút được sao hả?”

“Em luôn ngồi xuống ghế như vậy.” Thôi Kiệu Hôn thờ phỉ phò, cô cúi người xuống mở ngăn tủ ra, “Em muốn lấy cuốn sổ lớp.”

Nửa bên mông của cô nghiêng qua, Tôn Dịch sợ cô ngã lập tức lấy tay ôm eo cô lại, “Cuốn sổ màu đỏ. Em lấy để làm gì?”

Trong ngăn tủ chỉ có duy nhất một cuốn đỏ, Thôi Kiệu Hôn không khó để lấy cuốn sổ ra, cô cười thích thú đáp: “Trường Lệ thích một bạn nam trong lớp em, cho nên em muốn xem thử người bạn đó học như thế nào thôi.” Tôn Dịch mỉm cười, Trường Lệ hẳn là bạn của cô. Nói đến bạn cô thì anh chẳng biết đến ai ngoài bạn học Lục trong lớp chủ nhiệm cả. Hừm, hiện giờ anh vẫn chưa nhập hết vào cuộc sống của Thôi Kiệu Hôn. Nhưng mà Tôn Dịch tự tin chắc chắn rằng anh sẽ nhập vào anh thôi. Ừ, cuộc sống của cô cũng đơn giản thôi, sau này ngoài anh ra thì còn gì nữa chứ?

Tay Tôn Dịch vẫn ôm lấy eo Thôi Kiệu Hôn. Anh nhích nhẹ người một chút, sau đó hơi đổ người ra phía trước gác cằm lên vai cô. Cả vòng tay siết chặt cái eo, lồng ngực vững chãi bao bọc thân hình nhỏ bé. Đầu anh nghiêng qua, cái cằm nhọn chạm vào xương quai xanh trên, hơi thở ấm nóng phả đều lên gương mặt xinh đẹp của Thôi Kiệu Hôn.

“Anh làm gì vậy?” Thôi Kiệu Hôn đỏ mặt, cô ngượng ngùng tránh đi anh.

Tôn Dịch giữ chặt cô lại, gọi một tiếng, “Đề yên, anh ngủ thêm một chút rồi chúng ta đi ăn trưa.” Nói xong lập tức nhắm mắt, thật sự là ôm cả con người nhỏ nhắn này vào lòng giống như đang ôm trọn cả thế giới vậy. Cảm giác đầy ắp khiến lòng Tôn Dịch vô cùng ấm áp, vừa ngọt ngào vừa vui vẻ, không kiếm được vòng tay lại càng siết chặt hơn nữa.

Thôi Kiệu Hôn liếc mắt một cái, cô không thèm để ý đến cái người kỳ quặc này nữa, ánh mắt quay về phía cuốn sổ, tiếp tục đọc các thông tin của bạn học mình. Nhưng mà cô không để ý đến, động tác lật sổ của bản thân và hơi thở lại bất giác nhẹ đi, hơn nữa cô còn nghiêng đầu để đầu anh dựa vào đầu cô, tạo cho anh tư thế thoải mái hơn nữa.

Thời gian trôi qua trôi qua, Tôn Dịch phát hiện mình không tài nào ngủ được. Cảm giác cái mông người ngồi trên thỉnh thoảng cựa quậy, cơ thể mềm mại trong lòng toát ra hương thơm dịu nhẹ của sữa tắm và nước hoa mà sáng sớm cô dùng hơn mười phút để chuẩn bị, mái tóc dài mượt mà vừa dịu dàng vừa nghịch ngợm gãi ngứa trên tay anh, Tôn Dịch nghĩ rằng anh thật sự rất muốn nghe chất giọng ngọt ngào đang khẽ ngâm lên bài hát nào đó rên rỉ gọi tên anh.

A... Thật sự là không thể chịu nổi!

Tôn Dịch mân môi, anh nghiêng đầu hôn lên vai Thôi Kiệu Hôn thật nhẹ, “Kiệu Hôn.”

“Đạ? A, anh dậy rồi sao?” Thôi Kiệu Hôn vươn tay mở điện thoại anh xem giờ, “Anh chỉ mới ngủ được có chút xíu thôi, vậy...”

“Kiệu Hôn.” Tôn Dịch cắt ngang lời cô, anh thả lỏng tay mình ra nói: “Em quay đầu qua anh đi.”

“Hả?” Thôi Kiệu Hôn nghi hoặc xoay lại.

Đầu cô vừa nghiêng qua, mũi lập tức chạm vào mũi anh, Thôi Kiệu Hôn còn chưa kịp né đi, gáy đã bị tay Tôn Dịch giữ lại. Môi anh tiến tới, tức thì đã ngậm lấy bờ môi căng mọng xinh đẹp kia.

Thôi Kiệu Hôn sợ hết hồn, cô tròn tròn mắt nhìn gương mặt phóng đại trước mắt mình, trong lòng sững sờ nhưng lại không đẩy anh ra. Bờ môi cảm nhận được lưỡi anh vờn theo đường môi cô, nó yêu chiều liếm lấy hai cánh môi cô. Môi anh mút chặt phiến môi dưới, vài lần như thế đã làm nhòa đi làn son đỏ hồng được cô tô lên.

Tôn Dịch cắn mút môi cô, anh kéo đường hôn xuống dưới, rồi lại chậm rãi hạ hôn lên chiếc cằm tinh tế của cô. Thôi Kiệu Hôn bị anh làm cho mê hoặc, đôi mắt xinh đẹp khẽ lim dim, môi hé mở khó khăn than nhẹ một tiếng.

Tay Tôn Dịch vuốt ve mái tóc dài mượt, hơi thở anh đều đều phả lên làn da trắng mịn trên gương mặt tinh xảo của Thôi Kiệu Hôn. Tôn Dịch nâng mắt nhìn, đôi mắt sòng nước của người con gái trong lòng đang nhìn anh.

Thôi Kiệu Hôn áp tay mình lên đôi tay đang giữ lấy eo cô, cánh môi mềm mại bật ra hai tiếng: “Tôn Dịch...”

Tâm can anh như bị tan chảy, hô hấp bị cô làm cho khó thở. Tôn Dịch cúi đầu, nụ hôn triển miên kéo dài.

Thôi Kiệu Hôn uốn người ra sau, phối hợp cùng anh hé môi đón nhận từng dòng nước bọt truyền đến cô. Lưỡi hai người cùng nhau nhảy múa, cánh môi chậm rãi ma sát lẫn nhau, âm thanh môi lưỡi truyền đến khiến cô ngượng ngùng đỏ mặt.

Hai tay Tôn Dịch nhanh chóng cởi bỏ từng khuy áo trên người Thôi Kiệu Hôn. Anh mút mạnh cái lưỡi mềm mại ngo ngoáy trong miệng mình, đôi môi bám lấy kéo nó ra ngoài.

“A...” Thôi Kiệu Hôn bị sự trêu chọc kỳ quái của anh mà xấu hổ rên nhẹ một tiếng.

Môi anh di chuyển, lưỡi liếm lấy cằm cô, dịu dàng cắn nhẹ rồi mút lấy mút để. Thôi Kiệu Hôn ngẩng đầu, bộ ngực đầy đặn uốn về phía trước. Hai tay Tôn Dịch xoay người cô lại, anh hạ thấp đầu hơn nữa, cắn một ngậm lên bên ngực tròn sần chắc.

“Ừm... Tôn Dịch...” Thân thể Thôi Kiệu Hôn uốn lượn. Mông cô nhích xuống, chậm rãi cọ xát nơi đựng quần cộm lên của anh.

Cô kéo đầu Tôn Dịch lên, làn sóng từ đôi mắt như quét sạch lý trí Tôn Dịch.

Chiếc áo sơ mi bị cô thả xuống đến khuỷu tay, bờ vai trần mảnh khảnh tiến đến sát môi anh. Thôi Kiệu Hôn áp lên mí mắt anh một nụ hôn thật nhẹ, đôi tay nhỏ nhắn mềm mại phủ lên cánh tay cứng cáp của anh.

Tôn Dịch kinh hi trong lòng, cuối cùng không thể kiềm chế tâm tình được nữa, anh cúi đầu, dịu dàng tạo lên đôi vai đó những dấu hôn mà anh yêu thích.

Gà Trống Đẻ Con: Gatsuma đã đưa truyện lên thứ hạng 100 truyện tranh hay đáng xem ở Nhật Bản. Cảm ơn anh Gat và độc giả Nhật Bản

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Chỉ Cần Một Chút Thời Gian (H)

Editor: PNam Tiểu Thư

Những ngón tay dài khỏe lướt đều trên làn da trắng nõn nhẵn nhụi. Cánh môi dịu dàng hôn dọc bờ vai mảnh khảnh. Hai tay Tôn Dịch nhẹ nhàng cời khuy cài áo ngực, ngón tay đùa giỡn gãi lên làn da mềm mại.

Tôn Dịch cắn mút lên đôi vai trần, chỉ một chốc mà hiện lên những dấu hôn đỏ sẫm ẩm ướt. Hai tay Tôn Dịch đưa ra phía dưới, vừa xoa vừa nắn bộ ngực căng đầy của Thôi Kiệu Hôn. Thân thể cô cong lại, dâng trọn bờ vai và bộ ngực đến Tôn Dịch.

Cặp mông Thôi Kiệu Hôn chậm rãi cọ vào nơi dừng quần phía dưới của Tôn Dịch. Một tay cô vươn về sau ôm lấy cổ anh, một tay đưa xuống dưới, Thôi Kiệu Hôn đẩy thân mình lên, bàn tay lập tức nắm lấy vị trí nhạy cảm của anh.

Tôn Dịch bị cô làm cho phát ra tiếng rên rỉ. Anh ngửa đầu, yết hầu gọi cảm lên xuống, hai tay nắm chặt hai bên ngực cũng khiến cho Thôi Kiệu Hôn phóng đảng “Ưm” dài.

Nhận ra điểm khác thường này của Tôn Dịch, Thôi Kiệu Hôn thích thú liếm môi. Cô kéo khóa quần tây của anh xuống, bàn tay trắng nõn thò vào trong vuốt dọc dương vật đã cương cứng đờ tợn cách lớp quần lót đen, “Bắt được anh rồi nhé...”

Hạ thân Tôn Dịch theo tay người nào đó nhẹ nhàng làm cho nâng lên. Anh nhắm mắt, nhưng tay vẫn thuần thục vén váy ngắn của Thôi Kiệu Hôn lên. Trong lúc cô còn đang hứng thú đùa nghịch nơi cứng rắn của Tôn Dịch, anh cũng không khách khí dùng ngón tay luồn xuống ẩn mạnh vào điểm chảy ra dòng nước làm ướt quần cô. Thôi Kiệu Hôn giật mình đề mông xuống muốn ngấm lấy ngón tay đó, nhưng không may lại bị lớp quần lót chặn lại. Tôn Dịch thừa thế ôm chặt cô lại, anh liếm một đường lên vành tai cô, hơi thở ẩm muội thổi lên làn da đã ửng hồng, “Đùa với anh à?”

“Ưm...” Thôi Kiệu Hôn than thở, “Dừng lại thôi...”

“Sao vậy? Không thích sao?” Tôn Dịch chậm rãi vuốt ve bắp đùi trắng mịn của cô, bàn tay to lớn có xu hướng muốn đi lên.

“Dừng mà...” Thôi Kiệu Hôn không nhịn được khiêu khích từ đôi môi đang liếm láp vai cô. Hai tay cô vòng lấy cổ anh, buộc anh phải cúi đầu sâu hơn nữa.

“Sao lại dừng mà?” Dương vật đã cương lên bị mông cô làm cho khó chịu. Tay Tôn Dịch nằm trong chiếc váy ngắn của Thôi Kiệu Hôn. Anh nhẹ nhàng đưa hai tay vào trong quần lót nhỏ của cô, lòng bàn tay áp vào da thịt mát lạnh, những ngón tay bắt đầu di chuyển kéo mảnh quần ra. “Cho anh chút thời gian đi, cục cưng.”

Vai đã bị anh làm ướt, Thôi Kiệu Hôn bị động tĩnh ở dưới thân mà cả người mềm nhũn, đến sức lực muốn cầm bàn tay mà quái của anh lại cũng chẳng còn. Cô cắn môi, bàn tay luồn vào những sợi tóc mềm mại của Tôn Dịch, “Đây là... đây là ở trường. Tôn Dịch, chúng ta về nhà đi...”

“Về nhà sao?” Tôn Dịch ngẩng đầu, nhà anh đã trở thành nhà của cả hai rồi. Anh cười khẽ một tiếng, nụ hôn lại rơi lên bên má Thôi Kiệu Hôn, “Ở đây sẽ không ai dám vào. Và lại anh không thể về nhà, hiện giờ anh nhịn được nữa.” Vừa mới dứt lời, Tôn Dịch đã nhanh chóng cầm một ngón tay vào nụ hoa ướt đầm mật dịch.

“A...” Ngón tay của anh thật là hư hỏng!

Thôi Kiệu Hôn nghẹn nghẹn vặn vẹo thân thể. Cảm giác dị vật xâm chiếm cơ thể thật sự vừa sướng vừa khó chịu. Ngón tay cựa quậy bên trong, không có đau đớn như đêm qua, chỉ có khơi dậy khoái cảm và dục vọng nguyên thủy của Thôi Kiệu Hôn.

Đầu bị Tôn Dịch xoay lại, môi bị anh ngậm lấy cắn mút. Chân mày Thôi Kiệu Hôn khẽ chau lại, nụ hoa chặt hẹp hút chặt tận ba ngón tay dài có những vết chai của Tôn Dịch.

“Thật là tiếc nuôi...” Tôn Dịch tận dụng một hơi kéo đường chỉ từ môi Thôi Kiệu Hôn ra ngoài. “Em có muốn cời áo không, cục cưng? Anh thật sự rất muốn ăn trọn cái nơi đây này...” Nói rồi bàn tay cũng trượt xuống nắm lấy bên ngực của cô, véo véo mấy cái cho thỏa mãn.

“Lấy ngón tay của anh ra đi.” Thôi Kiệu Hôn liếm môi Tôn Dịch một cái, mông siết lại làm nụ hoa bó chặt ba ngón tay của anh, cảm giác sung sướng như kích thích toàn bộ cơ thể cô, “Rút ra được, cho em thử em muốn... Em sẽ cho anh ăn...”

Ba ngón tay bị cô ép đến nỗi phải thay đổi vị trí cho phù hợp với những lớp cánh hoa mềm mại trơn trượt. Tôn Dịch bật cười trước những lời này của Thôi Kiệu Hôn, anh nói: “Dừng đùa với lừa...”

Còn chưa để cho Thôi Kiệu Hôn nghe rõ lời anh, Tôn Dịch đã dùng ba ngón tay càn quấy bên trong. Hết ấn qua bên này lại gãi đến bên kia, đốt ngón tay gấp lại, độ trưởng làm dần không gian bên trong ra. Toàn thân Thôi Kiệu Hôn run rẩy, nụ hoa bị chọc ghẹo đến đỏ ửng, dòng nước từ đỉnh tử cung chảy ra làm ướt cả tay Tôn Dịch.

Bộ ngực cô cương lên thẳng đứng, một bên bị anh xoa nắn đến mất đi hình dạng, vai trần thì bị anh liếm đến ướt đầm. Thôi Kiệu Hôn thở gấp, hai bắp chân khép chặt ma sát vào nhau, buộc thế khiến tay Tôn Dịch đâm sâu vào cô hơn.

“Cục cưng...” Tôn Dịch cố rút tay ra, nhưng cặp chân dài này lại chặt chẽ khép lại, làm cho dòng nước thơm lành chảy xuống dưới ướt cả quần anh,

“Mau thả anh ra, anh sắp bị em nghiền chết rồi.”

Nụ hoa chảy ra rất nhiều mật dịch, hiện giờ anh thật sự chỉ muốn đâm dương vật vào trong cho thỏa mãn thôi. Ngón tay thôi thì có ích lợi gì, Tôn Dịch cắn mạnh vào vai Thôi Kiệu Hôn, cô bị đau mà hét lên, hai chân nhanh chóng thả ra, ba ngón tay anh lập tức được giải phóng.

Chất nhờn trắng đục đậm đặc dính trên ba ngón tay, nhóp nhép vang lên tiếng khi Tôn Dịch chum vào rồi tách chúng ta. Anh đưa tay lên trước mặt cả hai, dòng mật dịch chậm rãi chảy xuống, Tôn Dịch khẽ cười, “Nhìn xem, nhiều nước lắm này.”

Đôi mắt mơ màng long lánh của Thôi Kiệu Hôn lim dim, cô đỏ mặt ngượng ngùng, muốn mắng anh thật là vô sỉ, nhưng giọng nói lại nghèn nghẹn chỉ có thể thở mạnh một hồi.

“Cục cưng, anh chỉ muốn hôn em, cắn em... Nhưng mà làm sao đây, chúng ta cần phải đi ăn trưa em nhỉ?” Tôn Dịch hít một hơi thật sâu, tay đưa đến gần, anh đưa lưỡi dài liếm dọc những đầu ngón tay. Hương thụ mùi vị của người phụ nữ mình yêu thật đúng là sáng khoái, nhất là dòng nước ngọt ngào này là vì mình mà chảy ra.

Thôi Kiệu Hôn thật sự là bị Tôn Dịch dọa sợ, cô che mặt nức nở, ngượng chết cô rồi. Nhưng mà điều này Tôn Dịch lại chẳng quan tâm, anh nhanh chóng cời thất lung, xóc mông cô lên đẩy quần lót mình xuống. Chưa quá năm giây thôi, Thôi Kiệu Hôn lại thêm một phen thót tim.

Dương vật thô kệch kẻ sát nụ hoa cô, chống phần váy trên mà giật giật, đòi hỏi muốn nhét vào nụ hoa mềm mại nóng ẩm. Thôi Kiệu Hôn nắm lấy nó, ngón tay cái gầy nhẹ đỉnh đầu, xoa lên đó một chút nước bị rỉ ra. Tôn Dịch thở hắt hắt, anh kéo eo Thôi Kiệu Hôn đứng lên, một phen muốn thả người cô đâm dương vật xuyên vào người cô.

Thôi Kiệu Hôn đứng dậy, dòng nước từ nụ hoa chảy ra rơi xuống đỉnh đầu dương vật. Cô cầm dương vật cứng nóng đặt trước cửa nụ hoa. Điểm nhụy đây nước nhờn nhóp nháp, dương vật cọ nhẹ lên xuống dọc theo chiều dài nụ hoa vài cái, tạo nên khoái cảm khó cưỡng từ cửa hoa và đỉnh đầu dương vật đỏ ửng. Thôi Kiệu Hôn hít thở mạnh, cô ngửa đầu nhấp nhẹ ở phần đầu của dương vật, hơi thở nặng nề từ người phía sau khiến cô không khỏi thỏa mãn vui vẻ. Âm thanh “nhép nhép” bởi đỉnh đầu ma sát vào nơi nhiều nước mê người, Tôn Dịch ôm eo cô, toan tính muốn ép cô phải hạ người xuống. Nhưng một chốc lại bị Thôi Kiệu Hôn thẳng người lên trên, cuối cùng khoái cảm đã sắp lên cao, Thôi Kiệu Hôn dùng hết lực ngồi mạnh xuống dưới, dương vật thô bạo đâm thẳng vào trong, tách hết những cánh hoa hung hăng phá thùng cửa tử cung ướt nhèm dịch mật.

“A... Cục cưng, em muốn giết anh sao?” Còn không kịp đề Thôi Kiệu Hôn định hình, Tôn Dịch đã một phen đứng dậy. Anh đè người Thôi Kiệu Hôn xuống bàn, tay nắm chặt lấy cái eo nhỏ của cô điên cuồng đâm chọc dương vật vào nụ hoa từ phía sau.

“A a a... Tôn Dịch... Chậm thôi... a, chậm thôi...” Ban đầu con đau xẹt qua não đầu, nhưng về sau nụ hoa lại bị dương vật cứng rắn của Tôn Dịch cắm vào rút ra, mạnh mẽ đánh bay cái đau khó chịu, dẫn đến Thôi Kiệu Hôn con ngửa mong muốn được giải thoát.

Thôi Kiệu Hôn ôm lấy mặt bàn, mông theo động tác của Tôn Dịch mà đẩy lên đẩy xuống phối hợp với anh. Đỉnh đầu dương vật tiết ra chút dịch, mang theo sức công phá kinh người xuyên xỏ qua cửa tử cung mỏng manh. Mỗi lần ra vào của anh giống như là dùng hết lực, Tôn Dịch rút hết dương vật ra, sau đó lại hung hăng cắm hết vào. Nụ hoa siết chặt dương vật, mê mẩn hút lấy thân thể đầy gân nôi lên của nó.

Tư thế này đúng là giết chết con người. Eo Thôi Kiệu Hôn đang đưa, cặp mông khép chặt lại, nụ hoa bó ép xinh đẹp. Cảnh tượng những cánh hoa lòi ra ngoài phải chịu ảnh hưởng kéo ra vào đâm vào của dương vật lọt hết vào mắt Tôn Dịch. Anh vừa đẩy hông vừa cời áo sơ mi của Thôi Kiệu Hôn ra, bên tai nghe âm thanh “ư ư a a” mê người của cô mà lòng nóng hết cả lên.

Chiếc áo sơ mi học sinh của cô bị Tôn Dịch kéo xuống vớt qua bên bàn, áo ngực trắng vừa vắn rơi xuống. Vật cản đã bị buông bỏ, Tôn Dịch nhanh chóng áp người lên lưng Thôi Kiệu Hôn, một tay yêu chiều nắm lấy bên ngực săn chắc của cô. Tay còn lại anh chậm rãi di chuyển xuống dưới, ngón giữa vờn ra điên cuồng xoa nắn đè lên khe hở ở giữa nụ hoa ẩm ướt.

“A... Tôn Dịch, đừng làm như thế... Ừm...” Cả người Thôi Kiệu Hôn bị khoái cảm làm cho mềm nhũn. Nếu không có cánh tay cứng rắn đang ôm lấy mình, chắc chắn rằng Thôi Kiệu Hôn sẽ ngã xuống bàn mà ngất đi mất.

Tôn Dịch không quan tâm đến lời người mình yêu nói. Anh cắn mút vành tai ửng đỏ của Thôi Kiệu Hôn, nụ hôn dày đặc ấn lên làn da trắng nõn, từ gáy rồi đến bả vai, tấm lưng mảnh khảnh dính dính mồ hôi cũng không ngoại trừ.

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Thật Là Nhiều Đến Mức Khiến Quần Anh Bị Ướt (H)

Tôn Dịch dùng hai ngón tay tách khe hở nụ hoa ra, dòng nước trong suốt theo ngón tay anh bắn ra ngoài. Hai ngón tay vui đùa xoa nắn điểm nhỏ bên trong, lại có thể sờ được dương vật ướt đầm đang thần tốc ra vào nụ hoa.

Cảm giác bị trêu đùa, nửa nhột nhạt nửa sung sướng khiến Thôi Kiệu Hôn như lơ lửng trên không trung. Cô bị anh lắc lư đến choáng váng, gáy và vai bị anh liếm mút đến ướt át, nụ hoa thì bị anh rút đẩy nước đầm đến muốn thùng. “A... a... thật là... Tôn Dịch, Tôn Dịch...”

“Cực cung, có thích không hả? Có thích không?” Hô hấp Tôn Dịch nặng nề, anh dùng lực đẩy mạnh eo về phía trước. Đỉnh đầu dương vật chạm vào cửa tử cung, liên tục ma sát vào trong khiến cho cả hai thích thú càng muốn thêm nữa.

Tôn Dịch xoay đầu Thôi Kiệu Hôn lại, dùng môi mình ngậm chặt lấy môi cô. Khi anh vừa cúi người xuống, dường như âm thanh của nước va chạm với da thịt càng lớn hơn. Làn môi của hai người mê đắm trong nụ hôn, lưỡi của cả hai quấn quýt lấy nhau, nước bọt qua lại kéo ra sợi chỉ dính lên má Thôi Kiệu Hôn.

Anh thở một hơi khí nóng bỏng lên mũi Thôi Kiệu Hôn, bàn tay kéo đỉnh hông trên ngực cô, hung hăng véo mạnh vào, “Có thích không?”

“Thích a... Em thích... em thích...” Thôi Kiệu Hôn nức nở rên rỉ, cặp mông bị bản thất lưng anh va vào, thô lỗ tạo nên mấy dấu ấn kỳ lạ đỏ ửng, lại khiến Thôi Kiệu Hôn vui sướng vênh mông ra sau, muốn dương vật to dài bên trong cơ thể mạnh mẽ va chạm hơn nữa. (Editor: Ai cũng có máu thích ngược...)

Bốn phía vách nụ hoa ma sát với thân dương vật nóng bỏng. Dương vật như một cây gậy thô dài không biết nương lực, chỉ một mực muốn nhắm đến cái nơi mềm mại nhất bên trong nụ hoa mà đâm mà chọc.

Những cánh hoa mềm mại bị sức công phá này gây đau đớn, cuối cùng không thể nào không tiết ra càng nhiều mật ngọt thêm nữa, cố gắng giúp cho dương vật không biết thương hoa tiếc ngọc kia dễ dàng ra vào. Thân dương vật cọ sát vào thành hoa, lớp cánh hoa bên trong bó ép đến mức Thôi Kiệu Hôn cũng có thể cảm nhận được độ nhám dưới đường gân của thứ không lồ kia.

Bỗng nhiên sau mộng truyền đến cảm giác khó chịu dị thường, Thôi Kiệu Hôn giận dữ ép chặt bắp đùi lại, làm cho nụ hoa mút chặt lấy dương vật như muốn cắn đứt nó.

“A... Cực cung, đừng sợ...” Ngón tay đâm nước từ nụ hoa phía dưới của Tôn Dịch vuốt dọc khe nhỏ phía sau của cô. “Nơi nào của em cũng khiến anh yêu thích cả, cực cung à...” Tôn Dịch thở mạnh, chiếc váy ngang eo cô chắn ngang tầm mắt của anh. Anh muốn nhìn thấy cái sống lưng mềm mại này dẻo dai cong lại, một đường lại một đường vì anh mà uốn éo qua lại.

Tôn Dịch không nghĩ ngợi trực tiếp dùng tay phải bóp mạnh ngực Thôi Kiệu Hôn, hiệu quả mang lại là tiếng nức nở mê người của cô gái nhỏ. Tay kia anh lại đưa lên phía trước, luồn xuống dưới một phen xoa xoa khe nhỏ, ngón tay vừa khô một chút lập tức lại đầm nước như cũ. Anh liếm vai Kiệu Hôn một cái, lưỡi vừa dứt khỏi làn da mềm mại thì một ngón tay đã mạnh mẽ xâm nhập vào trong. Kết hợp với dương vật thô dài, ngón tay như là thứ quái quỷ khiến nụ hoa Thôi Kiệu Hôn đau nhói.

Cô hét lên một tiếng, nụ hoa co rúm cắt đứt lý trí Tôn Dịch, cặp mông tròn trịa lui về phía sau, lại khiến cho dương vật đâm sâu hơn nữa. Tôn Dịch phù người lên lưng Thôi Kiệu Hôn, tay phải giữ chặt eo cô, một phen hung hăng hành hạ nụ hoa bên dưới, sức lực ngón tay châm vào càng mạnh hơn nữa.

“Đừng mà Tôn Dịch... A a, đừng... đừng a...” Thôi Kiệu Hôn nức nở van xin, tay cô bắt ngược ôm lấy hông anh, nhưng khó khăn thay Tôn Dịch lại không cho phép điều đó. Nụ hoa nhỏ đang điên cuồng mút liếm dương vật, từ cung tiết ra chất dịch làm ướt cả quần lót của Tôn Dịch. Anh nhìn nơi giao hợp chặt chẽ của hai người, khuôn mặt nghiêm nghị nay sớm đã bị nhiễm đầy nhục dục khoái chí, ngón tay cùng nhau ra vào nụ hoa của cô cũng không kiên đề.

Tôn Dịch nắm lấy tay Thôi Kiệu Hôn, kéo thân cô lên sát ngực mình, anh vòng tay ôm lấy ngực cô, một phen ép cô phải nhận đủ những cú xâm nhập va chạm da thịt mạnh đến mức bàn làm việc cũng phát động.

“Em làm anh không thể ngừng được.” Tôn Dịch nói trong hơi thở gấp gáp bị dục vọng xâm chiếm, anh ngửa đầu, mắt nhắm lại hưởng thụ cực hạn sung sướng từ người con gái dưới thân.

Thôi Kiệu Hôn ngoài rên rỉ nức nở thì chẳng thể làm gì để kháng cự lại cái mạnh bạo thô lỗ này của anh. Từng đợt tấn công của Tôn Dịch đều mạnh hết cỡ, tưởng tượng như một người nông dân đang dùng hết lực để bỏ củi. Thôi Kiệu Hôn nghĩ mình chính là khúc củi đó, Tôn Dịch thì đang dùng cây búa kinh người chẻ cô làm đôi.

Nước ra càng nhiều, khoái cảm càng dâng cao. Điểm nhỏ ở giữa khe hở nụ hoa bị Tôn Dịch tàn nhẫn chà xát. Ngón tay cọ vào dương vật, dùng sức ép chặt điểm nhỏ khiến dòng nước bắn mạnh ra ngoài, lại càng làm cho không gian nụ hoa như bị dãn ra. Thật sự mà nói, bàn tay của Tôn Dịch đúng là có nhiều tài nghệ, vừa làm cho Thôi Kiệu Hôn như chết đi sống lại, vừa tự tạo khoái cảm cho dương vật bản thân.

Thôi Kiệu Hôn dùng tay chống eo, bên ngực bị Tôn Dịch nắn đến đau đớn, dưới thân thì như bị tê liệt. Lưng cô dán sát vào lồng ngực rộng lớn của anh, chất vải áo sơ mi ma sát vào da cô, ngược lại làm cô rất thích. Tôn Dịch nghiêng đầu hôn lên cần cổ cô, nụ hôn nhẹ nhàng khác hẳn những lần đẩy hông thô lỗ phía dưới.

“A... anh đừng đâm sâu như vậy...” Từ cung bị anh đâm vào trướng trướng. Bàn tay đang đặt trên ngực Thôi Kiệu Hôn một đường đi xuống, dừng lại ở bụng dưới của cô. Tôn Dịch xoa nhẹ nơi đó, cảm nhận được dương vật đang gồ lên bên trong, anh lại càng phấn khích đâm mạnh hơn nữa, hung hăng làm cho Thôi Kiệu Hôn ngửa đầu rên rỉ liên hồi.

Nhiều lần va chạm như thế, tiếng rên rỉ kèm theo âm thanh thịt nước lẫn lộn nhau vang khắp văn phòng làm việc. Hai người giống như làm chuyện này mà quên mất thời giờ địa điểm. Tôn Dịch chỉ biết điên cuồng dùng bản thân chọc ghẹo chà xát nụ hoa nhỏ hẹp của Thôi Kiệu Hôn. Bản thân anh dường như không thể nào dừng lại được hành động đẩy hông dùng lực, ngược lại càng làm cho khoái cảm của Thôi Kiệu Hôn từ từ dâng cao.

Tiếng rên rỉ như con mèo nhỏ gài vào lòng Tôn Dịch, anh dồn sức ra vào thêm vài lần nữa, lập tức xoay người cô gái xinh đẹp trước mặt này lại. Thôi

Kiệu Hôn bị anh bắt ngờ chuyển đổi, độ cong của dương vật bên trong nhanh chóng thúc vào điểm nhạy của cô, làm cho cô ngửa ngáy uốn người, “Nhanh lên... Tôn Dịch, nhanh lên...”

Tôn Dịch đẩy máy tính trên bàn qua một bên, hai tay kéo thân Thôi Kiệu Hôn nằm lên bàn. Anh cúi đầu cắn mút bên ngực căng đầy đã sớm cương thẳng, một phen làm Thôi Kiệu Hôn ưỡn người.

Hai tay cô ôm chặt đầu Tôn Dịch, chân cuộn lấy eo anh, cặp mông hùa theo mỗi lần va chạm của anh mà đưa nụ hoa đến gần. Bên ngực tự do bởi vì động tác kịch liệt của hai người mà lắc lư, đầu óc của Thôi Kiệu Hôn cũng như vậy mà lơ lửng nơi nào. Nụ hoa vì dương vật rút ra hết rồi lại cắm sâu vào mà sung sướng, hứng chịu đủ loại khoái cảm mê người, Thôi Kiệu Hôn sắp đến cực hạn mà ngón chân cũng sắp co quắp, nụ hoa siết chặt dương vật bên trong không chịu được phun ra nhiều nước rên rì: “Em sắp không xong rồi... Tôn Dịch, nhanh lên... nhanh lên nữa.” Tầng tầng lớp lớp cánh hoa đóng mở liên tục, da thịt bên trong bị ép đến lòi ra ngoài. Từ cung đóng chặt lại, hai vách hoa liếm láp những đường gân trên thân dương vật. Điểm nhỏ giữa khe hở run run, men theo đường đi của dương vật mà chảy ra biết bao là nước.

Tôn Dịch thở gấp, anh ngẩng đầu hôn lên môi Thôi Kiệu Hôn, lưỡi dài quấn quýt lấy nhau, hai phiến môi điên cuồng cắn mút. Tôn Dịch dùng lực đẩy nhanh tốc độ thêm mấy lần nữa, cuối cùng đợi đến lúc nụ hoa đột ngột siết chặt lại, những cánh hoa gò bó run rẩy liên tục thì Tôn Dịch đâm mạnh dương vật đến tận tử cung. Anh ôm eo Thôi Kiệu Hôn, kéo cô đến bên mình để dương vật có thể trực tiếp đẩy sâu vào trong.

“A...” Thôi Kiệu Hôn bấu lấy tay Tôn Dịch, chân này chau lại cảm nhận tử cung bị dương vật anh làm cho trướng lên. Đỉnh đầu dương vật nằm giữa bên trong, ngay lúc Thôi Kiệu Hôn đạt đến đỉnh điểm, dòng dịch trắng từ anh lập tức phóng hết ra, lấp đầy nơi nhỏ nhắn ấy.

Làn môi được phép tách khỏi, Tôn Dịch hôn nhẹ một lần nữa cảm thán, “Thật là sướng chết anh.” Dịch trắng từ nụ hoa quá nhiều, chậm rãi len lỏi qua khe hở nhỏ chảy ra ngoài.

Tôn Dịch cúi đầu nhìn xuống dưới, anh bật cười vươn tay lấy khăn giấy chặn lại lối đi của dòng nước. Anh muốn nụ hoa này phải nhận hết dịch đặc của anh, anh muốn Thôi Kiệu Hôn phải nhận hết tình cảm của anh, một chút cũng không được sót ra bên ngoài.

Dương vật dù đã giải phóng nằm sâu bên trong, nhưng mà vẫn không thể nào thỏa mãn hết được. Nụ hoa ướt đầm co rút từng đợt, khiến cho dương vật to lớn bên trong càng thêm cương cứng. Tôn Dịch nhìn Thôi Kiệu Hôn như một sắp chết, anh không dám làm càn, chỉ có thể để yên bản thân cho tử cung nhận đủ tinh dịch, sau đó mới chậm rãi rút dương vật ra.

“Chúng ta đi ăn nhé?” Tôn Dịch hôn nhẹ lên mí mắt đã khép kín của Thôi Kiệu Hôn. Anh lau chùi sạch sẽ dấu vết bên dưới, sau đó đặt cô ngồi lên ghế làm việc, phủ áo khoác ngoài của mình che lại cảnh xuân này, bản thân đi đến nhà vệ sinh chùi rửa.

Thật là, làm tình lâu như vậy mà cũng không xuống được, Tôn Dịch thật sự là muốn chết. Anh không thể mặc quần vào ngay được, chỉ có thể dùng tay vận cho hết lực bản thân, xong xuôi hết mới chỉnh chu quần áo đi ra ngoài.

Nhìn đến Thôi Kiệu Hôn mệt mỏi nằm đấy, Tôn Dịch cảm thấy trong lòng vô cùng thỏa mãn. Anh bước đến bên cô, một chân khụy xuống nhặt quần áo của cô lên, “Đậy nào cục cưng.”

“Em ghét anh...” Thôi Kiệu Hôn híp mắt nhìn, giọng ai oán mắng, “Vì anh mà em không thể đứng được nữa.”

Tôn Dịch bật cười thừa nhận, “Được rồi, là do anh. Anh xin lỗi, để anh giúp em mặc đồ.”

Nhưng mà muốn giúp Thôi Kiệu Hôn cũng thật là khó. Trong lòng Tôn Dịch thầm mắng, vì sao mỗi lần nhìn bộ ngực dong đưa kia của cô, anh chỉ muốn áp đến mà dày vò cô một trận vậy?

Bản thân Tôn Dịch có một thói xấu, đó chính là đã nghĩ thì phải làm. Tay anh cầm áo ngực của cô, nhưng đầu lại cúi xuống ngậm lấy đỉnh hồng bên ngực của cô. Thôi Kiệu Hôn giật mình, vội vàng đẩy đầu anh ra. Nhưng mà Tôn Dịch bị đẩy cũng không chịu buông, ngược lại còn ôm lấy cô cắn mút ngực có điện cuồng.

“Tôn Dịch!” Thôi Kiệu Hôn hét lên vùng vẫy, vùng tay đám lên vai Tôn Dịch mấy cái.

Anh hừ mũi né đòn, thả áo ngực cô qua một bên kiểm hãm hai tay cô lại. Tôn Dịch liếm dọc đỉnh hồng, rồi dùng môi mút vài lần, vẻ mặt anh mê mẩn, âm thanh kì lạ kích tình khiến Thôi Kiệu Hôn đỏ mặt. Môi lưỡi của anh thật đúng là hư hỏng, như thế lại làm cho Thôi Kiệu Hôn không nhận được than nhẹ một tiếng, “Tôn Dịch... A...”

Tôn Dịch hôn mạnh lên mảnh thịt ngực, răng cắn nhẹ rồi mút thật sâu, cứ làm đi làm lại như vậy đến khi có một dấu hôn đỏ sẫm trên đó mới thôi. Tay anh vuốt nhẹ eo Thôi Kiệu Hôn, lại không chịu an phận luồn vào làn váy cô.

Ngón tay chạm đến cửa hoa đã được chùi sạch, bây giờ bởi vì anh làm cho thích thú là động tình rỉ ra chút nước. Tôn Dịch gãi nhẹ điểm nhỏ ở khe hở đã bị ẩm nước, anh vuốt dọc một đường, ngón tay giữa dịu dàng xoa nhẹ rồi ấn vào.

“A...” Thôi Kiệu Hôn khép chặt hai chân lại, ngón tay Tôn Dịch lại ấn vào trong, sau đó lại lấy ra xoa xoa nắn nắn dọc theo khe hở.

Tưởng rằng ngón tay sẽ nhanh chóng đưa vào trong, nhưng mà lúc Thôi Kiệu Hôn đang chuẩn bị tiết ra thêm nhiều mật dịch nữa, Tôn Dịch lại một phen lấy ngón tay ra, sau đó nhanh tay mặc áo ngực vào cho cô.

“Không đùa em nữa, chúng ta còn phải đi ăn trưa.” Tôn Dịch hôn lên gương mặt ngẩn ngơ của cô gái đang ngồi trên ghế, anh trêu chọc nói “Chẳng phải

ban này còn nói dừng, hiện giờ lại muốn anh ‘yêu thương’ nữa phải không?”

Bấy giờ Thôi Kiệu Hôn mới biết mình bị anh đùa cợt, cô giận dữ ném cái áo khoác lên mặt anh, “Cút đi!”

“Ha ha.” Tôn Dịch cười ha hả, anh chồm người đến ôm chặt lấy cô, “Cục cưng thật là đáng yêu.” Nụ cười trên môi anh như có ngàn vạn ánh sáng, dịu dàng hôn mấy cái lên khuôn mặt đỏ bừng của Thôi Kiệu Hôn.

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Ngoại Truyện 1: Tâm Sự Của Thôi Kiệu Hôn

Mẹ thường nói tôi rằng, số tôi là số khổ. Nếu không khổ về việc học vấn thì sẽ khổ về vấn đề tình duyên. Nếu không khổ về tình yêu thì chắc chắn phải khổ về cái gì đó. Nói cho cùng, ý mẹ là số tôi khẳng định là số khổ!

Nhưng mà sống đến bây giờ, cuộc đời tôi vẫn tươi đẹp như vậy. Số điểm ngoài mấy con số thấp kém môn Anh ngữ ra thì các môn còn lại đều nằm vào hạng mục tuyệt vời.

Còn vấn đề tình yêu sao? Hừm... mỗi tình đầu là vào năm học đại học năm hai. Ai, nói cho cùng thì đó cũng được phép coi như là chuyện khôn khổ. Nhưng mà chuyện đã qua lâu rồi, hiện giờ tôi cũng chẳng còn quan tâm đến người mà tôi từng yêu đó nữa. Mỗi tình thứ hai là vào năm cuối đại học. Ôi, nói cho cùng đó cũng được phép coi như là chuyện... Được rồi, chuyện này thật là khó nói.

Bạn bè tôi hay bảo rằng tôi rất thông minh, không những thế lại còn xinh đẹp, chắc chắn sau này sẽ có được một người chồng vừa tốt vừa đẹp trai vừa có tiền yêu thương. Tôi không hiểu cuộc đời tôi vì sao lại buồn như vậy. À, có thể là như lời mẹ tôi nói, số tôi là số khổ.

Người ta hai mươi lăm tuổi thanh xuân tươi đẹp sáng ngời, ai cũng đều có thể tự do sải đôi cánh bay dọc bầu trời, tự tạo niềm vui cho nhau, vẽ ra hàng vạn bức tranh đẹp đẽ. Người ta là vậy, còn tôi thì khác. Sống đến năm hai mươi hai tuổi, cuối cùng tôi cũng biết được tôi khổ cái gì.

Đêm đêm miệt mài công lưng ‘làm việc’. Ngày ngày u uất ở nhà không biết đi đâu. Hai mươi lăm tuổi đã bế đứa nhỏ lòng vòng ngoài đường với mấy bà thím ba mươi. Chuyện cũng là do tôi không biết suy nghĩ. Năm cuối đại học sinh viên không chịu ngoan ngoãn học hành, lại bày trò yêu đương rồi đến phòng làm việc của thầy mình hỏi chuyện nhảm nhí. Đã thế thì đành, đằng này thầy mình còn đồng ý cái chuyện nhảm nhí đó, cuối cùng là từ chuyện nhảm nhí này sinh thành chuyện không thể nhảm nhí.

Tôi biết lý do vì sao ngày đầu tiên vào nhà anh tôi lại bị ăn một cách hùng hồn như thế. Tôi cũng biết lý do vì sao tấm màng xử nữ của tôi vẫn nguyên vẹn như thế.

Tôn Dịch bảo rằng anh bị tôi mê hoặc. Hừ, sớm biết anh nói láo tôi đã một tay giết chết anh rồi. Nói với tôi rằng anh yêu tôi là do thân hình tôi đẹp, nhưng mà tôi biết rõ, trong cuốn nhật ký hàng tuần anh nói, người con gái trẻ trung trong quán bar đó đã gây chú ý cho anh.

Ừm... mặc dù tôi rất không ưa thể loại đàn ông đến quán bar nhìn gái. Nhưng mà may mắn cho anh là anh nhìn tôi chứ không nhìn ai cả. Nói đến đây, có lẽ ngày anh gặp tôi là vào ngày đầu tiên tôi làm chuyện đó với tình cũ ở quán bar của người ấy. (Và kèm theo câu chuyện anh gặp tôi là lý do tôi còn là xử nữ)

Chu Lâm thích nhất là làm phía sau. Trước khi yêu tôi, anh ta chưa từng qua lại với người phụ nữ nào. Năm Á Giáng Lận đưa cho luật sư toàn bộ chứng cứ phạm tội của Chu Lâm, tôi đã biết được chuyện này từ phía Tôn Thiệu. Một loại thuốc đặc biệt được dùng cho những kẻ nổi tiếng ‘dơ bẩn’, Tôn Thiệu nói cậu ta đã từng dùng. Tôi chẳng nhớ rõ tên loại thuốc đó, nhưng Chu Lâm đã dùng nó cho tôi. Cứ ngỡ là con đầu lần đầu tiên đó là ở phía trước, nào ngờ khoái cảm dâng lên rồi được hạ xuống là vì viên thuốc tan nhanh đó, chiếc khăn màu đen bị Chu Lâm mang đi chỉ là một chiếc khăn sạch sẽ bình thường, là vì nó màu đen, cho nên không thể nào phát hiện được vết máu trên đó.

Đúng là một viên thuốc thần kỳ. Nhưng mà cũng là vì nơi đó của tôi cũng sâu hơn những người phụ nữ bình thường, cho nên khi Tôn Dịch cho tay vào mới không phát hiện được thôi! Hừ, vậy mà anh còn giận dữ mấy lần với tôi.

Tôn Dịch kể, khi anh ấy gặp tôi cũng là lúc tôi từ toilet đi ra. Anh biết tôi là sinh viên trường anh, nhưng mà một đứa trẻ mười chín tuổi lại dám mặc bộ đồ bó sát như vậy thì anh chỉ mới thấy lần đầu tiên. Lúc đó tôi chẳng biết anh là ai, một phen đi qua rồi thôi, nhưng mà không ngờ lại khiến cho anh quay đầu lại nhìn đến mấy lần.

Anh nói khi ấy anh giống như bị ngốc. Tôi nói anh đúng là mê gái! Được rồi, có lẽ cũng vì tôi đẹp quá (ha ha). Mấy ngày tới anh đều đến quán bar đó, nhưng mà chỉ nhìn thấy tôi được mấy lần, sau đó anh lại không thể nhìn thấy tôi nữa. Buổi sáng khi đến trường thì anh có nghe đến tên học sinh Thôi Kiệu Hôn tôi. Vào lần tổ chức cuộc thi Hoa hậu giảng đường, anh đã được ban tổ chức bầu làm giám khảo, vừa vận lại gặp được tôi. Và đợi đến năm tôi lên năm tư thì anh trùng hợp được làm giáo viên đảm nhiệm lớp H28 ban chính trị luôn.

Trong nhật ký nói anh chưa từng tin vào “duyên phận”, nhưng mà khi gặp tôi rồi anh lại muốn tin. Hi hi, Tôn Dịch thật là dễ thương. Người đàn ông ba mươi bốn tuổi này thật là biết đùa người. Ai ôi, lại nói anh là trai tân, điều này thật là khiến cho tôi khó chấp nhận được.

Dòng nhật ký để lại, anh muốn thân cận với tôi từ rất sớm, dù biết việc giáo sư và sinh viên là chuyện khó thể xảy ra, nhưng mà anh vẫn muốn kéo hành lý tôi trở về nhà anh.

Đêm đó, lúc anh đưa phân thân vào nơi yếu ớt nhất của tôi, tôi đã nghĩ, mình thật sự là quá dễ dãi. Đến nhiều ngày sau, ở phòng tắm mà cùng làm chuyện đó cũng khiến tôi suy nghĩ rất nhiều. Nhưng mà đến tận khi chúng tôi tham gia trò chơi của một hội đùa cợt nào đó, tôi mới biết hóa ra mình rất thương anh.

Tôi cũng không rõ vì sao tôi tin yêu người đàn ông này, tôi chỉ biết mình đã sớm lọt tròng khi anh gọi lên hai chữ “Kiệu Hôn”. Thật là... Cũng là vì yếu lòng như thế, cho nên đến tận năm tôi gần ba mươi tuổi, anh vẫn nằm trên người tôi, dùng sức ra vào nơi ướt đẫm của tôi, gọi mãi tên tôi rồi nói yêu tôi, trong lòng như vẫn có cảm giác chúng tôi chỉ mới yêu nhau.

Hay là khi chúng tôi để lại Tôn Hiểu Ân và Tôn Phùng lại Bắc Kinh, cùng nhau đi du lịch khắp nơi, tôi vẫn muốn để anh nằm trên người mà nói yêu tôi.

Tôn Dịch nói anh rất buồn, vì năm tôi ba mươi thì anh đã gần năm mươi, anh không thể cùng tôi vui đùa khắp nơi như ước mơ tôi muốn. Tôi bảo anh đừng lo, đến khi anh già đi, em cũng sẽ cùng anh đi khắp chốn khắp phương. Nếu chúng ta không thể đi được, Tiểu Ân và Tiểu Phùng sẽ đưa chúng ta đi. Chỉ cần anh còn thương em, nhất định chúng ta sẽ cùng nhau vui đùa, cùng nhau làm chuyện mà chúng ta muốn.

Năm đó tôi hai mươi chín tuổi, anh lớn hơn tôi mười ba, tuy thế nhưng sức lực của anh vẫn mạnh như vậy, vẫn khiến tôi như chết đi sống lại mà nấn nỉ anh đừng.

Ai... Tôi lại nhớ đến đêm tân hôn của Lý Nhĩ Vy. Đã rằng đây là đêm tân hôn của cô ấy, nhưng Tôn Dịch lại làm giống như là đêm tân hôn của chúng tôi.

Anh hết hôn môi tôi, rồi cắn mút cái cổ đáng thương, vài lần như thế đã trượt xuống bộ ngực mà đưa con đầu đời của tôi bú sữa. Những cái vuốt ve dịu dàng, những lời yêu thương đường mật. Rồi những ngón tay khiến cho toàn thân tôi nóng hổi, dường như mọi thứ của anh đều khiến tôi mê mẩn. Anh làm tôi ẩm ướt, khiến cho tôi mê mẩn. Anh gọi tên tôi, rồi chậm rãi đưa tôi đến cõi thần tiên.

Nhớ những lần va chạm khi chúng tôi còn là thầy trò, những tiếng rên rỉ hay âm thanh da thịt vang vọng quanh tai. Khi cánh cửa bên trong của tôi bị anh phá mở, sau đó không lưu tình dùng thân mình ấn sâu vào tôi. Anh nói anh thích ép bụng tôi lại, làm như vậy sẽ rất thích. Tôi học yoga, nhưng chưa lần nào cảm thấy thoải mái như bây giờ.

Tôi siết chặt anh, đến mức da thịt cũng có thể cảm nhận được sức nóng và khối gân dầy trên đấy. Đỉnh đầu to lớn va chạm vào vách tường, sự ma sát điên cuồng đau rát. Những cái hôn trên ngực ẩm ướt, bàn tay dịu dàng xoa dọc eo tôi. Mỗi lần lấy ra là mỗi lần khó chịu. Mỗi lần cắm vào là mỗi lần thoải mái. Sức lực phi thường của anh khiến tôi yêu thích, từng đợt tấn công vừa thô lỗ lại vừa yêu chiều làm tôi bay bổng.

Anh nói nước ngọt cũng không bằng tôi. Anh nói nước suối cũng không nhiều bằng tôi. Anh nói hang động của kiến cũng không nhỏ bằng tôi. Phân thân to lớn của anh chỉ có thể để dành cho tôi. Những cú va chạm kinh người cũng chỉ có thể là của tôi. Lối đường mật hay là dòng dịch nóng hổi chảy vào từ cung cũng chỉ là của tôi.

Tôn Dịch, cho dù hiện giờ mọi người cười bảo em thật ngốc, nói rằng em vô liêm sỉ đi dụ dỗ thầy mình, em cũng chưa từng hối hận vì đã yêu anh.

Tôn Dịch, anh nói anh sẽ luôn bên em, vậy thì mấy mươi năm sau nữa, vẫn tiếp tục bên em có được không? Chúng ta sẽ cùng nhìn con bước trên lễ đường, sẽ cùng nhau ẵm đứa cháu trên tay. Em hỏi rằng anh có yêu em không, anh sẽ bảo em cứ thích hỏi chuyện hiển nhiên. Khi anh đi công tác, bởi vì em ngủ quá khuya, anh sẽ trách em không biết lo bản thân. Khi em buồn bực khóc lóc, anh sẽ ôm lấy em, vuốt tóc em nói Kiệu Hôn, em khóc, tìm anh chảy máu. Khi em nấu cơm không ngon, anh vẫn sẽ dùng hết bữa ăn và nói cảm ơn bữa ăn tuyệt vời của em. Khi em giúp anh mặc tây trang đi làm, anh sẽ mỉm cười hôn lên mí mắt em, nói anh sẽ nhớ em rất nhiều. Khi em mắng con, anh sẽ dịu dàng xoa nhẹ lưng em, an ủi em rằng hãy bình tĩnh. Khi em gọi tên anh trong cơn vui sướng, anh sẽ nói rằng anh rất yêu em.

Khi chúng ta cùng nhau nằm xuống, anh sẽ nắm tay em và nói: Kiệu Hôn, cảm ơn trời đã cho anh gặp em.

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thịt Thối Mãi Vẫn Là Thịt Thối

Sứ Vũ Khanh bắt lấy người Á Giáng Lận kéo về. Chân cô ta đập mấy phát vào người hắn, nhưng mà sức hắn hơn gấp mấy lần cô ta, chỉ cần vịn tay một cái là Á Giáng Lận lập tức không thể nào động đậy nổi.

“Cô cũng nên nhớ, nếu không có tôi cô sẽ sống không nổi.” Sứ Vũ Khanh âm trầm cười, điệu cười ghê tởm khiến Á Giáng Lận không khỏi sởn da gà.

Cô ta xoay đầu lại, móng tay bầu chặt vào da thịt Sứ Vũ Khanh, “Nếu như anh không đưa tôi thứ tôi cần, vậy thì làm sao tôi có thể làm thiếu phụ nhân nhà họ Chu được chứ!”

“Cô nghĩ tôi ngu ngốc như cô sao?” Sứ Vũ Khanh tóm chặt cẳng cổ Á Giáng Lân, hấn đưa gương mặt sát đến cô ta, “Một con khốn như cô... có cái thà gì để ra điều kiện yêu cầu với tôi?”

Đôi mắt hấn đen đặc, từng tia hận thù hấn hết lên khuôn mặt tinh xảo. Gân xanh trên trán Sứ Vũ Khanh nổi đầy, bàn tay siết lấy cổ Á Giáng Lân cũng càng lên lực. Đây không phải là lần đầu tiên Á Giáng Lân nhìn thấy vẻ mặt điên cuồng này của Sứ Vũ Khanh, thậm chí là cô ta đã từng nhìn thấy những điều kinh khủng hơn thế nữa.

Nhưng mà lần này không hiểu vì sao Á Giáng Lân lại sợ hãi. Cô ta cực kỳ sợ hãi. Những lời của Sứ Vũ Khanh còn hơn cả dao găm, chém vào người cô ta, đâm vào lòng cô ta. Trong thâm tâm cô ta cũng có nỗi uất hận của riêng mình, nhưng cô ta không giống như Sứ Vũ Khanh. Cô ta không thể tự mình làm chủ sự hận thù này.

Những gì cô ta có và những gì cô ta được nhận đều là từ người đàn ông này. Không, có thể cũng là từ Thôi Kiệu Hôn nữa.

Nếu như từ ban đầu Thôi Kiệu Hôn không làm cho Chu Lân mê muội, cô ta đã sớm không phải bị tên khốn đáng hận Sứ Vũ Khanh này làm mất hết tất cả.

Nỗi giận từ đáy lòng cô dường như đều quy tụ thành lõi của Thôi Kiệu Hôn. Nhưng mà cô ta lại không biết cái sai của chính bản thân mình.

Vốn dĩ là cô ta ngu xuẩn, cô ta tự cho mình là nhất. Những suy nghĩ không biết tự lượng sức đã khiến cho Á Giáng Lân phải chịu đủ những việc này. Đối với loại phụ nữ như cô ta, coi như là việc tốt cho một người có đủ thâm độc là Sứ Vũ Khanh hấn.

Chỉ cần bao giờ trong lòng Á Giáng Lân còn hận Thôi Kiệu Hôn, còn giận Chu Lân. Thì tất nhiên lúc ấy người nhận lợi cũng chỉ có một mình Sứ Vũ Khanh.

Sứ Vũ Khanh nhìn thẳng vào đôi mắt đại ra của Á Giáng Lân, hấn cười lạnh. Sứ Vũ Khanh áp người mình xuống, thân hình cao lớn nhanh chóng phủ lên thân hình trắng nõn của Á Giáng Lân.

“Nghe lời tôi thì cô sẽ không bị gì cả.” Sứ Vũ Khanh thả lỏng tay, hấn nhẹ giọng nói rồi hôn lên cẳng cổ Á Giáng Lân, “Không ngoan ngoãn, người chịu thiệt cũng chỉ là cô...”

Hôn Á Giáng Lân như bị mây cuốn đi. Cô ta bị giọng nói nhẹ nhàng của Sứ Vũ Khanh mê hoặc. Sứ Vũ Khanh nói đúng, nếu như cô ta không nghe lời hấn, người chịu thiệt sẽ là cô ta.

Bất chợt Á Giáng Lân nghĩ đến Chu Lân. Đúng là... chỉ cần nghe theo lời Sứ Vũ Khanh, cô ta sẽ có thể nắm được anh ta trong lòng bàn tay. Đúng, đúng là như vậy...

Đột nhiên trên ngực cảm giác được con gió lạnh lẽo lướt qua, Á Giáng Lân vội đưa tay muốn chống cự, nhưng tay chỉ nâng lên một nửa thì đã bị bắt lại. “Làm tôi vui vẻ, không biết được tôi sẽ cho cô nhiều thứ cô muốn hơn.”

Chỉ là một câu nói đó, lại khiến cho đôi mắt Á Giáng Lân nảy ý dâm loạn. Bàn tay đang ở không trung lập tức ôm lấy cổ Sứ Vũ Khanh. Cô ta ưỡn ngực, tự động làm cho những cản trở trên cơ thể biến mất.

Sứ Vũ Khanh nở nụ cười khinh thường, chỉ là nụ cười này Á Giáng Lân không thể thấy được. Cô ta nhắm hai mắt, thân dưới nâng lên ma sát dưng quần của Sứ Vũ Khanh.

Đầu lưỡi hấn thuần thực liếm láp bộ ngực đầy đặn của Á Giáng Lân. Hai tay nắm lấy eo của cô ta kéo lên kéo xuống, Sứ Vũ Khanh chậm rãi cởi khóa quần, rút ra thứ vật thô dài vừa bị cô ta làm cho thẳng đứng.

“Đúng vậy.” Nơi ướt đầm của Á Giáng Lân tiến sát đến đỉnh đầu vật thô dài đó, cô ta nhẹ ấn người xuống làm cho đỉnh đầu không nhanh không chậm vừa ma sát bên ngoài vừa mở cửa vào bên trong. “Làm cho tôi cảm thấy yêu thích đi, người phụ nữ dâm đảng!” Á Giáng Lân nắm lấy thứ vật đó, cô ta vọc tay lên xuống thân vật khiến Sứ Vũ Khanh không nhịn được bật ra tiếng rên rì. Cô ta kéo lấy vật dài, một phen cọ xát bên ngoài nơi ướt đầm của cô ta.

Âm thanh nước nhồn nhóp nhép vang lên, đỉnh đầu vật dài rì ra chút dịch, cộng thêm thứ dịch đặc phát ra từ Á Giáng Lân. Những thớ thịt ngoài bị đỉnh đầu thô kích thích đẩy, phần đầu vật bị phần ngoài của cô ta nuốt gọn. Có vẻ như cô ta rất thích kiểu này, việc cọ xát bên ngoài cửa nơi ướt đầm của Á Giáng Lân cứ duy trì mãi như vậy. Cho đến khi Sứ Vũ Khanh tức giận dùng hết lực đâm mạnh thứ vật của mình vào người cô ta, lúc đó Á Giáng Lân vừa rên lên vui sướng vừa nức nở đau đớn.

“A... a...” Á Giáng Lân bị Sứ Vũ Khanh đâm sâu đến khó thở. Cô ta thỏa mãn vang lên từng tiếng rên nhục dục khiến người khác phải ngượng ngùng.

Sứ Vũ Khanh nắm chặt eo trên của Á Giáng Lân. Dường như hấn đã hiểu được vì sao Chu Lân chọn Thôi Kiệu Hôn chứ không chọn Á Giáng Lân rồi.

Ha ha, không cần bàn đến vẻ ngoài, chỉ cần nói đến một lời Á Giáng Lân lúc nào cũng nhận mình vô cùng yêu Chu Lân. Nhưng mà đêm nào rảnh rỗi cô ta đều chạy đi tìm đàn ông. Hiện giờ thì sao, cô ta đang nằm dưới thân hấn, mở miệng là bảo hấn đâm nhanh hơn, đâm mạnh hơn.

À... còn không quên mỗi khi lên đỉnh, cô ta còn siết chặt hấn như vậy. Tựa như cô ta rất ham muốn việc có con với đàn ông, ngay từ lần đầu tiên lên giường hấn, còn không làm là cô ta còn nhận hết tinh dịch mà hấn bắn ra.

Sứ Vũ Khanh thúc hông càng lúc càng nhanh, sức lực càng lúc càng lớn. Khoái cảm hân mang lại cho Á Giáng Lân chỉ có nhiều hơn chứ không có giảm xuống. Thứ vật to dài này, cô ta thêm khát cong người đón nhận những đợt tấn công mãnh liệt của người đàn ông trên thân.

Hắn nhìn xuống nơi dưới, mỗi lần chạy ra là dòng nước từ thân cô ta chảy ra liên tục. Thớ thịt người của cô ta như một con sò đang mở miệng, lúc thì chạy theo hắn lúc thì nuốt lấy hắn. Thân vật của hắn ướt đầm, nhờ có dòng dịch nhiều đến mức tự chảy ra ngoài của cô ta mà hắn có thể thuận tiện đâm sâu vào hơn.

Sứ Vũ Khanh điên cuồng ép bản thân đâm thẳng vào nơi sâu nhất của Á Giáng Lân, mỗi lần như thế là cô ta lại gào thét muốn hơn nữa.

“Sứ Vũ Khanh, sâu hơn nữa... A a.” Á Giáng Lân ngửa cổ mà rên. Cô ta không biết rằng nụ cười trên môi Sứ Vũ Khanh hiện giờ có đủ bao nhiêu âm hiểm.

Những lời nói tục tằng mà cô ta nói ra, Sứ Vũ Khanh đều nhớ hết trong đầu. Hắn cúi người bóp mạnh ngực cô ta. Bản thân giống như đang làm tình với một thứ không phải con người, chỉ biết dùng hết lực đâm vào đến mức cả người tê dại.

Từ cung Á Giáng Lân tiếp lấy đỉnh vật, cô ta sung sướng co những lớp thịt bên trong lại, tạo nên những lần xé rách mạnh bạo không tưởng. Sức của Sứ Vũ Khanh rất lớn, nhưng mà cô ta lại không thể thỏa mãn hết được.

Những khi hắn đẩy người cũng là cô ta ép người xuống. Cô ta muốn nhiều hơn là sự đâm sâu như thế này. Cô ta muốn Sứ Vũ Khanh phải bỏ cô ta làm đôi.

Trong đầu cô ta hiện giờ giống như hoàn toàn quên mất Chu Lân là ai. Cả người Á Giáng Lân nóng như than bỏng mà áp sát Sứ Vũ Khanh. Thân vật hắn bị cô ta bóp ép, chỉ một tư thế đâm ra rút vào liên tục như vậy, Sứ Vũ Khanh dồn hết tâm tình vào dưới thân. Qua mấy lần đâm xuyên, nơi đó của Á Giáng Lân đã bị hắn làm cho tê liệt, sức mạnh kinh người làm cô ta như nhuyển thành nước, sẵn nhà bị nước của cô ta làm cho ướt đầm.

“Á Giáng Lân, cô thật không phải phụ nữ bình thường!” Sứ Vũ Khanh nói trong hơi thở trầm đục. Phải, cô ta là một người phụ nữ dâm đảng, một người phụ nữ mất hết liêm sỉ, một người phụ nữ dơ bẩn thích nằm dưới thân đàn ông.

Hắn đâm vào người cô ta thêm lần cuối, khoái cảm đột ngột tăng cao khiến hắn nhanh chóng rút nhanh thứ vật ra. Á Giáng Lân cảm nhận được cơ thể lạ thường, tử cung vừa tiết ra một dòng dịch thoải mái đỉnh điểm. Sứ Vũ Khanh nâng người, không để cho cô ta chuẩn bị, hắn đã nhét vật to ướt nhèm của mình vào miệng Á Giáng Lân.

“Ưm ưm...” Lại là cổ họng bị hắn ép đến phát đau. Chỉ thúc đẩy vài cái, một lần nữa Sứ Vũ Khanh nhanh chóng phóng hết dịch đặc vào miệng cô ta, buộc cô ta phải nuốt trọn.

Editor: Tên chương nghĩa là nói về Á Giáng Lân với Sứ Vũ Khanh là thật thối. Độc giả có thể nêu cảm nhận sau khi đọc xong cảnh Á Giáng Lân của 2 chương này không? =)))

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Anh Muốn Tặng Em Hôn Lễ Tuyệt Vời Nhất (1)

Editor: PNam Tiểu Thu

Bước chân Thôi Kiệu Hôn hơi run, cô bám lấy tay Tôn Dịch mà cầu mạnh vào. “Tất cả là do anh, tất cả là do anh.”

“Được rồi, tất cả là do anh.” Tôn Dịch buồn cười, cô nói câu này không biết bao nhiêu lần rồi. Chắc là từ khi giúp cô làm sạch cơ thể, sau đó là đi xuống lầu, tiếp theo là từ khu học đến bãi đỗ xe. Đáng vẻ Thôi Kiệu Hôn giống như là hận anh lắm, đôi mắt híp lại như con mèo nhỏ, phiến môi hơi bĩu xuống phụng phịu đáng yêu.

“Nếu em còn nói nữa, anh không ngại làm thêm vài lần nữa đâu. Dù sao cũng là do anh, vậy thì anh làm tới luôn.” Dứt lời xong người bên cạnh lập tức ngã xuống. Tôn Dịch vội vàng ôm lấy cô, nhìn khuôn mặt trắng tái mà không khỏi phì cười, “Làm gì mà sợ anh như vậy chứ hả?”

“Anh... anh đừng đùa!”

“Ừ ừ, anh không đùa nữa. Đứng lên nào.” Cô gái nhỏ cứ thích gãi ngứa lòng anh.

Tôn Dịch hôn lên trán Thôi Kiệu Hôn một cái, cho cô giật mình xong lại cười nhạo cô mấy tiếng. Mặt Thôi Kiệu Hôn đỏ bừng, không rõ là ngượng hay là giận dữ. Cô vui mặt vào bên ngực săn chắc của anh, nương hết sức nặng cơ thể lên Tôn Dịch. “Tôn Dịch là đồ khôn kiếp, Tôn Dịch là đồ khôn kiếp...”

Ngoài cười bắt đầu đi ra thì Tôn Dịch còn có thể làm gì? Anh mở cửa xe đỡ cô ngồi vào, sau đó giúp cô cài dây an toàn lại, anh mới đi vòng qua bên kia ngồi vào ghế lái.

“Chúng ta dùng bữa ở quán ăn Trung nhé?” Tôn Dịch khởi động xe, tay lái vững vàng chạy xe ra ngoài.

Thôi Kiệu Hôn nghĩ một chút, sau đó giận dữ quay sang anh nói: “Có phải anh lại muốn đùa với em không?”

Tôn Dịch nhú mày, “Anh đùa gì chứ?”

“Đừng tưởng em không biết.” Thôi Kiệu Hôn híp mắt âm trầm, “Anh lại muốn chơi trò chơi buổi sáng sau đó ăn đậu hủ của em ngon lành!”

Tuy rằng ban sáng người thắng và có lợi là cô. Nhưng mà Thôi Kiệu Hôn vẫn không tình nguyện để anh hôn giữa nơi công cộng đâu. Và lại hiện giờ cô có thể của anh rồi, số tài khoản nhiều như vậy, xem như cô thương cảm cho anh, lấy hết thể của anh rồi anh lại không có gì để dùng.

Tôn Dịch nghe thế thì bật cười thành tiếng. Sườn mặt nghiêm nghị phủ bởi ánh sáng bên ngoài toát lên vẻ điển trai. Mắt anh vẫn nhìn về phía trước, tay nâng lên đưa qua bên cạnh vỗ đầu cô một cái, “Em chỉ biết nghĩ lung tung. Vậy không ăn đồ Trung, anh đưa em đi ăn đồ Nhật.”

Thôi Kiệu Hôn đẩy tay anh ra, “Tại sao không ăn đồ Tây?” Bình thường khi đưa bạn gái đi ăn, người đàn ông một là đồ Trung hai là đồ Tây. Rất ít người chọn những món ăn khác, đại đa số đều cảm thấy những món ăn đó mới hợp khẩu vị và không khí cho cặp đôi yêu nhau. Lãng mạn cũng không kém phần vui vẻ, lúc trước Chu Lâm cũng hay đưa cô đi ăn đồ Tây như vậy, anh ta nói nhà hàng Tây hợp với phong cách anh ta. Mà Thôi Kiệu Hôn cũng cảm thấy bầu không khí ở nhà hàng Tây rất tuyệt.

Sở dĩ Tôn Dịch muốn đưa Thôi Kiệu Hôn đến nhà hàng Nhật cũng là có lý do. Bởi vì anh có chuỗi nhà hàng phục vụ thức ăn Trung, Nhật và Bỉ, cho nên nếu thuận tiện, anh muốn đưa cô đến đó để đánh giá cũng như cho cô biết.

Hơn nữa, nếu như cấp dưới của anh hoặc của nhà anh thấy cô, hẳn là sẽ tự suy diễn được thân phận của cô là ai. Như vậy thì Tôn Dịch cũng không cần về nhà nhiều lời nữa, chỉ cần trực tiếp dắt cô về là xong.

Nhưng mà hiện giờ nếu Thôi Kiệu Hôn muốn ăn đồ Tây, anh cũng vui vẻ đồng ý, “Được, vậy chúng ta đi ăn đồ Tây.”

Thấy anh đồng ý ngay tức thì thì Thôi Kiệu Hôn tỏ vẻ hơi xấu hổ, chắc là khẩu vị của anh hợp với những món Nhật và Trung. Cô vừa nghịch móng vừa ngượng ngùng nói: “Thật ra thì ăn đồ Nhật cũng được, chỉ là em hơi chơi vậy thôi.”

Tôn Dịch mỉm cười, “Không sao, lâu rồi anh chưa đi ăn đồ Tây, bây giờ ăn với em cũng tốt.”

Thôi Kiệu Hôn không nói nữa, cô lấy điện thoại ra lên mạng chơi. Tình hình trên Weibo cũng chẳng có gì đặc biệt. Ở tài khoản này hầu hết là những người mà cô không quen biết. Bọn họ kết bạn chỉ để theo dõi nhau vậy thôi. Người quen trong danh sách cô tuy nhiều, nhưng mà cũng không thể so sánh với số lượng người không quen biết.

Thôi Kiệu Hôn lướt lướt trang chủ một chút, lập tức nhìn thấy hình cưới của một người bạn. Bộ dáng khuôn mặt của người này khá quen, nhưng mà cũng không rõ được là ai, Thôi Kiệu Hôn bèn nhấp vào trang chủ của người này xem.

“Ồi...” Người này là bạn trung học của cô. Hóa ra là cô ấy đã kết hôn rồi. Thật là nhanh quá, cô ấy vẫn còn trẻ mà, sao lại kết hôn sớm quá.

Chồng của cô ấy có lẽ là một quân nhân. Hình ở tài khoản cô ấy hầu hết đều là chồng cô ấy. Mười tám hình thì đã có tám tám hình là mặc quân phục, nhìn thật là ngẫu nhiên. Tám hình cưới chủ yếu là chú rể mặc áo xanh đang ôm cô đầu mặc váy trắng.

Nhưng mà cưới quân cũng có cái khổ. Hơn nữa nhìn vào ngày cưới mà cũng mặc quân phục thì hơi nề.

Thôi Kiệu Hôn nhìn thời gian đăng tám hình này, là vào ngày hôm qua. Vậy là cô bạn này chỉ mới kết hôn đây thôi, hiện giờ chúc vẫn còn kịp.

Nhấp vào khung bình luận, Thôi Kiệu Hôn nhanh nhẹn gõ chữ. Hôn Hôn gửi lời bình luận đến Mèo nhỏ họ Lâm: “Chúc mừng cậu nha, hôn nhân viên mãn!”.

Gửi được mấy phút sau, điện thoại cô run lên báo có thông báo mới.

Mèo nhỏ họ Lâm trả lời “Chúc mừng cậu nha, hôn nhân viên mãn!” của Hôn Hôn: “Cảm ơn Hôn Hôn, lâu rồi không thấy cậu login, thật sự là ngạc nhiên quá.”.

Hôn Hôn trả lời “Cảm ơn Hôn Hôn, lâu rồi không thấy cậu login, thật sự là ngạc nhiên quá.” của Mèo nhỏ họ Lâm: “Ha ha, mấy lâu nay về nhà, chẳng có thời gian ôm điện thoại. Cậu và chồng cậu thật là đẹp đôi, xin lỗi vì tớ đã không thể tham dự lễ cưới, lễ thôi nôi con cậu nhất định tớ sẽ đến~”.

Mèo nhỏ họ Lâm trả lời “Ha ha, mấy lâu nay về nhà, chẳng có thời gian ôm điện thoại. Cậu và chồng cậu thật là đẹp đôi, xin lỗi vì tớ đã không thể tham dự lễ cưới, lễ thôi nôi con cậu nhất định tớ sẽ đến~” của Hôn Hôn: “Ồi, là do tớ không gửi thiệp đến cậu. Là tớ cũng có lỗi~”.

Đúng thật là cô bạn này không có gửi lời nào đến Thôi Kiệu Hôn. Cô cũng chẳng biết là cô ấy đám cưới đính hôn bao giờ. Nhưng mà điều này cũng không thể trách cô ấy được, bởi vì nguyên nhân là cả hai đã lâu chưa trò chuyện cũng chưa gặp mặt. Từ ngày hợp lớp hai năm trước bọn cô đã không

liên lạc với nhau nữa. Tuy rằng Weibo vẫn thường xuyên cập nhật đầy đủ, nhưng mà ngày trước vốn là cả hai không thân nhau lắm, cho nên cũng chẳng bao giờ nhắn tin riêng nói chuyện phiếm. Hơn nữa nếu như hôm nay không đăng nhập lướt điện thoại một chút, khả năng Thôi Kiệu Hôn cũng không nhớ được cô bạn này là ai.

Thôi Kiệu Hôn mỉm cười, đúng là kỳ diệu thật. Mới đây các cô còn đang đùa nghịch ở thời trung học, hiện giờ cô ấy cũng đã kết hôn rồi. Hừm, cô cũng đã là sinh viên năm cuối, khẳng định học xong ba mẹ chắc chắn sẽ bắt cô đi xem mắt cho xem.

Hôn Hôn trả lời “Ôi, là do tớ không gửi thiệp đến cậu. Là tớ cũng có lỗi~” của Mèo nhỏ họ Lâm: “Ha ha, tớ mong sẽ được dự thôi nôi con cậu!”.

Không thể dự lễ cưới vậy thì tham dự thôi nôi coi như là có lòng.

Mèo nhỏ họ Lâm trả lời “Ha ha, tớ mong sẽ được dự thôi nôi con cậu!” của Hôn Hôn: “Được. Cậu còn nhớ Tinh Du không? Sắp tới là đám cưới của cậu ấy, cậu ấy có hỏi thăm đến chúng ta.”.

Nhìn cái tên Tinh Du, Thôi Kiệu Hôn không khỏi vận não nhớ lại. Hình như Tinh Du là lớp trưởng lớp cô năm còn học trung học. Cô ấy là một cô gái cực kỳ táo bạo, thời đó hai người cũng thường hay chơi với nhau. Hiện giờ Tinh Du cũng kết hôn, chẳng lẽ bạn bè của cô ai cũng muốn kết hôn rồi sao.

Nghĩ đến việc này Thôi Kiệu Hôn không khỏi ảo não. Nhưng mà đọc đến Tinh Du hỏi thăm các cô, tuy rằng không rõ là thật không, Thôi Kiệu Hôn cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Hôn Hôn trả lời “Được. Cậu còn nhớ Tinh Du không? Sắp tới là đám cưới của cậu ấy, cậu ấy có hỏi thăm đến chúng ta.” của Mèo nhỏ họ Lâm: “Vậy thì hay quá. Nếu như có thể tớ sẽ đến lễ kết hôn của cậu ấy. Chúng ta liên lạc qua số điện thoại nhé.”.

Hai năm không gặp lại bạn cũ thật là khiến người ta nhớ nhung. Khoảng thời gian trung học của Thôi Kiệu Hôn vốn là rất tốt. Cho nên dù hiện giờ gặp lại bạn cũ cô cũng không có cảm giác nặng nề bái xích, ngược lại rất vui vẻ chờ mong. Nếu như có thể gặp được bạn cũ của mình vào lễ thành hôn của Tinh Du, khẳng định là Thôi Kiệu Hôn sẽ cười đến híp mắt.

Mèo nhỏ họ Lâm trả lời “Vậy thì hay quá. Nếu như có thể tớ sẽ đến lễ kết hôn của cậu ấy. Chúng ta liên lạc qua số điện thoại nhé.” của Hôn Hôn: “Được, tớ sẽ gọi cậu sau. Cảm ơn lời chúc của cậu, hẹn gặp lại ở lễ kết hôn của Tinh Du. Bai~”.

Thôi Kiệu Hôn nhanh chóng tạm biệt bạn mình, sau đó nhìn ảnh cưới của cô ấy mà cười khúc khích.

Tôn Dịch ngồi bên cạnh, anh lái xe nhưng bên tai truyền đến tiếng cười ngọt ngào thì khóe môi cũng chậm rãi cong lên. “Có chuyện gì vui sao?”

Thôi Kiệu Hôn gật gù đầu, kể: “Bạn em mới kết hôn, nhìn hình cưới của cậu ấy thật là vừa vui mà vừa buồn. Chồng là quân nhân, cho nên lễ kết hôn chồng cậu ấy cũng mặc quân phục.”

Đối với việc hôn lễ của quân nhân Tôn Dịch không biết rõ. Nhưng mà một cô gái yêu thích tiểu thuyết ngọt ngào như Thôi Kiệu Hôn thì rõ như lòng bàn tay.

Tôn Dịch cười nhẹ, “Ừ.”

Thôi Kiệu Hôn thở dài: “Làm vợ quân nhân rất sướng mà cũng rất khổ. Nếu như sau này em yêu phải anh chàng quân nhân, chắc chắn em sẽ phải cãi nhau với ba mẹ một trận.”

Tôn Dịch nghe xong nhún nhún, khóe môi anh hạ xuống lạnh giọng hỏi: “Em vừa mới nói gì?”

Hiển nhiên Thôi Kiệu Hôn không hiểu vì sao Tôn Dịch lại thay đổi biểu cảm với cô như vậy. Thôi Kiệu Hôn ôm điện thoại ngẩn ngơ, cô máy móc đáp: “Làm vợ quân nhân vừa sướng vừa khổ.”

Giọng điệu Tôn Dịch vẫn ở mức âm, “Cậu tiếp theo.”

“Anh... anh làm sao vậy?” Thôi Kiệu Hôn sợ sệt lắp bắp. Tuy rằng bình thường cô thích làm bá vương ương ngạnh không sợ trời không sợ đất, nhưng mà trước mắt là người đàn ông sống chung nhà lại ở chung trường thì cô không khỏi phát hoảng. Lỡ như giữa đêm anh làm gì cô thì coi như xong đời, hoặc là buồn buồn anh hành hạ cô bằng cái cách gì đó, đoán chừng là cô sẽ thịt nát xương tan.

Tôn Dịch liếc mắt nhìn cô qua gương chiếu hậu, cuối cùng cũng không nói tiếp lời nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Anh Muốn Tặng Em Hôn Lễ Tuyệt Vời Nhất (2)

Khá lắm, đang là người phụ nữ của anh, Thôi Kiệu Hôn lại dám ngang nhiên nói ra sau này sẽ yêu một người đàn ông khác. Tôn Dịch không thèm tặng cho cô một cái liếc mắt đến tận khi xe chạy vào bãi đỗ xe của một quán ăn phương Tây nhỏ.

Thôi Kiệu Hôn cởi dây an toàn, sau đó nhanh chóng được Tôn Dịch nắm tay dắt ra ngoài.

Được rồi, cho dù Tôn Dịch giận dữ, nhưng mà anh cũng không quên xuống xe trước để mở cửa cho cô gái ngồi nào đó.

Thôi Kiệu Hôn nghĩ là anh không còn giận cô nữa, vội cười toét miệng nói: “Tôn Dịch thật là đẹp trai!”

Ban nãy mắng anh là đồ khốn kiếp, giờ thì khen anh đẹp trai. Tôn Dịch liếc mắt nhìn cánh tay đang ôm chặt lấy mình, anh hừ một tiếng thật khề rồi đi vào trong.

Quán ăn này tương đối nhỏ, nhưng nhờ có phong cách bài trí cũng như màu sắc xung quanh bắt mắt làm cho người ta cảm thấy nơi này khá rộng và thoáng mát.

Hai người bước vào trong, tất nhiên đầu tiên là nhận được sự chào đón nhiệt liệt của nhân viên phục vụ.

Có vẻ như Tôn Dịch rất quen thuộc với nơi này. Anh mỉm cười nhẹ nhàng, sau đó đưa siết lấy bàn tay nhỏ nhắn của Thôi Kiệu Hôn kéo về phía bàn trống bên cạnh cửa sổ.

“Em ngồi trước đi.” Tôn Dịch kéo ghế, sau đó đợi Thôi Kiệu Hôn ngồi xuống mới xoay người rời đi.

Thấy thế Thôi Kiệu Hôn trừng mắt sợ hãi, vội vàng nín ồng tay áo anh lại, “Anh đi đâu vậy?”

“Anh đi vệ sinh.” Tôn Dịch nhú mày, lại nhìn xuống bàn tay nhỏ kia hỏi: “Muốn đi chung không?”

Thôi Kiệu Hôn thả tay, ngượng mặt xua đuổi: “Vậy anh đi mau đi.”

Tôn Dịch nhếch môi, “Ngoan ngoãn ngồi đây chọn món.”

Anh đi rồi, lúc này nhân viên mới đưa thực đơn đến. Vốn dĩ không rõ Tôn Dịch thích hay không thích món gì, nhưng mà anh không nói trước, cũng bảo cô tự chọn món. Thôi Kiệu Hôn nhìn một lượt thực đơn, cuối cùng tự mình gọi ba món ăn phần trung bình.

Đợi Tôn Dịch mấy phút, trong khoảng thời gian đó Thôi Kiệu Hôn tiếp tục lấy thìa ra, lau chùi sạch sẽ rồi đặt qua một bên. Nhìn áo khoác anh vắt trên đùi, Thôi Kiệu Hôn buồn chán tìm tòi điện thoại anh, mở khóa rồi nhanh chóng mở ứng dụng chụp hình.

Máy anh chỉ có mấy tấm hình phong cảnh, hừm... coi như là góc chụp đẹp, cho nên cảnh cũng cực kỳ đẹp.

Thôi Kiệu Hôn nhìn nhìn xung quanh, may mắn góc ngồi của cô là góc khuất, chỉ có người bên ngoài đường mới có thể nhìn thấy. Nhưng mà hiện giờ đường vắng, cô có thể tự chụp hình thoải mái không ngượng ngùng rồi.

Thôi Kiệu Hôn vuốt vuốt lại mái tóc, sau đó nhanh chóng đưa điện thoại lên cao.

Răng rắc. Một tấm hình hiện lên. Chà, Thôi Kiệu Hôn nhìn hình mà cảm thán. Điện thoại tốt đúng là điện thoại tốt. Cô lại chụp thêm mấy tấm nữa. Khung cảnh quán ăn này khá đẹp, bên ngoài lại nhờ có ánh sáng mà hiệu ứng vô cùng chuẩn.

Thôi Kiệu Hôn bị ứng dụng chụp hình điện thoại của anh mê hoặc, không kiểm được mà trong một phút đã lưu hết thấy hơn năm bức hình tự chụp bản thân mình.

Lúc Tôn Dịch đi ra. Anh vừa chỉnh ồng tay áo vừa chăm chú nhìn cô gái ngồi bên kia liên tục làm trò trước màn ảnh điện thoại anh.

Tôn Dịch bước đến, chậm rãi ngồi đối diện cô. Anh yên lặng ngồi đó, giống như là đợi Thôi Kiệu Hôn làm xong chuyện mình rồi mới bắt đầu buổi ăn.

Sớm biết Tôn Dịch đến, Thôi Kiệu Hôn đã một phen đổi chế độ chụp trước thành chụp sau*. Khoảnh khắc trông anh vừa chạm xuống ghế, cũng là lúc Thôi Kiệu Hôn chụp được hai tấm.

(*Giống camera trước, camera sau ấy)

Sau đó anh nhìn cô, Thôi Kiệu Hôn giả vờ mỉm cười trước ống kính, thật chất lại vô cùng xấu xa chụp anh thêm hai tấm nữa.

“Tôn Dịch, anh mặc áo sơ mi thật là đẹp lắm đó.” Thôi Kiệu Hôn lưu trữ ổn thỏa xong hết thấy, cô bỏ điện thoại vào túi lại nói.

Tôn Dịch mỉm môi không nói, đôi mắt như đang mắng cô: Sao bây giờ em mới thấy. Thôi Kiệu Hôn nhoen miệng, “Lúc trước em để ý anh chỉ luôn mặc áo khoác bên ngoài, vì sao anh không cởi áo ngoài? Chỉ mặc áo sơ mi dạy học cũng được.”

“Anh thích.” Tôn Dịch nói.

Thôi Kiệu Hôn kéo ghế đến gần, “Anh sao vậy? Mặt anh thối hết bánh bao.” Tôn Dịch cười lạnh, “Mặt anh luôn như vậy.”

“...” Thôi Kiệu Hôn nhớ không lầm Tôn Dịch rất hay cười. Từ lúc gặp anh trong cuộc thi hai năm trước, hay là lúc nào đó, trên môi Tôn Dịch luôn đeo nụ cười nhẹ, dịu dàng làm cho tim người ta tan chảy.

Nhưng mà từ khi nào thì Tôn Dịch lại thối hơn phân thế này. Ấy ôi, chẳng lẽ ban nãy trên xe cô đã nói gì sai rồi sao?

Tôn Dịch thấy nhân viên mang đồ ăn lên, không mặn không nhạt đẩy ghế cô lại ngay ngắn, “Ngồi cho thoải mái.”

Giọng điệu anh y hệt như người cha đang nói với đứa con ngây ngô của mình. Thôi Kiệu Hôn hừ mũi, lườm anh một cái rồi quay phắt mặt đi.

Cảnh này lọt vào mắt Tôn Dịch, đôi mắt anh ánh lên tia sáng thích thú, nhưng trên gương mặt vẫn giữ nguyên bộ dáng khó chịu không thay đổi. Anh biết cô quay sang cửa kính, mục đích là muốn lén lút nhìn anh đây thôi.

Tôn Dịch lắc đầu, gấp cho cô một đĩa thịt bò, “Ăn mau rồi về trường.”

Người nào đó giận dữ gấp thức ăn, không chú ý đuôi mắt chân mày người đối diện đã tràn ngập ý cười dịu dàng.

Cơm nước xong xuôi, Tôn Dịch lại đưa Thôi Kiệu Hôn trở về trường.

Thôi Kiệu Hôn không muốn đi thẳng vào trong, bèn nói anh để cô xuống ở cổng sau của trường.

“Chẳng lẽ em không biết từ cổng sau đến tòa ban em cách bao nhiêu xa sao?” Tôn Dịch nhấn chặt hàng mày rậm, “Em thích tự ngược lăm à?”

Thôi Kiệu Hôn không chịu, “Em không thể cùng anh vào trong được.”

Tôn Dịch: “Tại sao không được? Em nói anh nghe thử đi.”

“Em không thể cùng anh vào trường được mà.” Thôi Kiệu Hôn cắn môi, “Anh dừng xe đi.”

Tôn Dịch giận đến mức đập thẳng gấp. Anh bấm nút tự mở cửa xe bên kia, lạnh giọng nói: “Vậy em xuống đi.”

Thôi Kiệu Hôn kinh ngạc nhìn, đôi mắt to tròn chứa đựng vẻ không thể tin được.

Anh giận cái gì vậy chứ. Chẳng lẽ cô trò chuyện rồi xuống giọng năn nỉ anh còn chưa chịu sao?

Thôi Kiệu Hôn cũng giận không kém. Cô nhanh chóng mở dây an toàn, ném mạnh áo khoác ngoài lên người Tôn Dịch. Thôi Kiệu Hôn phui vẩy, mở cửa xe mắng: “Tôn Dịch đúng là đồ khốn kiếp!” Chân vừa rời khỏi lập tức đóng mạnh cửa xe lại đến mức nghe “rầm”.

Tôn Dịch trừng mắt, vừa rời thấy vẻ mặt giận dữ đến đỏ ửng của cô cũng cảm thấy bản thân quá đáng.

Khốn thật, giận quá mất khôn. Tôn Dịch bị ánh mắt ngạt nhiên sợ hãi kia của Thôi Kiệu Hôn làm cho tỉnh táo. Anh cũng vội mở cửa xe một phen gọi với theo: “Kiệu Hôn, Kiệu Hôn!”

Tôn Dịch muốn đuổi theo, nhưng mà bước chân chỉ kịp bước qua mui xe, bóng dáng của Thôi Kiệu Hôn đã khuất xa ở góc trường học rồi.

Tôn Dịch mắng thầm một tiếng. Trong lòng khó chịu đến phát điên, anh dùng tay cởi bỏ khuy áo đầu, tay đút vào túi quần tìm kiếm điện thoại. Tìm mãi tìm mãi chẳng thấy, Tôn Dịch nổi cáu dùng chân đạp mạnh vào bánh xe.

Chết tiệt, bọn họ chỉ mới làm người yêu có hai ngày. Vậy mà anh lại ngu ngốc làm cô giận dữ. Nhớ đâu hôm nay cô giận quá, lại nổi hứng không muốn về nhà. Nếu thật là như vậy, Tôn Dịch thật sự rất muốn nổi nóng đi kiếm người để phát tiết.

Anh trở lại trong xe, lấy áo khoác tìm điện thoại. Ngón tay nhanh chóng lướt lướt trong lịch sử, nhấp vào cuộc gọi thoại gần nhất.

Kiệu Hôn, nếu em không nhắc máy, số điểm của em sẽ có thêm vài con không!

Editor: Ta đã nói với mọi người đây là truyện sắc nào tàn chưa?

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Anh Sẽ Tặng Em Hôn Lễ Tuyệt Vời Nhất (3)

Editor: PNam Tiểu Thư

Lúc Thôi Kiệu Hôn chạy về lớp lại, bên trong đã khá đông đủ người. Điện thoại trong túi lại rung lên bần bật, nhưng mà cô nhất quyết không nhận máy. Từ bé đến lớn đây là lần đầu tiên cô thấy người nào khó chịu như lão già Tôn Dịch này.

Hai mươi mốt năm trời chưa có ai gây khó cô như vậy đâu, đã năn nỉ lôi kéo như vậy còn không chịu thỏa hiệp. Nếu thích giận dỗi thì Thôi Kiệu Hôn cô cho anh giận luôn. Cứ giận đi, giận đến già luôn đi cũng được nữa!

Liếc mắt một vòng không nhìn thấy Lục Phiến Nhu, Thôi Kiệu Hôn vội lấy điện thoại, bên mượn điện thoại của Phùng Lộc gọi cho cô ấy.

Phiến Nhu nói cô ấy đang ở khu vườn sau hội trường chính của ban, một chút nữa mới trở về lớp. Tính ra thì hiện giờ cách thời gian vào lớp cũng còn khá sớm, mà lớp đông đủ đại đa số cũng vì vội ra ngoài, cho nên Thôi Kiệu Hôn bèn nhắn Lục Phiến Nhu rằng mình sẽ đến chỗ của các cô ấy.

Gửi hết đồ lại cho Phùng Lộc, Thôi Kiệu Hôn sẵn tay tắt nguồn điện thoại, sau đó mới chạy ra ngoài.

Nếu đi từ cửa thông dãy học ngoài đến chỗ bọn Lục Phiến Nhu sẽ nhanh hơn. Tuy rằng đi dãy học ngoài có thể sẽ phải gặp mặt với người của ban triết học, nhưng mà Thôi Kiệu Hôn cũng chẳng e ngại. Vấn đề cô là người bình thường không làm chuyện xấu, việc gì mà phải cần chột dạ kia chứ?

Nhưng mà lòng vòng một lúc, Thôi Kiệu Hôn lại phát hiện dãy học ngoài lại chẳng có bóng ai.

Cô có chút tò mò nhìn chung quanh, lạ thật. Bình thường vào giờ này, ắt hẳn sinh viên ban triết đều tụ tập hết ngoài đây. Tất nhiên là trong số đó cũng không thiếu bọn người Á Giảng Lận. Tuy rằng hiện giờ thật sự là Thôi Kiệu Hôn chẳng muốn gặp cô ta, nhưng mà sâu trong lòng cô vẫn có cảm giác muốn làm xấu mặt cô ta một chút.

Xem ra hôm nay không phải là tốt đẹp để đi gây chuyện. Thôi Kiệu Hôn bĩu môi, thả chậm bước chân lại ngắm nhìn phong cảnh.

Trường Lưu Sơ phải nói rất là rộng. Bởi vì đây là trường đại học tổng hợp, cho nên nói không ngoa là có thể dành cả ngày trời để tham quan hết ngôi trường này cũng không đủ. Cũng là vì diện tích trường lớn, cho nên trong trường trồng cũng khá nhiều cây xanh.

Mỗi tòa ban sẽ có ít nhất là ba cây cao trồng quanh. Sau thì có vườn rộng, trước thì có cây phượng già. Hiện giờ chỉ mới qua hè thôi, cho nên trước ban chính trị, cây phượng tàn còn chưa có hết. Thôi Kiệu Hôn đi ngang qua dãy học ngoài, trùng hợp là lúc gió thổi mạnh làm hoa rơi trắng xuống đất.

Trời trưa chói, nắng buông xuống làm in bóng Thôi Kiệu Hôn lên đất. Gió mạnh làm mái tóc dài mượt của cô tung lên, cánh hoa đỏ rực đua nhau phi xuống, như một cơn mưa ướt đầm bước chân cô.

Thôi Kiệu Hôn bị cơn gió làm giật mình, cô hơi nhướn mày, bất chợt không chú ý lại để cho một hạt bụi bay vào mắt.

Vốn gió đã làm cay, nay lại bị bụi dính, Thôi Kiệu Hôn không nhịn được nâng tay dụi dụi, cặp mắt to tròn nhắm lại thoáng chốc đã ửng đỏ.

Lòng Tôn Dịch khó chịu chạy một mạch đến ban chính trị. Anh không hiểu vì sao mình lại nóng nảy như vậy. Sở dĩ ban đầu làm mặt lạnh với cô cũng là do phút chốc tức giận vì mới làm bạn gái anh chưa đến bốn mươi tám giờ đồng hồ, Thôi Kiệu Hôn đã nghĩ đến việc chia tay anh rồi suy ra chuyện quen người khác.

Cho nên đến lúc cô bảo anh dừng xe, không muốn anh đưa vào trường, bấy giờ Tôn Dịch mới thật sự nổi nóng. Chỉ là đưa vào trong, cô cứ như vậy mà từ chối anh?

Tôn Dịch biết tuy rằng trong trường có khá cặp đôi thầy trò rồi cô trò, bọn họ cũng đều như anh và Thôi Kiệu Hôn, chỉ khác rằng bọn họ là trong mối quan hệ vụng trộm lén lút. Lưu Sơ vốn dĩ là trường cao điểm, việc thầy trò yêu nhau không cấm nhưng cũng không tán thành. Nhưng mà chỉ cần Thôi Kiệu Hôn nói một câu cho anh rõ, anh chỉ có thể vứt xe một bên đưa cô vào trong.

Cái danh của anh, chẳng lẽ một người thầy không được đi cùng với sinh viên lớp mình vào trường. Ngay cả hiệu trưởng còn không dám nhiều lời với anh, vậy thì ai lấy cái gan ra để thảo luận với anh vấn đề anh qua lại với học trò của mình.

Đồng thời vì vậy mà nói, khi Thôi Kiệu Hôn tỏ vẻ như vậy, trong lòng Tôn Dịch tự dưng dâng lên cảm giác tự ti. Cực kỳ cực kỳ tự ti.

Tuy nhiên, tự ti thì tự ti. Tôn Dịch vẫn là không thể để cho Thôi Kiệu Hôn giận mình được. Ban đầu là anh cảm thấy thích cô trước, cũng là anh đồng ý lời đề nghị của cô. Cho nên suy cho cùng, Tôn Dịch anh nhất định không thể để cho mối quan hệ của cả hai chuyển biến xấu.

Tôn Dịch đến ban chính trị, gió bên ngoài dãy hành lang làm những sợi tóc trên trán của anh rũ xuống.

Bất chợt Tôn Dịch nhìn thấy bóng người nhỏ nhắn của cô gái đứng cách anh không xa. Bóng dáng quen thuộc, mái tóc dài quen thuộc, cả bộ quần áo quen thuộc mà rời khỏi anh chỉ mới mấy phút. Cô hơi nghiêng người, hai tay đang dụi mạnh lên mắt.

Hành động này khiến cho Tôn Dịch nghi ngờ. Anh bước chậm đến chỗ cô, bấy giờ mới nhìn kỹ hóa ra cô đang dụi mắt.

“Kiệu Hôn, em làm sao vậy?” Tôn Dịch vội sai bước đến, kéo vai Thôi Kiệu Hôn lại lo lắng hỏi.

Hai mắt Thôi Kiệu Hôn đỏ bừng, đôi mắt long lanh ngập nước nhìn Tôn Dịch. Anh nhìn thấy màn này mà sợ hết hồn. Vội vàng dùng mu bàn tay lau đi vệt nước ở khóe mắt cô, trong lòng khó chịu lại dâng lên cảm giác áy náy.

“Sao thế này? Sao em lại khóc?” Tôn Dịch vuốt má Thôi Kiệu Hôn, chân mày nhíu chặt lại. Giọng nói anh trầm thấp, ý nhị thương xót vô vàn khiến cô không khỏi ngưng ngẩn. Nhìn về mặt ửng đỏ muốn nói lại thôi của Thôi Kiệu Hôn, Tôn Dịch nghĩ rằng cô giận anh ghê lắm. Tôn Dịch thở dài, tàn đá trong lòng thoáng chốc rồi khỏi, hóa ra cô cũng còn chút nghĩ ngợi về anh.

Anh ôm lấy vai Thôi Kiệu Hôn, một phen muốn ôm cô vào lòng, “Được rồi, đừng khóc nữa.”

“Tôn Dịch...” Mắt Thôi Kiệu Hôn đã cay đến mức sắp chảy nước mắt rồi, cô không thể không nói anh được, “Em không có khóc, thật ra là có hạt bụi bay vào mắt em”

Bàn tay vuốt tóc Thôi Kiệu Hôn thoáng khựng lại. Tôn Dịch thả vai cô ra, đôi mắt sâu thẳm như không đẩy xoáy vào đôi mắt cô, “Em không khóc?”

Thôi Kiệu Hôn rung rung nước mắt, đưa sát mặt mình đến anh rồi lấy ngón tay chỉ chỉ, “Anh nhìn xem nhìn xem, có phải đỏ hết lên rồi đúng không?”

Tôn Dịch nhíu mày, hai tay ôm mặt cô nhìn kĩ. Đúng là mắt cô đã bị đỏ lên rồi, nước mắt dâng ngập đôi mắt tròn, Tôn Dịch hí mắt cố nhìn rõ ra hạt cát nhỏ bên trong tròng trắng.

Anh hỏi: “Em có khăn giấy khô không?”

“Không có.” Bàn này để túi trên lớp rồi, hiện giờ làm sao mà lấy được đây.

Tôn Dịch không nói nữa, anh thả mặt cô ra rồi nhanh chóng thả ống tay áo sơ mi mình xuống.

Thôi Kiệu Hôn mở to mắt nhìn theo từng động tác tay của Tôn Dịch, giống như là quên hết những giận hờn vừa rồi giữa anh và cô vậy. Mắt lại bắt đầu cay lên, Thôi Kiệu Hôn hít mũi, nâng tay muốn dụi tiếp. Nào đâu ngón tay chỉ mới chạm tới hàng mi, Tôn Dịch đã bắt chặt cổ tay cô, anh nhỏ giọng nói: “Đừng làm vậy, sẽ bị nhiễm trùng.”

Nói rồi Tôn Dịch dùng ống tay áo lau sạch nước mắt còn đọng lại, sau đó anh mở to bên mắt trái cô ra, nhẹ thổi một hơi, “Nhìn một chút.”

Một câu nói như thế, lại giống như một lời thôi miên khiến cho Thôi Kiệu Hôn không còn chớp mắt nữa. Cô ngoan ngoãn đứng yên mở to mắt, Tôn Dịch hết thổi một bên trái rồi thổi cả bên phải. Để cô cảm giác dễ chịu một chút rồi lấy tay áo lau sạch mắt.

Hành động này thoải mái đến mức kỳ lạ, giống như là đã quen thuộc cũng như mối quan hệ của cả hai chưa từng bị gì cả. Thôi Kiệu Hôn để mặc cho Tôn Dịch giúp mình, cả một lúc cũng chưa từng lên tiếng.

Tôn Dịch đứng trước mặt cô, chiếc áo sơ mi trắng bị ướt mồ hôi. Bên ống tay áo một tay phải đã bị anh thả xuống, bên còn lại vẫn giữ nguyên trạng thái được xắn ngang khuỷu khi cô xuống xe. Anh cao hơn cô, lúc giúp cô lau sạch mắt chỉ có thể cúi người xuống, bộ dáng anh trông rất buồn cười, nhưng mà ngược lại khuôn mặt anh thì cực kỳ nghiêm túc.

Vàng trán cao bị phủ một tầng mồ hôi, tóc mái hơi rũ xuống không còn được vuốt cao như cũ. Tay anh đặt trên mặt cô, trong đôi mắt tối đen sâu thẳm chỉ có một mình bóng dáng của cô. Ánh nắng bên ngoài đây là chạy vào trong, chiếu xuống gương mặt góc cạnh rõ ràng càng làm vẻ đẹp điển trai của anh như là ngọc thạch tinh xảo.

Mây rậm, mắt dài, lông mi đậm, mũi cao, môi nồng... Từng chi tiết rõ ràng thể hiện sự cương nghị nghiêm khắc, nhưng lại khác hẳn nội tâm mềm mại dịu dàng của Tôn Dịch đối với người ngoài.

Giống như hiện giờ, chứng thực là khi sáng anh còn giận cô lắm. Nhưng mà khi cô bị đau mắt, Tôn Dịch đã không ngại áo quần lau mắt cho cô. Không những thế còn nhẹ nhàng nói với cô mấy câu an ủi. Tuy rằng trong giọng còn ản ản chút không vui, nhưng mà sự lo lắng lại thể hiện cực kỳ rõ.

Thôi Kiệu Hôn nhìn bóng mình trong cặp ngời đen của Tôn Dịch, lòng cô dâng lên một trận rối rắm.

Vì sao chỉ là người yêu có mấy mươi giờ đồng hồ, người đề nghị quen nhau là cô, người làm anh giận là cô... Nhưng mà anh lại làm những việc hết như hai người đã yêu nhau từ lâu lắm.

Kể là chuyện đó, tuy rằng biết đây không phải là lần đầu tiên, nhưng mà trong lòng Thôi Kiệu Hôn ít nhiều có chút nặng nề. Hay là chuyện tỏ ra tình cảm với cô, rồi lại tạo cho cô cảm giác như anh là một mạng bọc che chở cho cô vậy.

Thôi Kiệu Hôn không nhịn được nâng tay ôm lấy eo anh. Tôn Dịch đang xem xét mắt cô bị hành động này của cô làm cho giật mình.

Bấy giờ về mặt Thôi Kiệu Hôn như ăn phải khổ qua, Tôn Dịch thấy thế thì nhướn mày. Anh tưởng cô còn đau mắt, vội đưa mặt sát đến nữa, “Sao vậy? Em còn khó chịu mắt sao? Anh đã thổi bụi ra rồi.”

Trước khi Tôn Dịch tiếp tục dùng tay áo lau mắt cô, Thôi Kiệu Hôn đã kịp ngăn anh lại, “Không có, em ổn rồi.”

Tôn Dịch lại nhìn nhìn, xác định thật sự là tốt rồi mới thả tay ra, “Ừ, sau này cẩn thận.” Nói xong còn không quên thở phào.

Anh thẳng người lên, nhưng mà không biết từ lúc nào thì tay Thôi Kiệu Hôn đã ôm chặt lấy eo anh rồi. Thôi Kiệu Hôn bám cứng lấy, lúc này Tôn Dịch muốn lùi về phía sau, Thôi Kiệu Hôn lại không may bị quán tính kéo theo.

Vậy là không rõ có tình hay vô ý, cả người trên của Thôi Kiệu Hôn bị đổ vào lòng Tôn Dịch. Vòng tay anh rất rộng, cánh tay dài vững chắc vừa mở ra đã ôm trọn lấy cô gái nhỏ vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Anh Sẽ Tặng Em Hôn Lễ Tuyệt Vời Nhất (4)

Editor: PNam Tiểu Thư

Vốn dĩ là Tôn Dịch chỉ muốn đỡ lấy Thôi Kiệu Hôn, nhưng mà Thôi Kiệu Hôn lại không đơn giản là chỉ muốn ngã rồi đứng lên lại.

Mắt nhìn thấy đám người của Đồng Thần Toại đi về phía này, không biết là Chu Lâm đang ở đâu, nhưng Thôi Kiệu Hôn theo bản năng lập tức ôm chặt lấy Tôn Dịch.

Cô nhỏ giọng: “Đề em ôm một chút.”

Hàng này Tôn Dịch lập tức chau lại. Anh không tin cô đơn thuần là muốn ôm anh bình thường thôi đâu.

Nhưng mà không để anh phải suy nghĩ quá lâu, Thôi Kiệu Hôn lập tức đã cho anh câu trả lời: “Đội bọn người kia đi qua rồi, em sẽ thả anh ra.”

Nghe qua... có gì đó kỳ lạ.

Tôn Dịch nhìn xuống, chỉ thấy đỉnh đầu đen nhánh và cái mũi từ cao nhìn xuống của Thôi Kiệu Hôn. Mắt anh chậm rãi di chuyển, cuối cùng cũng biết được “bọn người kia” trong miệng Thôi Kiệu Hôn nói là ai.

Đó là một đám thanh niên mặc đồng phục năm cuối Lưu Sơ. Chắc là bạn của Thôi Kiệu Hôn, nhưng mà chẳng phải lúc anh đưa cô vào trường, cô đã nói không muốn sao? Vậy sao hiện giờ cô lại ôm anh khi có người đến như thế chứ?

Tôn Dịch yên lặng ngẫm nghĩ, lại nghe Thôi Kiệu Hôn nói: “Anh tỏ vẻ bình thường thoải mái một chút có được không?”

Trong lòng Tôn Dịch thầm nói, tất nhiên là được.

Biết là cô sẽ không ngã, Tôn Dịch thả lỏng tay xấn ổng tay áo lên lại. Anh để mặc cô gái nhỏ trong ngực hết thở rồi chớp chớp gãi lông mi vào lòng mình.

Sau khi để Chu Lâm chạy về nhà, Đồng Thần Toại mới uể oải vào trường lại.

Anh ta vô cùng thắc mắc, rõ ràng là trước khi nghỉ hè, Chu Lâm và Thôi Kiệu Hôn đang rất yên ổn, vì sao chỉ mới hai ba tháng mà cả hai lại thành như vậy.

Với cả, vì sao Chu Lâm lại không nói cho anh ta biết nguyên do thay đổi bạn gái. Trong khi Chu Lâm mở miệng khép miệng một câu đều là Thôi Kiệu Hôn?

Chẳng lẽ Á Giáng Lân làm gì Chu Lâm? Hay là bác gái (mẹ Chu Lâm) ép buộc Chu Lâm?

Không phải. Đồng Thần Toại nhớ là lúc trước mẹ Chu đã từng gặp mặt Thôi Kiệu Hôn. Chu Lâm nói bà rất thích cô, hơn nữa còn đồng ý sau khi cả hai tốt nghiệp sẽ cho訂 hôn rồi kết hôn luôn.

Còn về Á Giáng Lân. Với tính cách của Chu Lâm thì chắc hẳn anh ta sẽ không bao giờ để yên cho một ai nếu như người đó có điều gì đó dính dáng hoặc mang tính uy hiếp với anh ta.

Vậy thì... vì sao nhỉ?

Đồng Thần Toại miên mang suy nghĩ, chốc lát đi về phía ban chính trị khi nào cũng không hay.

“Thần Toại.” Bỗng nhiên nghe tiếng gọi sau lưng, Đồng Thần Toại giật mình quay sang người bạn của mình, “Sao vậy?”

Về mặt cả đám bạn đều thôi hết nhau, một người bạn hất đầu về phía cây phượng, anh ta nói: “Cậu nhìn kia.”

Lúc này Đồng Thần Toại mới hướng mắt về phía đó.

Nếu Lý Nhĩ Vy có mặt ở đây, chắc chắn cô ấy sẽ không khách khí mà hét to: “Anh nhìn cái gì, chưa bao giờ nhìn thấy cặp đôi trai tài gái sắc thể hiện tình cảm giữa nơi công cộng bao giờ sao?”

Bấy giờ hẳn là Đồng Thần Toại sẽ thẹn quá hóa giận mà rống: “Cô thì biết cái gì, cô im miệng đi.”

Nhưng mà hiện thực là bây giờ Lý Nhĩ Vy không có ở đây. Không có ai hét lên câu nói đó và Đồng Thần Toại sẽ không rống giận như vậy.

Anh ta bất ngờ trước một màn Thôi Kiệu Hôn chủ động dâng môi lên thầy Tôn. Về mặt thầy Tôn có vẻ không cự tuyệt cho mấy, đúng như lời trên diễn đàn nói... có thể họ đang hẹn hò.

Gặp phải người nằm trong suy nghĩ của mình, Đồng Thần Toại nửa nghi ngờ mà nửa khó chịu. Đứng ở phía là người bạn thân của mình, Đồng Thần Toại khó chịu hơn là nghi ngờ.

Rõ ràng là Chu Lâm còn yêu Thôi Kiệu Hôn như vậy, cô lại có thể tình tứ với thầy Tôn ở đây. Chẳng lẽ Thôi Kiệu Hôn chưa từng nghĩ đến Chu Lâm hiện giờ ra sao hay sao?

Nhưng mà đứng ở phía là người ngoài cuộc, Đồng Thần Toại lại phiền não nghi ngờ. Tuy rằng không biết vấn đề này xuất phát ở đâu, nhưng bất chợt một ngày Chu Lâm đưa người con gái khác đến bàn tiệc chơi bời, tính ra thì chuyện Thôi Kiệu Hôn làm chuyện này cũng chẳng sai.

Người bạn bên đứng bên cạnh thầy Đồng Thần Toại ngăn người như vậy, phía trước thì là bạn gái cũ của Chu thiếu đang thân mật với thầy mình, thật sự là không thể nào chịu nổi mà.

Anh ta đẩy vai Đồng Thần Toại một cái, “Chúng ta đi mau thôi.”

Đồng Thần Toại thờ dài, cuối cùng xoay người đi đường khác.

Nhìn thấy đám người quen kia biến mất, lúc này Thôi Kiệu Hôn mới nhẹ lòng thả tay ra.

Tôn Dịch ăn được một cái hôn, coi như toại lòng tui thân. Anh không cần Thôi Kiệu Hôn rời khỏi người mình. Ngược lại, đợi Thôi Kiệu Hôn hoàn toàn ổn định tinh thần rồi, Tôn Dịch mới chậm rãi mở miệng: “Vì sao phải gây mâu thuẫn như vậy?” Lúc thì không được, lúc thì đòi cho xong.

Thôi Kiệu Hôn ngẩng đầu nhìn anh, Tôn Dịch đã khôi phục dáng vẻ cũ, một người thầy tràn đầy năng lượng của mặt trời, ấm áp dịu dàng, ánh mắt vẫn chứa đựng một hình ảnh là cô.

“Những người cần thấy thì em sẽ để cho người đó thấy, tất nhiên những người còn lại thì không.”

“Đám thanh niên đó là ai?” Tôn Dịch trầm mặt, “Em cho rằng anh là lá chắn tốt đẹp vậy à?” Cho dù là thế, cũng đừng nên lộ liễu như thế có được không? Chẳng lẽ cô không biết làm như vậy sẽ dễ gây tổn thương con người lắm à?

Vốn dĩ hẹn hò với nhau cũng chỉ có mục đích là như vậy, nhưng mà Thôi Kiệu Hôn có ngu cách mấy cũng không nói ra mấy lời này.

Cô mím môi, “Anh đừng nghĩ như vậy nữa có được không?” Thật ra thì dù cho Tôn Dịch là tám chắn, nhưng mà ban đầu suy nghĩ này không phải do Thôi Kiệu Hôn nghĩ ra, cho nên tận lòng có ít nhiều áy náy với anh.

Hiện giờ hai người đi tới mức này, bạn bè coi như rất nhiều người biết quan hệ của cô và anh, nếu như anh còn nói như vậy, cô sợ là cô lại cảm thấy tội lỗi hơn nữa.

Tôn Dịch thờ dài, anh không một lời ôm lấy mặt cô, nhanh chóng hôn lên chóp mũi cô một cái, “Học đi, chiều anh đưa em về.”

Rõ ràng là Thôi Kiệu Hôn bị anh dọa cho giật mình, cô bắt hai tay nắm lấy cổ tay anh, lại ngốc ngốc bị anh cắn vào phiến môi, “Đừng tỏ ra đáng yêu nữa, anh sẽ nhìn không được mắt.”

Thôi Kiệu Hôn trừng mắt, “Đừng biến thái.”

Không khí cả hai dường như bị Tôn Dịch biến thành dịu dàng như vậy. Thôi Kiệu Hôn nghĩ mà không khỏi cảm thán, đúng là thầy Tôn thật là tâm lý. Nghe nói giảng viên chính trị dạy tâm lý rất hay, giờ thì cô rõ rồi.

Nhưng mà nhớ đến lời anh nói là chiều anh sẽ đưa về nhà, bất chợt Thôi Kiệu Hôn cảm thấy khó thờ.

Cô nói: “Tôn Dịch, hay là... hôm nay em không về nhà anh, có được không?”

Tôn Dịch tưởng là cô đã hết giận, anh cũng đã tỏ rõ lời xin lỗi qua cách đưa cô về nhà. Vậy mà lời này của cô giống như muốn vả vào mặt, “Tại sao không về nhà?” Tôn Dịch không muốn làm cô khó chịu, cho nên dù giận trong lòng nhưng giọng vẫn dịu nhẹ.

Thôi Kiệu Hôn nói: “Em muốn ngủ với mấy bạn cùng phòng bữa nữa. Sau này có thể sẽ không được ngủ cùng các cậu ấy nữa, anh nói xem có phải không?” Ngu ý là sau này sẽ qua nhà anh ở luôn, biết đến bao giờ mới quay lại với bạn bè được đây.

Cũng có thể là ngày ngủ cuối cùng đó, có được không được không?

Nhìn đôi mắt ngập nước đầy đáng thương của Thôi Kiệu Hôn, Tôn Dịch lại không thể cưỡng lại áp đến hôn cô thêm một cái.

“Đêm nay thôi nhé?”

“Ừm, chỉ đêm nay thôi.” Một đêm cũng đủ bàn hết chuyện rồi. Thôi Kiệu Hôn nhanh chóng gật đầu, sau đó chủ động ngẩng đầu dâng môi mình lên.

Môi cô vừa chạm đến, Tôn Dịch đã nhanh chóng ôm gáy Thôi Kiệu Hôn. Anh vòng tay qua eo cô, đôi môi mạnh mẽ dầy vò hai phiến môi mềm mại của người trong lòng.

Lưỡi anh thần tốc tiến vào, nửa ôn nhu nửa giận dữ công phá từng tác đất bên trong khoang miệng thơm tho. Thôi Kiệu Hôn đưa tay câu lấy cổ Tôn Dịch, chân mày khẽ nhíu lại chịu đựng từng đợt công kích môi lưỡi với anh.

Tàn hoa phượng rũ xuống, che khuất ánh nắng từ trên rọi xuống đôi tình nhân say đắm.

Tôn Dịch cọ xát lưỡi mình xuống môi cô, trong lúc Thôi Kiệu Hôn mơ màng thờ gập, không rõ được có giọng nói trầm thấp vang lên bên tai: “Sau này, anh nhất định sẽ tặng cho em một hôn lễ tuyệt vời nhất.”

Mười năm sau, Thôi Kiệu Hôn mới rõ được vì sao trong khoảnh khắc đẹp đẽ đó, Tôn Dịch lại nói như vậy.

Người đàn ông này... thật là thù vật quá!

Quốc khánh hôm nay của mọi người như thế nào? Sáng nay vừa mới lên mạng thì phát hiện truyện đã vào danh sách đề cử, à còn có Trẻ nhỏ khó dạy nữa. Thật là cảm ơn mọi người nhiều nhiều. Ngày mai sẽ nhanh up thêm chương tặng mọi người nhé

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Đàm Luận Hội Chị Em

Thời điểm tan học, đúng là Thôi Kiệu Hôn một mạch đi cùng Lục Phiến Nhu về phòng ký túc xá, điện thoại mở lên chỉ nhận được một tin nhắn cùng lúc đó của Tôn Dịch: “Bao giờ rồi thì gọi cho anh.”

Lục Phiến Nhu nói hai người thật là nhàm chán, nếu cô ấy là Thôi Kiệu Hôn thì chắc chắn rằng cô ấy sẽ tận dụng mọi thời điểm ăn sạch túi tiền thầy Tôn. Thôi Kiệu Hôn lại nói thật là đáng tiếc, cô ấy không phải cô, và cô sẽ không làm như thế.

Đến khi Lý Nhĩ Vy và Tường Lệ đồng thời trở về, Thôi Kiệu Hôn mới nhanh chóng kể hết chuyện hôm nay của mình với Tôn Dịch ra.

Câu chuyện đầu tiên đương nhiên là câu chuyện “chiếc thẻ vàng”.

Thôi Kiệu Hôn vuốt tóc nói: “Lúc đó mình chỉ nghĩ tới cái thẻ của thầy ấy, chưa từng nghĩ tới việc thầy ấy hôn mình.”

Tường Lệ cười ha ha: “Nhưng mà lão thì chỉ nghĩ tới việc hôn cậu, còn thẻ thì vứt sang một bên.”

Lục Phiến Nhu lặng lẽ thờ dãi: “Tớ thật sự ngưỡng mộ!” Cô ấy và Vũ Khôi yêu nhau năm năm, quá trình vừa đơn giản vừa nhàm chán, quả thật là lúc vui lúc buồn, nhưng mà từ trước đến giờ anh ấy chưa từng tặng cho cô thẻ tín dụng hay là vật gì giá trị nhiều đến vậy đâu.

Lý Nhĩ Vy lắc đầu vỗ vai Lục Phiến Nhu nói: “Hai người khác nhau.” Đoạn nói xong quay người sang Thôi Kiệu Hôn, “Thầy Tôn là người trưởng thành đã hơn ba mươi, cậu đi so sánh với một chàng trai mới hai mấy tuổi đầu, như vậy không thấy thiếu công bằng sao?”

Thôi Kiệu Hôn tán thành, “Cho nên mới nói, thầy ấy khác hẳn với Vũ Khôi. Thầy ấy đưa tớ thẻ tín dụng, cũng coi như là tớ tặng thầy ấy mấy lần ngủ chung đi.”

“...” Thôi Kiệu Hôn vừa dứt lời, ba người còn lại lập tức quay sang nhìn cô.

Lục Phiến Nhu nhớ khi sáng Thôi Kiệu Hôn có nhờ mua thuốc tránh thai, hiện giờ bắt chợt nghĩ đến cô ấy không khỏi cảm thán: “Thầy nhanh thật.”

Lý Nhĩ Vy sừng sốt: “... Cậu và thầy đã làm chuyện đó rồi sao?” Cái gì vậy chứ! Hai người chỉ mới đồng ý qua lại chỉ có một ngày mà đã cùng nhau lên giường rồi sao...

“...” Thôi Kiệu Hôn yên lặng cúi đầu, “Tớ cũng cảm thấy chuyện này thật là nhanh.”

Trong đầu xẹt qua hình ảnh lúc hai người đã chấm dứt nụ hôn, Tôn Dịch chỉ vỗ đầu cô một cái rồi quay lưng bước đi. Hình như lúc đó anh có nói sau này sẽ tặng cô hôn lễ gì đấy, Thôi Kiệu Hôn không hiểu cũng không thèm hỏi lại, chỉ đợi anh bước đi một bước đã quay đầu bỏ chạy.

Ất là Tôn Dịch sẽ không biết cô sợ anh như sợ bệnh dịch đầu.

Tường Lệ nghe vậy thì cười lớn, vốn dĩ cô ấy đã sớm biết thầy Tôn có ý gì đó với Thôi Kiệu Hôn, kết quả có sai đâu chứ. Nhìn đi, vẻ mặt của Thôi Kiệu Hôn đã nói hết cho cô ấy biết hôm qua hai người nhiệt tình đến cỡ nào.

“Không phải tớ đã nói rồi sao... ha ha.” Tường Lệ bò đến cạnh Thôi Kiệu Hôn, bàn tay sói xám chậm rãi mò mẫm ở cổ áo cô, “Trong đầu thầy Tôn từ lâu đã muốn cặp chân của cậu quấn chặt lấy eo thầy rồi. Còn gì nữa chứ, ngoài việc cùng thầy “nhảy múa” trên giường ra, thầy không cần bất kỳ điều gì nữa... a ha ha...” Nói xong còn kèm theo nụ cười bí ối.

Tóc gáy Thôi Kiệu Hôn bị cô ấy dọa cho dựng đứng, cô nhanh chóng đẩy tay cô ấy ra, một phen tránh bên người Lý Nhĩ Vy.

“Đừng đùa nữa!” Lý Nhĩ Vy đánh “bẹp” một cái vào tay Tường Lệ, khuôn mặt cô ấy đăm chiêu suy nghĩ, “Cùng cậu lên giường, đưa cậu thê tín dụng, đưa cọt muốn hôn cậu... Này, chẳng lẽ thầy Tôn thích cậu thật ư?” Những điều này đều là biểu hiện của một người đàn ông thích một người phụ nữ. Nhưng mà... nếu như thật sự không phải như vậy, thì hẳn là thầy chỉ muốn chơi đùa bao nuôi Thôi Kiệu Hôn mà thôi.

Lúc này Thôi Kiệu Hôn nhăn mặt, cô kể thêm: “Lúc trưa tớ chạy đến chỗ các cậu, ở chỗ cây phượng trước tòa bị bụi bay vào mắt, trùng hợp thầy ấy lại đuổi theo tớ, cho nên đã giúp tớ đó. Còn nữa, thầy ấy còn lấy ống tay áo giúp tớ lau mắt, xong xuôi rồi còn nói là sau này tặng cho tớ cái gì đó.”

Tường Lệ nhanh chóng bắt được điểm mấu chốt: “Trùng hợp đuổi theo?”

Thôi Kiệu Hôn: “À, chuyện là tớ và thầy ấy giận nhau, lúc vào trường tớ chạy vào trường, lên lớp rồi xuống lại thì thấy thầy ấy phía sau.”

Lục Phiến Nhu hỏi: “Sao hai người lại giận nhau?”

“Ồi... nói ra thì dài dòng lắm. Trên xe tớ thấy hình cưới của bạn cũ, thuận miệng nói ra mấy câu rồi không hiểu sao thầy ấy lại giận tớ. Đi ăn cũng không vui, đến khi tới trường tớ sợ bị người khác chú ý cho nên mới nói thầy để tớ ở cổng sau, thầy ấy lại không chịu, kết quả là giận tớ, tớ điên tiết bỏ chạy.”

Ba người Lục Phiến Nhu nhìn nhau, không phải chứ, vừa mới vui vẻ xong lại sinh chuyện.

Lục Phiến Nhu hỏi tiếp: “Cậu nói gì mà để thầy giận?”

Thôi Kiệu Hôn nhún mày, nhớ lại lúc đó cô chỉ nói có một câu: “Làm vợ quân nhân vừa sướng vừa khổ.”

“... Chỉ vậy thôi?” Có đám mở to mắt, “Cậu không nhớ nhầm chứ? Chẳng lẽ chỉ một câu mà thầy lại giận cậu?”

Thôi Kiệu Hôn nổi cáu: “Tớ chỉ nhớ có vậy thôi!”

Người đẹp biểu cảm như thế nào cũng vẫn là người đẹp. Đám người Lý Nhĩ Vy thấy khuôn mặt trắng ngần không tí vết của cô đỏ ửng hết lên thì cũng không nói nữa. Trong lòng mọi người thầm nghĩ, vốn dĩ thầy Tôn đã lớn tuổi, làm sao có thể giận đối những chuyện không đâu với cô gái nhỏ hơn mình bao nhiêu tuổi, mà đó lại là bạn gái của mình cơ chứ.

Trong bốn người Lục Phiến Nhu tự nhận mình là có kinh nghiệm tình trường nhiều nhất. Bởi lẽ cô ấy và Vũ Khôi qua lại thời gian lâu, mà trong thời gian đó hai người hết giận rồi hòa, hết chia tay rồi lại tái hợp biết bao lần. Số lượng làm quen với trai lạ của Lục Phiến Nhu dùng để chọc tức Vũ Khôi là vô số, cho nên cô ấy nghĩ chút về vấn đề của Thôi Kiệu Hôn, một phen chắc chắn là cô đã nói gì khiến cho thầy Tôn ghen rồi.

Đàn ông rất dễ ghen, chỉ có điều tùy người thể hiện ra bên ngoài hay giấu vào bên trong. Ví như tên khốn Vũ Khôi kia chẳng bao giờ nói cho Lục Phiến Nhu biết là anh ấy ghen cái gì, anh ấy ghen khi nào, mỗi lần anh ấy ghen thì chỉ biết giận lẫy trong im lặng, đôi lúc ấu trĩ đến phát bực.

Thầy Tôn là đàn ông trưởng thành, nếu suy theo lời ban đầu của Thôi Kiệu Hôn, hẳn là thầy thuộc tuýp người thể hiện ra bên ngoài.

Lục Phiến Nhu nói: “Tớ cho rằng cậu là người làm sai. Suy nghĩ đơn giản đi, thầy lớn như vậy gây chuyện nhầm nhứ với cậu làm gì? Vả lại nói cho cùng tớ thấy thầy rất thích Kiệu Hôn.” Tuy rằng không được tận mắt chứng kiến biểu hiện của thầy, nhưng mà chỉ cần qua lời của Thôi Kiệu Hôn nói, cô ấy không nghĩ thầy Tôn là muốn chơi đùa bình thường với cô (TKH).

Nếu như chơi đùa bình thường, thì việc gì thầy Tôn lại phải mệt nhọc bước xuống xe đuổi theo Thôi Kiệu Hôn nếu như thầy ấy đang giận được chứ?

Suy cho cùng, Lục Phiến Nhu đoán chắc rằng thầy Tôn thật sự có tình cảm với Thôi Kiệu Hôn, chỉ là cô ấy không đoán được khi nào thì có mà thôi.

Thôi Kiệu Hôn không cho là đúng bừa bãi, lại nghe Lục Phiến Nhu nói: “Nếu không thì cậu cứ thử đi, tớ nói không sai đâu.”

“Thử bằng cách nào?” Dù bản thân cho rằng anh sẽ không yêu mình như lời Lục Phiến Nhu nói, nhưng mà Thôi Kiệu Hôn không thể phủ nhận được chính cô cũng rất tò mò.

Tường Lệ là nhân vật lẩn lộn bên ngoài nhiều nhất, cô ấy không cần suy nghĩ cũng đã nhanh mồm nhanh miệng: “Nếu cậu thử, cậu chắc chắn sẽ chết.”

Người ta nói cuộc đàm luận của con gái là rắc rối dài dòng nhất, điển hình nhất chính là cuộc nói chuyện này của đám người Thôi Kiệu Hôn.

Mỗi người có một suy nghĩ riêng, một ý kiến và một cách nhìn riêng, như vậy thì làm sao có thể tận dụng đầy đủ cho được những yếu tố vấn đề tốt đáng nói chứ?

Nhưng mà Tường Lệ là một cô nàng có bàn tay dính nhiều “việc”, suy nghĩ cực kỳ thực tế. Cô ấy không mơ hồ như Lý Nhĩ Vy, cũng không quá sâu sắc cực đoan hay mộng mơ như Lục Phiến Nhu qua quan hệ của cô ấy.

Tường Lệ nhoen miệng cười, đừng quên cô ấy là người đoán được tâm tư của thầy Tôn trước mà khuyên nhủ Thôi Kiệu Hôn tiến lên chủ động.

“Nếu tớ không nhầm, giảng viên năm cuối hằng năm đều phải chuyển đến trường thủ đô dạy một tháng. Trong một tháng đó, hãy để cho thầy ấy muốn tới mà không thể tới, thương đau nhưng mà chẳng thể chờ, vận dụng hết sắc đẹp của cậu. Kiệu Hôn, nếu cậu nghe lời tớ, không chỉ thể tin dụng, tớ tin là thầy Tôn cam tâm tình nguyện tặng cho cậu cả gia tài của thầy cũng nói không ngoa... Ha ha.”

“...” Vì sao Tường Lệ lại biến thành như vậy cơ chứ! Ghê tởm, quá ghê tởm!

Tác giả: Đọc bình luận của mọi người, ta biết là mọi người mong cái cảnh anh chị hành hạ nhau trong phòng tắm [cười khóc], nhưng mà tin ta đi, lối đi của hai người mà đi như vậy thì chẳng khác gì anh Tôn là kẻ cuồng dâm.

Tôn Dịch:

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Chuyện Cũ Của Lý Nhĩ Vy

Tối hôm đó, sau khi tắm rửa xong xuôi, đám người Thôi Kiệu Hôn quyết định không dùng cơm của ký túc xá, trực tiếp ra ngoài dùng bữa.

Thôi Kiệu Hôn như cũ vẫn mặc bộ đầm nâu nhạt dài đến gối, tóc dài mượt thả tự do sau vai, khuôn mặt trước sau như một không chút son phấn.

Lý Nhĩ Vy đánh xong lớp phấn cuối cùng, liếc mắt nhìn người mặc đầm nâu đó bên giường đối diện đang thư thái chơi điện thoại mà chữ ghen tị viết rõ ở trên mặt.

“Cậu xong hết rồi sao?” Giọng Lý Nhĩ Vy còn chưa hơn giấm.

Thôi Kiệu Hôn vừa cúi đầu chơi điện thoại qua loa đáp một tiếng: “Còn đợi các cậu thôi.”

“Hừ.” Lý Nhĩ Vy liếc mắt, không thèm để ý đến Thôi mỹ nhân nữa.

Đúng lúc này Tường Lệ vừa ra khỏi phòng tắm, cô ấy thấy thế thì cười nhạo, “Quên là trong mắt Đồng thiếu cậu không trang điểm là đẹp nhất sao? Trang điểm làm gì thế?”

Lý Nhĩ Vy trừng mắt nổi cáu: “Không trang điểm em gái cậu!”

Lục Phiến Nhu bên cạnh lạnh mặt, “Em gái Tường Lệ là tớ.”

Lý Nhĩ Vy đen mặt, “Các cậu đừng đùa, tớ không thích Đồng Thần Toại!”

Thật ra Đồng Thần Toại là bạn nối khố của Lý Nhĩ Vy, nói hoa mỹ chính là trúc mã của cô ấy. Vốn dĩ lúc trước hai người rất thân nhau, nhưng không hiểu vì sao một đoạn thời gian của năm nào đó, cả hai không còn vui vẻ như cũ nữa.

Chuyện như thế nào thì ba người Thôi Kiệu Hôn không biết, chỉ nhớ ngày hôm đó Lý Nhĩ Vy trở về nhà rồi lại chạy về ký túc xá, miệng luôn mồm Đồng Thần Toại đủ điều, sau đó cả bọn có hỏi nhưng lại bị cô ấy nổi cáu đối hờn. Về sau cũng không ai còn nói chuyện đó nữa, mà cô ấy với Đồng thiếu cũng không còn đi chung đường.

Nhưng mà một chuyện không thể thiếu đáng được đề cập, đó là vốn dĩ Chu Lâm biết được hoa khôi ban chính trị là qua Đồng Thần Toại. Còn Đồng

Thần Toại biết Thôi Kiệu Hôn là từ chỗ Lý Nhĩ Vy. Suy cho cùng thì hai người Thôi Kiệu Hôn và Chu Lâm đến với nhau là nhờ phúc của hai người Lý Nhĩ Vy và Đồng Thần Toại.

Thôi Kiệu Hôn bên kia tắt điện thoại, cô khó hiểu hỏi: “Sao cậu lại khó chịu với Đồng thiếu thế?” Ngày trước khi còn làm bạn gái của Chu Lâm, Thôi Kiệu Hôn cũng rất có thiện cảm với Đồng Thần Toại.

Tuy rằng anh ta nằm trong nhóm thanh niên chơi bời, nhưng mà Đồng Thần Toại luôn biết chừng mực. Lễ độ, thân sĩ, hòa nhã, phóng khoáng, đó chính là những đặc điểm đáng có mà Thôi Kiệu Hôn nhìn thấy ở Đồng Thần Toại.

Giống như khi trước, lúc Thôi Kiệu Hôn bị lừa gạt ở KTV, khi đó tình cảm còn chưa gắn kết với Chu Lâm, cô may mắn gặp được Đồng Thần Toại, anh ta đã giúp đỡ cô ngay tại thời điểm đó.

Dù biết chỉ là thuận tay giúp bạn gái của bạn mình trong lúc nhất thời, nhưng mà đối với một người trong khoảnh khắc khó khăn mà được giúp đỡ như Thôi Kiệu Hôn, thật sự là đã khiến cô cảm kích cũng như thay đổi ánh mắt nhìn Đồng Thần Toại rất nhiều.

Lý Nhĩ Vy xụ mặt, đôi môi đỏ mềm mại bĩu xuống, “Anh ta từ hôn với tớ.”

Câu này như tiếng sấm nổ một cái đoàng xuống chỗ ba người Thôi Kiệu Hôn vậy. Trời ạ, tưởng là anh ta làm chuyện gì có lỗi lắm, hay là gia đình có vấn đề gì, ai ngờ lại là chuyện Đồng Thần Toại từ hôn với Lý Nhĩ Vy.

Lý do này cũng quá sức tưởng tượng rồi.

“Cậu biết lý do không?” Thôi Kiệu Hôn hỏi.

Vấn đề thanh mai trúc mã là ở trong tiểu thuyết. Hiện giờ bạn cô lại có một trúc mã như vậy, còn hết như tiểu thuyết là bị anh ta từ hôn. Cái này thật đúng là khiến người ta không thể nín nhịn tò mò.

Lý Nhĩ Vy buồn bã lắc đầu, “Đồng Thần Toại không nói cho tớ biết, gia đình cũng không nói cho tớ biết.”

Lục Phiến Nhu ngồi xuống giường, gác cằm lên vai cô ấy an ủi: “Đừng buồn, có chuyện thì cậu có thể tâm sự với bọn tớ mà.”

“Đúng vậy, coi như là hôm nay chúng ta dành một ngày cho chuyện vợ vẫn đi, cứ nói hết tâm sự của các cậu, tớ sẽ là người phán đoán xem xét từng trường hợp một!” Tường Lệ cười hắc hắc nói.

Thôi Kiệu Hôn giận: “Cái gì mà chuyện vợ vẫn. Lệ Lệ cậu không hiểu chuyện, mau lẩn qua một bên đi.”

Tường Lệ lại cười bí ổi mấy tiếng.

Lý Nhĩ Vy thở dài, “Hôm đó tớ về nhà, vừa mới bước chân vào trong thì chỉ nghe thấy Đồng Thần Toại nói anh ta không thích tớ, không muốn tiếp tục hôn ước nữa.”

Vốn dĩ là hôm đó Lý Nhĩ Vy muốn tạo bất ngờ cho mọi người, cho nên mới không báo trước trở về. Nhưng mà trước khi đi cô lại nói chuyện này cho Đồng Thần Toại.

Tuy thế Đồng Thần Toại lại từ chối việc đưa cô về và đi cùng cô. Anh ta nói anh ta có việc. Và khi cô biết “việc” của anh ta là gì, thì cũng là lúc Lý Nhĩ Vy cảm thấy cực kỳ chán ghét Đồng Thần Toại.

Anh ta nói nào là nhà anh ta không thể tiếp tục mối hôn sự này nữa. Anh ta nói anh ta và Lý Nhĩ Vy không hợp. Anh ta nói trước đến nay anh ta chỉ xem Lý Nhĩ Vy là một cô bạn tốt không hơn không kém.

Là bạn tốt, bạn tốt mà lại chẳng thể nói rõ lý do vì sao lại từ hôn. Lý Nhĩ Vy có thể chấp nhận việc mình bị chối, nhưng lại khó thể chấp nhận anh ta lại không có lý do.

Lý Nhĩ Vy biết mình sớm đã đem lòng yêu Đồng Thần Toại, cảm giác khi nghe được câu “Chúng ta chỉ là bạn” của Đồng Thần Toại, cô đã từng nghĩ mình muốn đánh chết tên khốn đó biết bao nhiêu.

Không phải là Đồng Thần Toại không biết tình cảm ấy đâu, ngược lại anh ta đã từng đồng ý là thân mật với cô như thể hai người là một đôi duyên trời sắp đặt từ sớm vậy.

Rõ ràng là Đồng Thần Toại cũng nói yêu cô, rõ ràng anh ta cũng nói anh ta rất cảm ơn mối hôn sự từ bé này. Nhưng mà Lý Nhĩ Vy không hiểu vì sao Đồng Thần Toại lại đối xử với tình cảm của cô như vậy.

Lý Nhĩ Vy vừa khóc vừa kể hết nỗi u uất của mình ra, nước mắt cô lăn dài xuống má, trời hết lớp phấn hồng, đường kẻ mắt bị lem lem dơ bẩn. Ấy vậy mà Lý Nhĩ Vy lại không quan tâm, đôi môi run rẩy bật ra từng tiếng nấc nghẹn khổ sở như muốn xé toạt tìm gan ba người Thôi Kiệu Hôn trong phòng.

Thôi Kiệu Hôn là người dễ xúc động, chỉ nghe mấy câu thôi mà lòng đã nóng như lửa đốt. Đôi mắt tròn ngập nước nửa giận nửa xót thay cho bạn thân của mình.

Tường Lệ ôm Lý Nhĩ Vy, đợi cho cô ấy khóc xong rồi mới khó khăn cảm thán: “Phòng chúng ta thật là khổ. Ba người các cậu đều yêu trai ở ban quản trị, khổ khổ nhất đều nằm hết về chỗ chúng ta. Vũ Khởi thì lạnh nhạt, Chu Lâm thì dơ bẩn, đến nay thì Đồng Thần Toại cũng thật là khổ kiếp. Ai... ban chính trị đúng là không có duyên với ban quản trị mà.”

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Đồ Em Bên Phải, Đồ Anh Bên Trái

Tác giả: Gà Trống Đẻ Con, Phương Tiểu Hi

Editor: PNam Tiểu Thư

Lý Nhĩ Vy nghe xong câu này, bỗng nhiên không còn cảm giác u uất như cũ nữa.

Thôi Kiệu Hôn cười nói: “Ừ, nghiệt duyên.”

Vốn dĩ cô và Chu Lâm đã khó chấp nhận, hiện giờ Lý Nhĩ Vy và Đồng Thần Toại còn khó chấp nhận hơn nữa.

Lý Nhĩ Vy lau mặt, tâm tình lâu ngày u sầu giống như đã bị trận khóc vừa rồi trôi sạch, cô ấy hít mũi, lòng ngọt ngào nhìn những người bạn của mình, “Cảm ơn các cậu...”

Tường Lệ cười ha hả: “Cảm ơn cái gì, chuyện vợ vắn này mà cậu cũng cảm thấy xúc động đến vậy thì sau này phải biết làm sao?”

Thôi Kiệu Hôn: “Chuyện này cậu giấu trong lòng lâu như vậy, cũng đã khổ sở như thế, vì sao lại không nói ra với bọn tớ?”

Lý Nhĩ Vy thở dài: “Tớ sợ các cậu sẽ cười tớ.”

Lục Phiến Nhu vỗ đùi mắng: “Cười thì chắc chắn sẽ cười, nhưng mà cậu cứ im im trong lòng, không cảm thấy khó chịu chút nào sao?”

Tường Lệ cũng gật gật đầu phụ họa.

Bốn người làm bạn với nhau bốn năm đại học, chuyện buồn vui gì của ai cũng đều nói cho mọi người nghe. Một là tình cảm khăng khít, hai là chuyện khó chịu khi nói ra sẽ cảm thấy dễ chịu trong lòng hơn.

Giống như chuyện của Lục Phiến Nhu và Thôi Kiệu Hôn. Hai người các cô luôn tâm sự với nhau để cùng nhau tìm cách giải quyết vấn đề trong các mối quan hệ.

Bốn người các cô chưa từng nghĩ đến việc sẽ giấu diếm nhau những chuyện buồn như thế này. Riêng lòng Thôi Kiệu Hôn lúc nào cũng muốn mình sẽ được nhập vào cuộc sống của bạn bè xung quanh, cho nên tùy những chuyện khác nhau, cô sẽ luôn kể với ba người bạn còn lại.

Lý Nhĩ Vy đã thoát khỏi mớ hỗn độn trong ngực bấy lâu nay, cô ấy cười xấu bảo: “Tớ không muốn nói chuyện này là bởi vì tớ sợ tớ sẽ không chịu nổi.”

Thanh mai trúc mã hai mươi năm, tình cảm gắn bó không phải ngày một ngày hai, vậy mà Đồng Thần Toại có thể thốt lên những lời làm tim Lý Nhĩ Vy như bị dao găm cửa vào. Lý Nhĩ Vy từng nghĩ, câu chuyện buồn này của mình sẽ không bao giờ nói ra, cô sẽ dìm chết nó ở trong đau khổ, nhưng mà cô không nghĩ tới, hiện giờ mình lại có thể tâm sự hết với ba cô bạn cùng phòng mình.

Nhưng mà bây giờ nói ra rồi mới phát hiện mọi thứ dễ dàng hơn cô nghĩ nhiều.

Thôi Kiệu Hôn cười: “Thế bây giờ đã ổn hơn chưa?”

Lý Nhĩ Vy nhón miệng: “Rất tốt.”

Nói ra nhẹ nhõm rất nhiều.

Lúc này mọi chuyện đã xong xuôi, Tường Lệ vẫn giữ cái giọng cộc nhả nói: “Nhìn cậu xấu như ma vậy Vy Vy à.”

Nước mắt nước mũi tèm lem, kẻ mất được vẽ cẩn thận bị chảy xuống một đường dài đến cằm, mắt mũi đỏ ửng, môi thì bị nhòe son, thật sự là khác hẳn người đẹp ban đầu được Lý Nhĩ Vy tạo dựng ra.

Lý Nhĩ Vy tròn mắt, chớp ngay cái gương đặt bên đầu lên soi, “Ồi khổn thật, các cậu lần ra chỗ khác đi.”

Vốn dĩ đang như tiên nữ giáng trần, kết quả là bị một câu của Tường Lệ làm cho thành quỷ đội mồ.

Hiện giờ cũng đã khá trễ, nếu như còn quấy nữa, khẳng định đi ăn tối sẽ không kịp. Ba người Thôi Kiệu Hôn bị mắng biết điều lần ra chỗ khác, để không gian riêng cho Lý Nhĩ Vy chuẩn bị. Các cô đã xong hết rồi, chỉ do cái người còn lại thích làm quá mà thôi.

Thôi Kiệu Hôn quay lại giường lấy điện thoại, vừa cầm lên thì điện thoại đã run lên bần bật. Hóa ra là điện thoại hết pin, khổ thật, chỉ vừa để máy mở một chút mà đã như vậy rồi.

Cô lục tủ lấy dây sạc, sau đó nhanh chóng cắm điện.

“Áy ôi, Vy Vy tớ sắp ngất mất rồi.” Bỗng nhiên Lục Phiến Nhu hô lên, “Cậu đừng trang điểm nữa, về mảy vẽ mắt tô son thôi đủ rồi, da dẻ như vậy còn bày trò trát phấn, Vy Vy cậu có muốn ăn đấm không?”

Thôi Kiệu Hôn buồn cười, Lục Phiến Nhu luôn mắng người như vậy, chưa từng e dè mà làm xấu mặt xấu mũi người khác.

Tường Lệ ha hả cười, cô ấy đi đến chỗ Thôi Kiệu Hôn. “Chúng tớ ra ngoài trước.” Nói rồi nắm tay Thôi Kiệu Hôn chạy ra ngoài, hừm hừm, phải chọn quán ăn trước đã, nếu không bốn người chắc chắn là đói đến chết trước khi đến quán ăn.

Lục Phiến Nhu phẩy tay, phải mất hơn mười phút sau cô ấy mới cùng Lý Nhĩ Vy bước ra ngoài.

Tôn Dịch trở về nhà, vừa cởi giày ra anh bất chợt nhớ đến mình chưa mua dép trong nhà cho Thôi Kiệu Hôn. Ngày hôm qua để cô mang dép anh, cô cũng không ý kiến nhiều. Tôn Dịch lại nghĩ nghĩ, thôi thì kệ đi, không cần mua nhiều nữa, nhà hai người có hai đôi là đủ rồi.

Anh treo áo khoác lên giá, sau đó chậm chạp lê bước vào trong.

Ngày hôm nay anh có ba tiết dạy buổi sáng ở trường đại học, tối nay lại đi dạy thêm môn Anh ngữ bên ngoài. Thật là mệt chết đi được.

Tôn Dịch vào nhà bếp, mở tủ lạnh đồ ăn vẫn đầy đủ như cũ. Anh nhìn một chút, bỗng nhiên cảm thấy lười biếng vô cùng, cuối cùng quyết định nấu một gói mì tiện lợi.

Xé gói, nấu nước, động tác nhanh nhẹn cực kỳ quen thuộc. Trong lúc chờ nước sôi, Tôn Dịch lại chạy lên lầu thay đồ tắm rửa.

Căn phòng tối om, Tôn Dịch vừa mở đèn, đập vào mắt anh là cái vali cỡ lớn của Thôi Kiệu Hôn đặt cạnh tủ đồ. Anh đi đến tủ, mở cửa, đồ của cô đã được xếp một ít vào bên trong, đại đa số là đồ đi học, một vài bộ đồ ở nhà thoải mái.

Ngày hôm qua cô đã xếp vào trong, những bộ đồ nữ tính mềm mại được treo hết qua tủ bên phải, áo sơ mi của anh thì treo bên trái.

Tôn Dịch mở tủ dưới, quần tây của anh khá nhiều, cho nên một ít phải chen qua bên tủ của Thôi Kiệu Hôn. Những chiếc váy đi học ngắn cùn cùn được xếp gọn gàng, chồng quần váy ngoài bên cạnh đều là màu tối, đại đa số là váy.

Hắn là những chiếc váy dài không quá đầu gối, ôm trọn cái mông tròn và quyến rũ của cô. Trong đầu không nhin được nghĩ tới dáng vẻ mê người của Thôi Kiệu Hôn đêm hôm qua, Tôn Dịch khó khăn hít một ngụm khí vào ngực.

Con bé này thích mặc đồ bó sát, chỉ thích váy ngắn áo ôm chứ không thích váy dài áo rộng. Tuy rằng hôm qua mặc đồ bảo thủ đề phòng anh, nhưng mà hôm nay Tôn Dịch bỏ đồ vào máy giặt mới phát hiện, cái quần đó là quần ôm chân.

Tôn Dịch ngược mắt nhìn tủ áo của Thôi Kiệu Hôn, anh lật mấy bộ ra xem. Đúng y như suy nghĩ, bộ áo đi học mà ôm ngắn như vậy, ba năm qua đi học vậy mà không giảng viên nào nhắc nhở cô sao?

Hơn nữa nhìn xem... Tôn Dịch lại lục lọi váy đi học của Thôi Kiệu Hôn, váy ngắn như vậy, sợ là chỉ cần gió lướt một cái là thấy hết đồ lót bên trong rồi.

Tôn Dịch hừ mũi, bỗng nhiên từ ngực xông lên cảm giác giận dữ không tên. Đã là nữ sinh đại học, vậy mà còn không biết ý tứ con gái gì cả.

Tôn Dịch nhìn qua vali đồ của Thôi Kiệu Hôn, một phen quyết định dọn đồ vào tủ. Mặc dù cái tủ này nếu chỉ một mình đồ anh thôi thì dư dả, nhưng mà thêm lượng đồ không lồ của Thôi Kiệu Hôn thì lại thiếu thốn.

Xem ra là một thời gian nữa anh cần phải đổi tủ đồ mới.

Tôn Dịch mở vali, ánh đèn sáng trong phòng phản chiếu màu sắc từ đồ cô hắt vào mắt anh đến chói mắt.

Một góc màu đỏ, một góc màu xanh, một góc màu trắng, một góc màu đen. Bốn góc bốn màu khác nhau, nhưng mà lại được xếp gọn gàng cực kỳ đã mắt. Đúng là xếp xong số đồ này vào vali như vậy, để anh đợi hơn một giờ đồng hồ cũng nói không ngoa...

Tôn Dịch cầm một bộ đầm đồ bên góc tay phải lên. Đây là đầm dài trơn, phía trên đơn giản chỉ là ôm ngực và thun ở eo, dưới thì có họa tiết lượn sóng mềm mại, phủ ở trên vật là một lớp bạc óng. Chiếc đầm hở vai, nhìn qua thật sự rất là bắt mắt.

Đầm rất dài, chắc là dài đến mắt cá chân. Tôn Dịch ngắm nghía một lúc thật lâu, anh sờ thử chất liệu vải, trong lòng thầm đoán chắc giá của bộ đầm này

rất cao. Và hẳn là bộ đàm này chỉ hợp với việc dự tiệc hoặc là đến những nơi sang trọng mà thôi.

Tác giả có lời muốn nói: Ông trời ~ hạng mục tăng lên vượt trội khiến cho ta có cảm giác như lên thiên đường. Bình luận nói vì sao thầy Tôn lại ngốc đến mức để cho bạn học Thôi xách mông về trường. Ta đáp suy nghĩ người trưởng thành với suy nghĩ của người trẻ tuổi có giống nhau sao?

Đợi một chút đi, hãy để cuộc sống đi theo lối bình thường nhất. Qua chương này, các mẹ sẽ đến với chuyên mục theo đuổi vợ trẻ của thầy Tôn thôi.

Lạy trời.

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Đoạn Đường Tuổi Thanh Xuân

Editor: PNam Tiểu Thư

Tôn Dịch lấy móc treo đồ treo bộ đàm đồ dài của Thôi Kiệu Hôn lên. Anh đẩy hết áo đi học của Thôi Kiệu Hôn qua tủ treo áo sơ mi của mình, sau đó mới treo hết số đồ trong vali của cô vào chỗ trống bên phải tủ.

Ừm... đồ của anh đơn giản lắm, ngoài áo sơ mi ra thì chỉ có một vài cái áo thun ở nhà bình thường thôi. Còn đồ của cô thì nhiều cực kỳ, may là được Tôn Dịch cẩn thận phân loại thành đồ đi học riêng, đồ ở nhà riêng, rồi đồ ra ngoài riêng..., theo thứ tự và màu sắc rõ ràng để nhận biết.

Tôn Dịch gật gù nhìn tủ quần áo, thật sự là tuyệt vời. Anh lại ngồi xuống, xem xét trong vali còn đồ gì nữa không.

Lục lọi lục lọi một lúc, cuối cùng Tôn Dịch phát hiện được một ngăn nhỏ ở phía góc trái vali. Anh mở ra, đồ bên trong lập tức khiến anh bật cười.

Tôn Dịch đứng dậy đẩy cái tủ nhỏ bên cạnh tủ quần áo ra; cái tủ nhỏ này có ba ngăn, ngăn trên là đồ linh tinh của anh, ngăn giữa là đồ lót của anh, ngăn cuối là vợ của anh. Tôn Dịch lấy hết đồ ngăn trên cùng ra, sau đó xếp từng cái từng cái quần lót và áo ngực của Thôi Kiệu Hôn vào trong.

Tôn Dịch đã ba mươi bốn tuổi rồi, sức chịu đựng bình tĩnh kiểm chế tâm tình của anh tốt lắm. Tôn Dịch sẽ không vì những món đồ quyến rũ này mà toét miệng cười một cách biến thái đâu. Anh cũng sẽ không đỏ mặt ngượng ngùng hay là tay chân run rẩy đâu. Những thứ này thì có là gì cơ chứ, cùng lắm thì trong đầu anh chỉ đang chậm rãi hiện lên hình ảnh Thôi Kiệu Hôn ngọt ngào nằm trên giường mà thôi.

Được rồi, đừng suy nghĩ nữa. Cuối cùng thì chỉ quá năm phút đồng hồ, Tôn Dịch cũng nhắm mắt dọn hết số đồ nhỏ nhắn đáng yêu còn sót lại trong vali của Thôi Kiệu Hôn.

Nhìn thành tựu của chính bản thân mình, Tôn Dịch vui vẻ thở phào một hơi.

Bởi vì căn phòng quá mức rộng rãi, cho nên tiếng thở ra của anh bị không gian xung quanh làm loãng đi, mạnh mẽ thổi vào vách tường khiến nó vang vọng kỳ lạ.

Tôn Dịch nhướng mày, sau cùng đóng cửa tủ rồi lấy một cái áo sơ mi xám đi tắm.

Tôn Dịch quá quen thuộc với kiểu một mình như vậy rồi. Kể từ khi anh học xong đại học, thì phần lớn cuộc sống anh chính là yên ắng như vậy.

Một tuần có một ngày vui vẻ ở nhà cũ, còn lại thì tự mình chăm sóc cho bản thân, căn nhà đẹp đẽ này có bao giờ chứa đựng thêm âm thanh nào khác ngoài giọng nói và tiếng thở ra hít vào của anh đâu.

Nhưng mà mười năm rồi đã là như vậy, hiện giờ có thêm người hay không cũng chẳng khiến cho Tôn Dịch phải suy nghĩ quá nhiều. Thôi Kiệu Hôn đến đây, đồ cô ở đây, nhưng mà cô thì lại không. Ngày hôm qua chỉ có thể cười đùa một chút, bây giờ thì chỉ có Tôn Dịch xếp đồ giúp cô.

Được rồi, Tôn Dịch thừa nhận bản thân mình khá là buồn. Ma xui quỷ khiến như thế nào lại để cho cô gái nhỏ đó chạy đi mất. Vốn dĩ là chỉ mới được ăn thịt lần đầu, Tôn Dịch còn tưởng là mình sẽ được ăn tiếp vào ngày hôm nay, kết quả là chưa ăn đã thì thịt đã tự động chạy đi mất.

Tôn Dịch thả lỏng người dưới dòng nước, anh thở dài. Không hiểu vì sao hiện giờ lại nhớ Thôi Kiệu Hôn quá, không biết cô đã ăn gì chưa, cô đang làm gì, hay là đang ở với ai.

Nghĩ rồi lại nghĩ, lúc chiều anh đã nhắn cho cô tin nhắn nếu rảnh thì gọi cho anh. Mà đến hiện giờ cô vẫn chưa gọi, hẳn là cô còn đang vui chơi với mấy cô bạn khác rồi. Chắc là phải đến khuya thì Thôi Kiệu Hôn mới gọi cho anh cũng nên.

Tôn Dịch lại nhớ đến vẻ mặt của cô lúc sáng. Thôi Kiệu Hôn đúng là ngốc quá, thế nào lại không hiểu vì sao anh giận được nhỉ? Anh đã thể hiện rõ ra

như vậy rồi cơ mà.

Ai... thật là khó chịu chết đi được.

Tắm rửa xong xuôi, Chu Lâm vừa lau tóc vừa đi ra ngoài phòng tắm bắt điện thoại: “Chào.”

Đầu máy bên kia truyền qua một trận ồn ào hỗn loạn nào đó, một lúc sau Chu Lâm mới nghe được giọng nói phấn khởi của Đồng Thần Toại: “Chu Lâm, cậu mau tới đây đi, chúng tớ vừa mới phá vỡ tòa thành của kẻ địch.”

Chu Lâm khó hiểu nhíu mày, lại nghe âm thanh gào thét dữ dội của đầu máy Đồng Thần Toại.

Nghe được mấy câu bên kia là “tầm nhắm 7cm”, “tốc độ 200km/h”, “độ cao 1308 mét”, “bề dày...”, lúc này Chu Lâm mới hiểu là Đồng Thần Toại vừa nói cái gì.

Chu Lâm hỏi: “Cậu đang ở đâu?”

Đồng Thần Toại không nghe rõ: “Hả?”

Chu Lâm gào lên: “Các cậu đang ở đâu?”

Đồng Thần Toại trả lời: “Nhà đồ đoạn đường Ông cống số 8.”

Chu Lâm nhìn đồng hồ, chần chờ một lúc mới nói: “Được, vậy đợi tớ.”

Đoạn đường Ông cống số 8 là đoạn đường dành cho sinh viên của các trường đại học thành phố này.

Ở khu đại học này có tất cả là 12 đoạn đường Ông cống, được phân chia thành các đoạn đường riêng biệt dành cho sinh viên của các trường khác nhau. Mà đoạn đường số 8 là khu sinh viên của đại học Lưu Sơ đến đông nhất, cho nên có thể nói đây là đoạn đường của trường Lưu Sơ.

Nếu như là sinh viên năm nhất hoặc năm hai, khả năng đến đoạn đường này là rất ít. Lý do thứ nhất là do đoạn đường số 8 này có rất nhiều lưu manh, cũng không phải vì sinh viên năm ba, năm tư, năm năm hay là cựu sinh viên nổi danh như thế nào, nhưng cũng ít nhiều người đến đây cũng không phải là sinh viên trong trường. Hơn nữa tập nham từ phía cực kỳ nhiều, nào là trường nội cận, trường ngoại cận đủ thứ. Lý do thứ hai là vào đoạn đường này rất dễ bị lạc đường. Tuy rằng nói là đoạn đường nhưng độ dài có thể nói là hơn một con đường, ngã rẽ của nhiều vô số kể, nhà cao tầng rộng san sát kéo dài nhau từ đầu đường đến cuối đường.

Còn nhớ lúc trước đám người Thôi Kiệu Hôn đã vào đây từ năm nhất, nhưng các cô vẫn còn lạc khi đã học năm ba.

Chu Lâm lái chiếc Maybach đen chạy nhanh đến điểm hẹn. Anh ta đếm đủ số tiền cá cược cùng đám bạn, sau đó mới tìm chỗ đỗ xe rồi đi ra.

Tuy rằng vào trường cùng lúc với đám người Đồng Thần Toại và Thôi Kiệu Hôn, nhưng Chu Lâm là người đến nơi này đầu tiên. Vì thế mà không chỉ ở đoạn đường này, Chu Lâm còn quen thuộc với nhiều đoạn đường khác nữa.

Chu Lâm đi bộ qua con hẻm nhỏ, qua lối đi này sẽ đến nhà đồ mà đám bạn anh ta đang ở.

Chu Lâm vừa đi vừa suy nghĩ, con đường số 8 là nơi ngày trước anh ta hay đưa Thôi Kiệu Hôn đến. Anh ta muốn cô cùng anh ta đi vào thế giới mà anh ta thích, anh ta muốn dẫn dắt cô vào cuộc sống của anh ta. Cho nên trong khoảng thời gian quen nhau, có thể nói đoạn đường Ông cống là nơi chứa đựng nhiều kỷ ức của hai người nhất.

Hiện giờ đi lại, chỉ mới có bao ngày thôi mà cảm giác lại khác lạ vô cùng.

Kể từ khi Thôi Kiệu Hôn về nhà mẹ, thật sự là Chu Lâm chưa từng đi cùng ai vào đoạn đường này. Cho dù đám người Đồng Thần Toại rủ rê đi chẳng nữa, anh ta cũng không muốn đi, bởi vì trong lòng anh ta cho rằng, nơi vui vẻ này mà không đi cùng Thôi Kiệu Hôn thì còn gì là vui nữa.

Xem ra đúng là không có Thôi Kiệu Hôn thì nơi đây buồn thật.

Con hẻm nhỏ chỉ lác đác vài người, hầu như ai cũng vội vã chạy đi. Con hẻm tối om ẩm ướt, vách tường có thể cũng đã có rong rêu, dưới đất thì bùn nước và vô số kim tiêm ống chích.

Nhưng khác hẳn với mọi người, Chu Lâm vẫn giữ nguyên bộ dáng nhàn nhã chậm rãi bước đi. Đôi giày hàng hiệu sang trọng gắm vào bùn đất, viền giày bị dính chút nước dơ, may mắn là giày màu đen cho nên khó thể thấy rõ. Điện thoại trong túi rung lên, Chu Lâm biết đó là đám người Đồng Thần Toại, cho nên không quan tâm vẫn cứ đi tiếp.

Thật ra nếu là lúc trước, điện thoại mà có người gọi thì Chu Lâm sẽ nhanh chóng tiếp máy. Ngoài Đồng Thần Toại ra, gia đình luôn không quan tâm đến Chu Lâm, khi có Thôi Kiệu Hôn bên cạnh, lúc anh ta đi đâu đó, cô sẽ luôn gọi điện thoại hoặc là nhắn tin nhắc nhở anh ta nhớ dùng bữa đúng giờ, nhớ

ngủ đứng gác, nhớ phải khóa cửa trước khi lên phòng... Thôi Kiệu Hôn đối xử với Chu Lâm rất tốt, có thể nói là cả đời này Chu Lâm có gặp bao nhiêu người cũng không tìm được một người bạn gái tốt với mình như Thôi Kiệu Hôn.

Tiếng điện thoại ma sát với túi quần vọng lại trong hẻm nhỏ. Chu Lâm cúi đầu bước đi, một vài người quen biết anh ta vừa đi ngang qua nhìn thấy anh ta thì hô lên chào hỏi: “Chu thiếu.”

Chu Lâm gật đầu thật nhẹ, rất nhiều người gọi anh ta là Chu thiếu, chỉ riêng Thôi Kiệu Hôn thì chưa từng gọi anh như thế. Cô nói gọi “Chu thiếu” nghe rất xa cách, cô thích gọi anh là “Lân đại ca”, “Lân Lâm”, “Tiểu Lâm”,... Chu Lâm nhớ Thôi Kiệu Hôn rất thích đặt tên, tùy theo tâm trạng mà cô luôn gọi anh ta bằng những cái tên khác nhau.

Nhưng mà đó là chuyện lúc trước, bây giờ thì hẳn là khi gặp anh ta, Thôi Kiệu Hôn ngay cả cái liếc nhìn cũng lười tặng cho nữa, huống chi là một cái gọi “Chu thiếu”?

Chu Lâm cười khổ, làm sao đây... Anh ta ước gì có thời gian có thể quay lại nửa năm trước, anh ta sẽ không làm ra những chuyện tán tận lương tâm, Thôi Kiệu Hôn cũng sẽ không rời khỏi anh ta.

Nhưng tiếc là, thời gian trôi qua rồi, có mộng mơ cũng chẳng thể trở lại.

Tường Lệ thích nhất là đi bar. Mỗi khi bốn người các cô đi ăn khuya hay là có tiệc tùng gì, ý tưởng đầu tiên của cô ấy chính là đến quán bar!

Sau khi cả đám bốn người com nước xong xuôi rồi, Tường Lệ nhìn giờ vẫn còn sớm, cho nên cô ấy hí hửng đề nghị: “Chúng ta đi nhảy đi.”

Lục Phiến Nhu là cô gái nhu mì thuộc đẳng cấp gái ngoan chính hiệu, mỗi lần Tường Lệ rủ đi nhảy thì chỉ có thể là nhảy ở mấy nơi kỳ quặc trong đầu cô ấy.

“Tớ không đi.”

Tường Lệ trợn mắt, ôm chặt lấy Lục Phiến Nhu hét: “Đi đi mà, đi đi mà.”

Lý Nhĩ Vy khoác tay qua Thôi Kiệu Hôn cười bảo: “Vũ Khôi mà biết Phiến Nhu đi bar là sẽ hành chết cậu ấy.”

“Không sao đâu.” Tường Lệ hùng hổ cam đoan: “Tớ sẽ bảo vệ cậu. Hơn nữa chúng ta chỉ đi một chút, chúng ta không nói ra thì chắc chắn Vũ Khôi sẽ không biết.”

Trong lòng Lục Phiến Nhu thật ra cũng rất muốn đi chơi cùng với mọi người, nhưng mà cô ấy không thể quên được lúc trước cô ấy chỉ đi đêm có một chút thôi, bên ngoài ồn ào quá cho nên không tiếp mấy Vũ Khôi được. Lúc đó anh ấy đã giận cô mấy ngày liền, lúc hết giận rồi còn lòi cô lên giường làm cho mấy trận liên tiếp.

Đó quả thật là một ngày kinh khủng đối với Lục Phiến Nhu. Cho nên hiện giờ cho dù muốn đến cách mấy, Lục Phiến Nhu vẫn cứng rắn không đồng ý.

Lý Nhĩ Vy than vãn mấy hồi, thật ra thì mấy chỗ quán bar này nọ có rất nhiều đàn ông. Tuy rằng hơi tạp nham một chút nhưng mà ở chỗ đó lại tìm được rất nhiều thú vui. Cô ấy thích được người khác để ý, thích cảm giác được nhiều người truy đuổi, cho nên mới nói đi cùng Tường Lệ mới đúng phong cách của Lý Nhĩ Vy.

Thôi Kiệu Hôn đứng một bên nhìn bạn mình mà chỉ biết cười. Trong số bốn người, phải nói cô là người dễ tính nhất.

Chỉ cần mọi người không bỏ nhau ở lại, thì dù có là nơi nào Thôi Kiệu Hôn cũng sẽ đi chung. Có lẽ vì thế mà khi một ai đó nêu lên đề nghị riêng, mọi người sẽ không lập tức hỏi Thôi Kiệu Hôn trước, không phải vì cô không quan trọng, mà mọi người biết dù có như thế nào thì Thôi Kiệu Hôn vẫn luôn bên cạnh bọn họ.

Thôi Kiệu Hôn kéo Lục Phiến Nhu qua một bên, bản thân cô ấy đã không thể đi cùng với Tường Lệ, vậy thì không nên miễn cưỡng nữa. “Lệ Lệ đi cùng với Vy Vy đi, còn tớ đi chung với Phiến Nhu.”

Lý Nhĩ Vy tỏ vẻ tiếc nuối. Có người đẹp như Thôi Kiệu Hôn vào cửa, sợ gì không làm tâm điểm chú ý kia chứ. Nhưng mà hiện giờ không thể để Lục Phiến Nhu một mình được, cho nên cô ấy và Tường Lệ cũng chỉ có thể làm vậy.

Lục Phiến Nhu đồng ý: “Cũng chỉ có Hôn Hôn là tuyệt nhất. Chúng ta hẹn nhau ở đâu đây?”

Tường Lệ buộc miệng: “Tớ muốn đến đoạn đường Ông công.”

Ở đoạn đường Ông công mới có quán bar lớn quen thuộc, xưa đến nay Tường Lệ luôn đến đó, hiện giờ cô ấy không thể đi đâu ngoài đoạn đường Ông công được.

Ngược lại, vừa nghe đến địa điểm này, Thôi Kiệu Hôn lại cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Về mặt của cô hết sức khác lạ, vừa nhìn thôi cũng đủ biết Tường Lệ đã nói sai rồi. Lục Phiến Nhu nhăn mặt, cô ấy đẩy nhẹ tay Tường Lệ một cái.

Tường Lệ biết mình lỡ lời, vội vàng sửa chữa: “Tớ nhầm, chúng ta đi chỗ khác.”

“Không cần.” Thôi Kiệu Hôn tiếp lời, “Đến đoạn đường Ông công đi, chúng ta chơi một bữa nay thôi.” Quá khứ dầu gì cũng là quá khứ, đây là chuyện sớm muộn không thể nào trốn tránh mãi được.

Hiện giờ đoạn đường Ông công cũng không còn là gì đối với cô nữa. Cho nên dù có như thế nào, tâm tình Thôi Kiệu Hôn cũng không một gợn sóng.

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Lo Lắng

Bốn người cùng nhau bắt xe đến đoạn đường Ông công. Thôi Kiệu Hôn nói cô muốn đến đoạn đường số 4 trường Thư Ngạn để chơi. Ở đó có rất nhiều trai đẹp, và lại nơi đó cũng là nơi tốt nhất trong 12 con đường. Lục Phiến Nhu tỏ vẻ Thôi Kiệu Hôn ở đâu thì mình ở đó.

Lý Nhĩ Vy nói chỉ cần nơi nào có trai là được. Nhưng mà Tường Lệ thì lại không đồng ý: “Bạn trai cũ của tớ là lão đại của đường số 4, các cậu muốn đến đó thì giết tớ trước đi.”

Lý Nhĩ Vy khó chịu, “Thư Ngạn nổi tiếng là nhiều trai đẹp, cậu không muốn đi thì đến đường nào một mình đi.”

Tường Lệ cũng bắt đầu dỗi: “Tớ sợ sẽ gặp người ta, ngày đó quen nhau làm như là sắp cưới nhau đến nơi, ai ai cũng biết chuyện.” Cứ cho là sẽ không gặp lại bạn trai cũ, nhưng mà chỉ cần đến đó thì chắc chắn ai cũng sẽ nhận ra Tường Lệ chính là người yêu cũ của lão đại đoạn đường số 4.

Thôi Kiệu Hôn hết chỗ nói: “Vậy cậu muốn đi đâu?”

Tường Lệ nói: “Tớ rất xin lỗi, quán bar ở đoạn đường số 8 chính là nhà của tớ. Tớ muốn đến đó.”

“...” Dù không muốn tránh, nhưng mà khi nghe đến thật sự là chẳng có cảm giác vui vẻ gì.

Hiện giờ đã gần tám giờ, nếu còn chưa quyết định thì khẳng định trước 11 giờ sẽ không thể về ký túc xá. Vì thế, cuối cùng thì bốn người Thôi Kiệu Hôn cũng chọn đi đường tắt đến đoạn đường số 8, vượt qua con đường số 12 bằng cách đi bộ.

Hừm... hơi xa một chút nhưng mà cũng không phải không kịp.

Tường Lệ đã cố gắng nhớ kĩ lối đi đến địa điểm cuối cùng, cho nên chỉ quá mười lăm phút, bốn cô gái đã dùng hết tốc độ cho phép để đến đoạn đường số 8.

Nơi đây cũng không khác trong kí ức. Ngoài việc đông đúc hơn thì đoạn đường này vẫn sáng bừng nhộn nhịp như cũ. Những quán ăn, quán bar, quán rượu tràn người nổi nhạc đùng đùng. Âm thanh hòa với ánh sáng khiến người khiến cho bốn cô gái nhỏ lóa hết cả tai cả mắt.

Ở đây đại đa số là sinh viên trường đại học Lưu Sơ, ngoại trừ tân sinh viên ra, thì đoạn đường này hết tám mươi phần trăm là có thể nhận ra Hoa hậu giảng đường Thôi Kiệu Hôn.

Chỉ có điều, nam và nữ, sinh viên mới và sinh viên cũ đều phân biệt cách chào hỏi với cô khác nhau.

Nữ sinh mới thì: “Thôi học tỷ không đi cùng thầy Tôn ư?”

Nữ sinh cũ thì: “Nghe nói Á học tỷ/Á đồng học vừa mới đổi xe mới.”

Nam sinh mới thì: “Học tỷ, chị có thể chụp hình với em một tấm được không?”

Nam sinh cũ thì: “Mỹ nhân, em có muốn đi cùng bọn anh không?”

Và tất nhiên là số nữ sinh cũ nói nhiều lời hơn rồi.

Những lần đầu Thôi Kiệu Hôn chỉ có thể cười cười bỏ qua, ra vẻ mình là một người rộng lượng không chấp nhặt chuyện nhỏ nhặt. Nhưng mà dần dần số người thể hiện thái độ quá đáng khiến cho cô cảm thấy rất là khó chịu. Vì cái quái gì mà sinh viên của trường mở miệng ra là chào hỏi cô kiểu thế vậy hả?

Chuyện của cô, Tôn Dịch và Chu Lâm đã sớm bị quản lý diễn đàn trường xóa sạch rồi. Hiện giờ trên diễn đàn trường chỉ cần có thể gắn tên một trong số ba người thôi là sẽ lập tức bị xóa. Chính Thôi Kiệu Hôn đã thử đăng tin nhưng mà không được, như vậy thì còn cái lý gì mà mọi người lại có thể tỏ thái

độ như vậy?

Hơn nữa, Á Giáng Lân có liên quan gì đến chuyện của cô? Một con ả tiểu tam không đáng chấp nhận thì được phép dính dáng đến cô sao? Thôi Kiệu Hôn nghĩ một chút, nam sinh thì không cần nói, chẳng lẽ nữ sinh của trường bị ngốc hết ả?

Nhiều lần như vậy, Lý Nhĩ Vy và Tường Lệ luôn là người chặn miệng của kẻ khác. Lý Nhĩ Vy chắn trước mặt Thôi Kiệu Hôn, cô ấy lạnh mặt nhìn đám nữ sinh trước mặt nói: “Các cô có vấn đề gì?”

Cô gái bên kia mặc bộ đầm đen bó sát, đứng chính giữa một bọn con gái ăn mặc diêm dúa cười cợt: “Em chỉ muốn hỏi Chu thiếu như thế nào thôi mà. Đạo gần đây thấy anh ấy cứ hay đưa Á học tỷ đến đây, không biết hai người đó sao rồi nữa.”

Lý Nhĩ Vy cười nhạt: “Muốn hỏi Chu thiếu như thế nào thì đi mà tìm Á Giáng Lân, chuyện của anh ta có liên quan cái ** gì đến bọn này?”

“Chị à.” Cô gái đó nũng nịu vuốt tóc: “Thật ra thì em chỉ muốn chụp với Thôi học tỷ một tấm hình mà thôi.” Nói rồi còn đưa tay vào ví toan muốn lấy điện thoại ra.

Tường Lệ đưa tay cản: “Muốn chụp hình thì gọi mẹ của mày lên đây. Liếm đất mười cái rồi tao cho mày chụp.” Giọng nói đủ cao ngạo, đủ mạnh mẽ.

Cô gái đó vừa nghe xong thì ngẩn ra, hiển nhiên không hiểu Tường Lệ ở nơi nào xuất hiện. Nhưng mà chỉ vài giây sau, tiếp thu đủ lượng thông tin khí thế của Tường Lệ, cô ta lập tức trợn lớn hai mắt, ngón tay dài chỉ vào mặt Tường Lệ, môi son đỏ như chấu máu hét: “Mày!”

Lý Nhĩ Vy ghét nhất là bị người khác chỉ tay vào mặt. Cô ấy nhìn ngón tay của cô ta trước mắt Tường Lệ thì máu nóng nổi hết lên đầu. Lý Nhĩ Vy không nói nhiều lời lập tức bắt lấy bàn tay đó, nghiêng răng nói từng chữ: “Mày cút.”

Thôi Kiệu Hôn sợ sẽ có chuyện lớn, hiện giờ đã có rất nhiều người nhìn đến chỗ này. Hơn nữa đám người bên kia tuy rằng là nữ hết nhưng lại rất đông. Cô vội nắm tay Lý Nhĩ Vy lại, muốn nói thôi đi thì phía sau lại có tiếng cười vang: “Em yêu, đám ranh con này là ai vậy?”

Tôn Dịch ăn xong bát mì thơm lừng tự mình làm, anh lái xe đến trường dạy học thêm.

Đường từ nhà đến trường học thêm là đi bên phải, nhưng mà Tôn Dịch lại muốn rẽ xe qua trái. Bởi vì bên trái sẽ đi ngang qua trường đại học Lưu Sơ, đi thẳng mãi sẽ đến ký túc xá nữ của trường. Tôn Dịch muốn nhìn qua đó một chút, chỉ cần nhìn thôi là đủ rồi.

Chiếc Vivere chạy bon bon trên đường cái, đến gần đoạn trường đại học, chiếc xe lại giảm chậm tốc độ. Tôn Dịch lướt thật chậm qua ký túc xá, bên tay anh cảm điện thoại đang vang tiếng chuông chờ của Thôi Kiệu Hôn.

Anh đã gọi ba cuộc, nhưng mà lại chẳng ai nghe máy. Tôn Dịch nhìn số điện thoại dài được lưu tên “Cục cưng” trên máy, lòng anh nửa lo lắng nửa sốt ruột.

Tôn Dịch không rõ vì sao mình lại lo lắng như vậy, cứ như đang cảm nhận được Thôi Kiệu Hôn đang gặp phải chuyện gì.

Tôn Dịch lại kiên trì gọi thêm vài cuộc nữa, nhưng mà kết quả lại chẳng ai nhận máy. Anh đặt điện thoại xuống ghế bên cạnh, mấy giây sau đột nhiên điện thoại lại đổ chuông.

Tưởng là Thôi Kiệu Hôn gọi lại mình, Tôn Dịch gần như là chớp mắt bắt lấy điện thoại, không nhìn tên người gọi mà lập tức áp máy lên tai: “Kiệu Hôn.”

“...” Bên kia yên lặng chốc lát, lúc sau mới nghe được giọng nói đậm chất đàn ông nói: “Thầy Tôn, tôi là quản lý trung tâm Anh ngữ, anh đã mượn mười phút rồi.”

Tôn Dịch giật mình, anh đưa điện thoại ra xa, cuối cùng nhìn rõ được người gọi đến mới lặng lẽ thở dài: “Xin lỗi, tôi đang trên đường.”

“Được, chào thầy.”

“Chào.”

Tôn Dịch lại thả điện thoại xuống một lần nữa, anh đưa tay cởi bỏ nút áo đầu sơ mi. Cảm giác khó chịu này là gì đây, lồng ngực tức tức bức bối, hết như chính mình sắp gặp phải tai nạn gì vậy.

Tôn Dịch nhìn đồng hồ, đã là tám giờ hai mươi phút, phải chín giờ bốn mươi lăm anh mới xong tiết dạy. Giờ đó gọi lại cho Thôi Kiệu Hôn thì có được không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Sự Cố

Tìm Thôi Kiệu Hôn rơi lộp bộp xuống khi nhìn thấy kẻ đến. Đoàn thanh niên đến đường như đã quá quen thuộc với Thôi Kiệu Hôn. Bọn hắn nhìn thấy cô thì cười khẩy châm chọc: “Hoa hậu của tôi, nhìn thấy tôi có vui không em?”

Kẻ nói tất nhiên là Trùng Khánh Tư, người được mệnh danh là “nấm mốc Tái Thượng”. Hai năm trước, hắn từng là một trong số những người theo đuổi Thôi Kiệu Hôn. Gia thế tuy rằng cũng lớn, nhưng mà so với Chu Lâm thì có mấy phần kém cạnh. Và lại, Trùng Khánh Tư là một tên bạo lực không biết nương tay với phụ nữ, lúc trước cũng vì đã nhìn thấy cảnh tượng hắn đánh nữ sinh trong trường, cho nên Thôi Kiệu Hôn mới mất hết ấn tượng tốt đối với hắn.

Lúc Thôi Kiệu Hôn và Chu Lâm mới bắt đầu yêu, Trùng Khánh Tư đã từng tìm đến Chu Lâm kiểm chuyện đánh nhau. Khi ấy cô nhớ không lầm Chu Lâm đã bị ăn mấy cú của hắn, nhưng bù lại thì Trùng Khánh Tư cũng bị Chu Lâm giáng cho một trận nhớ đời.

Lúc trước Trùng Khánh Tư học ở ban kinh tế trường Lưu Sơ, nhưng mà kể từ lúc hết lần này tới lần khác bị người của Chu Lâm trả đòn thì chuyển trường. Hiện giờ thì hắn lại sang Tái Thượng, trường học dành cho con nhà giàu và hắn hoi trở thành “đại ca” của trường rồi.

Hồi trước Thôi Kiệu Hôn cũng không phải là đối xấu với Trùng Khánh Tư, chỉ là do chính hắn tự biến tự diễn, nghĩ rằng cô xấu tính kiêu căng mới không chịu đồng ý lời đề nghị của hắn.

Trùng Khánh Tư mặc bộ đồ thể thao rộng thùng thình, cực kỳ phù hợp với dáng người to lớn vạm vỡ của hắn. Đám thanh niên đi theo sau hắn hình như cũng là tay quyền anh, trông ai cũng lưng hùm vai hồ bặm trợn đáng sợ.

“Chà, đã lâu không gặp, em lại đẹp ra rồi đấy Hôn Hôn của tôi.” Trùng Khánh Tư bước lại gần, đầu gạt gù dùng ánh mắt trêu đùa dừng lại ở ngực Thôi Kiệu Hôn, “Xem hai bác vỗ béo em như thế nào, đẹp đấy.”

Trùng Khánh Tư là đồng hương với Thôi Kiệu Hôn. Lúc trước khi cô trở về nhà mới phát hiện ra điều này, khi đó Chu Lâm biết được đã có bao nhiêu tức giận nói muốn đi cùng cô, nhưng kết quả vẫn là không được đi cùng. Đơn giản là lúc đó Thôi Kiệu Hôn có anh họ đi cùng, cho nên dù Trùng Khánh Tư có muốn cũng không thể làm gì được cô.

Nhưng mà dù trước hay sau thì Thôi Kiệu Hôn vẫn là một người của công chúng*, mặc cho trong lòng có ghét Trùng Khánh Tư, cô cũng không tỏ thái độ quá đáng, chỉ là trong lòng thâm nhạo báng hắn mà thôi.

“Đã lâu không gặp, anh vẫn chẳng khác gì lúc xưa.” Thôi Kiệu Hôn nhẹ nhàng kéo tay Lý Nhĩ Vy qua một bên, cô bước lên đứng đối diện với Trùng Khánh Tư.

Hắn cười ha ha, ngược lại lại đi đến bên cạnh cô gái vừa rồi bị Lý Nhĩ Vy bắt giữ tay, “Đúng vậy, chẳng khác gì ngoại trừ cách xa em mấy mét.”

Đây là kiểu nói chuyện ngu ngốc gì vậy? Tường Lệ phi nhỏ trong lòng, không phải là cô ấy không biết cái tên Trùng Khánh Tư này, lúc trước bạn trai cũ cô ấy là bạn qua lại với hắn, nhưng mà đó cũng không có nghĩa là cô ấy có thiện cảm với tên này.

Hôn Hôn là cái danh của riêng những người thân thuộc mới có thể gọi Thôi Kiệu Hôn, Trùng Khánh Tư lấy cái tư cách gì mà gọi Kiệu Hôn như vậy? Tường Lệ giận trong lòng dữ lắm, nhưng mà nhìn thấy thái độ của Thôi Kiệu Hôn đối với hắn thì chẳng thể làm gì là im lặng đứng một bên. Nhưng chỉ khi tên khốn này dám làm gì Thôi Kiệu Hôn, Tường Lệ dám cam đoan mình sẽ xông lên “tấn” hắn ra trò.

Ngược lại Lý Nhĩ Vy thì không như vậy. Tính cô ấy vốn đã nóng nảy, tuy rằng chuyện buồn cũ đã giải tỏa, nhưng mà cơn giận vẫn cứ âm ỉ trong ngực, hiện giờ có chuyện như vậy, đúng là trùng hợp kiếm chuyện đã phóng sinh cơn tức của mình.

Lúc trước Trùng Khánh Tư đã từng đánh nhau với Chu Lâm, đương nhiên người chịu đòn cũng không thiếu đàn em của anh ta. Mà một trong số những người bị đánh và đánh hắn nhiều nhất cũng có mặt Đồng Thần Toại.

Trùng Khánh Tư nhớ khi đi học quân sự, hắn đã từng nhìn thấy hình của một cô gái trẻ nằm trong ví Đồng Thần Toại và Chu Lâm. Hiển nhiên người trong ví Chu Lâm thì Trùng Khánh Tư biết, còn người trong ví Đồng Thần Toại thì lại không. Hiện giờ nhìn thấy Lý Nhĩ Vy đứng sau Thôi Kiệu Hôn, Trùng Khánh Tư không khỏi nhớ lại hình ảnh trong ký ức của mình.

Hắn cười khẩy, “Xem này, chẳng phải là cô người yêu xinh đẹp của Đồng thiếu đây sao?”

Lý Nhĩ Vy không ngờ tới Trùng Khánh Tư lại nói mình là người yêu của Đồng thiếu như vậy, bất giác lại ngăn người ra mấy giây. Lúc sau Lý Nhĩ Vy mới có thể nhận biết được Đồng thiếu trong lời Trùng Khánh Tư là Đồng Thần Toại, người mà mình đã nhắc đến trong câu chuyện buổi chiều.

Bấy giờ câu đó của hắn giống như chọc trúng chỗ đau của cô ấy, Lý Nhĩ Vy trừng mắt, không kiên nhẫn dẩu môi lên mắng: “Người yêu em gái anh! Bà đây là mẹ của tên khốn đó, không biết gì thì cầm cái miệng chó của anh lại đi.”

Trùng Khánh Tư bị dọa giật mình. Thôi Kiệu Hôn cũng không đoán được Lý Nhĩ Vy sẽ chửi hắn như vậy, cô muốn can cô ấy lại, nhưng mà lại trễ hơn lời nói của cô gái đứng cạnh Trùng Khánh Tư bên kia: “Mày câm miệng! Mày có biết đây là ai không hả?”

Lý Nhĩ Vy đẩy mạnh Thôi Kiệu Hôn ra, một phen chỉ tay vào mặt cô ta nói: “Bà đây biết cả mười đời nhà hắn, còn mày là cái quái gì? Khôn hồn thì xéo đi, chỗ này không chứa những loại gái bán như mày!”

Dù chưa biết cô ta là người như thế nào, nhưng mà chỉ dựa qua mấy lời nói ban đầu và phong cách ăn mặc thôi là Lý Nhĩ Vy đã liệt cô ta vào danh sách “gái bản”. Điều này đối với một đứa con gái chỉ mới học năm hai như cô ta thật sự đúng là điều không thể chấp nhận nổi. Vì một câu này của Lý Nhĩ Vy, đám người Thôi Kiệu Hôn và bọn Trùng Khánh Tư còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý thì đã thấy cô gái đó lao đến tát thẳng vào mặt Lý Nhĩ Vy một cái.

Thôi Kiệu Hôn muốn can sự cố lại, nhưng mà chân chỉ vừa mới nhấc lên, Lý Nhĩ Vy đã chớp mắt nắm tóc cô ta, một phen vung nắm đầm giáng thẳng xuống mặt cô ta. Hệt như là một người “đàn ông” đánh nhau, những cú đầm như trời giáng của Lý Nhĩ Vy liên tục hạ xuống, chỉ mới một phút thôi mà tay cô ấy đã dính máu từ mũi và miệng cô gái xấu số nằm dưới đất.

Lúc là sinh viên năm nhất, Tường Lệ và Lý Nhĩ Vy đã cùng nhau tham gia lớp học võ nâng cao, tuy rằng đã quá tuổi để học môn nghệ thuật này, nhưng mà không thể không nói hai cô ấy là người giỏi trong những người giỏi. Dù cuối năm ngoái hai người đã dừng học, nhưng mà nắm đầm của Lý Nhĩ Vy vẫn mạnh như vậy, chẳng khác gì khi còn đi học.

Thôi Kiệu Hôn bị một màn này làm cho nín thở trợn mắt. Cô vội vàng bắt lấy tay Lý Nhĩ Vy lại, muốn ngăn cho cô ấy đánh người ta đến thăm, nhưng mà Tường Lệ lại không cho phép điều đó xảy ra.

Tường Lệ vừa học võ, lại từng là người yêu của lão đại Thư Ngạn, không biết là đã nhìn thấy bao nhiêu trận đánh nhau đến chết đi sống lại của đàn ông con trai rồi. Mưa dầm thấm lâu, dường như Tường Lệ đã bị nhiễm chút máu của bọn lưu manh côn đồ. Cô ấy kéo Thôi Kiệu Hôn ra sau, ném đến chỗ Lục Phiến Nhu đang tái mặt một bên hét lên: “Hai người tự lo đi!”

Nói rồi Tường Lệ chạy đến trước mặt Trùng Khánh Tư, khuôn mặt khá ái hung dữ nói: “Chuyện của phụ nữ thì đừng rảnh mà xen vào. Bà đây nói trước cho anh biết, muốn vung tay với bà thì đến Thư Ngạn mà tìm Dương Sung!”

Trùng Khánh Tư giật mình. Trước đến nay không phải là hắn chưa từng nhìn thấy cảnh phụ nữ con gái đánh nhau, nhưng mà cảnh tượng trước mắt thật sự là khác xa với ký ức hắn từng có rồi.

Động tĩnh ở chỗ Thôi Kiệu Hôn vốn đã lớn, hiện giờ lại vì cuộc ẩu đả bất ngờ của Lý Nhĩ Vy lại khiến cho nhiều người vây quanh nhiều hơn. Những người bên ngoài nửa háo nửa sợ đưa máy ảnh lên quay phim, màn hình điện thoại mờ mờ ảo ảo qua ánh đèn của con đường làm cho hình ảnh đám người Lý Nhĩ Vy đánh nhau nhòe đi.

Cô gái mạnh miệng lúc đầu bị Lý Nhĩ Vy đánh cho bất tỉnh, nhìn thấy “chị cả” của mình bị như vậy, hiển nhiên là bọn con gái kia cũng không thể nào đứng yên. Bọn họ giận dữ mắng chửi, cùng nhau xông lên kéo tóc nắm áo Lý Nhĩ Vy ra. Tường Lệ vừa đánh vừa giúp Lý Nhĩ Vy, bên này vừa bị kéo tóc đã nhanh tay vịn ngược tay kẻ kia, bên kia vừa bị cào ở cổ đã thô lỗ đâm vào mặt kẻ đó.

Thôi Kiệu Hôn nhìn màn này mà hai mắt loạn hết cả lên. Đám người bên kia đông dữ lắm, chỉ có hai người Lý Nhĩ Vy và Tường Lệ thôi thì làm sao có thể đánh nổi. Cô muốn xông vào giúp hai người họ, nhưng mà tay một bên đã bị Lục Phiến Nhu giữ chặt.

Không phải là Lục Phiến Nhu không muốn can, chỉ là cô ấy không muốn Thôi Kiệu Hôn xảy ra chuyện gì. Và lại Lục Phiến Nhu biết Tường Lệ rất khá, cô ấy từng đánh cho một đám thanh niên sống dở chết dở, vậy thì đám con gái này có là gì đối với cô ấy đâu.

“Hôn Hôn, đừng lo, hiện giờ chúng ta mau tìm cách, nếu không sẽ có chuyện lớn.” Mặt Lục Phiến Nhu đã tái, nhưng mà cô ấy vẫn cố an ủi Thôi Kiệu Hôn.

Thôi Kiệu Hôn sợ chết rồi. Cô bắt tay Lục Phiến Nhu, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên sự lo lắng cực độ, “Làm sao đây, hay là cậu gọi cho Vũ Khôi đi.” Thôi Kiệu Hôn nhìn quanh một vòng, mắt hết nhìn đằng này đằng kia nhưng cuối cùng chẳng thấy được bóng dáng bọn người Trùng Khánh Tư đâu hết.

Bấy giờ Lục Phiến Nhu mới nhớ được việc này, cô ấy nhanh chóng gọi cho Vũ Khôi, nhưng mà gọi mãi mấy cuộc Vũ Khôi vẫn không bắt máy. Hai người Thôi Kiệu Hôn đã nóng hết ruột hết gan, hiện giờ cả hai đều không biết phải làm sao. Bất chợt, Lục Phiến Nhu nhớ đến lúc trước Chu Lâm đã từng đánh nhau với bọn người Trùng Khánh Tư như thế nào, cô ấy không suy nghĩ nhiều, lập tức lên tiếng: “Cậu gọi cho Chu Lâm đi, biết đâu anh ta có thể gọi theo Đồng Thần Toại đến, như vậy thì mọi chuyện sẽ ổn thôi.” Tuy rằng không hiểu vì sao mình lại có ý nghĩ này, nhưng Lục Phiến Nhu lại không cho rằng đây là chuyện sai.

Quen nhau thời gian lâu, hiển nhiên Thôi Kiệu Hôn đã thuộc nằm lòng số điện thoại của Chu Lâm rồi. Nhưng cô hoàn toàn không đoán được bạn thân của mình lại đề nghị chuyện này.

Nhìn thấy Thôi Kiệu Hôn tỏ vẻ khó xử, Lục Phiến Nhu khó có lúc giận dữ nói: “Cậu xem tình hình đã là lúc nào, cậu có nhớ số thầy Tôn không? Nếu không nhớ thì mau gọi cho Chu Lâm đi, chỉ một lần thôi, cùng lắm sau này trả anh ta một bữa ăn, tở lo cho mạng sống của hai người kia lắm rồi.”

Thôi Kiệu Hôn nhìn quanh, quả thật tình huống bây giờ rất là kinh khủng. Đám người Trùng Khánh Tư thì im hơi lặng tiếng biến mất, Lý Nhĩ Vy và Tường Lệ đánh người đến mức tay cũng dính máu tươi. Xung quanh rất nhiều người vây lại, có một số thì đánh chung, có một số thì ngăn cản. Con đường số 8 này hỗn tạp đủ chuyện, biết là nguy hiểm cho bạn thân mình nhưng Thôi Kiệu Hôn và Lục Phiến Nhu lại chọn cách xử lý khác.

Thôi Kiệu Hôn cầm điện thoại, cuối cùng hạ quyết tâm nhấn một dãy số thật dài. Cô ấn gọi, chỉ mất mấy phút thôi, đầu dây bên kia đã truyền đến giọng nói gấp gáp của Chu Lâm.

Bản gốc Trùng Khánh Tư tên là Trùng Khánh Tứ, nhưng mà bởi vì nghe tên không hay lắm cho nên editor đã đổi "Tứ" thành "Tur" :-P.

*Ở đây Thôi Kiệu Hôn đã là Hoa hậu giảng đường ba năm ở Lưư Sơ, tuy không phải là người nổi tiếng (hoặc trong showbiz) nhưng cô được đông đảo người ủng hộ, yêu mến hay nói cách khác là người hâm mộ, cho nên trong trường hợp này có thể nói Thôi Kiệu Hôn là nhân vật của công chúng.

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Cuộc Ấu Đả Ở Đoạn Đường Số 8

Editor: PNam Tiểu Thư

Lúc còn ở trong nhà đồ, Chu Lâm có nghe thấy mấy người bạn của mình nói đầu đoạn đường có vụ ấu đả của đám con gái trong trường. Ban đầu vốn là anh ta cũng không để tâm mấy, nhưng khi nghe có người nói trong số đó có bạn gái cũ của Đồng Thần Toại, anh ta đã cảm thấy rất nghi ngờ.

Từ trước đến nay Đồng Thần Toại chưa từng có bạn gái, người duy nhất được tính vào hàng ngũ “bạn gái” cũng chỉ có một mình cô bạn cùng phòng với Thôi Kiệu Hôn là Lý Nhĩ Vy. Vậy người mà bạn anh ta nói là ai?

Chu Lâm muốn quay qua hỏi Đồng Thần Toại, nhưng nhìn thấy cậu ta đang đeo tai nghe hăng say chơi game thì cũng không thể hỏi được nữa. Cuối cùng Chu Lâm chỉ biết yên lặng tiếp tục việc của mình, cho đến khi anh ta nhận được cuộc điện thoại từ số Lục Phiến Nhu.

Trước đến nay bạn của Thôi Kiệu Hôn rất ít khi gọi đến anh ta, ngày trước đa số đều là muốn hỏi cô ở đâu, hoặc là gửi lời đến cô, hoặc là anh ta gọi tìm cô. Khi sáng đám người Lục Phiến Nhu còn mĩa mai anh ta, Chu Lâm nghĩ hiện giờ chắc là có việc gì gấp, cho nên anh ta mới vội vàng tiếp máy.

Vừa nghe được âm thanh của đầu dây bên kia, Chu Lâm cứ ngỡ như tìm mình sắp lọt ra ngoài.

Giọng của Thôi Kiệu Hôn rất lớn, nhưng cũng không át được âm thanh hỗn tạp ở phía bên kia. Thậm chí là Chu Lâm còn nghe ra được sự lo lắng bất an trong lời “bạn gái cũ” mình: “Chu Lâm, hiện giờ anh đang ở đâu, tôi đang gặp rắc rối rất lớn, anh có thể giúp tôi được không?”

Chu Lâm hoảng sợ đứng dậy, bất ngờ làm cho đám bạn giật mình: “Xảy ra chuyện gì? Em đang ở đâu, anh đến ngay.”

“Đoạn đường Ông cống số 8, tôi đang vướng phải cuộc ấu đả, anh đến nhanh chút có được không?”

Vậy thì đúng là Lý Nhĩ Vy đang đánh nhau với người khác rồi. Chu Lâm nhanh tay gỡ tai nghe ra, sau đó chắc chắn nói: “Anh đang ở nhà đồ, đợi anh một chút, anh lập tức chạy tới.”

Ở đầu dây bên kia, Thôi Kiệu Hôn vừa nghe được lời này của Chu Lâm như là người sắp chết chìm bắt được sợi cỏ, cô vội thúc giục Chu Lâm, sau đó mới tắt máy.

Chu Lâm bỏ điện thoại vào túi, anh ta đẩy vai Đồng Thần Toại, dùng âm lượng lớn nhất có thể hét lên với bạn mình: “Hôn Hôn gặp chuyện rồi, Lý Nhĩ Vy đang đánh nhau!”

Đôi đồng tử Đồng Thần Toại trong bóng tối mở lớn thật lớn, anh ta kinh sợ đứng dậy rồi chạy nhanh ra ngoài cửa, cả máy cũng không thèm tắt. Chu Lâm bị hành động này của Đồng Thần Toại làm cho ngẩn người, cuối cùng chỉ vội hô lên vị trí của Thôi Kiệu Hôn, sau đó mới gọi thêm mấy người bạn nữa của mình để đi cùng.

Nghe nói đám người đánh nhau là bạn gái của Trùng Khánh Tư, nói như vậy thì chắc chắn Trùng Khánh Tư sẽ không thể nào không có mặt ở đó được. Chu Lâm suy nghĩ hai giây, sau cùng quyết định gọi hết số anh em trong nhóm của mình theo.

Tuy rằng Lý Nhĩ Vy và Tường Lệ đánh người giỏi, nhưng phía các cô chỉ có hai người, còn bên kia thì lại có hơn mười người tất cả. Số lượng chênh lệch quá cao, dù hai người có đánh tốt cách mấy cũng không thể nào chiếm ưu thế hơn được.

Lý Nhĩ Vy bị đánh đến tay và chân bị trầy đến mức rướm máu, không nhìn thấy nơi nào sạch sẽ đang hoảng. Lục Phiến Nhu đã sớm bị cảnh này làm cho chảy nước mắt, cô ấy kéo tay Thôi Kiệu Hôn muốn trốn đi, đợi cho đám người Chu Lâm đến rồi mới xử lý, nhưng mà Thôi Kiệu Hôn lại chẳng thể nào bước chân lên nổi.

Hai cô bạn thân của cô đang bị người ta đánh. Cho dù Lý Nhĩ Vy và Tường Lệ vẫn đang tiếp tục đánh trả lại, nhưng mà bản thân hai người đã không còn lành lặn nữa. Thôi Kiệu Hôn ôm Lục Phiến Nhu, chưa bao giờ cô cảm thấy mình tội tệ như lúc này.

Hai cô không thể đánh nhau, mặc dù cả hai tỏ vẻ muốn giúp hai người kia, nhưng tất cả (ý nói 4 người) đều biết, chỉ cần Thôi Kiệu Hôn và Lục Phiến Nhu tham gia vào thì chắc chắn cả bốn đều sẽ thảm.

Tường Lệ đang bị kéo tóc, mắt nhìn thấy Thôi Kiệu Hôn và Lục Phiến Nhu đứng trong đám người vây quanh khóc nức nở thì xót lắm. Vốn là đang đánh vui vẻ, thật sự là cô ấy chỉ cảm thấy càng đánh càng hăng thôi, mấy vết thương nhỏ trên người thì có là cái gì đâu chứ. Và lại chỉ là đánh nhau giữa con gái với con gái thôi mà, Hôn Hôn và Phiến Nhu đâu cần thể hiện giống như là một sống hai chết như vậy.

Thật ra thì cô ấy và Lý Nhĩ Vy đã bị ám ức trong lòng làm cho bức bối. Hai người các cô ngoài đánh người ra thì phải biết làm gì cho thoải mái đây?

Nhưng mà mặc dù cảm thấy thoải mái thật, Tường Lệ vẫn không muốn nhìn thấy bạn tốt của mình như vậy. Cô ấy nhanh lẹ tát mạnh vào mặt của kẻ nắm tóc mình kia, sau đó đẩy đám con gái thối này ra, ném túi xách về phía Thôi Kiệu Hôn hét lên: “Lấy điện thoại mình gọi cho Dương Sung, bảo anh ta mình đang bị cưỡng bức, mau đến đây nhanh!”

Thôi Kiệu Hôn bắt lấy túi xách của cô ấy mà mặt nghệt ra. Vì sao lại phải nói là bị cưỡng bức kia chứ? Nhưng mà thật sự là Tường Lệ rất hiểu Dương Sung, lúc Thôi Kiệu Hôn gọi cho anh ta, lời đầu tiên anh ta nói khi tiếp máy là: “Nếu không phải bị cưỡng bức thì đừng gọi cho anh.”

Dương Sung và Tường Lệ quen nhau rất lâu, nhưng mà đã sớm chia tay vào cuối năm ngoái rồi. Đã chia tay, vì sao giọng điệu của Dương Sung nói ra lại thoải mái như vậy chứ?

Thôi Kiệu Hôn nín thở, rối loạn một hồi mới nhanh chóng báo cho người bên kia: “Anh Dương, tôi là Kiệu Hôn bạn Tường Lệ, hiện giờ Tường Lệ đang bị cưỡng bức ở đoạn đường Ông cống số 8, anh mau mau đến đây đi.”

Đầu dây bên kia im lặng một chút, sau đó Thôi Kiệu Hôn lại nghe giọng của “bạn trai cũ” Tường Lệ hít một ngụm khí: “Được, tít...” Âm báo kết thúc cuộc gọi.

Lục Phiến Nhu nhìn Thôi Kiệu Hôn gấp gấp hỏi: “Sao rồi?”

“Anh ta lập tức sẽ đến.” Thôi Kiệu Hôn bỏ điện thoại vào túi, cô vừa dứt lời, bỗng nhiên vai bị vỗ một cái. Đúng lúc này, bất chợt Lục Phiến Nhu dùng hết lực kéo người cô sang đối diện.

Thôi Kiệu Hôn theo quán tính chạy về phía trước, nhưng không may vai lại bị người phía sau nắm chặt, làm cho cô bất ngờ ngã xuống, cái mông tròn oanh oanh liệt liệt tiếp xúc với mặt đất.

Lục Phiến Nhu nhìn kẻ gây ra chuyện này, đôi mắt tròn đỏ ửng trừng lên: “Anh muốn làm gì?” Nói xong vội vàng muốn kéo Thôi Kiệu Hôn trên đất lên, nhưng mà Trùng Khánh Tư lại nhanh hơn một bước.

Hắn ôm lấy cả người Thôi Kiệu Hôn, thật sự đối với thân hình to lớn như Trùng Khánh Tư thì có mười người như Lục Phiến Nhu cũng không đủ sức ngăn cản hắn.

Thôi Kiệu Hôn dù là chân yếu tay mềm, nhưng mà sức lực cũng không kém đến độ dễ cho người khác tự ý làm cản. Cô cắn mạnh vào bắp tay Trùng Khánh Tư làm cho hắn đau đớn hét lên một tiếng. Đồng bọn của hắn nhìn thấy Lục Phiến Nhu vừa có ý chạy lên, lập tức nhanh hơn bắt lấy cô ấy. Lục Phiến Nhu chỉ một mình cô gái nhỏ bé, thật sự không làm được gì một bọn thanh niên khỏe mạnh này.

Trùng Khánh Tư bị cắn rồi, máu nóng càng thêm hung dữ. Hắn không thương hoa tiếc ngọc nắm tóc Kiệu Hôn, “Con khốn không biết điều!” Giọng hắn cực kỳ lớn, đến nỗi hai người Tường Lệ và Lý Nhĩ Vy bên kia cũng nghe thấy mà quay sang nhìn.

Hình ảnh khuôn mặt xinh đẹp của Thôi Kiệu Hôn nhăn nhó vì đau đớn, bộ tóc dài óng mượt bây giờ bị rối bời trong tay Trùng Khánh Tư, cả Lục Phiến Nhu đang khổ sở bị bọn thanh niên kia dẫn đến dẫn lui, đôi mắt Tường Lệ và Lý Nhĩ Vy nhìn mà muốn đỏ ngầu. Hai người muốn qua giúp cô, nhưng đám người bên này thật sự không thể dễ dàng đánh không được.

Trùng Khánh Tư cười ha ha, hắn bóp lấy cổ cô. Thôi Kiệu Hôn bị dọa cho hoảng sợ, cô vội vùng vẫy muốn thoát ra, tay chân cứ vùng lên tán loạn, mạnh nhẹ gì ít nhiều đều đánh trúng Trùng Khánh Tư đang ôm lấy mình.

Trùng Khánh Tư thấy vậy thì càng thêm giận dữ, xưa nay hắn chưa từng biết nương tay với ai cả, bây giờ dù gặp phải Kiệu Hôn lý lộn như vậy, thật sự không thể nào dùng biện pháp nhẹ được.

Hắn nâng tay thật cao, toan tính muốn đánh một tai xuống gương mặt xinh đẹp kiêu ngạo kia. Thôi Kiệu Hôn tái mặt, nước mắt lập tức chảy ào xuống hét to một tiếng: “Chu Lâm!”

“Trùng Khánh Tư!”

Lúc Chu Lâm dùng hết tốc lực chạy nhanh đến đoạn đường Ông cống số 8, cũng là lúc vừa nghe tiếng hét thất thanh của người mình yêu.

Tìm anh ta như vọt ra ngoài, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thật sự không thể nào kiềm được mà đau lòng. Thôi Kiệu Hôn bị Trùng Khánh Tư mạnh bạo nắm tóc, tay chân vô quơ quàng muốn tìm cách thoát. Từ trước đến nay Thôi Kiệu Hôn luôn được xem là một công chúa, thậm chí một cái nhần này vì đau của cô thôi cũng đủ cho người ta cảm thấy xót xa, vậy mà bây giờ lại bị tên khốn khiếp kia đánh dã man như vậy.

Chu Lâm nhìn cảnh này mà nổi máu nóng, nhớ tới lúc còn ở chung, ngay cả lúc Thôi Kiệu Hôn làm lỗi dữ lắm, Chu Lâm cũng giận ghê lắm, nhưng anh ta còn chẳng dám lớn tiếng với cô. Thế mà Trùng Khánh Tư lại dám quất nạt cô như vậy.

“Thằng khốn!” Chu Lâm quát lên một tiếng, Trùng Khánh Tư còn chưa kịp quay đầu lại nhìn đã bị anh ta đập mạnh cây gậy vào đầu.

Trùng Khánh Tư đau đến hoa mắt, hai tay bắt giắc thả Thôi Kiệu Hôn ra. Lúc này đàn em của hắn mới nhìn phục hồi tinh thần, nhìn thấy đám người vừa đến lập tức lao lên bắt đầu vung nắm đấm.

Đồng Thần Toại đứng cạnh Chu Lâm, từ sớm đã nhìn thấy Lý Nhĩ Vy cả người lấm lem ở phía kia. Tròng mắt anh ta đỏ lên, cô và Tường Lệ bị bọn đàn em của Trùng Khánh Tư mạnh bạo vung đánh đập. Hai người con gái nhỏ nhún như vậy, vậy mà bọn chúng không hề biết nương tay.

Đồng Thần Toại sớm đã ghét bọn người Trùng Khánh Tư, bây giờ có dịp được đánh bọn chúng, thật sự là không thể bỏ qua.

Đồng Thần Toại vừa nhìn thấy Chu Lâm lấy gậy đập vào đầu tên khốn kia, lập tức phóng lên dùng tay không đánh mạnh xuống tên đứng gần đó. Đám người của Chu Lâm đằng sau thấy bạn bắt đầu cũng không đứng yên, từng người từng người lao lên biến nơi này thành một mớ hỗn loạn, không ai một ai dám đến gần.

Thôi Kiệu Hôn được thả ra, nhìn thấy Chu Lâm mới tới mà trong lòng mừng rỡ. Cô chạy tới chỗ Lục Phiến Nhu, tên vừa bắt lấy cô ấy đã bị Vũ Khôi đánh cho bất tỉnh.

“Mau trốn thôi.” Thôi Kiệu Hôn vội vàng hét lên, Lục Phiến Nhu gật đầu, sau đó cả hai tính toán xoay người bỏ chạy. Hai người cô và Phiến Nhu không có sức kháng cự, bây giờ đã có người tới giúp, cô tin là hai người kia có thể trốn đi được.

Nhưng mà Thôi Kiệu Hôn vừa chạy được mấy bước, phía sau gáy bắt chợt vang lên một tiếng “choảng”. Cô giật mình xoay lại, vừa nhìn thấy người đứng sau mình lập tức tái mặt ngã người.

Trùng Khánh Tư vội lấy chai rượu dưới đất, hắn biết bây giờ một mình hắn thì không thể nắm chắc là đánh chết Chu Lâm hay không. Nhưng mà lúc nhìn thấy Thôi Kiệu Hôn bỏ chạy, hắn liền suy nghĩ tới chuyện đánh cô thì coi như đánh được Chu Lâm đi.

Vậy là không chần chừ thêm phút giây nào nữa, Trùng Khánh Tư một đường ném thẳng chai rượu đó qua phía Thôi Kiệu Hôn.

Chu Lâm dù đang đánh nhau, nhưng lúc nào mắt cũng muốn nhìn cô. Vốn dĩ anh ta đã muốn chạy đến cô để dắt cô đi, lúc nhìn thấy chai rượu trên tay Trùng Khánh Tư, thì quán tính lao lên vội vàng đỡ thay cô.

May thay chai lực ném cũng không mạnh lắm, chai rượu chỉ có thể ném vào vai anh ta, nếu không vào đầu thì cũng không đảm bảo được cho an toàn cả hai.

Trùng Khánh Tư thấy không đạt ý muốn, lập tức nổi giận muốn giết chết Chu Lâm. Hắn rống lên một tiếng, dồn hết sức lực vào nắm tay phải, chân bước mấy bước đã gần như đứng trước mặt Chu Lâm.

Hắn vung tay, vừa hạ mạnh xuống thì Chu Lâm đã nhanh chóng cản lại. Anh ta dùng cả hai tay đập mạnh vào mặt Trùng Khánh Tư. Nắm đấm của Chu Lâm rất mạnh, dường như là dồn hết lực của mình vào nó vậy, mạnh đến nỗi cả thân hình to lớn của Trùng Khánh Tư phải nghiêng ngả.

Chu Lâm thừa thế, lại tiến lên kéo đầu hắn xuống rồi tung gối lên, đập thẳng vào cằm dưới của hắn. Trùng Khánh Tư đau đến choáng váng mặt mày, hắn còn chưa kịp tỉnh táo đã bị Chu Lâm quật ngã ngửa lên người thêm mấy cái.

Mỗi cái đấm xuống của Chu Lâm đều rất mạnh, anh ta ném hết tức giận vào người Trùng Khánh Tư giống như hận không thể đánh chết tên khốn này.

“Mấy đấm đánh Kiệu Hôn!” Một nắm đấm vung xuống.

“Mấy đấm quất cô ấy!” Lại một nắm đấm vung xuống.

“Mấy chân sổng rồi!” Thêm một nắm đấm giáng xuống.

Cứ như vậy như vậy, từng cú đấm của Chu Lâm đều khiến cho mặt mũi của Trùng Khánh Tư đỏ máu be bét. Vốn dĩ muốn chạy trốn, nhưng nhìn thấy cảnh tượng Chu Lâm đỡ thay mình một cái chết, lại còn đánh Trùng Khánh Tư như vậy, Thôi Kiệu Hôn thật sự không dám để anh ta lại một mình. Nhớ đầu anh ta đánh chết Trùng Khánh Tư rồi, lúc lên tòa lại nói vì cô mà đánh chết người như vậy thì cô không biết phải như thế nào nữa.

Nghĩ đoạn, Thôi Kiệu Hôn đẩy Lục Phiến Nhu nói: “Cậu lánh một bên trước, gọi báo công an đi, chút nữa không thấy tớ thì chạy về ký túc xá, nhanh đi đi.”

Lục Phiến Nhu tái mặt lo lắng: “Tớ không thể đi một mình được.”

“Mau đi đi.” Thôi Kiệu Hôn gấp gáp: “Tớ sẽ về với Chu Lâm.”

Nói đến mức này, Lục Phiến Nhu đành phải quay đầu chạy đi. Lục Phiến Nhu tin tưởng Thôi Kiệu Hôn, và lại hiện giờ có Chu Lâm ở đây, chắc chắn cô sẽ không có chuyện gì đâu.

Cũng là lúc này, ở đầu phía bên kia, bây giờ Dương Sung mới tới. Anh ta chỉ đi một mình, như thể dù có dĩa dao vào cổ anh ta thì anh ta cũng không sợ, bước chân nhàn hạ đi đến chỗ Chu Lâm, dùng chân đá chai rượu qua một bên, giọng điệu không nhanh không chậm nhưng lại vô cùng uy lực nói: “Tôi

đếm đến ba, các người không cút đi thì có chuyện đấy.”

Nếu nói Chu Lâm là lão đại của Lưu Sơ, Trùng Khánh Tư là nắm đấm của Tái Thượng, thì Dương Sung là lão đại của cả đoạn con Ông công này. Anh ta không chỉ là duy nhất ở Thư Ngạn, mà thậm chí ở cả con đường này nhắc tới anh ta thì ai cũng phải né mặt.

Chu Lâm nhìn thấy người tới là Dương Sung, cho dù nể mặt mấy phần nhưng anh ta cũng không phải là con chó.

“Chuyện này không phải của anh!” Chu Lâm gào lên.

Dương Sung nhìn quanh, thấy Thôi Kiệu Hôn đang ngạc nhiên đứng đó, không đáp lời mà hỏi cô: “Cô là người gọi tôi?”

Thôi Kiệu Hôn vội gạt đầu, sau đó nhanh tay chỉ qua bên kia gấp gấp nói: “Anh mau giúp Tường Lệ, cô ấy ở bên kia.”

Dương Sung nhìn theo hướng chỉ, lúc này mới thấy Tường Lệ đang cố gắng chống lại một đám người vây quanh. Dương Sung chau mày, anh ta quay đầu lại chậm rãi rút tay vào túi nói: “Chu thiếu, tôi nhắc lại lần nữa, tôi đếm đến ba, nếu như các người còn không biến đi thì sẽ một viên đạn cắm vào đầu ngay lập tức. Một...”

Chu Lâm kinh ngạc, Dương Sung có súng! Chu Lâm không nghĩ ngợi nhiều, lập tức dừng tay vội vã đứng lên, sau đó hét lên gọi Đồng Thần Toại.

Đám người kia nghe thấy tiếng gọi liền nhìn sang, bây giờ mới phát hiện Dương Sung đã đứng đây từ lúc nào. Bọn họ còn muốn tiếp tục thì tiếng quát của Dương Sung vang lên: “Hai...”

“Đi thôi! Đi!” Chu Lâm mặc kệ tên khốn Trùng Khánh Tư nằm đó. Anh ta xoay người không cần nhìn mà nắm lấy cổ tay Thôi Kiệu Hôn chạy đi.

Tường Lệ nhìn thấy bạn trai cũ, đương nhiên cũng biết trong tay anh ta có cái gì mà khiến Chu Lâm sợ như vậy. Cô ấy vội đánh một tên choáng váng, sau đó đẩy người Lý Nhị Vy nói mau dắt Đồng Thần Toại và đám người anh ta đi đi, nếu không Dương Sung sẽ cẩu.

Lý Nhị Vy tuy không hiểu nhưng vẫn làm theo. Đợi đến lúc đám người sợ hãi bỏ chạy, còn lại vài người nằm dưới đất, Dương Sung mới hừ một tiếng đi đến chỗ Tường Lệ, không nói hai lời thì đã đỡ cô ấy bước đi.

Hiện giờ vì trải qua trận ẩu đả của các anh chị năm cuối, cho nên đoạn đường số 8 tạm thời vắng vẻ kì dị. Hầu như chỉ có những người không muốn quan tâm cách xa trăm mét mới bình thân được, còn lại thì khu vực ẩu đả cũng không thấy bóng dáng ai hết.

Cũng phải thôi, Dương Sung cũng đã đến rồi thì dù có như thế nào cũng không ai muốn bị anh ta dòm ngó. Chỉ có điều... vụ việc này ắt hẳn không chỉ đơn giản là chấm dứt như thế.

Editor: Sau một thời gian vắng bóng, hết bị hư máy tính, mất truyện rồi mất liên hệ với tác giả thì cuối cùng Nam cũng đã trở lại rồi ٩(//D//)٩ có ai còn theo dõi truyện không? Ta đã quay trở lại rồi đây a a!

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Cuối Cùng Cũng Chấm Dứt

Thôi Kiệu Hôn để cho Chu Lâm kéo tay mình chạy đi đến khi ra khỏi đoạn đường Ông công. Khi đã đảm bảo cả hai sẽ không gặp rắc rối gì nữa, Thôi Kiệu Hôn mới muốn dừng lại, cô gạt mạnh tay anh ta ra khỏi cổ tay, sau đó một mối gặp người xuống thờ dốc.

Chu Lâm vốn dĩ cũng đã rất mệt, cứ tưởng là Thôi Kiệu Hôn sẽ để yên cho mình bảo vệ, nào ngờ còn chưa kịp cảm thấy ấm áp đã bị cô hắt gáo nước lạnh vào mặt.

Chu Lâm tiến đến, toan mở miệng hỏi cô có sao không. Thôi Kiệu Hôn cúi người, mắt nhìn thấy Chu Lâm đến gần thì đưa tay chặn lại nói: “Chuyện vừa rồi tôi rất cảm ơn, coi như là tôi nợ anh một ân tình, sau này có dịp tôi nhất định sẽ trả.”

Rõ ràng là Chu Lâm bị thái độ và hành động xa cách này của Thôi Kiệu Hôn làm cho ngẩn người. Anh ta thờ ra, giọng buồn bã nói: “Hôn Hôn, em không cần phải...”

“Đừng gọi tôi là Hôn Hôn.” Thôi Kiệu Hôn lập tức cắt lời, hai người đã sớm không còn thân thiết, cho nên cái tên này cũng sớm không được nhắc lại trên môi Chu Lâm. Cô muốn nói thêm mấy câu nữa, nhưng chợt nhìn thấy bả vai của anh ta nhuộm một màu đỏ, nghĩ tới ban nãy là anh ta đã giúp cô, cho nên cuối cùng vẫn là dẫn lòng xuống, nhanh tay lấy khăn giấy từ trong túi xách, bước đến mấy bước thuận thực lau sơ qua miệng vết thương bị hơ.

Áo cũng đã rách, cho nên việc này cũng không quá khó khăn.

Còn tưởng rằng Thôi Kiệu Hôn sẽ lạnh nhạt mắng mình, Chu Lâm không ngờ cô sẽ giúp mình xử lý vết thương trên vai. Điều này không khỏi khiến Chu Lâm nhớ lại lúc trước, nhiều lần anh ta đi đánh nhau, lúc trở về nhà liền có cô ở đó, không mắng anh ta thì chắc chắn sẽ làm về giận dữ đe dọa anh ta, buộc anh ta không được đi đánh nhau nữa. Nhưng miệng nói như vậy, nhưng chưa bao giờ cô để anh ta phải tự xử lý vết thương.

Đi chơi gặp chuyện, cùng anh em trong nhóm đánh nhau cãi vã, mang trên người đầy thương tích về nhà, vừa được săn sóc vừa được khuyên nhủ an ủi. Chu Lâm cảm thấy lúc đó muốn có bao nhiêu yêu thương thì cô liền cho bấy nhiêu yêu thương.

Nhưng mà bây giờ... Chu Lâm nghiêng đầu, cô thấp hơn anh chỉ hơn nửa cái đầu, vì muốn lau vết thương trên vai, cho nên cô tiến đến hơi gần, làm cho gương mặt xinh đẹp cũng kề cạnh mặt anh ta.

Chu Lâm có kích động muốn quay lại như trước đây.

“Hôn Hôn...” Chu Lâm hít một hơi thật sâu, vươn tay nhanh chóng ôm lấy thân hình mảnh mai xinh đẹp, “Tất cả mọi chuyện đều có lý do, em cho anh thêm một cơ hội nữa được không? Anh có thể giải thích cho em hiểu, Hôn Hôn, anh không thể sống xa em.”

Sở dĩ giúp Chu Lâm cũng vì Chu Lâm giúp cô, nhưng mà cô không muốn nghe những lời nói chán ghét này của anh ta.

Thôi Kiệu Hôn không vì cái ôm này mà kinh ngạc, ngược lại cô vẫn bình tĩnh đứng yên. Rơi vào vòng tay quen thuộc, hơi ấm quen thuộc, nhưng mà cảm xúc thì lại không còn như trước.

Thôi Kiệu Hôn nắm chặt khăn giấy, cô nghiêng đầu, lạnh lùng nói: “Buông tôi ra.”

“Anh không buông!” Vòng tay Chu Lâm càng thêm siết chặt, “Chẳng lẽ em không thể vì đoạn tình cảm kia của chúng ta mà cho anh thêm một cơ hội nữa sao? Hôn Hôn, em...”

“Chu Lâm.” Thôi Kiệu Hôn lại cướp lời, “Bởi vì đoạn tình cảm kia, cho nên tôi không muốn nhìn thấy mặt anh nữa.”

“Tôi không biết và cũng không muốn biết trong những ngày tôi về nhà mẹ, ở đây đã xảy ra những chuyện gì, anh nói tất cả đều có lý do, vậy vì sao trong khoảng thời gian đó, anh lại không nói với tôi?” Thôi Kiệu Hôn đề mặc cho anh ta ôm mình, nói hết những lời trong lòng ra. Chuyện vốn dĩ muốn tới thì sớm muộn gì cũng tới, bây giờ trùng dịp có thể giải quyết, không bằng xử lý luôn cho xong, càng sớm càng tốt, sau này đỡ phiền lầy nhau.

Chu Lâm muốn nói, nhưng mà lời ở cổ họng chẳng thể nào thốt lên nổi. “Hôn Hôn, những chuyện đó... những chuyện đó anh thật sự không thể nào nói thẳng với em. Anh, anh...”

“Nhưng anh lại có thể để cho Á Giáng Lân biết.” Thôi Kiệu Hôn nở nụ cười, không rõ tư vị trong lòng đang buồn hay đau khổ, “Khi đó anh và tôi là người yêu của nhau, anh có từng nghĩ, tôi từng có thể vì anh mà bất chấp tất cả chưa? Tôi không dám nói tôi có thể cùng anh vượt qua những chuyện gì, nhưng mà tôi từng nghĩ mình lại có thể vì anh chấp nhận những chuyện gì.”

Khi đó Chu Lâm đánh cho một nam sinh trường lân cận đến gần chết, lúc ra tòa, cô là nhân chứng bên phía Chu Lâm, Thôi Kiệu Hôn nghĩ vì anh ta mà cô lại nói dối trắng trợn, còn làm cho người bị hại phải bồi thường tiền cho Chu Lâm, trong khi đó Chu Lâm lại là người gây sự trước, không những vậy người nam sinh đó cũng từng là bạn sơ trung của cô.

Trong lòng Chu Lâm chưa xốt, anh ta thấy mắt mình cay cay, bên tai lại nghe giọng nói nhàn nhạt không rõ cảm xúc của Thôi Kiệu Hôn: “Đối với đoạn tình cảm kia, hai tháng anh ở bên cạnh Á Giáng Lân, vì sao anh lại không thể nói cho tôi biết? Chu Lâm, anh đừng nghĩ tôi và anh có thể quay lại lúc trước, hiện giờ những lời giải thích anh muốn nói, dù là giết người cướp của tôi cũng không muốn nghe, bởi vì tôi và anh cũng đã hết tư cách để lắng nghe nhau rồi.”

Hai cánh tay mềm mại chậm rãi đưa lên, Thôi Kiệu Hôn đẩy Chu Lâm ra, nhưng anh ta lại cứng đầu ghì chặt lấy cô.

“Chu Lâm, anh không cần phải tỏ ra hối hận, chúng ta kết thúc rồi.” Giọng Thôi Kiệu Hôn lạnh nhạt: “Ngày hôm nay là ngày tôi tống khứ, tôi nhất định sẽ nhớ, sau này anh cần giúp gì tôi đều có thể vui vẻ đáp ơn, một bữa ăn hoặc một lần giúp đỡ đều không phải là niềm hiềm khích. Anh buông tay đi, tôi không muốn để ba người kia phải chờ.”

Chu Lâm vẫn một mực giữ yên lặng. Hốc mắt anh ta ửng đỏ, anh ta nhắm chặt mắt, giọng nói khàn đặc cuối cùng chỉ có thể nặn ra được một câu: “Cái ôm cuối cùng, từ nay về sau anh sẽ không tìm đến em nữa.”

Chu Lâm biết chính mình nhu nhược, ngay cả một câu giải thích rõ ràng cũng không dám nói ra. Anh ta sợ phải đối mặt với ánh mắt chán ghét của cô, sợ phải đối mặt với những câu hỏi mà thậm chí đêm nào anh ta cũng gặp ác mộng. Nhưng Kiệu Hôn nói đúng, là do anh ta không biết suy nghĩ, hai tháng kia vậy mà một chữ cũng không thể nói cho cô nghe, cuối cùng lại để cho Á Giáng Lân biết, kết quả này tự anh ta chuốc lấy cũng không phải là đáng giận.

Hai năm hạnh phúc, vì anh ta mà chấm dứt, lỗi là ở anh ta, làm cô đau lòng, làm cô mệt mỏi, thậm chí còn dùng hai chữ xưng hô rõ rệt không muốn quan hệ. Tất cả là vì anh ta, anh ta còn hối hận thì làm được gì nữa.

Thôi Kiệu Hôn buông lỏng hai tay, đầu ngẩng lên nhìn dòng người phía sau lưng Chu Lâm. Cô đứng yên như vậy, như một cái cây không cảm xúc để mặc cho anh ta ôm lấy. Thôi Kiệu Hôn cũng không biết mình có đau lòng hay không, bây giờ cô chỉ rất muốn về nhà, nói cho Tôn Dịch nghe hôm nay mình gặp sự cố, nói anh nghe cô đã đối mặt với Chu Lâm như thế nào.

Tối giờ Thôi Kiệu Hôn cũng biết rõ, cô không phải không yêu Chu Lâm sâu đậm, hay là không có tình cảm với anh ta, chỉ là cô không muốn đối mặt với anh ta. Vốn dĩ cô đã dùng hết tâm mình để đổ vào mối tình này, nhưng mà cái tâm của cô đã chết trong khoảng thời gian kia rồi. Tâm đã chết, đối với người đã giết chết nó, vốn không thể nào dễ dàng chấp nhận được.

Tôn Dịch, anh nói xem, lúc trước anh có như thế này không? Hiện giờ em rất buồn, em chỉ muốn được ôm lấy anh mà thôi. . .

Gần 12 giờ khuya, Tôn Dịch nghe dưới nhà có tiếng chuông cửa. Anh vội vàng chạy xuống, nhanh tay mở cửa, phát hiện người con gái mình đang nhớ đến đứng ở đó, cả người cô dính bẩn, tóc tai rối loạn bù xù.

Nhìn thấy Tôn Dịch, điều đầu tiên Thôi Kiệu Hôn làm là mặc kệ cả người bẩn như thế nào, lao nhanh vào lòng anh.

“Tôn Dịch...” Thốt lên một lời, sau đó nước mắt đua nhau rơi xuống.

Tôn Dịch không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy ngực áo đang ẩm nóng lên dần, anh vòng tay, cố truyền cho cô hơi ấm của mình nhẹ giọng: “Kiệu Hôn ngoan, có anh ở đây, có anh ở đây.”

Cũng không biết hai người đứng đó đến bao giờ, đến khi Thôi Kiệu Hôn khóc đến mắt cũng sưng lên, bấy giờ Tôn Dịch mới kéo người vào trong.

Anh để cô ngồi trên giường, chính mình vào phòng vệ sinh xả nước ấm, sau đó vào trong mở tủ lấy bộ đồ ngủ ra.

“Em đi tắm đi, anh xuống dưới làm chút đồ cho em ăn tối, được không?” Tôn Dịch khụy chân trước mặt cô, nhỏ nhẹ hỏi.

Thôi Kiệu Hôn hít hít mũi, ngập ngừng gật đầu.

Tôn Dịch thấy vậy bật cười: “Sao vậy, không muốn anh đi à?”

Thôi Kiệu Hôn lại hít hít mũi, tiếp tục ngập ngừng gật đầu.

Tôn Dịch thở ra một hơi, cảm thấy cô gái trước mắt thật sự đáng yêu đến chết anh. “Được, vậy anh đợi em tắm xong, chúng ta cùng xuống dưới.”

Lần này Thôi Kiệu Hôn dứt khoát gật đầu, tim gan người đàn ông nào đó mềm nhũn

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Cuối Cùng Cũng Chấm Dứt (2).

Đợi Thôi Kiệu Hôn từ phòng tắm đi ra, Tôn Dịch nhanh chóng dắt cô xuống lầu, để cô một mình ngồi trên bàn đợi, còn anh thì xắn tay áo cấp tốc làm cho cô một bát cháo nóng.

Hơi cháo bốc lên nghi ngút, phủ qua gương mặt góc cạnh của Tôn Dịch. Thôi Kiệu Hôn nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang ngồi cạnh mình, tóc anh được vuốt cao thời thượng, bộ sơ mi sáng màu trên người ngoại trừ trước ngực ra thì hoàn toàn nghiêm chỉnh.

Tôn Dịch cúi đầu, gương mặt nghiêng dưới ánh đèn phản chiếu vẻ điển trai trưởng thành. Là đàn ông, nhưng mà lông mi Tôn Dịch lại rất dài, mũi lại cao, môi thì hơi mỏng, Thôi Kiệu Hôn cảm thấy người thầy kiêm bạn trai của mình đẹp như vậy, chân dài vóc người thì cao, quả thật nếu không làm người mẫu thì thấy hơi tiếc.

Tôn Dịch đẩy bát cháo qua cho cô, nhìn về mặt còn đang thất thần nhìn mình không khỏi nhũn mảy, “Em còn không khỏe sao?”

“Không,” Thôi Kiệu Hôn lắc đầu, “Em rất khỏe.”

Người như cô còn lâu mới bị vẻ đẹp dụ người này làm cho mê loạn.

Tôn Dịch kéo môi cười: “Vay mau ăn đi, anh thổi rồi, không còn nóng lắm đâu.”

Cháo anh nấu là cháo thịt băm, hạt vừa nhuyễn, thịt cũng rất vừa miệng. Thôi Kiệu Hôn ăn muống đầu tiên, không nghĩ tới Tôn Dịch lại có thể nấu cháo rất ngon.

Giống như nhìn thấy tâm tư của cô gái nhỏ, Tôn Dịch cười nói: “Bình thường anh ở nhà một mình, nấu đồ ăn cũng không phải chuyện khó.”

Thôi Kiệu Hôn cảm khái, có vẻ thầy Tôn rất thích cười, mỗi lần nói câu nào đều có thể nghe được giọng điệu ả ả tiếng cười.

Ăn hết bát cháo, Thôi Kiệu Hôn được tận tình chăm sóc, chỉ cần ngồi yên một chỗ, Tôn Dịch lập tức lấy nước cho cô uống, khăn lau miệng, chén bát cứ để đó.

Anh lại kéo cô lên phòng, để cho cô ngồi bên mép giường, còn mình thì đứng dưới giúp cô sấy tóc.

Tóc cô rất mềm, từng ngón tay anh xen qua vô cùng dễ dàng. Thôi Kiệu Hôn ôm cái gối trong ngực, cảm giác da đầu có thể cảm nhận được cả móng tay anh. Cả người cô tựa vào Tôn Dịch, hơi nóng trên tóc dễ chịu làm cho cô cảm thấy rất buồn ngủ.

Nhưng mà Thôi Kiệu Hôn không muốn ngủ, ngược lại rất muốn nói chuyện với anh.

“Tôn Dịch.”

“Ừ, anh đây.”

Không biết nói chuyện này có tốt hay không, Thôi Kiệu nghĩ nghĩ một chút, vẫn là nên nói thì hơn.

“Tôi nay phòng túc xá em đi ra ngoài chơi, bọn em đến đường Ông cố, ... A.” Ban nãy tóc bị Trùng Khánh Tư nắm, hiện giờ anh vô tình chạm nhẹ vào, vậy mà vẫn còn thấy rất đau.

Tôn Dịch nghe cô rên lên như vậy, vội vàng thả máy sấy xuống, tay mở tủ trên đầu giường lấy lọ thuốc nhỏ ra bôi lên vết thương, giống như không cần hỏi cũng rõ ràng nơi cần được bôi thuốc.

Loạt hành động này thêm cả lực tay nhẹ nhàng trên đầu không khỏi khiến cho Thôi Kiệu Hôn cảm giác mình đang được anh nâng niu rất nhiều.

“Tôn Dịch, em không sao.” Thôi Kiệu Hôn nói nhỏ, lại cảm thấy chỗ đau khi nãy được xoa theo hình tròn rất dịu dàng.

Tôn Dịch hỏi: “Còn đau không?”

“Không, không đau.” Không hiểu vì sao hơi ngượng, Thôi Kiệu Hôn lại lí nhí nói: “Khi nãy em gặp chút chuyện, không may bị thương thôi.”

“Chút chuyện?” Tôn Dịch đặt lọ thuốc xuống, tiếng va chạm lạnh lạnh vang lên, “Chút chuyện của em chính là cả người bẽ bộn, tay thì có vết bầm, sau đầu thì là vết thương?”

Vừa nói anh vừa kéo ống tay áo của Thôi Kiệu Hôn lên, vết bầm tím hiện rõ trên cánh tay trắng mịn, càng làm cho hình ảnh trở nên ghê rợn hơn. Tôn Dịch xoay người cô lại, lạnh giọng nói: “Kể hết cho anh, em gặp phải chuyện gì?”

Đôi mắt anh đen ngòm, vẻ mặt lạnh không chút tình cảm nào khiến cho Kiệu Hôn sợ hãi. Cô vội vòng tay ôm lấy eo anh, sợ anh nổi cáu mà áp một bên má vào ngực anh kể hết chuyện ban nãy.

Đương nhiên cô rất biết điều nói giảm nói tránh chuyện gọi Chu Lân đến giúp.

Tuy rằng rất giận, nhưng mà Tôn Dịch vẫn không kiềm lòng ôm ngược lại cô gái ngốc trong ngực. Anh lắng nghe hết thấy, cuối cùng chỉ nhủ chặt hàng mày.

“Kiệu Hôn, gặp những chuyện như thế này, em chỉ cần gọi báo cảnh sát, nếu không có thể đi đến bệnh viện.”

Thôi Kiệu Hôn nức nở: “Em chỉ muốn gặp anh thôi.”

Lại một lần nữa, tim gan người đàn ông bị cô làm cho chảy thành nước.

“Kiệu Hôn, sau này hạn chế đến những nơi nguy hiểm như vậy nữa.” Tôn Dịch thờ dài, lấy tay vuốt nhẹ sống lưng cô, “Anh thật sự không muốn em đến những nơi đó.” Hơn hẳn là chuyện buồn lúc trước của em, mà là an toàn cho chính em.

Thôi Kiệu Hôn không hiểu vì sao mình lại bị những lời này của anh mà khóc. Tôn Dịch giống như một con điều hâu lớn, ôm trọn lấy con chim nhỏ là cô. Anh không hỏi cô và Chu Lân có chuyện gì, cũng không hỏi vì sao lại không gọi cho anh.

Hiển nhiên Kiệu Hôn không biết anh có để tâm hay không, nghe nói anh không muốn, cô lập tức gật đầu đồng ý. Bản thân cô cũng không muốn đến những nơi đó nữa, thật sự không muốn.

Tôn Dịch không ngăn Thôi Kiệu Hôn khóc, anh để cho cô trút hết buồn bã ra ngoài, sau đó vỗ về cô một lát mới lấy thuốc thoa cho cô.

Kiệu Hôn nói những vết bầm này cũng không có đau, nhưng mà nhìn vẻ mặt cứng rắn lại nghiêm nghị của Tôn Dịch, cô đành để anh làm thay.

Kiệu Hôn, nhìn thấy những vết thương này trên người em, anh rất đau lòng.

Cuối cùng là đêm đó, Thôi Kiệu Hôn ngoan ngoãn nằm trên giường đợi Tôn Dịch đi tắm rồi vào ngủ chung với mình.

Trong lúc chờ đợi, Thôi Kiệu Hôn lấy điện thoại của Tôn Dịch login tài khoản weibo của mình.

Lệ Lệ: Kiệu Hôn, Phiến Nhu, các cậu có ổn không?

Hòa hoãn đại Phiến: Tớ về ký túc xá rồi, nhưng mà không thấy Hôn Hôn đâu cả.

Nhiều là Vy: Điện thoại cũng ở ký túc xá rồi, Tường Lệ cậu nói Dương Sung giúp đi tìm Hôn Hôn đi.

Hòa hoãn đại Phiến: Hôn Hôn nói sẽ về với Chu Lâm.

Lệ Lệ: Sớm biết như vậy tớ đã nói Dương Sung rồi. Bây giờ anh ta không có ở đây, điện thoại cũng không mang theo.

...

Ôm ôm, ta là Hôn Hôn: Tớ đang ở nhà Tôn Dịch.

Tường Lệ, Phiến Nhu và Nhĩ Vy đương nhiên là vô cùng kinh ngạc. Các cô liên tục hỏi Kiệu Hôn có bị làm sao không, Chu Lâm có làm gì cô không. Thôi Kiệu Hôn cảm thấy rất ấm lòng, trả lời từng chút một, sau đó nói ngày mai mình sẽ xin nghỉ. Dù sao thì Tôn Dịch cũng nói, nếu mai không đến bệnh viện thì anh sẽ rất giận.

Tường Lệ nằm ở chỗ Dương Sung, nghe nói đám người Chu Lâm cũng đã về hết nhà đỏ. Bây giờ cô ấy mới báo cho bọn người Kiệu Hôn: “Bọn nhãi Trùng Khánh Tư bị Thư Ngạn đánh cho bầm dập, chắc là Dương Sung đang đi với bọn họ.”

Lý Nhĩ Vy vốn dĩ cũng không muốn phiền toái, cho nên nói thẳng: “Nếu được thì nhờ Dương Sung đánh cho tới khi không dám ra ngoài.”

Tường Lệ: “Tớ cũng đã nói rồi, Dương Sung nói anh ta muốn chờ đường cho sau này.”

Lục Phiến Nhu gửi một nhãn dán buồn bã: “Tớ xin lỗi, không giúp gì cho các cậu được.”

Tường Lệ: “Đừng nói vậy, cũng là do bọn tớ thôi, cậu và Hôn Hôn không sao là tốt rồi.”

Thôi Kiệu Hôn gửi tin nhắn bạn bè một lát, sau đó nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm đã ngưng lại. Cô nhắn: “Bây giờ tớ không tiện nói chuyện với mọi người, ngày mai báo danh giúp tớ, chiều tớ sẽ gặp các cậu.”

Ba người kia cũng biết cô đang ở nhà Tôn Dịch, cho nên vội nói tạm biệt, sau đó Thôi Kiệu Hôn lập tức đăng một dòng tin quay bạn bè, Thôi Kiệu Hôn: “Một ngày xui xẻo.”

Đăng xong thì logout, thả điện thoại xuống đợi Tôn Dịch.

Thấy anh bước vào, Thôi Kiệu Hôn ngồi dậy muốn giúp anh sấy tóc. Nào ngờ Tôn Dịch ngăn lại, nói cô nằm đợi anh, để tự anh làm được rồi. Tóc anh vốn ngắn, nhưng mà cũng không phải là ngắn lắm, sấy một lúc khoảng mười phút là xong.

Thôi Kiệu Hôn ôm chần, đây là đêm thứ hai cô ngủ ở đây, drap giường đã thay đổi, chăn và áo gối cũng khác, chắc là do Tôn Dịch muốn sạch sẽ cho nên cố ý thay. Cô nhìn bóng lưng dài rộng của người đàn ông, trong lòng ngổn ngang cảm xúc.

Rõ ràng cô không yêu thích anh nhiều đến như vậy, nhưng lại không hiểu vì sao khi bị Chu Lâm ôm lấy, người đầu tiên nghĩ đến lại là anh. Càng quá đáng hơn nữa, chính là không trở về ký túc xá, mà một mạch chạy về nhà anh, ôm anh mà khóc.

Thôi Kiệu Hôn tự nhận mình không phải thiếu đàn ông, hơn nữa cũng không cần người có tiền. Nhưng mà không biết đâu ra lại cảm thấy người thầy này của mình rất là bánh trái, hơn nữa còn khiến người ta rất muốn ở chung với anh.

Thôi Kiệu Hôn nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cũng không biết mình đối với thầy là tình “chứ” – “cháu” hay là tình cảm gì.

Tôn Dịch sấy xong tóc, quay qua lại thấy thiếu nữ trên giường ngây ngô nhìn anh.

Tôn Dịch cười nhẹ, anh dọn dẹp bàn giường, sau đó đi ra tắt đèn lớn, trên đầu giường chỉ để lại đèn ngủ.

Thôi Kiệu Hôn thấy anh nằm xuống, khẽ khàng gọi một tiếng: “Tôn Dịch.”

Anh nằm nghiêng qua, nhắm mắt ừ: “Anh đây.”

“Chuyện ban nãy em kể anh, anh có muốn nói gì với em không?” Nếu như là Chu Lâm, anh ta chắc chắn sẽ nổi cáu nói đám người ngu xuẩn dám bắt nạt bạn gái anh ta. Vài ngày sau hẳn là sẽ nổi điên đòi đánh nhau hoặc lấy tiền của chèn ép nhà người ta. Nhưng mà vừa rồi kể chuyện, về mặt Tôn Dịch ngoài trầm lạnh ra thì hầu như không có chút gì gọi là phần nộ hay là đau lòng buồn bã.

Điều này không khỏi khiến cho cô suy nghĩ, hôm trước anh nói anh rất thích cô, có phải là thật hay không.

Tôn Dịch yên lặng một chút, sau đó nhẹ nhàng nói: “Về sau đừng đến những nơi như vậy nữa, anh không muốn em bị tổn thương.”

Thôi Kiệu Hôn không thấy được những gì mình mong muốn, trong lòng nổi lên một cảm giác mất mát: “Chỉ, chỉ vậy thôi?”

Lúc này Tôn Dịch mở mắt, anh kéo cô vào lòng, “Kiệu Hôn, có phải em đang trách anh không quan tâm em không?” Vì anh không thể hiện ra ngoài, cho nên cô không thể thấy?

Thôi Kiệu Hôn nghe nhịp tim anh đập từng hồi, lời muốn nói cũng không biết phải nói như thế nào. Cuối cùng cô lắc đầu, đưa tay ôm lấy anh nói: “Không có gì, chúng ta ngủ thôi, trễ lắm rồi.”

Nói rồi nhắm mắt, tựa như hiện giờ cô đang rất ổn. Tôn Dịch yên lặng, một lúc sau nhận thấy cô thật sự đã ngủ, bấy giờ anh mới thở dài. Hiện giờ chức vụ của anh là giáo sư đại học, không bằng nói không có nhiều quyền hạn gì can thiệp vào chuyện của lứa học sinh, anh cũng không thể đánh bọn trẻ, cũng không thể lấy chuỗi nhà hàng mình mở ra hay là thể lực gia đình phía sau chặn đầu gia đình của bọn họ.

“Kiệu Hôn, anh lo cho em.” Có thể là không nói được, hoặc chỉ có thể làm mà không thể nói. Dù như thế nào, Tôn Dịch cũng thật lòng không muốn cô xảy ra vấn đề gì.

Ngày hôm sau quả nhiên là Tôn Dịch đưa đơn xin phép cho cả hai, sau đó tự mình đưa Thôi Kiệu Hôn đến bệnh viện kiểm tra. Trên người ngoài vết trầy xước nhẹ thì không còn gì phải chú ý nhiều.

Lúc trở về, Thôi Kiệu Hôn nói muốn gặp mấy bạn cùng phòng, cô phải bày trò nũng nịu ki kèo một lúc lâu, Tôn Dịch mới để cô dưới ký túc xá. Anh nói khi nào muốn về thì phải gọi anh đưa về.

Sáng nay lớp các cô chỉ học hai tiết, còn lại thì sinh viên có thể trở về hoặc ở lại học thêm ngoài giờ. Đám người Tường Lệ ngược lại vì hôm qua đánh nhau, cho nên càng không muốn học, ba người trực tiếp xin phép hết buổi.

Bởi vì chuyện ẩu đã kia có người quay phim lại, cho nên ngày tới qua đã có nhiều người đăng tin lan rộng, làm cho đại đa số sinh viên phải hỗn loạn kinh ngạc. Đặc biệt là đoạn hoa hậu Thôi Kiệu Hôn bị đánh, cảnh này không ngoài dự đoán khiến cho rất nhiều người phẫn nộ.

Bạn học 1: Cái tên khốn kia rõ ràng đã chuyển qua Tái Thượng, tại sao còn dám lảng vảng ở đây gây sự!

Bạn học 2: **! Có nhiều người như vậy, sao lại không ai đứng ra can thiệp khốn họ Trùng kia đánh mỹ nhân của chúng ta! Quá quái!

Bạn học 3: Nhưng mà không phải là do bạn của mỹ nhân gây sự trước sao, không có lửa thì làm sao có khói?

Bạn học 4: Chủ nhà trên, không xem rõ ngay từ đầu là do đám người kia kéo người tới vô duyên vô cớ làm cản sao? Lại nói có phải bạn là người của ban Triết học không, nếu là người ở ban Triết học thì về hỏi xem Á đại tiện nhà các người làm ra trận lửa gì mới có trận khói này!

...

Bạn học 241: Tôi nói là vì lý gì, đang yên đang lành mà Thôi mỹ nhân bị như thế này. Các người quay phim lại mà không biết giúp cô ấy, ngược lại bấm phim làm đại anh hùng.

Bạn học 257: Mọi người nói tẩy chay người ở ban Triết học, tôi là người ban Triết học, tôi cũng yêu Thôi mỹ nhân, vợ nắm cả đũa như vậy có phải là quá đáng lắm không!

Bạn học 348: Suy cho cùng cũng không phải là lỗi của Thôi mỹ nhân. Không ai thấy, nhưng tôi chỉ để ý Chu lão đại rất lo lắng cho cô ấy, ở đoạn 21:34 anh ta còn đỡ giúp cô ấy một cái chai, nói không oan thì hình như không phải không còn tình cảm.

Bạn học 860: Dựa vào cái gì...

Cả bốn người Thôi Kiệu Hôn xúm lại xem những bình luận trên weibo, cuối cùng thì đúng 9 giờ hôm nay, dòng bình luận đã bị tắt. Rất rõ ràng, hoặc là quản trị mạng trường thấy và báo cáo, hoặc là quản lý ban đã thấy và buộc phải tắt bình luận. Suy cho cùng cũng là bị trường bắt gặp.

Người bạn đăng đoạn phim này đã nổi tiếng rồi.

Thôi Kiệu Hôn thở dài, bấy giờ mới nhớ tới điện thoại của mình còn đang sạc pin. Cô vội vàng rút dây, sau đó mở điện thoại.

Màn hình hiển thị 42 cuộc gọi nhớ, 12 tin nhắn và thoại chờ. Số cuộc gọi nhớ trong đó là 37 cuộc từ Tôn Dịch, còn lại là của ba người kia, số tin nhắn và thoại chờ có 8 tin là của Tôn Dịch, 3 tin của ba người kia và 1 tin của Chu Lâm.

Số điện thoại của Chu Lâm, Thôi Kiệu Hôn vẫn chưa xóa, cho nên dòng tin nhắn hiện lên, cô vẫn bình tĩnh mở ra.

“Hôn Hôn, xin lỗi em, cảm ơn em.” Không rõ là xin lỗi vì hai tháng kia, xin lỗi vì anh ta không tốt hay xin lỗi chuyện gì. Cũng không rõ là cảm ơn vì hai năm cô dành cho anh ta, hay là đã không oán trách anh ta quá nhiều.

Thôi Kiệu Hôn không muốn suy nghĩ làm cho mình đau đầu, cô tắt tin nhắn, xóa hết hình ảnh trong máy, xóa cả tin nhắn anh ta và cô từng qua lại, xóa

luôn cả số điện thoại cô lưu là “Tình yêu”, từ nay về sau, trong ký ức của cô, Chu Lâm chỉ là một người qua đường, thuận tay vẽ thay cô một bức tranh, không có yêu thương, cũng không có đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Kỷ Luật

Lý Nhĩ Vy nhìn qua Thôi Kiệu Hôn, thấy cô trầm mặt ngồi đó không khỏi lo lắng. Ra hiệu với hai người còn lại, Lý Nhĩ Vy nhào tới ôm lấy cô, “Hôm qua ở nhà thầy Tôn như thế nào?”

Thôi Kiệu Hôn cười ha ha, vỗ vỗ cánh tay đang quần lấy mình, “Tớ còn lo cho các cậu, hai người đã đi bệnh viện chưa?”

Tường Lệ ngồi bên kia nói: “Tối qua tớ đã được Dương Sung chăm sóc.”

“Chẳng phải hai người đã chia tay sao?” Thôi Kiệu Hôn làm vẻ mặt ám muội, “Sao lại vẫn quan tâm nhau đến như vậy?”

Tường Lệ phát tay, “Chia tay trong hòa bình, chia tay trong hạnh phúc.” Cả hai đều chấp nhận, cho nên mới có thể thoải mái như vậy.

Thôi Kiệu Hôn lại quay sang Lý Nhĩ Vy, chỉ thấy cô ấy cười khỏ, “Sáng nay là Tường Lệ đi cùng tớ.” Đồng Thân Toại cũng không nên nhắc tới lúc này.

Thôi Kiệu Hôn không nói nữa, thấy hai người bọn họ yên yên ổn ổn như vậy là tốt rồi.

Lục Phiến Nhu vẫn còn xem bình luận weibo, cô ấy lướt một lúc, bất chợt trừng mắt hô: “Không phải chứ, các cậu đến đây, sáng sớm nay Giang Hoa mới đăng bình luận, chị ấy nói ban Triết học luôn là nơi hội tụ kẻ xấu.”

Giang Hoa là cựu sinh viên Lưu Sơ, trên bọn Thôi Kiệu Hôn ba khóa, cô ấy hiện giờ đang là diễn viên nổi tiếng, vậy mà lại để tâm đăng bình luận vào bài đăng này. Vừa đọc vào dòng bình luận cũng đủ thấy Giang Hoa đứng về phía nào, hiển nhiên nhận được bao nhiêu cái thích.

Thôi Kiệu Hôn không hiểu: “Rõ ràng đang nói về vấn đề bọn người Tái Thượng đến đây gây chuyện, tại sao lại chuyển thành vấn đề của tớ, Chu Lâm và Á Giáng Lận?”

Tường Lệ nói: “Cậu còn không rõ sao, mọi người nói bởi vì Á Giáng Lận không biết điều làm càn, cho nên mới dẫn đến đàn em khóa dưới cô ta gây sự với chúng ta, như vậy không phải là do cô ta à?”

Lý Nhĩ Vy hừ mũi: “Chuyện không đâu vào đâu, hiện giờ chỉ sợ Hôn Hôn ra ngoài sẽ bị làm phiền.”

Thôi Kiệu Hôn cười không nói, vốn dĩ cô cũng đã quen với việc mọi người chú ý tới mình, hiện giờ thêm một chút bàn tán cũng không có gì nghiêm trọng.

Vài ngày sau đó, Lục Phiến Nhu ở chỗ Vũ Khôi biết được Chu Lâm không đi học mấy ngày liên tiếp. Hồ sơ vẫn còn đó, nhưng mà người thi gửi đơn báo lưu khóa học. Ngược lại Á Giáng Lận ngày nào cũng xuất hiện quanh quần tòa nhà khoa chính trị, ngoài cô ta ra thì còn có đám nữ sinh hôm kia gây sự với bọn người Thôi Kiệu Hôn.

Đối với chuyện này thì Thôi Kiệu Hôn ra vẻ không biết chuyện gì cả, mặc cho đám người đó cứ hét nói khéo mắng mỏ cũng không đá động gì tới cô. Sau đó hai tuần thì phòng ký túc xá của Thôi Kiệu Hôn đột ngột bị gửi thư mời lên phòng quản lý khoa, điều mà bọn họ không ngờ tới chính là Tôn Dịch cũng xuất hiện ở đây.

Mấy ngày qua ngoại trừ trên trường, mỗi ngày Thôi Kiệu Hôn ở nhà đều ngoan ngoãn bên cạnh anh. Qua những lời đêm kia thì giữa hai người dường như có màn ngăn rất mỏng, Thôi Kiệu Hôn biết rõ là do chính mình dựng lên. Mặc dù Tôn Dịch đã cố gắng lấy lòng cô từ bữa ăn đến giấc ngủ, việc gì trong nhà cũng là anh làm, chỉ để cho cô vui vẻ ngồi đó hưởng thụ.

Nhưng mà Thôi Kiệu Hôn cảm thấy, như thế nào cũng là anh không thật lòng với cô.

Quản lý khoa đưa tay vào hai cái ghế đối diện bàn, bên cạnh là Tôn Dịch, ông ta nói: “Các em mau ngồi xuống đi.” Giọng điệu bề trên, vừa nghiêm khắc vừa ra vẻ.

Đối với kiểu học sinh ngoan hiền, đột ngột gây ra chuyện lớn này thì quản lý khoa cũng không biết phải bắt đầu từ đâu.

“Ừ...” Ông ta hắng giọng, “Như các em đã biết, khoa chính trị chúng ta thuộc khoa trí tuệ cao, gom đủ những yếu tố lý luận tài giỏi mới có thể tiến vào đây được...”

“Thầy Trương” Tôn Dịch là chủ nhiệm khoa, lại còn là chủ nhiệm của lớp H28, cho nên lời anh nói tương đối có trọng lượng, “Chúng ta có thể nói rõ cho hai em ấy biết nguyên do đến đây.”

Về mặt thầy Trương hơi ngượng, ông ta che miệng phụng cái mặt tròn mập mập xuống nói: “Là như thế này, sau khi đã qua hai lần họp kỷ luật, các em đã là năm cuối của khoa, nhưng lại không biết giữ gìn an ninh riêng của khoa, của trường và khu vực chung, đối với việc các em...”

“Thầy Trương” Tôn Dịch thờ dài, “Cứ để tôi nói.” Anh liếc mắt thấy Thôi Kiệu Hôn này giờ vẫn cúi đầu, từ khi vào phòng này giờ cô chỉ nhìn anh một cái, sau đó cũng không thấy cô ngẩng mặt lên nhìn.

Tôn Dịch hồ nghi, nhưng mà hiện giờ anh không thể nào bật dậy qua kia vỗ về cô, anh buộc phải ngồi đây nói kỷ luật, “Bởi vì các em đã gây ra trận ẩu đả, hội đồng kỷ luật xét duyệt các em thuộc trường hợp ngoài ý muốn, cho nên kỷ luật các em bảy ngày.”

Giọng anh nhàn nhạt như vậy, lại khiến cho Thôi Kiệu Hôn và Lục Phiến Nhu giật mình. Là sinh viên năm cuối, ai cũng biết nếu như bị kỷ luật thôi học, dù ngắn hay dài thì vẫn sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến kết quả tốt nghiệp cuối năm.

Các cô công lưng bốn năm, vậy mà chỉ vì chút chuyện này mà khiến cho thành tích tốt nghiệp bị ảnh hưởng, có quá đáng không chứ! Hơn nữa các cô cũng đâu phải là người gây chuyện trước, chẳng lẽ phòng thân cũng bị phạt sao.

Thôi Kiệu Hôn cảm thấy bất bình, cô ngẩng đầu nói: “Thưa thầy, bọn em chỉ là phòng vệ, cũng không phải bọn em muốn chuyện này xảy ra, sao lại có thể kỷ luật bọn em như vậy?” Chẳng lẽ không còn hình phạt nào khác sao.

Lục Phiến Nhu vội vàng gật đầu, “Phải đó thưa thầy, bọn em còn có người làm chứng là không phải do bọn em gây ra.”

Thầy Trương tỏ vẻ cũng hiểu được cảm nhận của hai bạn học này. Nhưng mà ông ta lại không nói gì, chỉ đẩy ánh mắt qua phía Tôn Dịch. Nghe nói thầy Tôn và bạn học Thôi trước mặt đây là người yêu của nhau, như vậy xử lý cũng dễ dàng hơn có phải không.

Tôn Dịch thấy vậy lại không loạn, anh chỉ bình tĩnh nói: “Là bởi vì đã qua hai lần xem và hỏi người làm chứng xung quanh, cho nên hội đồng kỷ luật mới đưa các em vào trường hợp ngoài ý muốn, kỷ luật bảy ngày cũng không phải là không thích đáng.” Lời anh nói ra cũng chỉ là lời của thầy đối với trò, hầu như một chút tình cảm đan xen cũng không có.

Điều này khiến cho Thôi Kiệu Hôn nổi giận, “Rõ ràng em và Phiến Nhu không ra tay đánh người, nói đánh thì chính là người bên khoa Triết học!”

“Bạn học Thôi.” Tôn Dịch nhìn cô, “Dù như thế nào thì các em cũng là người đứng trong cuộc ẩu đả, hiện giờ có giải thích cũng không có ích gì.”

Lục Phiến Nhu bị ánh mắt này của Tôn Dịch làm cho kinh ngạc. Thôi Kiệu Hôn bên cạnh nghe xong cũng cảm thấy vô cùng oan ức. Hơn hết là thái độ của Tôn Dịch làm cho cô cảm giác như anh không còn đứng về phía cô.

Khuôn mặt xinh đẹp của Thôi Kiệu Hôn đỏ bừng, cuối cùng không nói lời nào nữa, cô cúi đầu như chào hai người, sau đó kéo Lục Phiến Nhu rời đi.

Thầy Trương ngồi ở đó, cảm thấy thầy Tôn hình như nói quá lời rồi, dù sao bạn học Thôi cũng là đại diện hoa hậu ba năm, dịu dàng với người ta một chút cũng không mất miếng thịt nào, vậy mà thầy Tôn lại có thể khắc khe như vậy.

Thầy Trương để hai học trò đi ra, cuối cùng quay sang Tôn Dịch, thấy anh đang yên lặng ngồi đó, phải mấy phút sau anh mới rời đi.

Thầy Trương cảm khái, người già như ông cũng không rõ cách yêu đương của lứa trẻ.

Cổ phiếu công ty bị giảm mạnh, hơn hai mươi phần trăm rơi vào tay của phó giám đốc, khoảng thời gian gần đây anh ta còn lui tới với tập đoàn Phiến Hoàn, đoán đi đoán lại nói phó giám đốc muốn tranh giành quyền sở hữu bán lại công y cho tập đoàn bên kia cũng không nói oan.

Chu Lâm cảm những tờ văn kiện để chồng chất trên bàn, anh ta là tổng giám đốc, nhưng người dưới tỏ vẻ không muốn nghe theo. Bởi tuổi nhỏ mà muốn tèo cao, chủ tịch đứng trên cũng chỉ có thể qua loa làm theo.

“Phản dự án đầu tư này bị phía công ty Khắc Hưng giành tỷ lệ cao, trong tầm một tháng có thể lên tới sáu mươi phần trăm”

Chu Lâm nghe người ở dưới nói, sau cùng anh ta gật đầu, “Lợi nhuận từ dự án này cũng không quá nhiều, nếu như bên kia giành tỷ lệ cao hơn chúng ta khoảng hai mươi phần trăm, vậy thì không tranh giành nữa.” “Tổng giám đốc, dự án này bên phía ta đã bỏ ra rất nhiều công sức, nói bỏ là bỏ như vậy có phải quá dễ dàng hay không?” Một người quản lý mở miệng nói.

Chu Lâm lắc đầu, “Chúng ta lấy chất lượng, lợi nhuận chứ không phải lấy số lượng. Chỉ là một dự án nhỏ, chúng ta có thể lấy vốn đầu tư đó để xây dựng một dự án mới tốt hơn.”

Người đó lại nói: “Nhưng thuộc phần này đang trong tầm đi lên, khả năng thu lại vốn vô cùng cao.”

“Vốn không quan trọng.” Chu Lâm gấp sổ sách trong tay lại, “Tôi chỉ cần lời, cuộc họp đến đây thôi, mọi người vất vả rồi.” Nói xong anh ta bước nhanh ra ngoài, để lại bên trong cho trợ lý của mình.

Mọi người trong phòng họp thấy vậy chỉ thờ dài, nói sao được, hiện giờ Chu Lâm là tổng giám đốc, không nghe lời anh ta thì có mà bị sa thải mất.

Đạo gần đây nghe nói chủ tịch tập đoàn Phiên Hoàn đang lui dần về phía sau, có ý định để lại quyền thừa kế cho ba đứa con trai mình. Chủ tịch cũng đã hơn sáu mươi, tâm vẫn còn mà sức lực thì không đủ.

Tôn Trường cầm tờ báo trong tay, bên kia trợ lý báo cáo tòa tiếp thị chính ở Bắc Kinh đang dần được tu sửa, hiện giờ chỉ thiếu chủ giám đốc điều hành thôi.

Ông gật gù, Tôn Sâm đang ở Trùng Khánh, hiện giờ làm chức giám đốc cũng khá là thư thái. Tôn Thiệu đang quản lý ở Thượng Hải, còn Tôn Dịch... Nghĩ tới đây bỗng chốc ông thờ dài.

Trợ lý bên cạnh thấy chủ tịch không vui, mở miệng hỏi thăm một chút, lại nghe ông nói: “Bạn nói xem, vì sao thằng nhóc Tôn Dịch lại thích làm giáo sư đến vậy? Làm giáo sư có gì tốt hơn làm giám đốc chứ?”

Trợ lý nghe nói tới Tôn nhị thiếu, lập tức âm thầm toát mồ hôi, “Chủ tịch à, không phải là tốt hơn hay không tốt hơn, mà đơn giản đó là công việc mà thiếu gia thích.”

“Ngày trước miệng nói muốn làm chủ tịch, giờ gọi về thay tôi làm thì lại không muốn.” Tôn Trường lại thờ dài, ông vầy vầy tay nói: “Lấy điện thoại, lấy điện thoại, giúp tôi gọi cho Tôn Dịch đi.”

Chuyện nhà chủ tịch đúng là nói mãi không hết. Trợ lý nhanh chóng mở điện thoại, sau đó bắt cuộc gọi đi.

Tôn Dịch bị chuyện của Thôi Kiệu Hôn làm cho mất tập trung, chấm bài cũng không muốn chấm. Anh muốn gọi cho cô, nhưng mà sợ hiện giờ lại không muốn nói chuyện với anh.

Cả tuần qua Tôn Dịch vì chuyện hội đồng kỷ luật mà lo sợ muốn đứt. Anh dùng đủ mọi biện pháp yêu cầu hội đồng xét duyệt giảm tới thiểu mức phạt cho cô, vậy mà cuối cùng vẫn phải buộc thôi học bảy ngày.

Cũng vì chuyện đó mà mấy lần nhà trường bắt anh phải đi lên đi xuống, đi qua đi lại nói cho mọi người biết Thôi Kiệu Hôn là ai. Đồng nghiệp xung quanh cũng chỉ có thể nói lên hiệu trưởng, Thôi Kiệu Hôn rất như thế này, rất như thế kia, anh còn không ngại đãi mọi người một bữa anh thịnh soạn ở nhà hàng truyền thống giá trên trời của mình, đã vậy còn thêm mấy phần quà ưu đãi cho mọi người khi đến trung tâm thương mại.

Tuy vậy mà cuối cùng vẫn là không thể nào bỏ được hình phạt thôi học cho cô.

Lần đầu tiên trong đời, Tôn Dịch cảm thấy mình thật thất bại.

Anh thả bút vô đầu, đang muốn mắng vài tiếng thì điện thoại bên kia bắt chợt reo lên. Tôn Dịch nghĩ là Kiệu Hôn gọi, vội vàng bắt lấy không kịp nhìn đã chấp nhận cuộc gọi áp tai lên nghe, “Hôn Hôn.”

Chủ tịch Tôn: “... Tôn lão nhị, Hôn Hôn là ai?”

“Ba?” Tôn Dịch giật mình, lấy điện thoại nhìn rõ người tới mới ngán ngẩm thở ra hơi, “Ba gọi con có việc gì không?”

Giọng chủ tịch Tôn rõ là không vui: “Chẳng lẽ không có việc gì cũng không thể gọi anh?”

Tôn Dịch muốn nói không có việc thì gọi làm gì, rõ ràng là muốn phí tiền điện thoại, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại cũng không muốn làm ông Tôn bên kia nổi cáu, “Con đang trong giờ làm.”

“Làm làm làm, anh làm giáo sư hay làm chủ tịch mà còn bận rộn hơn tôi.”

“Ba, làm giáo sư ngoài giờ dạy con còn phải chấm bài thêm, thời gian đối với con không phải rảnh như ba.”

Chủ tịch rảnh rỗi: Tôi là ba nó hay nó là ba tôi?

“Không nói nhiều.” Tôn lão gia hừ mũi, “Ban nãy con nói Hôn Hôn là ai?”

Tôn Dịch không muốn giấu giếm, nhưng cũng không muốn phiền hà, anh chỉ nói nhanh: “Người yêu của con.”

“Người yêu?” Trợ lý ngồi bên cạnh chủ tịch nghe cũng thấy hoảng hốt, “Tôn lão nhị, anh ba mươi bốn tuổi đầu, bây giờ chỉ mới tới người yêu thôi sao? Trợ lý Nhan của tôi mới hai mươi sáu, người ta cũng có hai đứa con luôn rồi.”

“Ba đang cười nhạo con sao?” Tôn Dịch nghĩ nếu như anh đang ở đó thì ắt hẳn trợ lý Nhan cũng đang đỏ mặt ngượng ngùng với anh rồi.

“Đừng vậy, tôi đang cười nhạo anh đó.”

Tôn Dịch: “...”

“Tôn lão nhị, bạn gái của anh như thế nào? Cuối tuần này dắt về ăn cơm với gia đình đi, tôi muốn gặp con dâu tương lai của tôi.” Tuy là chế nhạo con trai, nhưng mà đối với việc con mình có bạn gái thì đương nhiên Tôn lão gia rất là vui vẻ, hiển nhiên cũng rất muốn mau chóng rước con dâu về nhà, nếu không chỉ sợ con dâu của ông bị thằng ranh không biết điều này đuổi cho chạy mất.

Tôn Dịch không nghĩ tới ba mình lại nghĩ vội như vậy, mà hiện giờ Thôi Kiệt Hôn đoán chừng cũng đang giận anh. Tâm tình Tôn Dịch cực tệ, chỉ mong phiền hà đến đây là chấm dứt, “Ba, tuần này bọn con không rảnh.”

“Vậy khi nào mới rảnh! Hai tuần trước anh cũng nói anh không rảnh, bây giờ cũng nói không rảnh, có phải cả đời này anh cũng không rảnh hay không?” Tôn lão gia cực kỳ không hài lòng, “Tôi không biết, cuối tuần này anh trở về, phải mang con dâu của tôi về chung.”

Tôn Dịch xoa trán, mệt mỏi nói: “Ba à, không phải con nói...”

“Tút tut.” Âm thanh nhảm chán vang lên, Tôn lão gia cắt điện thoại rồi.

Tôn Dịch yên lặng nhìn chằm chằm màn hình điện thoại đã đen ngòm. Anh không hiểu vì sao ba mình lại có thể nghĩ tới chuyện này được hay như vậy. Cuối cùng Tôn Dịch cũng không gọi lại, anh mở hộp tin nhắn tới số ba mình, nói anh và bạn gái đang có chút mâu thuẫn, khi nào ổn rồi sẽ trở về nhà ăn cơm.

Mấy giây sau tin nhắn phản hồi, nội dung chỉ có hai chữ: Ngu xuẩn.

Ba của anh cũng rất thẳng thắn.

Tôn Dịch thả điện thoại sang một bên, ngẫm nghĩ một chút cũng không thể tài nào có tinh thần chăm bài. Tôn Dịch thảnh thơi một tiếng, sau đó đứng dậy xếp lại một số giấy tờ, tay vợ lấy áo khoác bước nhanh ra ngoài.

Chắc là Kiệt Hôn vẫn chưa về nhà, xem thử cô ấy còn ở trường không, nếu không anh về trước nấu một bữa cơm, từ từ giải thích cho cô ấy chắc cũng không sao.

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Nếu Anh Không Yêu Em, Anh Sẽ Không Nói Cho Mọi Người Biết Em Là Người Yêu Của Anh.

Tôn Dịch chạy về lớp H28, nhìn thấy lớp trống không không một ai, nghĩ là hôm nay lớp anh cũng không có nhiều tiết, cho nên Tôn Dịch chậm rãi xuống bãi xe, lái xe đến siêu thị rồi chạy bon bon về nhà.

Tài nấu nướng của Tôn Dịch không nói là tuyệt hảo, nhưng mà nhiều năm sống riêng với gia đình, tự học cách nấu ăn cho bản thân cũng rất là dễ dàng, tay nghề từ từ mà cũng tốt lên, không nói bằng đầu bếp nhà hàng, nhưng có thể nói ăn thì sẽ muốn ăn thêm nữa.

Tôn Dịch lên phòng thay một bộ đồ thoải mái ở nhà, hôm nay anh chỉ có tiết sáng, vốn dĩ nghĩ là có thể chăm bài đến chiều, nhưng mà xem ra hiện giờ anh cũng không có tâm trạng lên trường nữa.

Tôn Dịch đeo tạp dề, ngẫm nghĩ một chút, sau đó lập tức xả nước bắt nôi, nhanh chóng bắt tay vào việc lấy lòng người yêu.

Giang Hoa ngồi ở phía hậu trường chờ người ở bộ phận phụ tác, lúc này trợ lý ngồi bên cạnh cô ấy, một bên đọc bản báo cáo từ phía trên, một bên cầm ly nước hút lên hút xuống.

“Tiểu Hoa, em xem, đạo diễn nói chúng ta đang thiếu một vài nhân vật, từ lúc mới mở máy không thông báo, bỗng dưng sắp đóng máy lại báo xuống như vậy.”

Giang Hoa vuốt tóc, tay cầm điện thoại lướt lướt nói: “Đạo diễn mà, ai biết được xảy ra tình huống gì mới cần người chứ.” Đối với việc thêm diễn viên vào hay không thì cô ấy cũng không quan trọng lắm, dù sao vai chính cũng không thay đổi, chỉ thay đổi một số tiết tấu cũng coi như chuyện bình thường.

Trợ lý cười cười, “Cần một mỹ nhân nha, phải là một mỹ nhân, hiện giờ còn đang tìm xem trong giới có nữ minh tinh nào đẹp đến đủ tiêu chuẩn, như vậy mới có thể quay tiếp.”

“Nói vậy chờ không có người thì không quay nữa sao?” Giang Hoa ngẩng đầu, “Không phải chứ, sắp đóng máy rồi.”

Trợ lý đọc lại bản báo cáo, sau đó lắc đầu nói: “Làm gì có chuyện đó, xem chừng trong giới không có người phù hợp thì đành chọn mẫu bên ngoài, dù sao nhân vật diễn cũng không mấy quan trọng.”

Giang Hoa nghe như vậy lập tức cảm thấy kì quặc, chẳng lẽ tiêu chuẩn chọn lựa cho diễn viên khác khe đến như vậy sao. Nhớ tới đoạn phim sau hình như có một vài nhân vật là kiều nữ, quả thật muốn nói nhân vật đó thật sự phải đứng trên sàn còn có diễn catwalk, Giang Hoa nghĩ đến đây liền muốn xem tiêu chuẩn của đạo diễn phía trên.

Cô ấy đọc một lát, bỗng nhiên một ý nghĩ lướt qua trong đầu, hình như trong danh sách bạn bè của cô ấy có một mỹ nhân còn đẹp hơn cả đại minh tinh Trần Phương.

Giang Hoa không nghĩ nhiều, lập tức mở weibo của người mình mới nghĩ ra trong đầu. “Chị Nhu, chị xem xem, người này so với tiêu chuẩn trên giấy còn đẹp hơn mấy lần.”

Lần đầu tiên trợ lý Nhu thấy Giang Hoa đề cử một người, cô ấy nghiêm cẩn quan sát, xem hình ảnh một chút, người này quả thật rất đẹp, xem ra đạo diễn không cần tuyển nữa, trực tiếp đưa hình ảnh cô gái này lên đó, dù sao nhân vật diễn cũng phải diễn với Giang Hoa, chỉ cần là người Tiểu Hoa đề cử, hẳn vẫn là được ưu tiên đi.

Trưa hôm đó Thôi Kiệu Hôn vừa bọc dọc vừa buồn bã đi theo ba người Lý Nhĩ Vy về phòng ký túc xá.

Các cô cảm tưởng vấn đề của thầy Tôn khá là nghiêm trọng. Một mặt thầy Tôn tỏ vẻ rất yêu thương Thôi Kiệu Hôn, nhưng mặt khác thầy lại không có sự quan tâm nào đặc biệt với cô. Theo lời của Kiệu Hôn, Tường Lệ cảm thấy nếu như chuyện này không được giải quyết rõ ràng thì thật là không công bằng cho mỹ nữ.

Tường Lệ nói: “Nếu không cậu về hỏi thầy Tôn xem, thật ra thầy đối với cậu là có ý gì.”

Lý Nhĩ Vy đồng ý, “Nếu như vì chuyện xxoo thì đẹp đi.”

Thôi Kiệu Hôn tỏ vẻ ghét bỏ cô ấy, “Cái gì mà xxoo?”

“Không phải sao?” Lý Nhĩ Vy phẩy tay, “Một cái thẻ đầy tiền cũng không thể nói muốn mua được cậu, trực tiếp nói bao cậu thì có vẻ tốt hơn.”

“Tôn Dịch không phải loại người vậy đâu.” Không hiểu vì sao Thôi Kiệu Hôn lại nhanh miệng nói: “Cùng lắm cách quan tâm của thầy ấy không giống như chúng ta thôi.”

Lục Phiến Nhu cười cười, “Cậu bị kích thích sao? Bệnh vực thầy ấy nữa chứ, không lẽ thích thầy ấy thật rồi?”

Thôi Kiệu Hôn gạt mình, cặp mắt lay động liếc qua né tránh, “Không có, tớ chỉ cảm thấy vậy thôi.”

“Dù sao thì thầy ấy cũng đã làm cho cậu buồn.” Lục Phiến Nhu thở dài một hơi, “Chúng ta còn bị phạt kỷ luật thôi học nữa.”

Nói đến việc này không khỏi khiến cho cả ba người còn lại ảo não. Đúng là không thể tin được, chuyện chỉ như vậy mà lại bị buộc kỷ luật, không hiểu vì sao đám người Chu Lâm đánh nhau từ năm nhất đến năm ba như vậy mà vẫn được bình yên.

“Đoạn phim đó đáng lý ra phải được xóa đi.” Thôi Kiệu Hôn biết mọi người nghĩ gì, chỉ là bọn họ có video quay lại, không may bị phát hiện nên mới xui xẻo thế này.

Điều này cũng không thể trách được, vốn dĩ chuyện quay phim lại cũng không ai biết trước, càng không nghĩ tới sẽ bị hội đồng xem. Vả lại, cho dù bọn cô bị kỷ luật, ắt hẳn đám người khoa Triết cũng không phải bị bỏ qua, chỉ nghĩ như vậy thôi cũng đủ an ủi phần nào rồi.

Nhưng chỉ là Thôi Kiệu Hôn cảm thấy Tôn Dịch không đứng về phía mình, cho nên cô mới thấy buồn.

Thôi Kiệu Hôn nhìn giờ trong điện thoại, hiện giờ cũng đã đến giờ ăn trưa rồi, chiều nay các cô cũng không có giờ chính khóa, cho nên bây giờ về nhà ăn cũng không muộn.

Mấy ngày nay cô đều dùng bữa chung với Tôn Dịch, nghĩ đến hôm nay phiên muộn trong lòng, muốn về nhưng lại không muốn đối mặt với anh chút nào.

Bốn người đi ra cổng trường, bỗng nhiên xung quanh nghe tiếng xì xào bàn tán. Bọn họ cũng không để ý lắm, đi tiếp đi tiếp, lại nhìn thấy Dương Sung đứng một bên với đám anh em của anh ta.

Hóa ra vì trai đẹp Thụ Ngạn tới, cho nên mới có trận xôn xao này.

Dương Sung là người đẹp đẳng cấp đứng đầu, nhưng mà nét mặt anh ta không hề hiền dịu như Tôn Dịch, từ đầu đến chân đều có vẻ như lưu manh mà có trí thức. Anh ta bước chậm đến chỗ các cô, gật đầu chào mọi người coi như là lễ độ lắm.

Tường Lệ nhìn đồng hồ, không đầu không đuôi hỏi: “Đến làm gì?”

Xem ra Dương Sung rất quen thuộc với loại khẩu khí này, ngược lại anh ta không mấy giận dữ hay khó chịu, chỉ cười một cái nói gọn: “Đi ăn.” Thôi Kiệu Hôn nhìn nghĩ, đại ca này đẹp trai thật, nhưng mà cười lên tại sao lại giống như quỷ muốn ăn thịt người vậy.

Tường Lệ hừ một tiếng, muốn nói gì nhưng mà Lý Nhĩ Vy lại cản lại: “Cậu đi đi, tớ phải về nhà một chuyến rồi.”

Lục Phiến Nhu cũng nói: “Tớ đi ăn với Vũ Khôi.”

Thôi Kiệu Hôn đứng một mình... Tại sao không ai nói trước với cô?

Cuối cùng như vậy, Tường Lệ đi cùng Dương Sung, Lý Nhĩ Vy tạm biệt mọi người quay về nhà, Lục Phiến Nhu thì được Vũ Khôi đến đón.

Thôi Kiệu Hôn ngẫm nghĩ, còn tưởng có thể tránh được mặt anh, vậy mà bạn cô lại bỏ đi hết.

Lúc cô về đến nhà Tôn Dịch, thì đã là giữa trưa.

Anh đang ngồi xem truyền hình ở phòng khách.

Thôi Kiệu Hôn yên lặng thay dép, yên lặng đi lên lầu, sau đó lại yên lặng tắm rửa thay đồ. Hệt như trong nhà chỉ có một mình cô. Tôn Dịch nhìn bóng dáng nhỏ nhắn giận dữ kia, không khỏi thở dài thành tiếng. Xem ra là Thôi Kiệu Hôn rất giận anh rồi, đến nỗi trong mắt hóa anh thành không khí kia mà.

Tôn Dịch tắt ti vi, sau đó chậm rãi bước lên lầu. Phòng vệ sinh phát ra tiếng nước chảy ào ào, Thôi Kiệu Hôn đang tắm.

Tôn Dịch không muốn cô biết mình đã vào phòng, cho nên yên lặng dọn túi xách cô lên bàn, sau đó ngồi ở mép giường chờ cô.

Đợi khoảng mười phút, tiếng nước bên trong mới ngừng lại, Kiệu Hôn mang theo hơi thở tươi mát vẩy tóc ra ngoài. Nhìn thấy Tôn Dịch ngồi đó, Thôi Kiệu Hôn hơi ngạc nhiên một chút, nhưng chỉ hai giây thôi lại trở về nguyên trạng khi nãy.

Tôn Dịch đứng dậy, vội gọi một tiếng: “Kiệu Hôn.”

Thôi Kiệu Hôn bước ra tới cửa, không ngoái đầu lại hỏi: “Không ăn cơm à?”

Anh chặn cô lại, “Chúng ta nói chuyện trước được không?”

Thôi Kiệu Hôn nắm chặt khăn tắm, “Chuyện gì?”

“Kiệu Hôn.” Tôn Dịch giải thích: “Anh đã cố gắng hết mình rồi, nhưng hội đồng kỷ luật vẫn không còn phương án nào khác.”

Thôi Kiệu Hôn ừ nhẹ: “Em biết rồi.”

Cặp mắt cô như làn nước óng ánh, mái tóc còn ướt nhỏ xuống mặt cô vài giọt, Tôn Dịch nhìn chăm chăm vào cô, tâm tình khi không run lên từng trận.

“Kiệu Hôn.” Tôn Dịch vươn tay, lập tức ôm trọn thân hình thanh mảnh của Thôi Kiệu Hôn vào lòng, “Em đang giận anh.” Lời này là một câu khẳng định.

Thôi Kiệu Hôn không quá phản kháng, cô chỉ không đáp lời vừa rồi, chỉ nhắc anh: “Tóc em còn ướt.”

“Em rõ ràng là đang giận anh.” Tôn Dịch tựa cằm lên đỉnh đầu đang quấn khăn của cô, “Chúng ta có thể nói rõ vì sao em giận anh không?”

Thôi Kiệu Hôn uể oải nói: “Em không giận anh.”

“Anh biết, trên mặt em viết rõ, em rất giận anh.”

“Tôn Dịch, em không giận anh.”

Tôn Dịch vẫn cố chấp: “Kiệu Hôn, nói anh biết, sao em lại giận anh?”

“Tôn Dịch.” Thôi Kiệu Hôn chịu không nổi, cuối cùng mím môi hỏi: “Anh có xem mối quan hệ của chúng ta là nghiêm túc không?”

Tôn Dịch lập tức trả lời: “Có, anh nghiêm túc.”

“Vậy vì sao anh lại không dành cho em một chút quan tâm?” Thôi Kiệu Hôn ngẩng đầu, “Thậm chí lúc em bị thương, trên mặt anh còn không có gì gọi là đau lòng.” Đây mới là vấn đề chính khiến cô nghĩ ngợi rất nhiều.

Tôn Dịch không ngờ tới chỉ vì anh không thể hiện ra ngoài lại khiến Thôi Kiệu Hôn nghĩ anh không xem trọng mối quan hệ này.

Tôn Dịch nắm lấy cả vai Thôi Kiệu Hôn, tuy vẻ mặt vẫn duy trì bộ dạng như ánh nắng mùa xuân, nhưng đôi mắt lại tràn ngập hoang mang lo lắng, “Kiệu Hôn, anh thật sự không biết chính mình như vậy lại làm em không vui.”

Đôi mắt anh xoáy sâu vào cô, anh nói: “Anh không thể hiện ngoài mặt được, nhưng không phải anh không lo lắng cho em.”

Thôi Kiệu Hôn nói: “Dù như thế nào, em vẫn không cảm nhận được một chút quan tâm từ anh.”

Nói xong câu này, không hiểu vì sao Thôi Kiệu Hôn rất có kích động muốn trào nước mắt. Dường như Tôn Dịch nhìn thấy sóng mắt kia, anh đau lòng

vòng tay ôm lấy cô gái nhỏ bé này.

“Kiệu Hôn, anh xin lỗi. Anh thật lòng không muốn em tổn thương, anh không biết anh lại khiến em buồn như vậy.” Nụ hôn liên tục thả xuống đỉnh đầu Thôi Kiệu Hôn, Tôn Dịch thở dài: “Anh xin lỗi, đừng buồn.”

Âm thanh tim đập thật sự rất lớn, vừa mạnh vừa nhanh, áp vào tai Thôi Kiệu Hôn như muốn vỡ màng nhĩ. Cô cảm nhận được Tôn Dịch đang run lên, nụ hôn rơi trên đỉnh đầu nặng nề, lại nghe tiếng tim anh đập vội vàng gấp gáp.

Thôi Kiệu Hôn như một đứa trẻ bị bắt nạt, nước mắt rung rung chảy xuống. Cô cũng không biết là mình khóc vì anh làm cô buồn, hay là vì chuyện mình bị kỷ luật thôi học đến giờ mới có thể trút bỏ ra ngoài.

Thôi Kiệu Hôn rất muốn ngẩng mặt nhìn anh là đồ khốn, giống như lúc trước cô mắng Chu Lâm. Nhưng mà hiện giờ Thôi Kiệu Hôn lại không thể, cô chỉ biết nắm lấy vạt áo Tôn Dịch oa oa khóc lớn.

Có thể là vì tấm ngực anh rộng lớn, vòng tay vừa ấm vừa dịu mà ôm lấy, cho nên cô lại không thể vùng ra giận đối anh. Lúc này Thôi Kiệu Hôn cảm thấy nếu như mình giận anh như vậy, cũng thật không công bằng với anh. Nhưng mà công bằng cái gì thì cô cũng không biết.

Tôn Dịch thấy cô gái nhỏ trong lòng mình khóc, tự nhiên chân mày cũng nhíu chặt lại. Miệng anh liên tục dỗ dành, tay lại vuốt dọc sống lưng cô.

“Tôn Dịch.” Thôi Kiệu Hôn bất chợt ngừng mặt, đôi mắt vì khóc mà hơi ửng đỏ, ánh sáng từ cửa sổ hắt lên gương mặt xinh đẹp, “Anh có yêu em không?” Cái mũi chun hít lên một cái, đôi môi mọng nước mím lại, Thôi Kiệu Hôn như một con mèo nhỏ gãi nhẹ vào lòng anh ngứa ngáy.

Tôn Dịch không đáp lời, trực tiếp cúi người áp môi mình xuống đôi môi mềm mại kia. Nếu như anh không yêu em, anh sẽ không nói cho mọi người biết em là người yêu của anh.

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Chỉ Cần Em Muốn (H).

Thôi Kiệu Hôn rõ ràng là không thể từ chối được nụ hôn này. Cô ngẩng cao đầu, gương mặt ửng hồng nhìn chằm chằm khuôn mặt phóng đại trước mắt.

Vàng trán cao cương nghị, giữa hàng mày rậm là vết nhăn không hề nhỏ. Bất chợt Thôi Kiệu Hôn cảm thấy không hề muốn nhìn vết nhăn này.

Cô đưa tay, nhẹ nhàng vuốt lên mi tâm của anh.

Tim Tôn Dịch bị hành động này của Thôi Kiệu Hôn mà run lên. Anh ôm eo cô, kéo cô kề sát mình. Bởi vì Thôi Kiệu Hôn mới tắm vào, bộ đồ ở nhà vì ẩm ướt mà mỏng dính, da thịt ấm nóng dễ dàng áp vào người Tôn Dịch.

Anh cảm thấy cơ thể mình hơi nóng. Cái hôn nhẹ nhàng nhanh chóng trở thành một nụ hôn cuồng nhiệt không rõ đầu đuôi. Cái lưỡi mềm bên trong vì kích động mà quấy đảo, Tôn Dịch muốn thể hiện tình cảm, lại không biết nên thể hiện như thế nào, đành chọn cách này cho cô nhìn thấy.

Anh mút lấy phiến môi ướt, hàm răng nhẹ nhàng cọ, chiếc lưỡi linh hoạt cuốn lấy tâm trí Thôi Kiệu Hôn. Anh đẩy cô tiến đến gần giường, để cô chạm rãi tiếp nhận lấy.

Thôi Kiệu Hôn nhắm mắt, thân mình tựa vào anh cảm thấy ngọt ngào. Cô dùng tay đẩy eo anh, nào ngờ tự mình làm ngã chính mình xuống giường. Vậy mà môi anh lại không dứt ra.

Tôn Dịch nửa nằm nửa khụy chân, hai tay anh chống bên người Thôi Kiệu Hôn, hơi thở mê loạn lẫn át xung quanh. Thôi Kiệu Hôn không biết mình nên làm gì, ban đầu vốn dĩ là đang giận đối, không ngờ chỉ một cái hôn lại khiến cả người nóng lên từng hồi.

Cô muốn chấm dứt, toan tính xoay người đẩy anh ra. Nhưng mà sức Tôn Dịch không dễ muốn đẩy là đẩy. Người anh nóng hổi, nắm tay hai bên thả lỏng, bất chợt anh thả người, nháy mắt đã ôm lấy Thôi Kiệu Hôn vào ngực.

Tôn Dịch không ép buộc nụ hôn, anh đòi mặt, phiến môi rơi xuống bên tai nhạy cảm. Phụ nữ ấy mà, chỉ cần động chạm một chút liền có thể mềm lòng.

Tôn Dịch liếm nhẹ vành tai, chợt nghe Thôi Kiệu Hôn gọi khẽ: “Ngừng lại đi...”

Tâm trí anh muốn ngừng, nhưng mà cơ thể lại không ngừng được.

Tuy Thôi Kiệu Hôn nói vậy, nhưng tay lại không khống chế quần lấy cổ anh. Tôn Dịch lén tới, bàn tay thuần thục cởi bỏ từng khuy áo ngủ của người trong ngực. Anh đòi nụ hôn, di chuyển hơi thở xuống cần cổ trắng nõn.

Một chút mềm mại, một chút dịu dàng, thêm dục vọng điên loạn, càng nhiều hơn chính là yêu thương ngọt ngào.

Thôi Kiệu Hôn bị ngứa ngáy nơi cổ mà lắc lư thân thể. Bộ ngực đầy đà bị áo ngực bó chặt, Tôn Dịch luồn tay xuống lưng cô, lại bị cô ép người xuống.

“Tôn Dịch.” Thôi Kiệu Hôn thở gấp, con mê loạn đầy mắt không che giấu hỏi anh: “Anh có yêu em không?”

Tôn Dịch bị nhục dục chiếm đi một nửa lý trí, chút suy nghĩ còn lại vẫn cho rằng anh rất tỉnh táo đáp: “Anh vốn đang thể hiện.” Sau đó lại ép môi mình xuống.

Lần này lưng Thôi Kiệu Hôn cong lên, giúp Tôn Dịch dễ dàng cởi bỏ thứ kiềm hãm bộ ngực đáng yêu của anh.

Nhũ hoa hồng nhuận, nằm giữa rãnh tay rộng lớn của người đàn ông. Tôn Dịch hôn cô đến tình mê ý loạn, hai mắt cô nhắm chặt, cảm nhận từng nụ hôn nặng nề rơi xuống cổ mình.

Chiếc hôn hòa với hơi thở trầm đục, cắn mút, nhẹ nhàng tạo nên những dấu vết mờ nhạt. Vòng tay trên cổ Tôn Dịch càng chặt, bộ ngực bị anh bóp nắn chậm rãi đứng thẳng, chủ nhân của nó không ngăn ngại dâng lên cho anh.

Tôn Dịch ngậm lấy bầu ngực, cái lưỡi dài quấn lấy đỉnh đầu to lớn. Anh mút lên, nhả ra, rồi lại ngậm lấy, đường chỉ từ miệng anh kéo dài xuống dưới, âm thanh mút lấy mút để khiến người ta ngượng ngùng.

Thôi Kiệu Hôn không muốn chỉ có một bên hưởng thụ, cô ôm đầu anh, đẩy anh qua bên ngực còn lại. Tôn Dịch mê đắm trong sự vui sướng, anh bóp mạnh một bên ướt đầm, miệng nhanh chóng mút lấy bên kia.

“Tôn Dịch, Tôn Dịch...” Thôi Kiệu Hôn cực cự, dường như chỉ có ngực thôi không đủ, cô ưỡn người, phía dưới thân nổi lên một trận khó chịu khiến cô không ngừng rên rỉ.

Tôn Dịch vẫn không nóng vội, anh nằm nghiêng người, bàn tay chậm rãi di chuyển xuống dưới. Quần cô khá mỏng, tay anh rất nhanh chóng đã lọt vào trong. Nghe thấy âm thanh ngọt ngào của Thôi Kiệu Hôn phát ra, anh không kiềm được cho hai ngón tay ở tay còn lại vào miệng cô, ép chiếc lưỡi xuống chặn lại những âm thanh kia.

Thôi Kiệu Hôn ôm chặt đầu anh, miệng bị hai ngón tay xâm phạm, vậy mà cô không khó chịu, ngược lại càng thấy thích thú. Tôn Dịch liếm mút bộ ngực, thứ mềm mại này thật sự quá lớn, ngay cả anh mở miệng rất rộng, vậy mà vẫn không dành hết được cho một bên.

Bàn tay sắp chạm đến nơi mẫn cảm của người yêu, Tôn Dịch bất chợt ngừng lại. Anh ngẩng đầu, giọng khàn khàn hỏi: “Em có muốn không?”

Ngay giờ phút này mà Tôn Dịch còn có thể hỏi được, Thôi Kiệu Hôn ngoảnh mặt sang chỗ khác, gò má đỏ bừng lấp lấp: “Em, em... muốn.”

Cô vừa dứt lời, lập tức cảm giác hạ thân bị ngón tay anh đưa vào trong. Rõ ràng ở dưới đã ra rất nhiều nước, cho nên anh mới dễ dàng đưa ngón tay vào được.

Thôi Kiệu Hôn ngượng ngùng, lại nghe anh nói: “Chỉ cần em muốn là được.”

Anh nói rồi cúi đầu hôn cô, nụ hôn táo bạo không chút nương tình. Ngón tay phía dưới dường như cũng phối hợp, bắt đầu khuấy đảo bên trong.

Lớp thịt mềm bị tách ra, mép thịt bị cọ xát cho ngứa ngáy. Thôi Kiệu Hôn muốn trốn tránh, lại không biết như vậy càng khiến cho người đàn ông nằm trên mình hưng phấn hơn.

Anh liếm môi cô, ngón tay phía dưới quét qua nửa thớ thịt. Anh mút lấy lưỡi cô, ngón tay phía dưới liền cong lại.

Cơ thể cô nóng bừng, bộ ngực tựa vào lòng Tôn Dịch cọ tới cọ lui, mong muốn được anh yêu thương. Tôn Dịch làm sao có thể để cho cô khó chịu, anh nhả môi, dùng tay tách chân cô ra, sau đó nằm lên thân người con gái, tay rành rang bắt lấy cặp ngực đang cương cao.

Anh cắn nhẹ đỉnh đầu, Thôi Kiệu Hôn không kiềm được “A” nhỏ. Ngón tay anh dần dà trở nên mạnh bạo, nhanh chóng khuấy thành vòng tròn, sau đó không mạnh không nhẹ rút ra rồi đâm vào.

Thôi Kiệu Hôn thở dốc, chân không khống chế câu lên, lại bị Tôn Dịch đè xuống. Anh ngậm bên ngực, dưới tay lại cảm nhận sức nóng bên trong cô.

Một ngón tay đủ rồi, vậy thì hai ngón đi.

“Ừm...” Thôi Kiệu Hôn cong người, điểm nhạy phía dưới liền bị cọ xát mạnh hơn.

Tôn Dịch dùng lực, hai ngón tay nhanh chóng trôi tụt vào trong. Anh đẩy đẩy ngón tay, từ từ đẩy nhanh tốc độ đánh vào bên trong.

Ngón tay anh dài thẳng, bên trong cô nhỏ nhắn, lúc anh cong tay, vừa vặn chạm vào điểm nhạy cảm nhất của người con gái. Thôi Kiệu Hôn kéo anh lên, siết chặt tay ôm lấy anh.

Tôn Dịch cười khẽ, tay lại nhanh hơn nữa, liên tục động vào nơi mềm mại kia. Thôi Kiệu Hôn cắn môi, vành tai lại bị anh treu đùa liếm láp.

Cô dùng móng bầu vào vai anh, không ngờ lại khiến anh điên cuồng quấy phá phía dưới hơn nữa. Tôn Dịch chịu đựng, đến khi ngón tay chạm đến giới hạn, Thôi Kiệu Hôn cong người, sức lực thả ra rên dài một tiếng, cùng lúc đó, tay anh lập tức cảm nhận được một dòng ướt ấm nóng ẩm.

Thôi Kiệu Hôn không biết mình lại lên đỉnh nhanh như vậy, cô đỏ mặt không muốn nhìn anh. Vậy mà Tôn Dịch vô cùng cố chấp, anh cọ mũi mình lên mũi cô, giọng ám muội gọi: “Kiệu Hôn.”

Tôn Dịch đưa tay lên, đôi mắt tình tứ híp lại, lưỡi nhẹ nhàng liếm một vòng ngón tay, “Thơm lắm.”

Thôi Kiệu Hôn rất muốn độn thổ, nhưng mà cô còn chưa kịp định thần, quần đã bị anh kéo xuống.

Tôn Dịch nhanh chóng cởi bỏ chương ngại trên thân thể anh. Lúc cô còn kinh ngạc, thứ vật tàn phá cô đêm kia đã chống giữa hai chân cô.

Thôi Kiệu Hôn theo bản năng né tránh, nhưng Tôn Dịch đâu thể để cô dễ dàng làm như vậy.

Anh bắt lấy tay Thôi Kiệu Hôn, ép cô nhìn mình. Mắt anh như gió xuân, lúc nào cũng dịu nhẹ khiến người ta an tâm, vậy mà hiện giờ, nó vì dục vọng mà đốt cháy thành một ngọn lửa.

Thôi Kiệu Hôn bị ánh mắt đó xoáy sâu đến mất cả lý trí. Cô thấy thứ khổng lồ kia đang chậm rãi cọ xát nơi cửa huyết mình. Thứ đó ấm nóng, to lớn, đứng giữa cửa huyết ép điểm nhụy ngửa ngáy.

Cô như bị Tôn Dịch thôi miên, bản thân không còn nhận thức được chính mình còn đang ngượng ngùng.

Chợt Tôn Dịch mỉm cười, đỉnh đầu dương vật lập tức nhét vào lòng nhụy hoa.

Nhụy hoa nhỏ hẹp, bị thứ to lớn chiếm lấy chậm rãi trương ra. Thôi Kiệu Hôn khép mắt, mê mang rên lên một tiếng. Tôn Dịch lại tiến đến, dâm thủy chảy ra khiến cho dương vật dễ dàng chui vào, nhưng anh lại không muốn mọi thứ diễn ra nhanh như vậy.

Tôn Dịch rút đầu dương vật ra, sau đó chậm chạp tiến vào lần nữa. Anh nhìn khuôn mặt mê mê của Thôi Kiệu Hôn, không kiềm được cúi người hôn cô. Bản thân dương vật vì sức ôm, một giây đã lao thẳng vào trong.

Thôi Kiệu Hôn bị công kích đột ngột, móng tay bầu vào vai anh, vừa đau vừa sướng kêu to: “A.”

Tôn Dịch giữ nguyên dương vật bên trong, hơi thở trầm trầm thổi lên gương mặt xinh đẹp của người trong lòng.

Anh nhích người, đỉnh dương vật lại tiến sâu hơn nữa, dưới thân lại cảm nhận được tầng tầng lớp lớp thịt mềm của cô đang siết chặt anh.

Dương vật bị bó chặt, vậy mà lại không đau đớn, nó sung sướng run rẩy, làm cho Thôi Kiệu Hôn thở mạnh.

Cô ôm cổ anh, lấy sự thỏa mãn đổi lấy một cái hôn triền miên. Thân cô không chịu được kích thích, vội vàng nhích lên nhích xuống muốn cây gậy to lớn bên trong di chuyển.

Tiểu nhụy hư hồng, đã bị dương vật chèn ép như vậy lại không biết xấu hổ rút lấy thân to lớn. Dương vật kéo lên, nằm bên trong nhụy hoa cọ xát, làm cho chủ nhân của chúng nổi lên trận sung sướng không lời.

Chính bản thân Thôi Kiệu Hôn còn cảm nhận được chính mình chảy ra bao nhiêu nước. Cô đẩy thân mình ra sau, dương vật không đi theo lại bị lấy ra ngoài, cảm giác trống trải không bao lâu, Thôi Kiệu Hôn lập tức câu chân lên người anh, tự thân đón nhận một trận đòn sáng khoái.

Tôn Dịch rên lên, tay nắm lấy hông cô, bắt đầu rút dương vật to lớn ra, sau đó nhanh chóng đâm mạnh vào.

Bởi vì đã từng bị đâm chọc, cho nên nhụy trong nhanh chóng thích ứng được kích cỡ to lớn của cây gậy này.

Nó rút lấy thân cây, dòng nước chạy theo từng đường gân trên thân mà chảy ra ngoài. Mép thịt ửng đỏ, cũng vì bị cọ xát mà dâng lên khoái cảm. Đỉnh nhụy bị tách làm đôi, điểm nhụy nhỏ xíu trích ra ít nước, nhỏ xuống thân cây khi ra ngoài lại mang vào bên trong.

Tôn Dịch đẩy hông, cây gậy to lớn hết ra rồi vào, đỉnh đầu tiến sâu, thậm chí có thể cảm nhận được vì anh mà miệng tử cung bị ép vào.

Cả thân hình xinh đẹp của Thôi Kiệu Hôn đang đưa, vì từng động tác của anh mà rên rĩ.

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Không Rõ Tâm Tình (H Nhẹ)

Tôn Dịch không thể không chế bản thân, cuối cùng cũng bấp chập rong đuỗi trên người cô.

Thôi Kiệu Hôn bấu lấy cánh tay rắn chắc, miệng cô mấp máy, liên tục phát ra những tiếng rên êm tai.

“Tôn Dịch, tiếp tục... tiếp tục...” Eo Thôi Kiệu Hôn bị nhấc lên, bộ ngực tròn nhún nhảy theo từng nhịp đẩy của thân thể.

Tôn Dịch ôm cô lên, sau đó thả mạnh cô xuống giường, dương vật bên trong lập tức kéo mạnh nhụy hoa, làm nó vừa trương to lại thu hẹp trở lại.

Thôi Kiệu Hôn cắn môi, ngực lại bị anh bắt lấy, không lưu tình bóp nắn liên hồi. Hơi thở Tôn Dịch gấp gáp, anh rút ra, đâm vào, rút ra rồi mạnh bạo đâm vào liên tục nhiên vậy, hầu như không theo tiết tấu nhưng lại rất có nhịp điệu.

Cánh hoa bị nước đánh tới, liên tục phát ra âm thanh dâm tục làm cho máu nóng hai người dâng trào.

“A a, Tôn Dịch Tôn Dịch.” Thôi Kiệu Hôn bị đánh vào nơi mềm mại nhất, điểm mẫn cảm bên trong bị dương vật chèn ép, vừa đau vừa thoải mái.

Thôi Kiệu Hôn bị kéo lên giường, khuôn mặt mỹ lệ đỏ hồng giữa làn tóc bông bênh, bộ ngực căng tròn, drap giường trắng sáng, thân hình nhẽ nhại mờ mờ có chút ửng đỏ. Hình ảnh dâm mỹ lại xinh đẹp, khiến cho lòng Tôn Dịch nóng dần lên.

Anh đưa hai chân cô lên cao, để cho dương vật dễ dàng cắm sâu vào nhụy hoa xinh xắn kia. Tôn Dịch thúc hông, dương vật đâm mạnh, Thôi Kiệu Hôn chịu không được sức công phá này, nức nở từng tiếng: “Tôn Dịch, chậm... chậm chút thôi. A a.”

“Anh không thể nào chậm lại được.” Tôn Dịch gấp gáp thủ thi. Anh lại điên cuồng tấn công, mỗi lần đâm vào giống như muốn nói cô biết anh trao cho cô bao nhiêu yêu thương.

Cánh hoa bên trong bị chà xát quá mạnh, thế nhưng vẫn còn lưu lại cảm giác rất lớn, thậm chí mơ hồ còn cảm thấy tia nước và từng đường gân nổi lên thân dương vật.

Hai chân Thôi Kiệu Hôn gác lên vai Tôn Dịch, bụng dưới cô bị ép chặt, chặt đến nỗi cái thứ to lớn nằm trong người cô còn gò lên.

Thôi Kiệu Hôn bị đập đã liên hồi, cuối cùng miệng tử cung bị anh ép xuống, đau đớn la lên một tiếng, sau đó cô lại cảm nhận được sức nóng của mình phóng ra.

Điều này làm cho Tôn Dịch càng điên cuồng hơn. Anh luồn tay xuống dưới, không hề thiện ý hé rộng miệng hoa ra, làm cho nước chảy ra càng nhiều hơn.

Thớ thịt bên trong bị dương vật cuộn ra bên ngoài, Tôn Dịch nhìn xuống, mắt bị hình ảnh cắn nuốt này mà kích thích. Bỗng nhiên anh ôm lấy người Thôi Kiệu Hôn, áp môi mình tặng cho cô một cái hôn thật sâu, tiến đến điểm sâu nhất vài cái, cuối cùng Tôn Dịch cũng lên đỉnh điểm, mạnh mẽ bắn ra dòng dịch nóng bỏng.

Cả người Thôi Kiệu Hôn một nhàoai, cô ôm cổ Tôn Dịch, cảm giác như anh hình như không muốn rời khỏi mình, cô lí nhí gọi: “Tôn Dịch?”

Tôn Dịch ừ một tiếng, sau đó cô lại hỏi: “Anh không muốn ngồi dậy sao?”

“...” Tôn Dịch không muốn nói mục đích mình là không muốn tinh chảy ra ngoài, chỉ muốn cô nuốt hết số đó vào trong, như vậy thì sẽ tốt hơn. Nhưng mà anh là một người giữ bí mật rất tốt, cho nên lời nói ra lập tức thay đổi: “Kiệu Hôn, anh rất yêu em.”

Nói xong còn quay lại, nhẹ nhàng hôn lên môi cô một cái. Lời này là lời thật lòng của anh.

Thôi Kiệu Hôn nhắm mắt im lặng, Tôn Dịch tưởng rằng cô còn không tin tưởng, vội nói: “Anh có thể chứng minh, chỉ cần em muốn, anh đều có thể làm theo em.”

Giọng điệu anh rồi bời, bất an và lo lắng đan xen nhau. Thôi Kiệu Hôn nghe được rõ ràng, cô cười khẽ đáp: “Vậy thì phải xem biểu hiện của anh rồi.” Thật chất phụ nữ chỉ cần được quan tâm, yêu thương, không cần những lời hứa hẹn hay là những món quà vật chất quá nhiều.

Thôi Kiệu Hôn không biết vì sao mình lại có cảm xúc rất lạ với Tôn Dịch, nhưng điều này cô cũng không tới quá nhiều. Thôi Kiệu Hôn chỉ đơn giản suy xét, mang danh là bạn gái anh, có thể là do ở chung nhà với nhau cho nên cô không thể không cần những thứ thích đáng đó.

Tôn Dịch nghe vậy thì không nói nhiều, chỉ hôn lên trán cô một cái, sau đó đứng dậy giúp cô lau chùi.

Bởi vì đã quá trưa, Thôi Kiệu Hôn cũng không muốn ăn nữa, Tôn Dịch chiều theo ý cô, cả hai trên phòng nằm ngủ.

Trên thân không một mảnh vải, nhưng hai người lại không thấy ngượng ngùng, ngược lại Tôn Dịch còn ôm lấy cô, tay dịu dàng vuốt ve mái tóc mượt mà.

“Kiệu Hôn.” Tôn Dịch hỏi: “Em có còn giận anh không?”

Thôi Kiệu Hôn vui đầu vào ngực anh, khe khẽ đáp: “Vốn dĩ em không có giận anh.”

“Thật là không giận?”

“Ừ, thật là không giận.”

Người đàn ông đó ngỡ là thật, nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Tôn Dịch lại hỏi: “Em có muốn xem bạn trai mình thể hiện một chút không?”

Thôi Kiệu Hôn không hiểu, “Thể hiện cái gì?”

“Anh chỉ muốn hỏi em có muốn hay không thôi, phần còn lại thì không có quyền được hỏi.”

Thôi Kiệu Hôn không vui, “Anh đang giả trường!”

“...” Tôn Dịch rất không muốn nói ra phần thể hiện của mình là gì, anh lại nói: “Thật ra có rất nhiều chuyện anh không thể nói rõ được cho em nghe, nhưng mà anh cam đoan những chuyện anh làm đều không vi phạm pháp luật, cũng không làm gì xấu sau lưng em.”

“Vậy thì anh cứ việc đi.” Thôi Kiệu Hôn ngáp một cái, “Rõ ràng muốn giấu thì đừng làm người khác tò mò, như vậy là xấu tính.”

Tôn Dịch cười khề, tay vẫn đều đều vuốt tóc cô, “Ừ, xấu tính.”

Thôi Kiệu Hôn một chữ cũng không muốn nghe nữa. Cô nhắm mắt, gió từ máy điều hòa thổi ra phù phù, cô bắt giắc áp sát vào người Tôn Dịch một chút để tìm kiếm hơi ấm.

Đến khi Thôi Kiệu Hôn đã chìm vào giấc ngủ, Tôn Dịch mới nhớ tới đoạn phim mình xem mấy ngày trước.

Hình ảnh cô bị đánh nhìn thật đau lòng, nhưng mà anh lại không biết bày tỏ như thế nào. Tôn Dịch chỉ nhớ được lúc đó tìm anh như bị anh vò lấy, tâm trí rối loạn, tay chân run rẩy, vậy mà khi trở về lại cố gắng tỏ ra bình tĩnh để làm cho cô vui vẻ.

Về vấn đề Thôi Kiệu Hôn nói anh không quan tâm đến cô, anh cũng không cảm thấy oan ức. Tôn Dịch biết, chính mình không nói năng cũng không an ủi, đối với một cô gái thật ra mà nói đúng là không tốt. Nhưng mà miệng lưỡi anh như vậy lại không thể nói gì được, đêm nào ôm cô cũng chỉ có thể đợi cô ngủ mới thở dài thành tiếng.

Tâm trạng anh rất mâu thuẫn, nhưng mà anh cũng không biết làm gì hơn.

Nhớ tới cuộc gọi của ba mình, Tôn Dịch không khỏi nghĩ ngợi thêm một chút. Bạn học Trùng là con trai của giám đốc điều hành công ty Khởi An, vậy thì vài ngày nữa đến gặp ba cậu ấy cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Được Mời Làm Người Nổi Tiếng

Editor: PNam Tiểu Thư

Khi Thôi Kiệu Hôn tỉnh dậy, trời đã là buổi chiều, người nằm cạnh cũng không thấy đâu. Cô vờn người một cái, sau đó chậm chạp đi tắm.

Bị đói làm tỉnh, đương nhiên tắm xong cũng là đi kiếm đồ ăn.

Thôi Kiệu Hôn đi xuống dưới nhà, cũng không thấy bóng dáng Tôn Dịch đâu cả. Trên bàn ăn có mảnh giấy nhỏ, Tôn Dịch viết anh có việc bận nên phải ra ngoài, cho nên cô ở nhà ăn cơm, đừng đợi anh.

Đồ ăn trên bàn được đậy kín, có vài món ở dưới bếp đang trong lò vi sóng. Tôn Dịch làm bốn món, một món xào, một món kho, một món chiên và một món canh.

Trên bàn đầy đủ màu sắc, món ăn được hâm nóng bốc khói thơm ngon, Thôi Kiệu Hôn gấp một đĩa xào, hương vị vừa vặn, thịt và rau quả không bị nhừ, lại có chút tiêu đậm nữa.

Cô nghĩ nghĩ một chút, nhanh chóng chạy lên lầu, lấy điện thoại trong túi xách ra, sau đó chạy xuống chụp cả bàn ăn này lại.

Đồ ăn ngon như vậy, cũng nên để cho ba người kia thưởng thức một chút chứ ha ha.

Ôm ôm, ta là Hôn Hôn: Nhìn này, mọi người ăn ngon miệng.

Hòa hoãn đại Phiến: A a, đồ ăn ngon, bạn tốt không ăn một mình!

Lệ Lệ bắt lấy trọng điểm: Ký túc xá không có chỗ nấu.

Ôm Ôm, ta là Hôn Hôn: Các cậu không có ở ký túc xá?

Nhiều là Vy: Tớ ở nhà, Phiến Nhu ở chỗ Vũ Khôi, còn Lệ Lệ thì...

Ôm Ôm, ta là Hôn Hôn: Ở chỗ Dương Sung?

Lệ Lệ: Không mấy nói chuyện của cậu, cậu đang ở đâu?

Thôi Kiệu Hôn nghĩ, vấn đề muốn khoe đồ ăn biến thành tò mò chỗ ở rồi.

Ôm Ôm, ta là Hôn Hôn: Ở nhà Tôn Dịch, anh ấy nấu đấy, bọn tớ hòa rồi.

Cô cũng không muốn giấu giếm mọi người, vốn dĩ chuyện cũng không có gì để che giấu cả.

Hòa hoãn đại Phiến: Làm sao hòa được vậy?

Đây là câu hỏi chung của ba người đó.

Ôm Ôm, ta là Hôn Hôn: Một cái hôn, bão tố hóa thành nước.

Hòa hoãn đại Phiến: (◡◡)

Lệ Lệ: Hóa thành nước...

Nhiều là Vy: Rất tốt.

Thôi Kiệu Hôn yên lặng, dạo gần đây lời ăn tiếng nói của cô ngày càng kỳ quặc.

Các cô lại suy nghĩ đen tối một chút, giữa sáng như vậy, làm chuyện này có thấy mắt mặt không chứ. Nhưng mà đen tối thì đen tối, mọi người vẫn rất tốt bụng để Thôi Kiệu Hôn thoải mái ăn bữa cơm ngon lành này.

Đến khi dùng bữa xong, đột nhiên weibo hiện lên một khung chat. Đó là một người lạ, nội dung tin nhắn là: “Người đẹp, em có muốn làm người nổi tiếng không?”

Thôi Kiệu Hôn: Người nổi tiếng?

Cô chụp màn hình, gửi vào nhóm chat, sau đó tự mình tìm hiểu xem người này là ai.

Đây là tài khoản của một cô gái tên là Trương Tiểu Nhu, trang chủ ngoài chia sẻ các bài nhạc và phim của Giang Hoa, có một số bài đăng chủ yếu là không liên quan gì hết.

Khung chat nhóm hiện lên, Lệ Lệ nói: Người này là trợ lý riêng của Giang Hoa.

Thôi Kiệu Hôn sững sốt, trợ lý riêng của cô ấy nhắc cô làm gì. Sau đó lại thấy tin Phiến Nhu phóng tới: Phòng chừng là muốn tiến cử cậu rồi.

Cô lại xem kĩ những trạng thái đăng của cô gái họ Trương này, quả thật là tất cả các bài đều là liên quan đến Giang Hoa.

Mấy phút sau tin nhắn của cô ấy lại tới: Bọn chị có một dự án phim thiếu vài nhân vật, dự án tên là //Thêu Hoa//, nhân vật rất phù hợp với em, chị sẽ gửi một bản thông tin, nếu em cảm thấy có thể tiếp nhận công việc thì gọi vào số của chị, bên chị sẽ sắp xếp giúp em.

Kèm theo đó là một tệp thông tin hình ảnh. Thôi Kiệu Hôn vô cùng kinh ngạc, vốn dĩ cô chỉ mới là sinh viên năm tư, còn không biết bản thân có gì đặc biệt thì đột nhiên nhận được một lời mời đầy mê người này.

Cô chuyển tệp qua cho bạn bè mình, sau đó mở ra xem.

Bộ phim //Thêu Hoa// này rất nổi tiếng, đã phát sóng được một thời gian rồi. Mặc dù Thôi Kiệu Hôn không theo dõi nhiều, nhưng mà Lục Phiến Nhu thì rất xem phim, mỗi lần xem xong cô ấy đều mang theo sắc thái bồi hồi lại lưu luyến kể lại cho ba người còn lại.

Thôi Kiệu Hôn nhớ lại, đại khái bộ phim nói về cô gái có xuất thân truyền thống thêu thùa, nhưng không may trong trận tai nạn, nữ chính bị mất tích, sau đó gia đình mới nhận nuôi một đứa con gái. Cô con gái được nhận nuôi kia được truyền lại truyền thống thêu thùa, sau đó khi lớn lên thì cô nữ chính quay trở về, nhưng cô kia lại không chấp nhận chuyện này, sau vài tình tiết máu chó yêu hận tình thù xoay quanh các nhân vật thì vẫn chưa thấy hồi kết.

Trong thông tin nói nhân vật cần tuyển là một đại kiều nữ, tuy là nhân vật phụ nhưng nghe qua thì rất hấp dẫn.

Yêu cầu nữ diễn viên phải trên một mét bảy mươi, số đo ba vòng phải chuẩn, còn có khuôn mặt hiền nhiên phải thuộc dạng cực phẩm.

Phim này mô típ không mới, nhưng mà nhờ có dàn diễn viên hùng hậu cho nên rất được săn đón, trong tệp thông tin còn nói bởi vì cảnh kiều nữ được xuất hiện khá nhiều, cho nên yêu cầu phải được đề cao.

Thôi Kiệu Hôn ngẫm nghĩ một chút, chẳng lẽ chị Giang Hoa xem qua đoạn phim kia, sau đó mới đề ý cô, hiện giờ đề cử cô vào dàn diễn viên. Nói không quá cũng là hình ảnh trên trang weibo của cô rất nhiều, so sánh ra thì yêu cầu trên đối với cô cũng không phải khó khăn, bởi cô đều hội tụ đủ mà ha ha.

Nhưng mà cô không có khiếu diễn, hơn nữa là diễn phim còn có lời thoại, Thôi Kiệu Hôn hơi sợ.

Cô quay lại nhóm chat của mình, bên trong gần như bùng nổ rồi.

Lệ Lệ: Diên rồi diên rồi, Hôn Hôn của chúng ta thật sự là được đạo diễn nhìn tới.

Hòa hoãn đại Phiến: //Thêu Hoa// là bộ phim đang đi lên đó, Hôn Hôn, cậu mau đồng ý đi.

Nhiều là Vy: Người đẹp như cậu không cần nhìn cũng biết có thể đạt yêu cầu này.

Ôm Ôm, ta là Hôn Hôn: Tớ thiếu hai centimet đó, và lại tớ không biết diễn.

Nhiều là Vy: Cậu là được Giang học tỷ đề cử, chị ấy chắc chắn có thể giúp cậu.

Hòa hoãn đại Phiến: Đúng vậy, Hôn Hôn, không phải ai cũng có vận may như cậu đâu, mau chấp nhận đi.

Lệ Lệ: Hu hu, Hôn Hôn nghĩ cho kĩ.

Thôi Kiệu Hôn đau đầu, vốn dĩ cô còn đi học, làm sao có thể tham gia mấy thể loại việc này chứ. Hơn nữa tài diễn không có, muốn đi lên làm diễn viên, thật sự nghĩ dễ dàng cũng không thể nghĩ được.

Nhưng mà ba người kia nói cũng đúng, chẳng biết ai còn may hơn cô nữa không. Được Giang Hoa, người đang đã nổi tiếng hùng mạnh đề cử, hơn nữa còn được đóng chung với cô ấy, thật sự không muốn từ chối chút nào.

Thôi Kiệu Hôn thờ thần nghĩ một lúc thật lâu, cuối cùng cô mở hộp thoại, nhắn cho Trương Tiểu Nhu một tin nhắn.

Mấy giây sau bên kia lập tức trả lời, kèm theo tin nhắn là một tệp tin liên quan khác.

Á Giáng Lận không ngờ tới mình không liên quan tới vụ việc của bọn người Thôi Kiệu Hôn mà lại bị kỷ luật thôi học.

Thôi học năm ngày, khôn kiếp! Á Giáng Lận ngồi ở sân sau tòa ban, bạn cô ta xung quanh nhìn thấy vẻ mặt như muốn giết người của cô ta thì không ai dám hó hé lời nào.

Á Giáng Lận thật sự rất muốn chạy tới trước mặt Thôi Kiệu Hôn đánh cho cô một trận nhớ đời, nhưng mà cô ta nghĩ là vậy, chứ cũng không muốn tự chuốc họa vào thân.

Trần Hạ là cô gái hôm kia gây sự với đám người Thôi Kiệu Hôn, cô ta ngồi đối diện Á Giáng Lận, chính mình bị thôi học ba mươi ngày, nhưng mà cô ta lại lo sợ Á Giáng Lận sẽ trút giận lên mình.

Vài hôm trước Trùng Khánh Tư chia tay với cô ta, không nghĩ cũng biết vì chuyện ả đã kia. Nghe ngóng bên anh ta thì biết anh ta bị liệt vào danh sách sinh viên có nguy cơ bị đuổi.

Nói không chừng hiện giờ Trùng Khánh Tư đang chạy lui tìm trường cũng nên. Sinh viên năm tư mà, chuyển trường rất khó.

Trần Hạ ngồi yên không nói, lại không biết về mặt của cô ta u ám càng khiến cho Á Giáng Lận tức giận hơn.

Á Giáng Lận ném điện thoại lên bàn, cô ta rống lên: “** kiếp con khôn đó!”

Người trong lời bị chửi hần là Thôi Kiệu Hôn. Trong bài đăng weibo của cô lúc gây ra ả đã, có bao nhiêu người gắn thẻ Á Giáng Lận vào bình luận chửi rủa.

Bởi vì Thôi Kiệu Hôn là hoa hậu, số lượng người theo dõi tầm trên mấy chục vạn(1) người. Biết tin người đẹp trong lòng mình bị đánh, đã có bao người đổ hết lên đầu Á Giáng Lận, nói cô ta chính là tiểu tam đề tiện, mắng cô ta không ra cái gì, lượt theo dõi cô ta cũng hạ xuống, dần dần ngoài ban Triết học ra thì không mấy ai có thiện cảm nữa.

(1) 1 vạn = 10 ngàn = 10 000

Trong khi đó người gây ra việc này lại là Trần Hạ bên kia! Điều này khiến cho Á Giáng Lân cảm thấy vừa oan vừa tức.

“Cũng là tại cô!” Á Giáng Lân chỉ tay vào mặt Trần Hạ, “Nếu cô không ngu xuẩn như vậy thì tôi sẽ không bị kỷ luật, cũng sẽ không bị mọi người chỉ trích!”

Trần Hạ nghe mà tái mặt, toàn thân toát mồ hôi rịn cổ lại. Người nhà cô ta làm việc trong công ty bố Á Giáng Lân, cô ta còn sợ gia đình mình sẽ bị sa thải. Thời điểm hiện giờ tìm kiếm việc làm khó khăn, nếu không vì chuyện này thì cô ta cũng sẽ không nghe lời đi theo Á Giáng Lân.

Về mặt sợ hãi này có giống gì với hôm đi gây sự với người khác đâu.

Á Giáng Lân không muốn nổi điên ở đây, cô ta xách túi, bắt điện thoại liền tay gọi cho Chu Lân. Gọi khoảng hai cuộc anh ta mới bắt máy, Chu Lân bị chuyện ở công ty làm cho mệt mỏi, cuối cùng nói cô ta muốn làm gì cũng được, đừng làm phiền tới anh ta.

Nghe được câu này hiển nhiên Á Giáng Lân cũng không nổi nóng nữa, cô ta chạy về nhà Chu Lân, lục tủ lấy ra mấy thẻ tín dụng còn giá trị, sau đó lái xe bon bon chạy tới trung tâm thương mại.

Á Giáng Lân không tin Thôi Kiệu Hôn thật sự mang lòng yêu thích với lão Tôn kia, nếu không thì Thôi Kiệu Hôn làm sao có thể gọi Chu Lân tới trong lúc nguy cấp được.

Á Giáng Lân còn nhớ rất rõ, trong đoạn phim kia Thôi Kiệu Hôn còn hét lên hai tiếng Chu Lân kia mà.

Tác giả có lời muốn nói: Tại hạ kính các tỷ tỷ hai chung. Khiết cầu. Lạy chư ái tình mau mau khỏe. Thệt không có, đợi chờ hạ lục mãi báỉ phong. [khóc]

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Giáo Sư Tốt Là Biết Cách Chỉnh Học Trò Của Mình

Tập đoàn Phiên Hoàn có tất cả tám chi nhánh công ty rải khắp các thành phố lớn đã và đang phát triển. Trụ sở chính tọa lạc ở Bắc Kinh, gồm có một tòa tiếp thị chính và một tòa tổng bộ. Lịch sử tập đoàn bắt đầu từ khi Trung Hoa dân quốc mới kết thúc(1), tính tới nay cũng nói là vững mạnh nhất cả nước.

(1)Trung Hoa dân quốc: 1912 - 1949

Tập đoàn thành lập không nói đến truyền từ đời này sang đời khác, ngoài các hạng mục kinh doanh tổng thể trong và ngoài nước, còn có rất nhiều chuỗi nhà hàng khách sạn mọc lên được tập đoàn chống lưng.

Nói chính xác hơn là chuỗi nhà hàng Tôn thị của Tôn nhị thiếu và chuỗi khách sạn của Tôn đại thiếu có quy mô đa quốc gia, vô cùng truyền thống cũng vô cùng sang trọng.

Khỏi phải nói, giá cả ở đó chính là trên trời.

Tôn Thiệu ngồi trong văn phòng tổng giám đốc công ty Phiên Hoàn nhánh Thượng Hải. Anh hai đang ngồi đối diện anh, một cái nhấc tay của anh ấy cũng đủ thấy phong thái nho nhã nhẹ nhàng của người tri thức. Anh hai uống xong ngụm trà, hai chân dài bắt chéo qua nhau, tư thế ngồi thập phần đẹp mắt.

“Vốn dĩ anh không muốn tới nơi này đâu.” Tôn Dịch nhún nhẹ hàng mày tinh xảo, “Chỉ là anh muốn tìm hiểu việc này một chút thôi.”

Hiếm khi anh hai tìm tới, Tôn Thiệu cũng sớm biết là chỉ có việc thì anh mới đến thôi, cho nên lúc Tôn Dịch nói ra lời này, Tôn Thiệu cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

Tôn Thiệu đẩy gọng mắt kính, hừ mũi: “Không cần anh phải nói lý do, nói đi, anh muốn biết chuyện gì?” Có phải chuyện trụ sở Bắc Kinh đã hoàn thành, vì ba bắt anh trở về cho nên giờ anh muốn tới đây ép em không? Nghĩ tới việc này, Tôn Thiệu hơi lo lắng một chút.

Tôn Dịch liếc mắt, “Cũng không phải đòi tiền cậu, cậu sợ cái gì.” Anh ngừng một chút, mới hỏi: “Cậu có biết công ty Khởi An không?”

Tôn Thiệu đáp: “Tất nhiên biết, chúng ta đang đầu tư vào một hạng mục của công ty đó.”

Tôn Dịch lại hỏi: “Hạng mục gì?”

Về mặt Tôn Thiệu tràn đầy cảnh giác, “Anh muốn làm gì?”

“Hủy hạng mục đó đi, rút hết các vốn đầu tư ra khỏi Khôi An, còn có...” Tôn Dịch ngẫm nghĩ một chút, anh nói tiếp: “Vài hôm sau anh sẽ ra Bắc Kinh cắt băng công ty Chu thị, ngoài ra công ty Á Minh, anh cũng không muốn nhánh Thượng Hải sẽ tiếp tục ký hợp đồng với bên đó.”

Tôn Thiệu nghe một đồng lời này, bất chợt cảm thấy đầu óc choáng váng, tay đổ luôn mồ hôi lạnh.

Sống tới hai mươi tám tuổi, lần đầu tiên Tôn Thiệu nghe thấy Tôn Dịch muốn tiếp quản chuyện liên quan tới tập đoàn nhà mình.

“Anh hai, có phải đầu óc anh bị chập mạch không?” Tôn Thiệu tháo mắt kính, hơi sức mất đi một nửa hỏi: “Hay là anh bị ai kích thích rồi, không đi làm giáo sư nữa sao?”

Tôn Dịch cười như không cười, “Vốn dĩ làm giáo sư rất tốt, nhưng mà dạo gần đây có một số bạn nhỏ cậy quyền gia đình mà không xem ai ra gì. Cậu nghĩ xem, anh là giáo sư, phải dạy họ một chút có đúng không?”

Tôn Thiệu ngẩn ngơ, “Ai chọc anh à?”

“Không ai chọc anh cả.” Tôn Dịch nhìn đồng hồ, anh đáp: “Anh nói rồi, có một vài học trò không ngoan, cho nên anh phải chỉnh.”

Tôn Thiệu không biết nguyên do, nhưng mà dù là chuyện gì đi nữa, thì việc đàm phán quyền lợi tập đoàn không thể nào nói dễ như vậy được.

Tôn Thiệu nói: “Anh hai, dù vậy thì chúng ta cũng không thể lấy việc hợp đồng công ty ra để... để chỉnh học trò anh như vậy. Các hạng mục và dự án đầu tư này không phải nhỏ đâu.”

Tôn Dịch nở nụ cười không vấn đề, “Anh biết cậu sẽ nói vậy, cho nên anh mới nói, vài hôm sau anh sẽ ra Bắc Kinh. Chỉ là những công ty anh vừa đề cập đều nằm ở Thượng Hải, cho nên mới tới nói cậu một tiếng thôi. Còn nếu cậu không giúp anh được, anh sẽ ra tổng bộ làm việc.”

Dù sao anh cả của anh cũng không can thiệp quá nhiều vào tập đoàn này, nhánh công ty mạnh nhất là ở Bắc Kinh, mạnh nhì là ở Thượng Hải, tiếp đến mới là ở Trùng Khánh.

Tôn Sâm còn lo quần chuỗi khách sạn của anh ấy, thời gian đâu mà tiếp mấy chuyện này. Tôn Dịch cũng hay ghé qua nhánh Thượng Hải này, một tuần sẽ có hai ba ngày anh xẹt qua. Đơn giản là cha già ở nhà gọi quá nhiều lần, thậm chí mẹ anh đến thăm còn nói qua nữa.

Chỉ là hai tuần rồi Tôn Dịch nói riêng với anh cả mình, tránh cho mẹ qua, nguyên nhân cũng chỉ có là Thôi Kiệu Hôn ở nhà, không tiện.

Cho nên hiện giờ ngoài Tôn Sâm ra hình như chỉ có ba mới biết, còn lại trong nhà không ai biết anh có bạn gái hết.

Tôn Thiệu vô cùng không đồng ý, nhưng mà anh còn chưa kịp nói gì, đã thấy Tôn Dịch đứng lên, như một ông hoàng lạnh nhạt liếc mắt qua đây, sau đó trở về về người đàn ông khí xuân ấm áp rồi khỏi phòng.

Tôn Thiệu: ... Có ai nhìn thấy một mặt anh hai anh rất là bất lương không?

Tôn Dịch ra khỏi công ty, anh không trở về nhà, mà là ghé qua chi nhánh nhà hàng của mình.

Ừ, lần trước đãi đồng nghiệp, bọn họ phóng tay còn hơn là máy hạm, ăn tới nỗi nhà hàng tổn thất. Lúc đó quản lý cũng không biết than với ai, hiện giờ anh đi qua kiểm tra một chút, cũng coi như rà soát nhân viên của mình đi.

Nhà hàng này là nhà hàng tự mở nhờ vốn của gia đình năm anh vừa tốt nghiệp đại học. Mở nhà hàng này không bao lâu thì anh được tiến cử sang Canada học Thạc sĩ, lúc này mới giao nhà hàng cho Tôn Sâm là anh cả của anh.

Vốn dĩ lúc đó Tôn Sâm đã có riêng cho mình chuỗi khách sạn làm ăn khá tốt, lại trùng hợp có thêm nhà hàng của Tôn Dịch, cho nên ghép thành một thể, dưới tên tập đoàn Phiên Hoàn, thuận lợi nắm chủ vị trí đứng đầu trong giới.

Thời gian qua lâu, nhà hàng này ngày càng phát triển, tuy đã không còn là hệ con của Phiên Hoàn, nhưng mà ai cũng biết chủ nhân chuỗi nhà hàng này là cậu chủ của Phiên Hoàn.

Tôn Dịch đỗ xe vào bãi, sau đó dùng nét mặt dịu dàng đi vào thang máy.

Bãi xe ở dưới tầng hầm, muốn lên tầng chính phải đi thang máy. Nhà hàng này tổng cộng có sáu tầng, mỗi tầng đều có cách bài trí không gian khác nhau, tùy cho cảm hứng thực khách đến đây.

Hôm nay nhà hàng cũng không đông lắm, chủ yếu là người có tiền đến đây dùng bữa, hoặc là muốn ký kết hợp đồng gì đó. Tôn Dịch cũng không mấy quan tâm, anh đi vào phòng quản lý.

Quản lý nhà hàng nhánh này họ Phuong, là một chàng trai không quá ba mươi, coi như có tiền đồ rộng mở.

Nhìn thấy ông chủ, quản lý Phuong lập tức đứng lên chào hỏi: “Ông chủ, hôm nay anh không lên lớp sao?”

Người ở đây ai cũng biết Tôn Dịch là một ông chủ vô cùng tốt, luôn hòa đồng với mọi người, hơn nữa còn cực kỳ hiểu lòng người khác. Bọn họ cũng

biết Tôn Dịch ngoài làm nhà hàng thì còn là giáo sư, cho nên quản lý hỏi câu này cũng chỉ là quan tâm tốt ý.

Tôn Dịch cười nói: “Ừ, đến xem mọi người có gì khó khăn không.”

Quản lý Phương đáp: “Mấy ngày nay mọi người không có gì trở ngại, chỉ là nguyên liệu cung cấp hơi chậm, có một vài đơn giao không thuận lợi cho lắm.”

Tôn Dịch gật đầu: “Tôi sẽ đến xưởng sau. À, sắp tới tôi có chuyến đi Bắc Kinh, cậu xem có ai thích hợp muốn chuyển đi thì đề lên tôi, tôi sẽ sắp xếp.”

Quản lý Phương dạ một tiếng đã hiểu. Tôn Dịch mỉm cười, quản lý Phương làm ở đây cũng hơn năm năm rồi, chắc là anh sẽ phải xem xét tăng cho cậu ta thêm chút đỉnh.

Sau đó Tôn Dịch chạy xe đến xưởng nguyên liệu, xử lý một số việc, lại hỏi có ai muốn đề đi không, xong xuôi mới lái xe về nhà.

Vốn xưởng nguyên liệu cũng không xa lắm, cho nên chỉ thoáng chốc xe anh đã đứng trước cửa nhà.

Không biết đây là lần thứ mấy Đồng Thần Toại uống rượu.

Thể chất anh vốn rất tốt, nhưng mà lại rất khó uống rượu. Nhớ có lần trước uống chỉ có hai chai, so với Chu Lân thật sự thua kém rất nhiều, vậy mà Chu Lân lại là người tinh táo để đưa anh về nhà.

Từ ngày Lý Nhĩ Vy gặp sự cố, cô ấy hầu như đều né tránh mặt anh.

Mà cũng không phải né tránh, chính là chán ghét.

Ngày đó dù trên người đầy vết thương, vậy mà Lý Nhĩ Vy lại cố chấp không muốn theo anh đi bệnh viện. Thậm chí cô còn xua đuổi anh, nói rằng cô không cần sự xuất hiện này.

Không ai biết trong lòng Đồng Thần Toại lúc đó có bao nhiêu đau đớn.

Thanh mai trúc mã hai mươi năm, vậy mà chỉ vì một chút yếu kém của gia đình, Đồng Thần Toại lại đánh mất cô thanh mai mình yêu.

Đồng Thần Toại nốc thêm ly rượu, bất chợt bên cạnh truyền qua khói thuốc lá. Anh quay đầu lại, thì ra là lão đại Thư Ngạn đến đây chơi.

Dương Sung rất đẹp, anh ta là một cực phẩm, nhưng mà vẻ đẹp của anh ta rất là... dữ tợn.

Dù anh ta nổi giận hay không, thì khuôn mặt kia của anh ta cũng đủ khiến người khác không dám lại gần.

Đồng Thần Toại cười chào: “Dương đại ca, lâu rồi không thấy anh ghé đây.”

Dù cho đám người Chu Lân là loại đứng trên, nhưng bọn họ cũng dám làm mất lòng vị lão làng này.

Dương Sung thả ra làn khói, “Chỉ là anh không để ý thôi, ngày nào tôi cũng đến.”

“Hôm nay anh không đi cùng Tường Lệ à?” Đồng Thần Toại bị làn khói đặc làm cho cay mắt.

“Cô ấy về ký túc xá rồi.” Dương Sung thần nhiên rót rượu ra một ly nhỏ, uống một ngụm, anh ta hỏi: “Mượn rượu giải sầu à?”

Đồng Thần Toại cười cười, “Điểm nào của tôi khiến anh thấy tôi không vui?”

“Không ai bình thường uống rượu mà rầu rĩ như vậy.”

Đồng Thần Toại lắc đầu: “Dương đại ca, anh thật biết nói đùa.”

Dương Sung nghiêm mặt: “Tôi không nói đùa, trước nay tôi chỉ nói đùa với một mình Tường Lệ.”

Đồng Thần Toại?

“Anh và cô ấy quay lại à?” Chuyện của Dương Sung và Tường Lệ chính là một câu chuyện rất là kỳ thú. Một người là tạo cho người ta cảm giác bức bách, lúc nào cũng một vẻ mặt cau giận giống như mặt tiền, còn một người là tạo ra cảm giác vui vẻ thoải mái, vui giận đều tỏ ra ngoài mặt.

Ngày trước khi hai người quen nhau, bọn họ thậm chí còn rằm rộ hơn cả cặp Chu Lân và Thôi Kiệu Hôn. Bởi lẽ Dương Sung không chỉ là lão đại một trường đại học, một con đường loạn xạ không rõ đầu đuôi, anh ta còn có gia thế hiển hách sau lưng. Nghe nói là cháu trai của chủ tịch tập đoàn Phiến Hoàn, nhưng mà điều này cũng không ai rõ.

Mà Tường Lệ lại là một cô gái bình thường, cha mẹ làm công nhân. Vốn dĩ hai người trái ngược lại dính vào nhau tận sáu năm.

Nói ra cũng thật nề phục.

Dương Sung không đáp lại câu hỏi, chỉ nhếch môi nói: “Chuyện của tôi, cậu có muốn quản không?”

Đồng Thần Toại thật không thể nói chuyện với loại người dễ gây thù như Dương Sung, “Tôi không dám.”

Lại một lần khỏi nhà ra, Dương Sung bỗng nhiên không đầu không đuôi nói: “Nghe nói dạo gần đây Lý Nhĩ Vy rất thường xuyên lui tới với Hoài Phong.”

Đồng Thần Toại lạnh mặt: “Tôi không biết Dương đại ca lại có hứng thú với chuyện người khác như vậy.”

Dương Sung nở nụ cười miệt thị: “Tôi có hứng thú thì sao? Ngay cả bạn gái mình mà cũng quản không nổi, cậu còn muốn quản chuyện tôi có hứng thú hay không?”

Về mặt kia muốn có bao nhiêu khinh thường thì có bấy nhiêu khinh thường, muốn có bao nhiêu hung tợn thì có bấy nhiêu hung tợn.

Trước nay ngoại trừ cô gái xấu tính kia ra thì Dương Sung chưa bao giờ biết lễ độ với ai, anh ta thả điều thuốc xuống sàn, mũi giày tây sang trọng giẫm mạnh lên trên, “Đối với chuyện mình không thể nói ra, trực tiếp biểu lộ đi, nếu không sau này hối hận thì đừng oán trách ai hết.”

Dương Sung nói xong, còn không đợi Đồng Thần Toại nghiệm ra câu nói của mình, anh ta đã đứng lên rời đi.

Thân hình cao lớn của Dương Sung thả bóng xuống đất, anh ta chậm rãi bước đi. Đến khi cách quán rượu một đoạn khá xa, Dương Sung mới lấy điện thoại ra.

Chiếc nhẫn dưới ánh đèn mới lên của con đường lấp lánh, giọng nói của cô gái trong điện thoại vang lên, Dương Sung đi đi mũi chân, giọng anh ta khàn khàn nói: “Anh làm xong rồi, có phải anh rất ngoan không?”

“...”

“Mới xa em có chút thôi, không hiểu sao lại rất nhớ giọng em.”

Hình như mọi người không biết, bề ngoài Dương Sung dữ vậy thôi, thật ra bên trong anh ta rất dịu dàng, đặc biệt là đối với cô gái họ Tường kia.

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Từ Bạn Gái Đến Hôn Thê, Hôn Thê Chưa Cưới Đã Trực Tiếp Trở Thành Phu Nhân.

Lúc Tôn Dịch vào nhà, đèn đóm đều đã tắt, chỉ chừa lại tivi còn đang sáng chiếu bộ phim truyền hình nào đó.

Nghe tiếng mở cửa, Thôi Kiệu Hôn ló đầu ra khỏi ghế salon, hô lên: “Đừng mở đèn.” Xem phim trong bóng tối mới thích.

Nhưng mà xem như vậy sẽ rất hại mắt, Tôn Dịch trực tiếp bỏ qua lời cô, vươn tay mở công tắc.

Thôi Kiệu Hôn: ... Quý tha ma bắt anh đi!

Tôn Dịch cười cười, “Đã ăn gì chưa?”

Thôi Kiệu Hôn hừ mũi, “Chưa ăn.”

“Sao lại không ăn?” Tôn Dịch không vui, “Đi ăn, mau lên.” Cô có biết bây giờ là mấy giờ rồi không, đã qua giờ ăn rất lâu rồi, vậy mà còn chưa ăn tối nữa.

Có phải là rất muốn bị đòn không đây?

Thôi Kiệu Hôn nằm ôm gối, cô lười biếng quay mặt qua chỗ khác, tỏ thái độ giận dữ rõ ràng. Trên người Tôn Dịch vẫn một bộ sơ mi sáng màu nghiêm chỉnh, toàn thân toát ra vẻ mệt mỏi, tuy vậy anh vẫn cố ý lấy lòng cô gái nhỏ kia.

Dù cho cô có trẻ con dỗi hờn lật vật như vậy.

Tôn Dịch nửa quỳ nửa ngồi trước ghế sofa, bên tay trái khoác áo vest ngoài, tay phải vươn lên xoa nhẹ tóc cô, “Đi thay đồ đi, anh đưa em đi ăn ngon,

ăn xong chúng ta đi dạo mua sắm một chút, được không?”

Thôi Kiệu Hôn cũng không có ý định quấy người, cô đáp một tiếng, sau đó lật đật ngồi dậy.

Cả hai cùng nhau lên phòng, Tôn Dịch lấy đồ mới thay ra, trong lúc đợi Thôi Kiệu Hôn tắm rửa trang điểm, anh tranh thủ mở máy tính xem mấy hạng mục công ty tổng bộ đang tiếp nhận.

Một lúc lâu sau, Thôi Kiệu Hôn mới xong xuôi. Hai người đến nhà hàng Tôn thị, ban đầu Thôi Kiệu Hôn cũng rất là nghi hoặc, Tôn thị không phải trùng hợp là nhà Tôn Dịch chứ?

Nhà hàng này nghe nói giá cả rất cao, mặc dù biết Tôn Dịch là người có tiền, nhưng mà tốn quá nhiều vào bữa ăn tối như vậy thì Thôi Kiệu Hôn thật sự không nỡ.

Cô có chút chần chừ, hỏi: “Anh có chắc là ăn ở đây không?”

Tôn Dịch hỏi ngược: “Tại sao lại không chắc?”

Nói ra mấy lời giá cả ở đây thì thật sự làm mắt mắt Tôn Dịch quá, Thôi Kiệu Hôn nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn là nói đi, “Em cũng có thể ăn ở nơi giá thành thấp một chút.”

Ngày trước Chu Lâm đưa cô ăn ở nhiều nhà hàng sang trọng, nhưng mà hình như vẫn chưa bao giờ ghé qua nhà hàng Tôn thị này.

Tôn Dịch nghe qua liền hiểu cô sợ anh không đủ tiền. Nhưng mà Tôn nhị thiếu anh là ai chứ, sao lại có thể lo lắng chuyện không đâu như vậy.

Tôn Dịch cười một tiếng, anh kéo tay cô vào, “Đi thôi, ở đây ăn uống no nê cũng không sợ phải ở lại rửa chén.”

Thôi Kiệu Hôn nghe không hiểu, đến khi nhân viên của nhà hàng đứng trước hai người, vô cùng kính cẩn chào một câu ông chủ, cô lập tức biết được vì sao Tôn Dịch lại nói câu kia.

Cũng không nhiều người họ Tôn. Anh họ Tôn, tên một chữ Dịch.

Quản lý Phuong nghe nói ông chủ đến đây, anh ta nhanh chóng chạy ra chào. Vừa nhìn thấy bên cạnh ông chủ là một cô gái xinh đẹp, bộ váy hồng nhạt làm tỏa sáng làn da trắng nõn, tóc xõa dài ngang eo, trán bóng mảy dài, mắt to mũi thanh thoát, nụ cười treo bên đôi môi ngọt ngào làm người khác say đắm, quản lý Phuong chớp mắt đã ngẩn ngơ.

Người đẹp bên cạnh Tôn Dịch lại khiến người ta “chết lâm sàng”.

Hiển nhiên Tôn Dịch rất không thích điều này, anh hơi nhích người, thân hình cao lớn lập tức chắn ngang tầm mắt quản lý Phuong. Đàn ông ấy mà, thấy người đẹp thì không thể nào không chế được.

“Quản lý, đây là hôn thê của tôi.” Tôn Dịch mỉm cười, trong giọng nói ẩn chứa ý người của tôi, tốt nhất là đừng có mà mơ mộng.

Thôi Kiệu Hôn: Từ bao giờ lại trở thành hôn thê vậy?

Quản lý Phuong kinh ngạc, sau đó ngượng ngùng đỏ mặt, “Thật, thật xin lỗi. Hôm nay ông chủ đến dùng bữa với... phu nhân, chúng tôi nhất định sẽ tiếp các vị hơn cả chu đáo.” (Đoạn này edit không mượt cho lắm, mọi người bỏ qua cho PNam hế~)

Tôn Dịch nghe được hai chữ “phu nhân” kia, khó chịu trong lòng lập tức bay đi mất. Anh ừ một tiếng, quay lại khuôn mặt thập phần ý xuân đất người đẹp vào thang máy.

Thôi Kiệu Hôn vẫn còn yên lặng ngẫm nghĩ, rốt cuộc là thân phận của cô như thế nào? Bạn gái thành hôn thê, hôn thê chưa cưới đã lập tức biến thành phu nhân.

Nếu như không nhận ra chút vị ghen trong giọng Tôn Dịch, Thôi Kiệu Hôn thậm chí nghĩ rằng mấy người này đang cố ý nâng địa vị cô lên trên, hừ!

Hai người lên tầng ba, cách bố trí tầng này khá nổi bật, mang phong cách tân thời khiến người khác rất dễ dàng nhập vào không khí nhẹ nhàng lại vô cùng lãng mạn.

Tôn Dịch dịch ghế giúp Thôi Kiệu Hôn, sau đó mới vòng qua đối diện ngồi xuống. Thôi Kiệu Hôn quen tay lau qua thìa, để xuống bàn xong thì nhìn anh cười một cái.

Tôn Dịch không hiểu được ý nghĩa nụ cười, chỉ thấy nó vô cùng bắt mắt.

“Em đừng cười, nhiều người nhìn em quá sẽ khiến anh ghen.” Tôn Dịch nói rồi rất tự nhiên véo cái má hồng hồng kia một cái, quả nhiên là như một cái bánh bao mềm mại.

Thôi Kiệu Hôn: “Anh thật là không biết xấu hổ!”

Tôn Dịch vui vẻ cười thành tiếng.

Món ăn thoảng chốc đã được mang lên, hầu như đây là những món ăn đặc biệt ngon của nhà hàng. Mỗi món một phần trung bình, nhiều món liền gộp thành một phần ăn lớn.

Thôi Kiệu Hôn đảo mắt một cái, hỏi: “Có phải vì anh là ông chủ, cho nên em mới có quyền được vinh nhờ chồng(1) đúng không?”

(1) Được vinh nhờ chồng: có câu Mẹ vinh nhờ con, tác giả mượn câu đó để nói TKH đc vinh nhờ TD, câu gốc là “phúc vinh nhờ phu”.

Tôn Dịch cười khê, “Cứ xem là vậy đi.” Chữ chồng kia nghe cũng rất thuận tai.

Suốt cả buổi ăn, Tôn Dịch luôn gấp đồ ăn vào chén Thôi Kiệu Hôn. Hai người thi thoảng trao đổi vài câu, cười đùa vài tiếng, không gian yên ắng xung quanh lại hài hòa đến lạ thường.

Cô gái xinh đẹp ngồi với anh chàng tuấn tú, hai người đều mặc đồ sáng màu, bật lên giữa ánh đèn hắt vàng, cảnh vật tối màu thật sự rất đẹp mắt.

Những thực khách xung quanh nhìn thấy cảnh này, không nhịn được nhiều lần liếc mắt nhìn rồi thì thầm to nhỏ, còn có người mạnh dạn lấy máy ảnh chụp hình.

Bụng Thôi Kiệu Hôn no căng, vậy mà cái bụng nhỏ lại vẫn thon thả như cũ. Cô xoa xoa bụng, Tôn Dịch ngồi đối diện dùng khăn giấy lau miệng, hỏi: “Ăn ngon miệng không?”

Thôi Kiệu Hôn che miệng ợ nhỏ một tiếng, nghĩ bụng đây là nhà hàng của anh, nói ngon thì giống như nịnh nọt, nói không ngon thì lại làm mất mặt anh.

“Rất vừa miệng em, chỉ là có vài món em hơi lạ, cho nên không hợp khẩu vị cho lắm.”

Tôn Dịch nghe xong gật gật đầu. Anh hỏi cô có muốn đi đâu không.

Thôi Kiệu Hôn nhớ tới mỹ phẩm của mình cũng sắp hết, hiện giờ mua phòng hờ vẫn là hơn. Vậy là cả hai quyết định lái xe tới cửa hàng mỹ phẩm thân thuộc của cô.

Lúc xuống bãi xe, Thôi Kiệu Hôn cảm thấy ăn mà không cần thanh toán tiền như vậy thật là thích. Hơn nữa còn được người ta cung kính gọi hai tiếng “phu nhân”. Mặc dù đơn thuần cô chỉ là bạn gái, nhưng mà lòng hư vinh của người phụ nữ không khiến cô cảm thấy khó chịu, ngược lại còn vô cùng vui vẻ.

Đối với vấn đề này hiển nhiên Tôn Dịch là người hài lòng nhất, sau này nhất định anh sẽ tăng thêm lương cho bọn họ.

Cửa hàng này nằm gần trung tâm Thượng Hải, lúc trước bọn người Thôi Kiệu Hôn thường mua mỹ phẩm ở đây, hàng ở đây hoàn toàn là hàng nhập khẩu, cho nên dùng rất là an tâm.

Nhân viên cửa hàng nhìn thấy Thôi Kiệu Hôn thì lập tức tiếp đón nồng nhiệt, “Kiệu Hôn, lâu rồi không thấy em tới.”

Nhân viên ở đây khá quen thuộc với bốn người Thôi Kiệu Hôn, lúc trước mức độ các cô đến đây là một tuần một lần, có khi một tuần hai ba lần. Mà đối với cô gái xinh đẹp như Kiệu Hôn, tất nhiên mọi người sẽ càng quý mến hơn, cũng không gọi danh hô khách khí.

Hơn nửa tháng qua Thôi Kiệu Hôn với ba người kia do nhiều chuyện xảy ra, cho nên cũng quên mất phải đi mua mỹ phẩm. Lúc này nhân viên hỏi như vậy cũng có chút quan tâm.

Thôi Kiệu Hôn đi phía trước, ngượng ngừng cười hai tiếng, “Thời gian qua bọn em có việc bận, đến giờ mới nhớ tới việc chăm sóc nhan sắc của mình.”

Nhân viên cười khen: “Da em đẹp như vậy, có hay không chăm sóc cũng cảm thấy hoàn hảo.”

Thôi Kiệu Hôn một phen ngượng ngừng, sau đó chậm rãi xem các loại mặt hàng mới. Bấy giờ cô nhân viên mới thấy người phía sau Thôi Kiệu Hôn không phải các cô gái kia, ngược lại là một người đàn ông khoảng tuổi ba mươi, tóc vuốt ngược thời thượng, bộ sơ mi trên người tôn lên vóc dáng cao lớn của anh. Người đàn ông này có thần thái rất là âm áp, mặc dù từng đường nét trên khuôn mặt điển trai kia rất là nghiêm túc, nhưng mà nụ cười ánh mắt của anh đều tỏa ra một kiểu nho nhã khiến người khác rất là dễ chịu.

Cô nhân viên nhìn anh đến ngẩn người.

Thôi Kiệu Hôn nhập tâm vào mỹ phẩm, đến cả người đi theo mình cũng quên bèn đi. Tôn Dịch bị người khác nhìn quen, nhưng mà hiện giờ anh lại vô cùng không muốn.

Tôn Dịch xách giỏ xách của cô, bước hai bước cúi đầu nói nhỏ bên tai Thôi Kiệu Hôn: “Anh đang bị phụ nữ khác dòm ngó.”

Thôi Kiệu Hôn: ... Cho nên?

Tôn Dịch thờ dài, tung ra một chiêu khiến Thôi Kiệu Hôn ngã ngựa: “Thẻ hoàng kim của anh còn vài cái, em cũng không muốn anh để người khác dùng chung đâu đúng không?”

Được rồi, Thôi Kiệu Hôn chết cũng không thừa nhận mình bị mấy con số không kia mê hoặc đâu.

Mặc dù cô cũng có tiền, nhưng mà người trên đòi ai lại chê tiền ít.

Thôi Kiệu Hôn hắng giọng một cái, sau đó thần nhiên khoác tay lên Tôn Dịch, giọng cô cực kỳ mềm mại nói: “Anh có nhớ ở nhà em dùng loại sữa rửa mặt nào không, sáng nay anh mới mang lên phòng giúp em đó. Không hiểu sao em lại quên mất nhãn tên của nó rồi.”

Tôn Dịch: Em diễn rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tiến Vào Phim Trường.

Giọng Thôi Kiệu Hôn không lớn cũng không nhỏ, đủ để cô nhân viên kia nghe thấy được. Đảo mắt một cái, hóa ra là người yêu của người đẹp nha.

Ôi chao, người đẹp có bạn trai cực phẩm như vậy, động không được.

Cô nhân viên kia làm như thức tỉnh, nghiêng đầu hỏi Thôi Kiệu Hôn: “Có phải loại cũ em hay mua không?”

Thôi Kiệu Hôn quay sang, “Đúng rồi, chị còn nhớ sao?”

“Tất nhiên là nhớ, em là khách hàng thân thuộc, làm sao có thể quên được chứ.”

Thôi Kiệu Hôn cười hớn hở, sau đó quay lại nhấm nháp oán trách Tôn Dịch: “Anh thấy chưa, ngay cả chị ấy còn nhớ, anh là người gần em nhất mà cũng quên!”

Tôn Dịch: Anh còn chưa trả lời...

Cô nhân viên cười cười nói đùa mấy câu, đưa Thôi Kiệu Hôn đến quầy nhân hàng đó thì thức thời rời đi.

Lúc này Thôi Kiệu Hôn bỗng nhiên bật cười khanh khách, “Em giỏi không?”

Tôn Dịch bất đắc dĩ, “Ừ, giỏi lắm. Mau chọn hàng đi, cần thứ gì cứ lấy thứ đó.”

“Anh tính tiền sao? Nói giọng thật là lỗ măng.”

Tôn Dịch: “Chẳng lẽ anh lại bắt em tự tính?”

“Tốt nhất là anh nên tính.”

Đây là lần đầu tiên Thôi Kiệu Hôn đi cùng người khác phải đến mua mỹ phẩm. Lúc trước dù ở chung nhà với Chu Lâm, nhưng cô cũng không có ý muốn đưa anh ta đi mua đồ chung như thế này. Nửa vì cảm thấy không cần thiết, nửa vì cảm thấy mỹ phẩm giống như một thứ thuốc không thể nói với người khác. Nghĩ như vậy, nhưng Thôi Kiệu Hôn cũng không hiểu vì sao lại nổi hứng đi mua mỹ phẩm với Tôn Dịch.

Anh cũng không biết cái nào tốt cái nào xấu, hơn nữa còn là người lớn tuổi (Editor: Người ta chỉ có 34 tuổi thôi ><), vậy mà cô lại bình thân dặt anh đi mua.

Đã vậy còn thoải mái nói cho anh mình dùng cái gì cái gì, vì sao mình lại dùng loại đó, vì sao da mình lại không thể dùng loại kia.

Tôn Dịch cũng chưa từng bước đến những chỗ như vậy. Trong cửa hàng toàn là phụ nữ, chỉ có lúc đắc hai ba người đàn ông đi cùng vợ hoặc là bạn gái mình tới.

Lúc trước chị dâu anh thường xuyên dặt anh cả anh đi mua mỹ phẩm, lúc đó tự anh còn nói những chỗ như vậy mà anh ấy cũng vào được. Quả nhiên là thần thánh.

Nhưng mà hiện giờ xem ra Tôn Dịch anh còn thần thánh hơn anh cả. Không những đi cùng, còn cố gắng nhớ hết những nhãn hiệu mà cô nói.

Mỗi thứ Thôi Kiệu Hôn bỏ vào giỏ, Tôn Dịch đều nhìn rõ rồi nhớ rất kĩ. Đến nỗi sau lần mua hàng đó, chỉ cần mỹ phẩm ở nhà của Thôi Kiệu Hôn gần hết, lập tức hôm sau sẽ có cái mới đắp vào. Nhưng chuyện này để sau hẵng nói, bây giờ vẫn là nên quay lại hiện tại thôi.

Hóa đơn thanh toán cũng không quá cao, hai người mua hàng xong rồi, thấy giờ cũng không còn sớm, lập tức lái xe về nhà.

Tôn Dịch còn mấy chuyện trên trường chưa hoàn thành, cho nên vừa tắm rửa thay đồ đã ngồi vào bàn, mở máy tính xử lý công việc.

Thôi Kiệu Hôn không mấy lạ, vốn dĩ tối nào cô cũng thấy anh ngồi trên bàn làm việc rất lâu, cho nên cô cũng tự làm chuyện của mình, xong xuôi rồi mới xuống dưới nhà, lục đục pha một ly sữa cho Tôn Dịch uống.

Mấy ngày qua là do giận dỗi, cho nên Thôi Kiệu Hôn không ngu mà làm. Hiện giờ hòa nhau rồi, tự nhiên cũng muốn chăm sóc anh một chút.

Làm giáo án dạy học không khó mấy, nhưng mà chấm điểm giáo án cho các giáo viên khác thì cực kỳ cực kỳ khó.

Việc rắc rối cũng không phải một hai, đầu đầu nhất chính là mỗi người có một cách dạy khác nhau, nếu như chỉnh sửa nhiều quá biến bài giảng của người khác trở thành bài giảng của mình thì sẽ làm cho người dạy lẫn người học dễ bị rối. Ngược lại nếu như bài giảng mất đi những ý chính của nhà trường và bộ môn yêu cầu thì càng không được.

Tôn Dịch làm công tác này đã hơn năm năm, vậy mà hiện giờ anh lại cảm thấy rất không hiểu vì sao nhà trường lại giao cho chủ nhiệm môn việc này.

Trong lúc dây thần kinh căng như dây đàn, bỗng nhiên Tôn Dịch ngửi thấy mùi thơm của sữa tươi.

Anh quay đầu, nhìn thấy Thôi Kiệu Hôn đang cầm hai cốc sữa đi về phía anh.

“Uống chút sữa đi, tinh thần thoải mái thì mới làm việc được.” Thôi Kiệu Hôn đưa cho Tôn Dịch một ly, mình một ly ngồi xuống ghế cao bên cạnh.

“Sao vậy? Mặt anh căng thẳng lắm ấy.” Thôi Kiệu Hôn nghiêng đầu, mái tóc dài rũ xuống vai như một thác nước.

Tôn Dịch lắc lắc đầu, anh nhìn đồng hồ một chút, thấy cũng hơn mười giờ rồi.

“Trễ rồi, em ngủ trước đi, anh làm cho hết công việc rồi sẽ ngủ sau.” Tôn Dịch uống cạn ly sữa. Dòng sữa ấm chảy xuống bụng, ngọt ngào chảy khắp mạch máu rồi truyền đến tim.

Tôn Dịch đặt ly sữa lên bàn, lấy khăn giấy bên cạnh lau miệng, sau đó vươn người hôn lên trán cô một cái, “Sữa ngon lắm, cảm ơn em.”

Tròng mắt anh đen láy, lúc này đang sáng lấp lánh hình bóng của cô. Thôi Kiệu Hôn bị anh nhìn như vậy bỗng chốc cảm thấy rất là ngượng.

Cô mím môi, đôi gò má ửng hồng như đoá hoa thẹn thùng nở rộ.

“Vậy... em ngủ trước.” Cô nói nhỏ, nhưng chưa kịp đứng lên thì lập tức bị Tôn Dịch cướp lấy ly sữa.

Anh kéo tay cô, một đường nhào vào ngực anh.

Thôi Kiệu Hôn không biết, dáng vẻ ngượng ngùng kia của mình có bao nhiêu quyến rũ. Nhưng mà thật ra thì không cần cô phải bày ra bộ dáng này đâu, chỉ cần một cái mím môi của cô thôi cũng đủ khiến Tôn Dịch cảm thấy toàn thân rạo rạo.

Anh vuốt tóc cô, đôi mắt xoáy thẳng vào tâm Thôi Kiệu Hôn.

Bỗng nhiên bị thay đổi chỗ ngồi, toàn thân Thôi Kiệu Hôn ngay tức thì cứng lại. Cô cố gắng né tránh ánh mắt kia, lắp ba lắp bắp hỏi: “Anh, anh không làm việc à?”

Tôn Dịch hôn lên chóp mũi người đẹp, trực tiếp bỏ qua câu hỏi, nhẹ nhàng hạ cánh môi phủ lên đôi môi mềm mại kia.

Làm việc đây, anh đang làm việc đây.

Hôn nhẹ một chút, sau đó liếm láp, vài giây sau đã chạy thẳng vào trong.

Thôi Kiệu Hôn buộc phải nhắm mắt, từng chút một nhắm nháp hương vị anh trao.

Vị ngọt này, không rõ là vị ngọt của sữa, hay là vị ngọt của tình yêu.

Sáng sớm hôm sau, Thôi Kiệu Hôn mới nhớ phải nói Tôn Dịch việc mình đi gặp Giang Hoa.

Đối với chuyện này, trong lòng cô nói không lo lắng là giả. Thôi Kiệu Hôn cũng nói tâm trạng mình ra cho Tôn Dịch nghe.

Anh cảm thấy rất không muốn cô trở thành người nổi tiếng. Mặc dù không biết có thể vào được vai diễn không, nhưng mà nhìn Thôi Kiệu Hôn như vậy, bảy tám phần là hoàn chắc chắn. Thử nghĩ người yêu của mình trở thành một minh tinh, sau đó liền trở thành “vợ quốc dân” thì rất là khổ.

Lại nghe qua Thôi Kiệu Hôn rất muốn thử, nhưng lòng lo lắng thì Tôn Dịch không thể nào giữ lấy ích kỉ mà đóng cánh cửa tương lai của cô lại.

Tôn Dịch nói: “Dù cho cơ hội có chiếm bao nhiêu phần trăm, em cũng phải thử mới biết được.” Mà nếu không thể làm diễn viên được, sau này kiếm việc khó khăn thì ở nhà cũng tốt, Tôn Dịch anh dư sức nuôi em

Ngẫm qua thì vẫn là đề câu sau trong lòng thì hơn.

Thôi Kiệu Hôn thờ dài.

Tôn Dịch lại nói: “Có muốn anh đưa em đi không?”

“Anh không lên lớp à?”

“Không sao, để anh đưa em đi.” Tôn Dịch lại ngẫm qua, hiển nhiên em là quan trọng nhất, lên lớp với anh có là vấn đề gì?

Cho nên ăn sáng xong, Thôi Kiệu Hôn báo cho ba người bạn của mình biết. Bọn họ đều nhún: “Hôn Hôn cố lên, cậu chắc chắn sẽ thành công!” Tim Thôi Kiệu Hôn bỗng nhiên âm áp.

Kỷ luật thôi học bắt đầu vào thứ hai tuần sau, vì vậy cô vẫn phải báo điểm danh đầy đủ. Về vấn đề kỷ luật này nọ thì Tôn Dịch cũng đã nói qua, anh đã cố gắng hết sức, thành tâm thành ý như vậy, Thôi Kiệu Hôn vốn cũng không trách anh, cho nên vấn đề này thoáng chớp mắt đã lưu lại trong sổ đen, không nhắc tới nữa.

Địa điểm đến là phim trường Thượng Hải, cách nhà Tôn Dịch khoảng mười lăm phút chạy xe. Anh đưa cô đến đó, tắt máy xe, yên lặng nhìn cô chuẩn bị xong xuôi mới nói: “Chỉ cần em cố gắng là được, tiếp nhận hay không tiếp nhận thì cũng không phải vấn đề. Anh ủng hộ em”

Lúc lên lớp thì thầy Tôn nói năng mạch lạc bao nhiêu, hiện giờ lo lắng thay cho bạn gái mà câu cú từ ngữ bỗng nhiên bay sạch. Thôi Kiệu Hôn nhoeo miệng cười một cái, ít khi chủ động tiến lên hôn anh, “Em đi đây.”

Tôn Dịch bị nụ hôn kia làm cho ngẩn ngơ. Đến khi anh phục hồi được tinh thần thì Thôi Kiệu Hôn cũng đã xuống xe.

Tôn Dịch vội mở cửa, nói to lên: “Khi nào về thì gọi anh.”

Làn váy hồng tung bay theo gió, Thôi Kiệu Hôn không quay lại, chỉ vẫy vẫy tay với anh, đôi chân thon dài giẫm đôi cao gót đỏ đi vào trong.

Thôi Kiệu Hôn, tiến vào phim trường thôi!

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Người Đẹp, Tiến Vào Ngành Này Chủ Yếu Là Cần Cái Nhan Sắc Mà Thôi.

Giang Hoa nhận được tin nhắn người đẹp họ Thôi đã tới. Cô ấy nói trợ lý đưa Kiệu Hôn vào, vừa nhìn thấy cô thì Giang Hoa lập tức cảm thấy choáng váng.

Có đẹp quá không vậy?

Thôi Kiệu Hôn mặc váy hồng, cổ chữ V, khoét xuống chưa tới đầu nhưng đã lộ ra bộ quai xanh cực kỳ quyến rũ. Thân váy chích eo dễ dàng tôn lên cái bụng phẳng lì, chân dài trắng nõn, kết hợp với đôi cao gót đỏ khiến cho cô đã cao nay còn cao hơn.

Bởi vì muốn nổi bật hơn một chút, cho nên hôm nay Thôi Kiệu Hôn đặc biệt trang điểm nhiều hơn thường ngày. Do da mặt cô khá là nhạy cảm, mọi khi cũng rất lười biếng, nên Thôi Kiệu Hôn chỉ vẽ mày, son môi, đánh một chút má hồng rồi ra ngoài.

Nhưng mà hôm nay cô lại còn vẽ mắt, phủ thêm một lớp nhũ, đôi mắt to tròn vì vậy càng thêm dịu dàng động lòng người. Gò má cao hồng hồng, đôi môi căng bóng hơi mím lại. Thôi Kiệu Hôn nắm chặt túi xách, đi đến đâu đều khiến mọi người phải ghé mắt nhìn qua, dù rất bình thường nhưng hiện giờ cô lại rất ngượng ngùng.

Những người ở đây đều đã từng nhìn các đại minh tinh, các người mẫu nổi tiếng là đẹp hơn cả đẹp. Nhưng mà bây giờ nhìn xem, cô gái này tự nhiên xuất hiện lại khiến người ta không khỏi kinh ngạc.

Người ở đâu ra? Ăn cái gì mà lại đẹp đến vậy?

Giang Hoa cảm thấy, chọn học muội này quả thật không sai.

Cô ấy không đợi Thôi Kiệu Hôn bước tới, ba chân bốn cẳng nhanh chóng lao tới nắm tay Thôi Kiệu Hôn, mất hết hình tượng của một minh tinh nổi tiếng.

“Thôi học muội, chị không biết so với hình thì em lại đẹp hơn gấp mười lần.”

Thôi Kiệu Hôn: ... ngượng quá a a.

“Giang học tỷ, chị quá lời rồi.”

Đây không phải là lần đầu tiên Thôi Kiệu Hôn nhìn thấy Giang Hoa. Lần đầu tiên gặp nhau có lẽ là lúc thi Hoa hậu giảng đường vào năm nhất của cô. Lúc đó Giang Hoa tuy không phải Hoa hậu, nhưng lại giành được giải nhiều người yêu thích nhất.

Thôi Kiệu Hôn nhớ năm đó Giang Hoa bỏ dở cuộc thi, không biết nguyên do gì, chỉ là sau đó không thấy cô ấy tham gia cuộc thi nét đẹp nào nữa.

Hiện giờ một lần nữa gặp mặt, lúc trước đã đẹp, giờ lại thêm mấy phần già dặn, mấy phần câu người.

Giang Hoa phẩy tay, kéo cô qua chỗ mình, “Không phải quá lời đâu, em thật sự rất đẹp.”

Lần này Thôi Kiệu Hôn chỉ biết cười ngượng, cũng không chối nữa, sợ người khác nghĩ mình lấy đó mà giả tạo.

Giang Hoa là người nổi tiếng, fan hâm mộ phải nói cực kỳ nhiều, nhưng mà Thôi Kiệu Hôn lúc gặp mặt đều không tỏ ra muốn gần gũi, tạo quan hệ. Điều này khiến cho Giang Hoa cảm thấy cô là một người rất có tố chất, chỉ vừa mức thân thiện lại khiến người ta cảm thấy như vậy là ổn rồi.

Thôi Kiệu Hôn được ngồi ở phòng riêng của Giang Hoa, nói chuyện mây trời một lúc lâu, bây giờ Giang Hoa mới nói vào việc chính.

Cô ấy nói: “Kiệu Hôn, vấn đề quan trọng nhất không phải là có biết diễn hay không, trước tiên em vẫn là gặp đạo diễn trước, sau đó mọi chuyện cứ để chị lo.”

Thôi Kiệu Hôn nhún mày, “Như vậy có được không? Dù sao thì chị cũng là...”

Dường như Giang Hoa hiểu được lo sợ trong lòng Thôi Kiệu Hôn, cô ấy ngắt lời nói: “Em đừng lo, vào tay chị đều không quá khó khăn đâu.”

Thôi Kiệu Hôn dạ một tiếng. Sau đó Giang Hoa lại nói cho cô một số chú ý lúc gặp đạo diễn.

Đến hơn nửa tiếng sau, bên ngoài mới báo vào đạo diễn đã đến.

Vị đạo diễn này họ Kim, tên hai chữ Chính Đạo. Tuổi cũng đã hơn bốn mươi, vẻ ngoài trông khá đoan chính, rất giống với cái tên của ông.

Bởi vì trước đó Giang Hoa đã nói qua với đạo diễn Kim về việc chọn Thôi Kiệu Hôn trong vai diễn kiều nữ rồi, cho nên hiện giờ Thôi Kiệu Hôn đến ông cũng không ngạc nhiên.

Chỉ là có chút bất ngờ vì người này có dáng vẻ rất đẹp.

Đạo diễn Kim nói: “Dù sao cũng là người Tiểu Hoa chọn, vậy thì cho thử một chút, nếu được thì lập tức nhập vai.”

Thôi Kiệu Hôn vốn đã lo lắng, vừa mới được Giang Hoa trấn an xong lại nghe lập tức nhập vai thì lại hoảng trở lại.

Cô không biết diễn, tuy rằng có chút tỏ vẻ mặt, nhưng mà nhập thoại thì khá là bất an.

Giang Hoa lại nói: “Đừng lo, em chỉ cần tỏ ra như đang diễn với bạn trai mình.”

Vai diễn là kiều nữ, nữ phụ, tên là Thường Liên, thập phần yêu mị, quyến rũ đến động lòng người. Cảnh thử chính là lúc Thường Liên sau khi diễn catwalk, đột nhiên nhận được cuộc điện thoại nói nam chính vừa bị tai nạn, vội vàng muốn đến thì gặp phải nam phụ, anh ta bắt ép không cho cô đi, ngược lại càng khiến cho cô càng muốn đi.

Tình huống khốn khó này chỉ cho phép diễn thử ba lần, mỗi lần nhiều nhất là mười phút.

Đối với người không có chút kiến thức diễn xuất như Thôi Kiệu Hôn thật đúng là làm khó người.

Giang Hoa đứng cạnh cô cùng đọc qua kịch bản một lần. Mới gặp nhau nói chuyện chưa tới hai tiếng, vậy mà hai người cứ như là bạn bè đã chơi với nhau từ rất lâu.

“Cái này chỉ giống như...” Giang Hoa cố gắng tìm một chút ví dụ để trấn định cô bạn xinh đẹp này, “Giống như em muốn gặp bạn trai, sau đó thì bị bạn trai cũ ngăn lại. Tinh thần bị dày vò, vừa cảm phần vừa đau lòng. Chính là như vậy, càng giận dữ thì càng tốt.”

Thôi Kiệu Hôn nghĩ nghĩ, nếu như là Chu Lân cản đường cô đến gặp Tôn Dịch, hẳn là cô sẽ dùng túi xách đánh cho anh ta một trận, sau đó vác mông rời đi.

Ừ, vậy cũng được.

Trợ lý Trương đưa Thôi Kiệu Hôn đi thay đồ, sau đó nói với cô: “Cô Thôi, Tiểu Hoa rất tin tưởng cô sẽ được nhận vai, cố lên, đừng để Tiểu Hoa thất vọng.”

Dù sao người đẹp đứng trước mặt, trợ lý Trương cũng không thể yên lặng với cô được.

Thôi Kiệu Hôn gật đầu thật mạnh, cô là do Giang Hoa tiến cử, tất nhiên phải cố gắng để chị ấy không mất mặt rồi.

Trang phục được thử là một bộ đầm bó sát, tôn lên ba vòng rõ rệt của Thôi Kiệu Hôn. Ở trường quay có khá nhiều người, mấy nam thanh niên thấy cô bước ra, không khỏi xuýt xoa phóng tia điện.

Đạo diễn Kim nhìn cô nháy mắt mấy hồi, gọi một nam diễn viên phụ có diễn xuất tốt ở phía hội trường bên kia qua thử với Thôi Kiệu Hôn.

Người này cũng là người nổi tiếng, Thôi Kiệu Hôn nhìn có chút quen quen, nhưng mà nhìn mấy lần cũng không nhớ rõ là ai.

Hiển nhiên người này qua hai giây ngạc nhiên với người thử vai thì lập tức nhập tâm vào vai diễn.

Nam phụ trong vai này của //Thêu Hoa// tên là Trọng Nhân.

Đạo diễn ba hai một hết một tiếng “Diễn”, sau đó đèn đóm trong phòng lập tức bùng sáng, cảnh dựng xung quanh giống như là thật.

Thường Liên ôm túi xách vội vàng chạy ra, trong tay còn nắm điện thoại nói: “Tôi lập tức đến, tôi lập tức đến.” Trong giọng nói ngoại trừ sợ hãi thì chỉ một vẻ bất an lo lắng.

Vừa đi đến cửa, đúng lúc này Trọng Nhân đột ngột lao đến, anh ta bắt lấy cánh tay Thường Liên, mặt mũi u oán hỏi: “Em muốn đi đâu?”

Thường Liên giật mình, muốn giãy tay ra nhưng lại không đủ sức. Cô ấy hét lên: “Anh bỏ tay ra.”

“Anh không bỏ.”

Thường Liên cắn răng, giận dữ nói: “Mau bỏ tay tôi ra!”

“Cắt!” Đạo diễn Kim đứng bên ngoài không vui nói: “Cô Thôi, cô còn thiếu tự nhiên quá, không ai đang vội mà lại có biểu tình bình tĩnh như thế.”

Bạn diễn nam kia thả tay cô ra, Thôi Kiệu Hôn ngượng ngùng xin lỗi: “Tôi sẽ cố gắng hơn.”

Đạo diễn khoát tay, “Lần thử thứ hai.”

Vẫn là phân cảnh đó, Thôi Kiệu Hôn đứng phía sau cửa hít vào một hơi thật sâu.

Được rồi, cùng lắm tưởng tượng ra cuộc điện thoại của Tôn Dịch đi, tưởng tượng Trọng Nhân chính là Chu Lâm, như vậy có lẽ sẽ tốt hơn.

Cô thở phò phù, sau đó áp điện thoại lên tai, bắt đầu nghĩ đến Tôn Dịch.

“Tôi lập tức sẽ đến, tôi lập tức sẽ đến!” Thường Liên gấp gấp chạy ủa ra. Nỗi lo lắng được thể hiện rõ ràng ở trên đầu chân mày.

Bất chợt Trọng Nhân xuất hiện, Thường Liên giật mình muốn đánh rơi cả điện thoại. Có vẻ như bạn diễn kia cũng không ngờ tới cô lại diễn sâu như vậy, anh ta hơi nường lúng túng, nhưng mà nháy mắt lập tức quay về bộ dáng u ám kia.

“Em muốn đi đâu?”

Trong đầu Thôi Kiệu Hôn lại nghĩ tới cảnh Chu Lâm bám lấy mình nói câu này. Cô thoáng một cái đã nổi cơn giận không lời, một phen hất tay Trọng Nhân ra, giọng nói hét to không hề che giấu bức tức: “Tôi đi đâu cũng không tới phiên anh quản. Buông tôi ra!”

Giang Hoa đứng bên ngoài cũng hết hồn, hình như Thôi Kiệu Hôn chen thêm một câu thì phải. Còn có khuôn mặt kia, giống như Trọng Nhân đang muốn giết cha giết mẹ cô vậy.

Trọng Nhân ngược lại càng nắm chặt tay cô, một bước đi lên làm giống như thật toan ôm lấy cô, “Anh không buông.”

Thường Liên cắn răng, đôi mắt to tròn trừng lên quát một tiếng: “Anh cút đi!”

Mọi người: Có cần diễn tới vậy không?

Trọng Nhân giật giật lông mày, quyết định kiềm cô vào hai tay mình, “Anh không cho em đi.”

Thôi Kiệu Hôn không thích những sự động chạm này. Dù biết chỉ là diễn nhưng mà hình như thật quá rồi thì phải.

Thôi Kiệu Hôn nửa lo nửa không muốn tiếp tục, trong lúc nhất thời liền quên phải làm gì. Nhưng mà may thay anh bạn diễn véo nhẹ vào cánh tay cô một cái, Thôi Kiệu Hôn lập tức tỉnh táo.

Không nhớ vậy thì chế bậy ra đi. Mặc kệ như thế nào, miễn sao diễn đạt thì tốt rồi.

Thường Liên không nói hai lời, tay vung túi xách đánh mấy cái liên tục vào người Trọng Nhân, “Buông tôi ra, buông tôi ra mau!”

Tất cả mọi người còn đang xem người đẹp diễn thêm một lát, nhưng mà không ngờ tới là cô lại dùng hết lực đánh túi xuống người Trọng Nhân kia.

Mọi người đều kinh ngạc tới nỗi tròng mắt há mồm.

Cũng may vẫn là đạo diễn tinh táo đầu tiên, trước khi Trọng Nhân bị cô đánh tới mất bầm dập thì lập tức hô: “Cắt! Chúng ta ngừng tại đây!”

Lúc này Thôi Kiệu Hôn mới ngừng tay, cô quay đầu lại thì thấy mọi người vỗ tay liên tục, sau đó đạo diễn và Giang Hoa bước tới.

Đạo diễn nói: “Cô Thôi diễn rất đạt, vai này nói khó thì không khó, mà dễ cũng không dễ. Cô vẫn là nên bổ sung những điểm thiếu sót của mình, như vậy sẽ tốt hơn nữa.”

Thôi Kiệu Hôn mừng rỡ, vậy có phải là được thông qua rồi không?

“Cảm ơn đạo diễn, cảm ơn rất nhiều.”

Đạo diễn cười khách khí, “Trước để tôi chuẩn bị hợp đồng, cô muốn ký trong hôm nay hay là ngày mai.”

“Vẫn là để ngày mai, thời gian sẽ thoải mái hơn.”

“Được, vậy thì hẹn gặp cô vào ngày mai.” Nói xong lời này đạo diễn Kim lập tức rời đi.

Giang Hoa cúi đầu chào, sau đó hớn hờ vỗ tay Thôi Kiệu Hôn, “Tốt quá, vậy là được nhận vai rồi.”

Thôi Kiệu Hôn cười tươi thật tươi, “Cũng là nhờ có chị, cảm ơn chị rất nhiều.”

Giang Hoa cũng không ngờ tới chỉ diễn thử có hai lần mà Thôi Kiệu Hôn lại được nhận ngay. Mà cũng phải là diễn xuất của Thôi Kiệu Hôn rất tốt, chỉ là mới lần đầu, cho nên còn có chút ngượng ngùng không được tự nhiên.

Trợ lý Trương nhỏ giọng nói gì đó với Giang Hoa. Chỉ thấy cô ấy gật gật đầu, sau đó vội nói với Thôi Kiệu Hôn sẽ nói chuyện với cô sau, xong rồi quay lưng bước đi.

Lúc này Thôi Kiệu Hôn còn đang lơ lửng trong vui sướng, muốn báo cho bạn bè mình biết, lại bất ngờ nghe thấy tiếng nói vang lên từ phía sau: “Người đẹp, em đánh đau thật.”

Bấy giờ Thôi Kiệu Hôn mới nhớ tới anh bạn diễn thử với mình vẫn còn ở đây.

Cô vội quay lại, nhìn thấy anh ta đang xoa xoa chỗ mình vừa đánh xuống. Nhớ lại ban nãy bởi vì muốn diễn cho tốt, cho nên cô xuống tay thật sự không nhẹ.

Thôi Kiệu Hôn nhăn mặt, bước đến cúi đầu xin lỗi anh ta: “Thật ngại quá, là do tôi không khống chế được lực tay, làm cho anh đau như vậy. Thật xin lỗi!”

Anh ta cười cười, sau đó khoác tay không quan tâm nói: “Cũng chỉ hơi ê ẩm một chút, không sao.”

Thôi Kiệu Hôn nhìn mặt anh ta đúng là không sao thật, nhẹ nhõm thở ra một hơi. Dù sao người ta cũng là diễn viên, nói làm anh ta có mệnh hệ gì thì cô lại khổ.

“Còn có,” Bỗng nhiên anh ta nói: “Giới thiệu em một chút, tôi họ Vương, tên hai chữ Triệu Anh. Bắt đầu từ bây giờ em cũng là đồng nghiệp của tôi, sau này còn mong chờ sẽ giúp đỡ nhau nhiều hơn.”

Thôi Kiệu Hôn mở to hai mắt, khuôn mặt xinh đẹp thoáng một chút ngạc nhiên.

Ca sĩ kiêm diễn viên Vương Triệu Anh, không phải là người nổi tiếng nhỏ, mà là người có tên tuổi khá lớn trong giới ca sĩ. Nhạc của anh ta Thôi Kiệu Hôn cũng từng nghe vài bài, toàn là những bài hát có lượt nghe rất cao.

Không ngờ tới anh ta lại làm nhân vật phụ của bộ phim khác.

Giống như nhìn thấy sự ngạc nhiên trong mắt Thôi Kiệu Hôn, Vương Triệu Anh bật cười thành tiếng: “Người đẹp, tiến vào ngành này chủ yếu là cần cái nhan sắc mà thôi.”

Nghệ nói trước khi làm ca sĩ, Vương Triệu Anh cũng là một trong số nam thần nổi tiếng trên weibo.

Bạn này Thôi Kiệu Hôn nhìn có chút quen mắt, bây giờ thấy anh ta nở nụ cười mê chết thiếu nữ thì lập tức nhớ lại ngay.

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Ăn Giấm Quả Thật Không Ngon

Người có nhan sắc, tự nhiên sẽ được chú ý hơn. Lúc nào cũng vậy, ai ai cũng cần cái mặt trước. Thời đại hiện giờ mà nói muốn xem tấm lòng bên trong trước, quả thật rất khó. Nhất thiết phải xem bề ngoài có gây thiện cảm, sau đó mới biết được sâu khảm bên trong.

Thôi Kiệu Hôn cười nhẹ, cũng không đáp lại lời này của Vương Triệu Anh mà nói: “Tôi họ Thôi, tên hai chữ Kiệu Hôn.”

Vương Triệu Anh đánh giá một chút, hỏi: “Năm nay em vẫn còn là sinh viên đúng không?”

Thôi Kiệu Hôn kinh ngạc: “Sao anh biết?”

“Nhìn em rất quen.” Vương Triệu Anh nói rồi lấy điện thoại ra, lướt lướt gì đó đưa trước mặt cô, “Hoa hậu Luru Sơ ba năm, đúng không?”

Thôi Kiệu Hôn thụ sủng nhược kinh(1), được một ca sĩ nổi tiếng biết đến, có phải cô nên vui mừng hay không đây.

(1) Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ.

Vương Triệu Anh nhìn dáng vẻ kinh ngạc mà kiều diễm của cô gái đối diện, nụ cười anh ta càng tươi hơn, “Lúc trước tôi có theo dõi em, chỉ là một thời gian sau thì không còn nữa. Bây giờ dù gì em cũng là đồng nghiệp của tôi, kết bạn đi.”

Thôi Kiệu Hôn muốn nói gì đó, lại thấy Vương Triệu Anh chỉ tay vào màn hình điện thoại nói: “Nhớ về chấp nhận lời mời kết bạn đó. Hiện giờ tôi có chút việc, hẹn gặp em sau.”

Anh ta nói xong liền vươn tay ra nắm lấy tay cô ra về bắt tay, miệng làm bầm gì đó mà Thôi Kiệu Hôn không nghe rõ. Xong xuôi thì cũng đi luôn, như về có việc đang gấp lắm.

Thôi Kiệu Hôn nghĩ bụng, chẳng lẽ người nổi tiếng ai cũng vội vàng vàng vậy sao?

Cô nhìn đồng hồ, thấy bây giờ cũng sắp tới giờ ăn trưa. Cô nhớ khi này trợ lý Trương có chỉ cô chỗ thay đồ ra, Thôi Kiệu Hôn vội đi đổi lại bộ đồ cũ, lúc đi ra ngoài lại có mấy người ghé mắt nhìn qua. Thôi Kiệu Hôn chỉ cúi đầu mỉm cười, không tỏ ra kiêu ngạo cũng không quá hèn mọn.

Thôi Kiệu Hôn gọi cho Tôn Dịch, anh nói chờ anh, khoảng gần hai mươi phút sau, Tôn Dịch đã lái chiếc Vivere sang trọng đến.

Trùng Khánh.

Nghệ tin Tôn Dịch sắp ra tổng bộ công ty, Tôn Sâm tỏ vẻ rất là kinh ngạc.

Trong điện thoại trợ lý có nói Tôn Dịch muốn cắt băng cho Chu thị, còn có muốn hủy các hạng mục hợp đồng của một vài công ty có tiếng ở Thượng Hải. Tôn Sâm suy nghĩ một chút, trước nay Tôn Dịch rất ít khi quản lý chuyện tập đoàn. Nếu có thì cũng là quản một số chuyện điều động nhân viên từ nhánh này sang nhánh khác, hoặc là một số công tác quản lý đơn giản trên bàn thảo.

Tôn Dịch chưa từng nhúng tay vào những bản hợp đồng cũng như các hạng mục công tác.

Mà nay không chỉ muốn tham gia vào đó, Tôn Dịch còn muốn hủy hợp đồng. Nay ngoại trừ người khác chọc giận anh ra, thì bình thường anh sẽ không bao giờ làm việc mà thiếu suy nghĩ như thế này.

Tôn Sâm hơn Tôn Dịch bốn tuổi, nói thân thì cũng rất thân, cho nên đối với tâm tình tính cách của anh thì Tôn Sâm hiểu khá rõ.

Nhưng mà Tôn Dịch làm giáo sư cũng hơn năm năm rồi, có chuyện gì mà khiến anh lên cơn như vậy chứ?

Chẳng lẽ là do cô bạn gái nhỏ mà mấy tuần trước Tôn Sâm nghe được?

Cái này cũng bảy tám phần là như vậy đi. Tuổi trẻ mà, hơn nữa người có gia thế một chút liền có thể động chạm lẫn nhau.

Tôn Sâm nghĩ một chút, bắt điện thoại gọi một cuộc cho quản lý ở tổng bộ Bắc Kinh. Dù sao thì lão nhị cũng là ông chủ, hiện giờ ông chủ bắt đầu tiếp quản công việc gia đình, cho nên ít nhiều làm anh cả cũng nên giúp em trai mình chuẩn bị một chút.

Tổng bộ chính của Phiên Hoàn ở Bắc Kinh thuộc quyền sở hữu của Tôn nhị thiếu, bởi vì anh ta vẫn chưa chính thức nhận chức và cất băng cho nên người trong giới chỉ biết bảy nhiều, còn việc anh ta lên đài để mọi người một lần gặp mặt hình như vẫn chưa có.

Điều này hiển nhiên cũng giải thích vì sao bấy lâu nay ở Bắc Kinh vẫn chưa thấy Phiên Hoàn chính thức hoạt động.

Lần này Tôn Dịch quyết tâm lấy danh nghĩa tổng giám đốc điều hành Phiên Hoàn ra chặn đường sống nhà người ta, tất nhiên Tôn lão gia cũng biết chuyện.

Vì vậy chỉ trong chốc lát, từ lời của Tôn Sâm, Tôn lão gia lập tức cho người tung tin chuyện này cho giới truyền thông: Trong thời gian sắp tới, tổng bộ chính tập đoàn Phiên Hoàn sẽ chính thức đi vào hoạt động và tất nhiên, giám đốc điều hành là Tôn nhị thiếu, Tôn Dịch.

Tin này vừa được đưa lên, phía bên Chu Lâm lập tức nhìn thấy.

Về mặt đầu tiên khi đọc thấy tin của anh ta chính là kinh hoàng.

Phía dưới tin còn có đề ảnh chân dung của Tôn Dịch, bức hình này chụp nghiêng, giống như chụp lúc Tôn Dịch không để ý.

Chu Lâm nhìn kĩ một chút, khung cảnh này trông rất quen mắt, mặc dù hình ảnh xung quanh đều bị làm mờ, nổi bật lên đáng vẻ điển trai đầy sức hút của nhân vật chính, nhưng mà túi xách đeo trên vai Tôn Dịch lúc này, không khó để nhận ra không phải của anh.

Đây là túi xách của phụ nữ. Chu Lâm không để tâm nữa, anh ta đọc bài tin tức này. Hóa ra thầy Tôn là con trai thứ hai của chủ tịch Phiên Hoàn.

Cũng bởi vậy mới nói, chiếc Vivere đắt giá kia so ra một người làm giáo sư lâu năm cũng không dễ mua được trong lúc nó mới ra mắt.

Bỗng nhiên Chu Lâm nghĩ, không biết Thôi Kiệt Hôn có biết thầy Tôn là ông chủ tương lai của Phiên Hoàn hay không.

Nhưng mà nghĩ bụng như vậy, anh ta cũng không muốn hỏi cô, cũng chưa kịp nghĩ tới vấn đề khác thì trợ lý từ bên ngoài gõ cửa bước vào.

Trợ lý báo cáo: “Phía bên Khắc Hưng đang có biến động tăng trên thị trường chứng khoán, dự tính trong thời gian ngắn nhất sẽ chiếm lợi thế rất cao.” Anh ta thăm dò sắc mặt của giám đốc mình một chút, sau đó mới nói tiếp: “Các cổ đông đang có ý định rút một số vốn ra để nhập vào Khắc Hưng. Sếp, anh có muốn thêm phần trăm không?”

(Editor: Chỗ này PNam cũng không hiểu lắm, nhưng mà mình đã dịch sát lắm rồi, cho nên các bạn thông cảm nha ><)

Chu Lâm bỏ điện thoại xuống, anh ta yên lặng suy nghĩ.

Trước kia do ba Chu Lâm để lại một số vốn rất lớn, vì anh ta muốn tự mở công ty, cho nên nhờ tên tuổi của Chu lão gia mà công ty ngày một phát triển rất nhanh. Vốn bên trong tự động sinh lãi, càng ngày có nhiều cổ đông tham gia, biến một công ty nhỏ trở thành một công ty khá vững ở Thượng Hải.

Thời gian đó Khắc Hưng cũng đã phát triển, cùng kinh doanh một lĩnh vực, cho nên sức cạnh tranh cực kỳ cao. Mà Chu Lâm thì nhờ tiếng tăm trước của ba mình, thêm nữa có sự chung sức của Chu phu nhân, vì vậy mà một bức chèn ép Khắc Hưng đến mức đi đến con đường phá sản.

Cũng không hiểu vì sao mà trong gần hai năm vừa qua, Khắc Hưng ngược lại lại đi lên. Tuy rằng phát triển không nhanh bằng Chu thị, nhưng đi bước nào lại chắc chắn bước đó.

Nghe nói giám đốc đương nhiệm vừa mới về nước, mặc cho kiến thức phương Tây và phương Đông khác nhau, nhưng lại khiến cho công ty đi lên như vậy, cũng làm cho nhiều nhà đầu tư đặt niềm tin vào trong.

Lúc trước chèn ép Khắc Hưng, hiện giờ người ta cố ý muốn vớt mình sau lưng. Hạng mục công tác nào cũng bị Khắc Hưng chen chân, buộc Chu thị phải dừng bước. Việc này khiến cho khá nhiều cổ đông lớn trong Chu thị bất mãn, kèm theo cười nhạo nữa.

Chu Lâm nhiều lần bỏ qua vấn đề này, vốn nghĩ là Khắc Hưng sẽ không dám làm gì Chu thị, dù sao thì Chu thị cũng có tiếng tăm lớn ở Thượng Hải, muốn động vào cũng không dễ dàng gì. Nhưng mà xem ra hiện giờ anh ta không thể nào bỏ qua được nữa, việc cổ đông chuyển vốn này không thể nào xem nhẹ được.

Chu Lâm xem bảng thống kê của trợ lý đưa tới, sau đó nói: “Tạm thời không tăng thêm phần trăm, giữ vững mức phần trăm hiện tại.” Trước tiên phải đề cao tâm lý không được để cho Khắc Hưng làm cho lung lay, trợ lý hiểu được vấn đề này, cho nên vừa nghe sếp nói lập tức gật đầu.

“Ngược lại tăng lãi cổ phiếu thêm năm phần trăm, mười ngày sau tăng thêm năm nữa, chúng ta không cần cố giữ lại những người muốn đi.” Chu Lâm kéo nhẹ cả vạt, “Đợi đến khi tiến lên vài bước, tự nhiên không cần thì bọn họ cũng muốn bám theo.”

Kéo thêm cổ đông vào công ty, các hạng mục tiếp theo cứ tiếp tục đẩy nhanh bước triển, Chu Lâm không tin là chỗ đứng của Chu thị trên thị trường sẽ bị giảm sút dễ dàng như vậy.

Mặc dù chỉ mới hai ba tuổi, nhưng Chu Lâm không thiếu kinh nghiệm trong những lúc như thế này.

Trợ lý nghe rõ, dạ vâng rồi bước ra ngoài.

Lúc này Chu Lâm mở ngăn tủ muốn lấy tài liệu ra, cúi người xuống không cẩn thận làm rơi một tấm hình.

Đôi mắt Chu Lâm hơi sẫm màu, anh ta cảm bức hình lên, đây là bức hình được thám tử chụp lại. Khung cảnh khá giống với bức hình chân dung trên tin tức của Tôn Dịch.

Chu Lâm khẽ hít mắt, cái túi xách kia, hình như là hơn một năm trước Thôi Kiệu Hôn khoe với anh ta, đó là cái túi xách mẹ cô mua tặng sinh nhật.

Bức hình trên tin tức đương nhiên chỉ là gần đây mà thôi.

Thôi Kiệu Hôn được đón đúng lúc bụng còn cào kêu lên.

Tôn Dịch đưa cô đến nhà hàng phương Tây, gọi món xong xuôi hai người cùng lên trên ngồi đợi.

Tôn Dịch giúp cô dịch ghế, ngồi xuống chỗ mình hỏi: “Như thế nào? Thử vai có tốt không?”

Thôi Kiệu Hôn nhướn miệng, “Rất tốt! Em được nhận vai rồi, ngày mai sẽ quay lại ký hợp đồng.”

Tôn Dịch bị nụ cười kia lây sang, vui vẻ chúc mừng: “Vậy là tốt rồi, ban đầu anh đã đoán chắc em sẽ được nhận.”

“Sao vậy?”

“Em đẹp như vậy, tất nhiên sẽ được ưu ái.” Tôn Dịch cười cười, trong giọng nói không không chế được có chút phiền muộn, “Cũng sẽ rất được đề mắt.”

Thôi Kiệu Hôn nhận ra khác lạ trong lời anh, nhưng vừa nghe anh nhắc tới đẹp sẽ được ưu ái, cô không giấu giếm kè: “Ban này ngoài gặp Giang Hoa, em còn gặp được nam ca sĩ rất là nổi tiếng, anh ta là Vương Triệu Anh, là nam thần weibo đó, anh ta cũng nói vào ngành này chỉ cần có nhan sắc là được.”

Tôn Dịch vốn đã không muốn “vợ” mình lên sân khấu, hiện giờ nghe cô nói về người con trai khác, đã vậy còn nói thêm vấn đề sắc đẹp. Cuối cùng Tôn Dịch không nhịn được, giọng nói đậm vị chua hỏi: “Em có biết ngoài việc khen đàn ông khác trước mặt bạn trai mình, những chuyện liên quan đến vẻ ngoài của người yêu bị mang ra nói cũng sẽ khiến đàn ông bọn anh không vui không?”

Thôi Kiệu Hôn: ...

Đã lớn tuổi rồi, còn ăn giấm chua với người qua đường làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Đừng Ngại, Yêu Thì Cứ Yêu Thôi.

Tôn Dịch thấy Thôi Kiệu Hôn dài mặt ra, giận dữ càng thêm giận dữ. Tôn Dịch hừ mũi một cái, sau đó mất hết đáng về đàn ông trưởng thành, trực tiếp quay mặt sang chỗ khác không thèm để ý đến cô.

Thôi Kiệu Hôn: ...

Cuối cùng là anh bao nhiêu tuổi?

Cô mở miệng, còn muốn nói chỉ là qua loa hai ba lời vậy thôi, nhưng mà đúng lúc này phục vụ mang thức ăn lên, nháy mắt cũng không biết nói gì cho phải.

Thôi Kiệu Hôn cảm thấy mình rất vô tội. Cô cầm đũa, nhìn thấy anh đối diện đang cúi đầu, vầng trán cao rộng đang u oán nhăn lại, “Tôn Dịch, anh giận em thật đấy à?”

Đây là lần thứ hai rồi, đừng nói là vì chuyện nhỏ nhặt như vậy mà dỗi chứ.

Tôn Dịch ngẩng đầu, anh liếc mắt nói: “Anh biểu hiện còn không rõ sao?”

Thôi Kiệu Hôn mím môi, “Cũng không phải em cố ý, em chỉ muốn kể anh nghe chuyện của em thôi.”

Tôn Dịch: “Anh rất không vui khi có người đàn ông khác dòm ngó em.”

Chẳng lẽ Thôi Kiệu Hôn cô có quyền quyết định người nào được nhìn cái nào sao, lại còn bắt bẻ cô như vậy nữa.

Thôi Kiệu Hôn phình miệng, “Em cũng không muốn người khác nhìn em, không bằng anh đi cùng em luôn đi, mỗi khi có người nhìn thì anh trực tiếp tấn cho người đó một trận, vậy thì anh khỏi cần lo nữa!”

Tôn Dịch thấy cô nổi nóng lập tức ngăn người. Vốn dĩ là anh đang giận, sao hiện giờ biến thành cô rồi?

Thôi Kiệu Hôn chu môi, khuôn mặt xinh đẹp vo thành một cục đáng yêu chịu không nổi. Nhìn vẻ mặt này thật sự muốn giận cũng không giận được. Anh cười cười, kéo ghế đến ngồi cạnh cô nói: “Anh chỉ nói đùa thôi, anh không giận đối gì em đâu, sau này đừng như vậy nữa là được.”

“Anh còn cho rằng anh có thể giận em?”

Tôn Dịch yên lặng: “Không, anh không giận em được.”

Thôi Kiệu Hôn hừ mũi, “Tốt nhất là đừng để em giận ngược lại, nếu không thì đừng trách vì sao nước biển lại mặn.”

Tôn Dịch: “...”

Người xưa có câu “Không đánh người mặt cười”, hiện giờ Tôn Dịch lại nghiêm cẩn thêm câu “Không giận được người đẹp”. Đúng là dụ hoặc người khác!

Hai người ăn ăn uống uống, nhanh chóng đã hết giờ trưa.

Thôi Kiệu Hôn cũng muốn đến trường, nhưng mà vừa về đến nhà thì thấy bạn bè cô nhún tót.

Hòa hoãn Đại Phiến: Chị đây đã biết chắc, Hôn Hôn không dễ gì mà bị rút phía sau.

Lệ Lệ: Chẳng phải đã nói rồi sao, sắc đẹp có thể kiếm tiền.

Hòa hoãn đại Phiến: Nói không sai.

Lệ Lệ: Vì có gì tớ cũng đẹp, nhưng số là không bằng Hôn Hôn [khóc].

Nhiều là Vy: Không bằng nói chủ đầu tư của cậu tăng thêm vốn, như vậy cũng có thể qua mặt Hôn Hôn.

Lệ Lệ: ... Tớ không dám qua [mỉm cười].

Hòa hoãn đại Phiến: Suy cho cùng Hôn Hôn là người đẹp, vừa dễ được coi trọng lại dễ gặp nguy hiểm, chúng ta vẫn nên bảo vệ cậu ấy hơn.

Ôm Ôm, ta là Hôn Hôn: Tớ không biết Tiểu Nhu lại đáng yêu đến như vậy [hôn gió].

Nhiều là Vy: Như thế nào? Khi nào tổ chức ăn mừng đây?

Ôm Ôm, ta là Hôn Hôn: Vừa dùng bữa với đại ca, mai chính thức ký hợp đồng, ký xong sẽ đãi các cậu một bữa [hôn gió].

Lệ Lệ: Đại ca? Thầy Tôn?

Nghe tới chuyện bị Tôn Dịch giận đối, Thôi Kiệu Hôn phồng má, lập tức kể lể với đám bạn thân.

Nhiều là Vy: Tính chiếm hữu cũng mạnh, chỉ là thầy ấy sợ cậu giận hơn.

Lệ Lệ: Hiển nhiên rồi, người đẹp mà, ai lại ngu ngốc để cho người đẹp lơ mình?

Hòa hoãn đại Phiến: Cũng như Dương đại ca sẽ không để cậu lơ anh ta [cười xấu].

Thôi Kiệu Hôn bỗng nhiên nhớ tới hôm bị tai nạn kia, người đưa Tường Lệ về là Dương Sung. Hai người này ngày trước oanh động cả một vùng Thượng Hải, hiện giờ không biết có thể làm lành được không.

Dù sao thì bọn họ rất là đẹp đôi, tuy rằng vẻ bề ngoài rất dễ khiến người khác hiểu lầm, nhưng mà tính tình bọn họ lại hiểu nhau rõ như lòng bàn tay.

Ôm Ôm, ta là Hôn Hôn: Dương Sung như thế nào?

Bất được vấn đề nổi bật, cái đài Lý Nhĩ Vy liền cùng Phiến Nhu oa oa kể.

Hòa hoãn đại Phiến: Hôm qua tớ nghe ban kinh tế nói Tường Lệ đi cùng đại ca Thư Ngạn, nửa tin nửa nghi đi dò la, không ngờ vừa đến quán ăn thì thấy hai người anh em em em một chỗ.

Nhiều là Vy: Còn phải nói, rõ ràng Dương Sung không thể lơ đi người đẹp Lệ Lệ [cười bí ối].

Lệ Lệ: ...

Lệ Lệ: Tớ đã nói đó chỉ là trùng hợp thôi, phỏng chừng Dương Sung cũng đã có bạn gái mới, anh ta đẹp như vậy, ở đâu tới phiên tớ quay lại?

Lời này của Lệ Lệ quả thật có chút đúng đắn. Dương Sung là cực phẩm ở trong cực phẩm, vừa có tiền vừa có thể, tuy rằng bị lưu ban hai năm nhưng mà không phải nói chỉ cần cái mặt đẹp thì những chuyện khác đều có thể bỏ qua sao?

Ngày trước sở dĩ Tường Lệ quen được Dương Sung là do gia đình hai người ở gần nhau, cho nên dễ dàng quen biết, sau đó dẫn đến yêu đương.

Nhưng mà ai cũng biết, từ trước đến nay Dương Sung cũng chỉ có một bạn gái là Tường Lệ. Bởi vì anh ta đẹp quá mức, vừa làm người khác say mê lại cũng khiến người khác lo lắng. Hơn nữa anh ta hung dữ như vậy, con gái người ta dù có thích cách mấy cũng không dại mà yêu kẻ vũ phu.

Tuy vậy chỉ có một mình Tường Lệ lại khiến Dương Sung hạ mình xách túi cho cô ấy.

Nhiều là Vy: Không thể nói như vậy được, Lệ Lệ chúng ta xinh đẹp như vậy, hiển nhiên có thể đánh bại những kẻ tiểu tam khác.

Lệ Lệ: Tớ biết tớ đẹp [mím cười], nhưng mà tớ cũng không có ngu.

Ôm Ôm, ta là Hôn Hôn: [mím cười] [mím cười]

Lệ Lệ: Người xách dép cho tớ còn nhiều, không cần phải đến lượt quay lại cùng Dương Sung.

Nhiều là Vy: Không bằng nói cậu xách dép cho anh ta còn hơn [cười khóc].

Lệ Lệ: Cậu có phải bạn tớ không? [mím cười]

Ôm Ôm, ta là Hôn Hôn: Đó chính là sự thật.

Lệ Lệ: Cắt đứt mối quan hệ này đi [tạm biệt].

Thôi Kiệu Hôn cuộn chân trên ghế sofa, thấy tin nhắn này thì bật cười.

Tôn Dịch vừa gọt trái cây mang lên, thấy cô ôm điện thoại cười thì hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Thôi Kiệu Hôn phẩy tay, không nhìn anh chỉ chỉ chân mình, “Này mang giày cao gót chạy qua chạy lại, giò chân có chút đau.”

Tôn Dịch để đĩa trái cây xuống bàn, anh ngồi bên cạnh kéo chân Kiệu Hôn để lên chân mình, thân nhiên bóc một miếng táo đưa cô, một tay vừa bóp nắn chân dài của người đẹp, một tay mở ti vi xem tin tức.

Thôi Kiệu Hôn sung sướng vừa nhai trái cây vừa bấm điện thoại. Bỗng nhiên nổi qua một ý nghĩ, Thôi Kiệu Hôn nhanh chóng mở ứng dụng chụp hình.

Hiện giờ nắng còn hơi âm ỉ, hắt từ ngoài cửa sổ vào phủ lên người Tôn Dịch một màu vàng nhạt. Anh còn mặc áo sơ mi, tướng ngồi thoải mái ngã lưng ra sau vô cùng bất mất.

Thôi Kiệu Hôn chụp một bức hình, sau đó nhanh chóng chỉnh màu một chút, đẹp đẽ rồi lập tức đăng lên weibo.

Thôi Kiệu Hôn: Táo ngọt chết người, ở nhà thật là thoải mái [hình ảnh].

Chỉ vài phút sau, bài đăng này liền thu hút rất nhiều bình luận, trong đó không thiếu bạn cô.

Lệ Lệ: Thầy Tôn thật là đẹp mắt [cười bí ối].

Bức hình này chỉ chụp nghiêng, vừa đúng góc này có thể nhìn rõ được hàng mi dài của anh, một bên mặt góc cạnh rõ ràng, thật sự rất đẹp.

Ôm Ôm, ta là Hôn Hôn trả lời bình luận của Lệ Lệ: Cảm ơn [mím cười], vậy cũng không bằng Dương đại ca.

Nhiều là Vy: Hóa ra là như vậy [cười bí ối]!

Ôm Ôm, ta là Hôn Hôn trả lời bình luận của Nhiều là Vy: Chính là như vậy!

Hòa hoãn đại Phiến: Mật ngọt chết người.

Ôm Ôm, ta là Hôn Hôn trả lời bình luận của Hòa hoãn đại Phiến: Tớ vẫn chưa muốn ai chết.

Sau đó còn có rất nhiều người đã bình luận, còn có người thích cũng dần dần tăng lên. Thôi Kiệu Hôn chỉ trả lời bạn mình, sau đó quay lại khung chat nhóm.

Nhiều là Vy: Nữ hoàng Hôn Hôn, mau cho ta một miếng táo.

Hòa hoãn đại Phiến: Rất dễ dễ thấy, Hôn Hôn ở đâu cũng có thể khiến người khác u mê.

Ôm Ôm, ta là Hôn Hôn: Tớ bảo môi thân, không biết anh ấy lại có thể xoa bóp tốt như vậy.

Lệ Lệ: Loại thức ăn cho chó này tớ thật sự không muốn ăn.

Ôm Ôm, ta là Hôn Hôn: Không bằng tớ nói Dương Sung cho cậu ăn táo ngọt, như vậy sẽ không cần ăn đồ ăn chó.

Lệ Lệ: Cậu giết tớ đi [nụm cười].

Nhiều là Vy: [giết]

Thôi Kiệu Hôn thả điện thoại xuống, chân vẫn được Tôn Dịch xoa bóp như cũ. Anh thấy cô muốn xoay người, lập tức kéo chân cô qua, để cô cơ tư thể dễ chịu hơn.

Tôn Dịch dứt cho Thôi Kiệu Hôn một miếng táo nữa, nói: “Chiều nay anh còn có tiết, nếu em muốn đi học thì anh đưa em đi cùng.”

Thôi Kiệu Hôn lấy điều khiển ti vi, đổi sang kênh ca nhạc, “Không đi đâu, em muốn ở nhà ngủ.” Sáng nay vì muốn chuẩn bị tốt, cho nên cô dậy khá sớm, hiện giờ nếu không ngủ thì chiều không có sức ăn mất.

Tôn Dịch cười hỏi: “Vậy có muốn đi chơi đâu không, hoặc là đi mua sắm gì đó? Buổi trưa ngủ nhiều quá cũng không tốt.”

Thôi Kiệu Hôn: “Không biết đi đâu chơi hết, cứ ở nhà ngủ đi cho tốt.”

Tôn Dịch không miễn cưỡng, chỉ nói: “Được, vậy chiều anh về sớm, sau đó đưa em đi ăn.”

Thôi Kiệu Hôn ậm ừ, lại tiếp tục xem ti vi.

Hai người cứ ngồi như vậy, không ai nói chuyện gì, thì thoảng Tôn Dịch lại dứt Thôi Kiệu Hôn một miếng trái cây, bầu không khí không cảm thấy ngượng ngừng ngược lại còn cảm thấy rất thoải mái.

Trên ti vi đang chiếu một bộ phim truyền hình khá nổi tiếng, Thôi Kiệu Hôn đôi lúc sẽ nói mấy câu bình luận, Tôn Dịch ngồi cạnh cũng đáp lên vô cùng ăn ý.

Cứ vậy, Thôi Kiệu Hôn cảm thấy rất là thích cảm giác này.

Lúc trước ở chung với Chu Lâm, cô ít khi có cảm giác này. Cảm giác thoải mái dễ chịu lại an toàn, giống như đối với cô, Tôn Dịch quen thuộc như là người thân. Mặc dù thời gian bên nhau thật sự không lâu, ngược lại lại có thể biết cách tiếp cận đối phương dễ dàng.

Bất giác Thôi Kiệu Hôn cảm thấy nếu mình và Tôn Dịch ở bên nhau như vậy mãi thì thật là tốt.

Suy nghĩ này lóe lên, Thôi Kiệu Hôn lập tức bùng tỉnh.

Cái gì vậy?!

Tôn Dịch thấy vẻ mặt hoảng loạn của Thôi Kiệu Hôn, nắm tay cô lo lắng hỏi: “Em sao vậy?”

Thôi Kiệu Hôn giật mình, vô thức hất tay anh ra.

Tôn Dịch kinh ngạc, bàn tay giữa không trung hơi nổi gân lên. Thôi Kiệu Hôn thấy mình thái quá, muốn xin lỗi nhưng lại không biết nói thế nào.

Cảm nhận rõ được toàn thân Thôi Kiệu Hôn cứng đờ, Tôn Dịch lập tức mỉm cười che giấu sự mất mát lạ lùng.

“Cũng không còn sớm nữa, em mau lên phòng ngủ đi, anh cũng sắp đi rồi.” Tôn Dịch lại dứt cho cô một miếng táo, sau đó thả chân cô xuống dưới, “Để anh dọn dẹp xong rồi sẽ lên với em.”

Thôi Kiệu Hôn muốn kéo tay anh, lại thấy anh nhanh chóng bung đĩa xuống bếp. Thôi Kiệu Hôn thở dài, lấy điện thoại nhắn với bạn bè.

Ôm Ôm, ta là Hôn Hôn: Vừa nãy ngăn người một lúc không ý thức gạt tay Tôn Dịch, hiện giờ anh ấy không để ý tớ nữa, có lẽ là giận rồi phải không?

Hòa hoãn đại Phiến: Sao cậu lại gạt tay thầy ấy?

Ôm Ôm, ta là Hôn Hôn: Bất chợt nghĩ tới sau này nếu sống với Tôn Dịch như vậy mãi thì thật tốt. Ý nghĩ đó làm tớ phát hoảng [khóc].

Nhiều là Vy: ... Cậu có bị ngốc không?

Ôm Ôm, ta là Hôn Hôn: Tớ cảm thấy tớ bị văng đầu rồi [khóc].

Lệ Lệ: Sao cậu lại cảm thấy ở với thầy ấy mãi thì tốt. Chẳng lẽ nhập phim quá nhiều rồi chăng?

Nhiều là Vy: Đừng nói với bọn tớ là cậu thật lòng yêu thích thầy ấy rồi nhé? [cười khóc]

Ôm Ôm, ta là Hôn Hôn: Chẳng hiểu sao ở với Tôn Dịch tớ thấy rất thoải mái, không giống như Chu Lâm, chỉ ngồi mà không cần nói chuyện cũng khiến tớ rất dễ chịu.

Lệ Lệ: Cậu sắp chết rồi [mỉm cười] [mỉm cười].

Nhiều là Vy: Cậu thật sự bị văng đầu rồi.

Ôm Ôm, ta là Hôn Hôn: Hu hu [khóc] [khóc].

Hòa hoãn đại Phiến: ... Theo tớ thấy, một phần nào đó thì cậu đã xem thầy Tôn là người thân cận với cậu rồi [mỉm cười]. Rất giống với tớ, yêu đương như vậy mới là yêu đương.

Ôm Ôm, ta là Hôn Hôn: Ý cậu là gì?

Nhiều là Vy: Ý Tiểu Nhu chính là cậu yêu thầy Tôn rồi [mỉm cười].

Lệ Lệ: [chúc mừng] [chúc mừng].

Yêu Tôn Dịch?

Cái gì gọi là yêu Tôn Dịch?

Có nói đùa không? Cô chẳng qua chỉ muốn mượn anh để làm bia đỡ đạn, ở đâu mà yêu đương chuyện gì kia chứ?

Ôm Ôm, ta là Hôn Hôn: Cảm giác không giống thật, tớ không tin.

Nhiều là Vy: Ngoại trừ cảm thấy như vậy, cậu còn có cảm giác gì khi ở cạnh thầy ấy không?

Lệ Lệ: Chẳng hạn như nắm tay thì thích, làm chuyện đó thì say mê, mỗi lần thầy ấy nhìn thì ngượng ngùng, mỗi lần thầy ấy thân mật thì tim đập nhanh đến mức không tưởng. Cũng nói là xa thì nhớ, đau thì thương, buồn là đau lòng.

Hòa hoãn đại Phiến: Hoặc cũng có thể nói là mỗi khi ở cạnh thầy ấy, cậu chỉ muốn yên ả như vậy. Tối ngủ thì chỉ muốn ôm thầy ấy, gặp chuyện gì cũng nghĩ tới thầy ấy.

Thôi Kiệu Hôn nhìn ba người bạn của mình nói nói, cảm thấy có nhiều cái đúng lại có nhiều cái không đúng.

Thật là mỗi lần ngủ, cô chỉ muốn được Tôn Dịch ôm, mỗi lần nắm tay đều không muốn anh buông ra, khi làm chuyện đó thì thật sự rất là muốn làm mãi. Nhưng mà mỗi khi Tôn Dịch nhìn thì cô cũng không cảm thấy ngượng ngùng, tuy rằng thân mật thì tim đập rất nhanh, xa nhau thì vô cùng hồi hộp mong chờ.

Giống như lần trước ầu đã ở đoạn đường Ông cống, tuy gọi cho Chu Lâm, nhưng mà Thôi Kiệu Hôn rất sợ mình sẽ bị Tôn Dịch hiểu lầm. Càng hơn nữa là lúc Tôn Dịch không ở cạnh mình, cô cảm thấy rất là hoang mang, còn có lo lắng anh sẽ bỏ đi.

Thôi Kiệu Hôn bị những cảm xúc trong ngực làm cho loạn lên. Rõ ràng cô không có ý định sẽ thật thích Tôn Dịch, vốn dĩ cô cũng không thích người lớn tuổi hơn mình quá nhiều nữa.

Thôi Kiệu Hôn muốn nhấn bàn bệ mình, lại nghe thấy tiếng Tôn Dịch sau lưng: “Kiệu Hôn, anh pha em ly sữa, uống rồi lên phòng ngủ đi.” Nói xong anh cũng để ly sữa lên bàn.

Thôi Kiệu Hôn nhìn anh một lát, đôi mắt dài mê hoặc kia bỗng nhiên cong lại. Tôn Dịch cười cười, bỗng nhiên anh cúi người xuống, nhẹ nhàng áp môi lên tóc Thôi Kiệu Hôn.

“Anh lên thay đồ, uống xong để ly ở đó, anh xuống sẽ rửa.”

Mùi sữa tắm của Tôn Dịch quấn quanh chóp mũi Thôi Kiệu Hôn. Môi anh mềm mại, mát lạnh, đặc biệt nhẹ nhàng khiến cô cảm giác như mình đang

được anh nâng niu rất tốt.

Thôi Kiệu Hôn mím môi, tim cô đập mạnh đến mức muốn nhảy ra ngoài. Tôn Dịch cúi đầu, lại thấy khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ, thầm nghĩ chắc là do ban nãy lỡ tay đẩy anh, cho nên hiện giờ anh hôn nên cô cũng rất ngượng.

Tôn Dịch cười nhẹ, sau đó vuốt tóc cô rồi rời đi.

Thôi Kiệu Hôn nhìn bóng lưng Tôn Dịch, một người đàn ông đẹp như vậy, tuy rằng tính tình cũng rất thất thường, nhưng mà hình như chưa lần nào anh làm gì khiến cô bất mãn không vui.

Áp tay lên ngực, Thôi Kiệu Hôn phò phò thở ra tiếng, cô cắn môi, nhấn một tin vào khung chat nhóm.

Vài giây sau Lê Lê đã trả lời: Đừng ngại, yêu thì cứ yêu đi, thầy Tôn ấy mà, yêu người như vậy cũng rất là tốt.

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Thường Nhật Có Chút Buồn

Uống sữa xong, Thôi Kiệu Hôn vẫn là lười biếng để ly không ở đó. Sau đó loay hoay một hồi mới chậm rì rì lên phòng.

Tôn Dịch đã thay đồ xong rồi, anh đang ngồi bấm máy tính. Có vẻ như anh đang làm gì đó rất hăng say, cả khi Thôi Kiệu Hôn vào phòng mà anh cũng không quay đầu lại.

Thôi Kiệu Hôn ngồi xuống giường, nhìn chằm chằm tấm lưng cao thẳng của Tôn Dịch.

Vốn là muốn nói anh chuyện ban nãy cô không phải cố ý, nhưng mà nhìn một hồi cũng không biết có nên gọi anh quay lại không.

Khoảng chừng mười phút hơn, lúc này Tôn Dịch mới đóng máy tính xách tay, bỏ vào túi bên cạnh. Anh quay lại, nhìn thấy Thôi Kiệu Hôn thì dịu dàng cười một cái.

“Thay đồ rồi ngủ đi, anh đi làm.” Tôn Dịch lại vuốt tóc Thôi Kiệu Hôn, sau đó vươn tay lấy áo khoác để bên giường.

Thôi Kiệu Hôn ngáp ngừng một chút, cuối cùng cũng chặn tay Tôn Dịch lại, “Tôn Dịch.”

Tôn Dịch nghiêng đầu, trên mặt tỏ vẻ hơi ngạc nhiên một chút.

Thôi Kiệu Hôn hơi lo lắng nói: “Lúc này là do em đang thất thần nên lỡ tay đẩy anh, thật ra em không cố ý.”

Tôn Dịch vỗ vỗ tay cô, vẫn nở nụ cười, “Không có gì, giờ anh phải đi làm rồi, chiều anh sẽ cố gắng về sớm đưa em đi ăn.”

Thôi Kiệu Hôn mím môi, Tôn Dịch thấy vậy liền hôn lên trán cô thêm một cái nữa.

Vốn dĩ chuyện này cũng không có chuyện gì to tát, lúc đó trên mặt Thôi Kiệu Hôn ngoài hoảng loạn ra thì chỉ có kinh sợ, Tôn Dịch nghĩ là cô khó chịu trong người, chứ không hề có ý gì khác.

Ngoài việc lo lắng cho cô, Tôn Dịch nói mình không buồn thì đúng là nói dối.

Thử hỏi đối phương từ chối quan tâm của mình, ai mà không buồn cho được.

Nhưng mà so với việc để Thôi Kiệu Hôn lo lắng cho mình, Tôn Dịch càng không thể nào thể hiện ra ngoài.

Anh lấy hai tay véo nhẹ hai bên má Thôi Kiệu Hôn, cọ cọ mũi mình vào mũi cô rồi nói: “Thật là không có gì đâu, em mau ngủ đi, chiều về anh sẽ gọi em.”

Lúc này Thôi Kiệu Hôn mới cảm thấy an tâm một chút, cô nâng đầu, đặt ngót hôn nhẹ lên môi Tôn Dịch một cái.

Cái hôn này không chỉ có Tôn Dịch mà ngay cả Thôi Kiệu Hôn cũng tự mình kinh ngạc. Chớp mắt một cái máu đã dồn hết lên mặt, gò má đỏ bừng xinh đẹp, Thôi Kiệu Hôn lập tức đẩy vai anh ra, vùi đầu vào trong lồng ngực, “Anh mau đi đi, tạm biệt.”

Tôn Dịch sững sờ một lát, sau đó thấy dáng vẻ này của cô gái nhỏ thì bật cười thành tiếng. Anh ừ ừ, lấy điều khiển điều hòa mở nhỏ lại một chút, vỗ vỗ lên cái bụng tròn kia mấy lần rồi mới vui vẻ đi ra ngoài.

Đáng yêu như vậy, Tôn Dịch anh sao lại có thể không yêu cho được.

Thôi Kiệu Hôn vẫn chôn mặt như vậy đến ngủ thiếp lúc nào cũng không hay.

Khi cô tỉnh dậy thì đã là năm giờ hơn, cả người nằm sấp xuống từ sớm cho nên vô cùng nhức mỏi. Thôi Kiệu Hôn hừ hừ lấy đồ đi tắm, tắm rửa xong xuôi mới kiểm tra điện thoại, có bốn cuộc gọi nhớ là của Tôn Dịch.

Anh nói sẽ về sớm, hiện giờ cũng đã gần sáu giờ rồi nhưng vẫn chưa thấy có mặt ở nhà. Thôi Kiệu Hôn cũng không vội, cô mở mắt điện thoại một lúc mới gọi lại cho anh.

Điện thoại đổ chuông ba tiếng thì bên kia đã có người đáp máy.

Tôn Dịch nói một hơi: “Kiệu Hôn, anh có việc đột xuất, hiện giờ không thể về kịp được. Nếu em đói thì ra ngoài ăn đi, gần nhà có một quán Trung cũng ngon, tiền anh để ở tủ đầu giường, còn có thể tín dụng của anh, ở nhà buồn chán thì đi ăn uống với bạn, tối về sẽ thấy anh.”

Thôi Kiệu Hôn nghe hết lời anh nói, sau đó đáp: “Em nhớ rồi, nhưng mà khi nào anh mới về?”

Giọng cười của Tôn Dịch truyền đến, anh không trả lời mà nói: “Anh sẽ cố gắng về sớm, công việc còn rất nhiều. Qua chín giờ còn chưa thấy anh về thì khóa cửa ngủ trước, anh có chìa khóa riêng, đừng đợi anh.”

Nói như vậy thì dự đoán anh sẽ không thể về sớm hơn chín giờ rồi. Thôi Kiệu Hôn ngẫm nghĩ một lát, sau mới dặn: “Vậy anh cũng nên dùng chút bữa, khi về thì gọi cho em, em sẽ mở cửa cho anh.”

Tôn Dịch lại cười rất vui vẻ, “Đừng chờ anh, được rồi mau đi ăn đi.”

“Vậy tạm biệt.”

“Ừ, ăn ngon miệng.”

“A, khoan đã.” Thôi Kiệu Hôn bất ngờ gọi một tiếng, nghe thấy Tôn Dịch “Ừ” một tiếng, cuối cùng lại không biết vì sao lại không chịu tắt máy.

Tiếng thờ nhẹ đều đều của Tôn Dịch theo đường truyền đáp thẳng vào tai Thôi Kiệu Hôn, bất giác cô lại cảm thấy chỉ cần nghe nhịp thờ của anh cũng cảm thấy yên lòng lắm rồi.

“Kiệu Hôn?” Tôn Dịch gọi một tiếng, lập tức kéo hồn Thôi Kiệu Hôn về.

Nghĩ tới ban nãy mình còn đang ảo tưởng, Thôi Kiệu Hôn đỏ mặt, may mà hiện giờ Tôn Dịch không thể nhìn thấy cô, nếu không thật sự quả là mất mặt.

Thôi Kiệu Hôn hừm hừm vài tiếng, cuối cùng mới nói: “Làm việc thật tốt, nhớ về sớm với em.”

Ở đầu dây bên kia, nghe hết thấy những lời này, trong lòng Tôn Dịch như bị mèo cào, ngứa ngáy lại ầm ập.

Vốn dĩ đang họp ban quản trị, thư ký còn đang ở cửa phòng hối thúc anh, vậy mà Tôn Dịch lại rất muốn thủ thi với cô bạn gái nhỏ của mình thêm một lát.

Tôn Dịch cười khê, “Nhớ anh à?”

“Em mới không nhớ anh!”

“Không sao, anh nhớ em là được rồi.”

Thư ký bên kia bị đám người trong phòng chỉ mặt trách móc, vội vàng ra hiệu cho Tôn Dịch nhanh hơn một chút, “Tôn tổng, mọi người còn đang chờ anh.”

Thôi Kiệu Hôn hiển nhiên là nghe thấy lời này, cô nghĩ anh còn đang có việc bận, cho nên cũng không nói thêm nữa, “Mau làm việc đi, còn nói nữa thì người khác sẽ trách em làm phiền anh.”

Tôn Dịch nghiêm giọng: “Em không làm phiền anh, cũng sẽ không ai dám nói em làm phiền anh.”

Thôi Kiệu Hôn: “... Sao lại không chứ? Mau làm việc nghiêm túc nào.”

Tôn Dịch liếc mắt qua anh thư ký, hàm ý dám nói nữa sẽ bị sa thải ngay lập tức.

Anh lại nói: “Không ai dám nói đâu, anh còn muốn nói chuyện với em một lúc.”

Thôi Kiệu Hôn thờ dài, “Em không nói với anh nữa, tắt máy đi làm việc ngay đi.” Nghĩ là Tôn Dịch sẽ còn dây dưa, Thôi Kiệu Hôn liền tiếp: “Em đói sắp chết rồi, anh không tắt máy làm sao em đi ăn được.”

Lúc này Tôn Dịch mới chịu thỏa hiệp, lại dặn cô đừng chờ cửa anh, tối về anh sẽ tự mở.

Tạm biệt một lúc thật lâu, bấy giờ Thôi Kiệu Hôn mới chuẩn bị đi ra ngoài dùng bữa.

Tôn Dịch nói tiền để ở tủ đầu giường, Thôi Kiệu Hôn nghe lời mở tủ. Cái tủ này trước giờ cô chưa từng mở ra, hiện giờ là lần đầu mở ra, Thôi Kiệu Hôn nhìn thấy tiền bên trong tủ lập tức ngây người.

Tôn Dịch thật quá đáng, tiền nhiều như vậy lại không cẩn thận để ở tủ đầu giường, anh có bị ngốc không vậy chứ.

Tủ nào không để, để ở đây có gì vui sao?

Dưới xấp tiền dày cộm còn có ba tấm thẻ tín dụng. Thôi Kiệu Hôn cầm lên, nhắm nghĩ sao anh lại có nhiều thẻ đến như vậy, bỏ nhiều thẻ có lợi gì hơn không?

Thôi Kiệu Hôn đếm đếm một chút, lấy đủ số tiền ăn tối rồi bỏ lại hết vào tủ. Dù sao cô còn một tấm thẻ hoàng kim Tôn Dịch đưa lúc trước, số tiền trong đó gần như còn nguyên, hiện giờ nếu dùng chỉ dùng trong đó là cũng đủ rồi.

Cô nhắc điện thoại, gọi một cuộc cho Lý Nhĩ Vy rủ cô ấy đi chơi. Nhưng mà đầu dây kia bắt máy, cô gái bên kia còn đang nhồm nhoàm nói ở nhà. Gọi qua Lục Phiến Nhu, cô ấy lại ở chung một chỗ với Vũ Khôi. Còn lại một mình Lệ Lệ.

Lệ Lệ sâu thẳm nói: “Gia đình Dương Sung sang nhà tớ chơi, tớ không thể ra ngoài được.”

Thôi Kiệu Hôn yên lặng, “Ra mắt thông gia à?”

Lệ Lệ: “... Ngày mai sẽ kể các cậu. Hiện giờ chỉ có thể để cậu một mình đi thôi.”

“Ừ vậy tạm biệt Lệ Lệ.”

“Đi đường cẩn thận, tạm biệt.”

Thôi Kiệu Hôn tắt máy, cô thở dài một hơi. Vậy thì đành một mình đi thôi.

Tập đoàn Phiến Hoàn đang ở đỉnh điểm hưng thịnh nhất từ trước đến nay. Mặc dù vẫn không thể nói là ở vị trí đứng đầu, nhưng có thể nói là hùng mạnh và lâu đời nhất.

Tuy nhánh Bắc Kinh không được phát triển mạnh bằng nhánh Trùng Khánh, nhưng suy cho cùng thì Bắc Kinh cũng là một thành phố lớn, thủ đô đất nước.

Chủ tịch tập đoàn đề cao việc phát triển rộng rãi, hơn nữa nhờ có sự hỗ trợ của đại gia tộc, cho nên ông tin rằng nếu Tôn Dịch có thể dùng trí não của mình để đưa chi nhánh Bắc Kinh phát triển ngang bằng với các nhánh khác.

Nhưng mà Tôn Dịch không có nhiều kinh nghiệm bằng anh trai và em trai, cho nên khi nghe nói anh được quyền tiếp quản một nhánh lớn Bắc Kinh thì nguồn nhân lực mạnh trong công ty có chút không đồng ý.

Một vị quản lý thấp hơn hỏi: “Chúng tôi biết hiện giờ anh đang nắm quyền điều hành, nhưng mà anh có chắc chắn rằng anh có đủ năng lực để đưa chúng tôi đi lên hay không?”

Hôm nay phía nhánh Thượng Hải tổ chức cuộc họp, điều các quản lý cấp cao ở chi nhánh Bắc Kinh đến để gặp trước Tôn Dịch.

Tôn Thiệu ngồi ở cạnh ghế chủ vị, hiện giờ phong thái anh ta khác hẳn với lúc trò chuyện cùng Tôn Dịch. Cả người đều toát ra vẻ người trên cao, lạnh nhạt khó gần.

Tôn Thiệu nói: “Người các anh đang đối diện chính là người được đào tạo qua khóa kinh doanh bậc nhất đại học Oxford, còn có bằng đại học chính trị Úc. Các anh nghĩ là anh ấy có năng lực không?”

Một vị quản lý khác lại nói: “Chúng ta không thể lấy bằng cấp ra để nói chuyện được. Thực lực mới là quan trọng nhất.”

Lúc này không đợi Tôn Thiệu trả lời, Tôn Dịch đã ngăn lại: “Tôi cũng không định sẽ phô trương bằng cấp của mình. Nếu như ông đã nói thực lực mới là quan trọng nhất, vậy cứ để tôi tiếp quản công ty một thời gian, nếu không có sự tiến bộ nào thì chính là tôi không có thực lực.”

Tôn Thiệu tiếp lời: “Và Tôn gia cũng không có ý muốn để cho mọi người quyết định quyền tiếp quản công ty, đồng thời về việc chứng minh thực lực của anh Dịch, sau một thời gian tiếp quản, nếu có sự tụt dốc hoặc không tiến bộ, Tôn gia sẽ có quyền định riêng.”

Ngừng một chút, Tôn Thiệu nhìn quanh một lượt rồi nói: “Nếu mọi người không đồng ý, có thể tự động rời khỏi công ty, tôi tin chắc những người còn lại sẽ không có thực lực đưa công ty đi lên.” Nói đến “thực lực” cũng nhấn mạnh một chút.

Rõ ràng đây là muốn cậy vào gia thế, nhưng mà thật sự là tập đoàn Phiên Hoàn là của Tôn gia. Trước nay chưa từng thiếu nhân lực, biết bao nhiêu người còn mong muốn trở thành nhân viên, chỉ là hiện giờ đã có quá nhiều, bớt bao nhiêu người có thể dễ dàng bồi đắp lại sau.

Đồng thời việc tiếp quản công ty này cũng là do Tôn lão gia quyết định, thật sự mà nói thì Tôn Dịch cũng không cần phải tỏ ra muốn chứng minh bản thân. Chỉ là các quản lý này muốn làm oách một chút, lại không ngờ tới Tôn Thiệu lại có thể ngang nhiên dùng gia thế của mình để nói.

Muốn nói Phiên Hoàn tụt dốc là chuyện không thể, cũng nói muốn bác bỏ việc để Tôn Dịch lên làm tổng giám đốc cũng là điều không thể.

Bởi vì vốn dĩ quyền quyết định đã nằm trong tay Tôn lão gia rồi.

Tôn Dịch mỉm cười, nụ cười nhẹ nhàng lại khiến những người ngồi trong phòng cảm thấy rất chói mắt, “Nửa tháng sau tôi sẽ chính thức cất băng tại Bắc Kinh, mong rằng sau này chúng ta sẽ có thời gian hợp tác thật tốt đẹp.”

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Nhà Anh Không Thiếu Tiền

Chỗ nhà ở của Tôn Dịch là chỗ dành cho người có tiền, kế tiếp nhau là những ngôi nhà hoa lệ đầy sang trọng. Nhiều lần đi đi về về trong xe, tới nhà chỉ muốn nhanh vào trong, nên Thôi Kiệu Hôn cũng không mấy để ý khu vực này lắm.

Hiện giờ có dịp đi bộ, Thôi Kiệu Hôn bỗng nhiên cảm thấy mình như người nhà quê, lần đầu tiên được lên thành phố, đi đến đâu đều kinh ngạc cảm thán.

Nhà giàu đúng là nhà giàu, Tôn Dịch quả nhiên không phải thuộc dạng tầm thường mà.

Hiện giờ cũng còn sớm, cho nên trên đường mặc dù đã lên đèn nhưng cũng không có nhiều người mấy. Qua lại chỉ có vài người trẻ tuổi vội vội vàng vàng, ở gần đó có một công viên nhỏ, ở đó là đông người nhất.

Thôi Kiệu Hôn đi ngang qua công viên đó, ánh mắt không tự chủ liếc sang nhìn.

Khu nhà này gần như rất quen thuộc với nhau, có thể là do ở lâu năm, cho nên mọi người ở đây đều thân thiết, quen mặt. Hiển nhiên với việc có người lạ đi qua thì cũng không mấy thắc mắc, vì dù sao khu này cũng không phải chỉ duy nhất chủ nhân nhà ở mới được vào.

Chỉ có điều, người đẹp bước qua thì không thể bỏ lỡ được. Đúng dịp có hàng xóm gần kề nhà Tôn Dịch, đó là một người phụ nữ tầm độ hơn bốn mươi, vừa nhìn thấy bóng quen thuộc của cô gái mà bà có mấy lần nhìn thấy từ xe anh phía xa xa, lập tức xúm lại với đám bà tám bên kia.

“Này này, bấy lâu nay mấy bà có thấy lạ không, nhà Tôn tiên sinh ấy, hình như là có thêm một cô gái.”

Một người khác tò mò hỏi lại: “Tôn tiên sinh không phải là người độc thân sao? Nghe nói còn là giáo sư, mà bà Trương có thấy cô ấy chưa?”

Bà Trương chính là người hàng xóm kia, bà ta chỉ chỉ tay: “Con bé đó trông còn trẻ lắm, lại rất là đẹp, đẹp cực kỳ.”

Mọi người cùng trừng mắt nhìn ra, mặc dù dưới ánh đèn đường vàng trắng đan xen, lại còn rất xa, nhưng mà bóng dáng thân hình Thôi Kiệu Hôn vẫn rất rõ. Khuôn mặt bị mái tóc che đi, làn da trắng nõn bật lên chỉ thấy được đôi chút.

Bà Trương lại nói: “Tôi nói con bé này mà không phải bạn gái của Tôn tiên sinh thì thật là thiệt thòi, và lại nó mà ở đây thì có tổ mà hại nhà người ta.”

“Bà Trương chỉ được cái mồm thôi, ở chung nhà với Tôn tiên sinh thì chắc chắn là như vậy rồi.”

“Cô ấy đẹp đến vậy sao?”

“Đẹp, đẹp lắm! Đến tôi chỉ mới lướt qua mấy lần mà còn thấy mê mẩn nữa, huống chi là mấy ông trong nhà.”

“Ồi...”

Thôi Kiệu Hôn cảm thấy như lưng mình đang bị đâm thọt, nhưng mà e dè nơi này không quen thuộc lắm, cho nên bước chân có hơi vội vàng, tâm trạng thấp thỏm muốn đi nhanh hơn một chút.

Quán ăn Trung mà Tôn Dịch nói nằm ở gần đầu đường, ở đây cũng rất đông đúc, người ra người vào tấp nập, không khí bên trong cũng khiến người ta nóng bừng lên.

Thôi Kiệu Hôn rất thích không khí nhộn nhịp, cho nên nhanh chân bước vào. Chủ quán là một ông chú lớn tuổi, ông nhiệt tình đưa Thôi Kiệu Hôn đến

bàn trống bên trong, miệng hỏi: “Cô là lần đến đây đúng không?”

Thôi Kiệu Hôn cười toét miệng, “Dạ, con mới chuyển tới đây.”

“Vừa nhìn đã thấy rất lạ mà.” Ông chủ đó đưa cho cô một bảng thực đơn, nói: “Ở đây cũng không có món gì lạ lùng, chỉ là những món đơn giản ở vùng Tô Châu chúng ta thôi.”

Thôi Kiệu Hôn cười cười, cuối cùng chọn ra món cá hấp Thái Hồ và món canh giò hầm. Cô là người gốc Quảng Châu, khẩu vị ăn cũng không có kén, cho nên lúc món ăn được đưa lên thì ăn rất là ngon miệng.

Ăn uống xong xuôi thì cũng đã trễ, Thôi Kiệu Hôn tính tiền rồi toan ra ngoài. Lúc này trùng hợp có vài người trẻ tuổi vào trong, nhìn thấy Thôi Kiệu Hôn thì thoáng kinh ngạc rồi hô nhỏ với nhau gì đó.

Thôi Kiệu Hôn đoán rằng đây là sinh viên cùng trường, cô liếc mắt không để ý tới, chậm chậm ra ngoài.

Giờ về nhà thì cũng chẳng có gì làm, nhân tiện đang cầm thẻ tín dụng số lớn, Thôi Kiệu Hôn quyết đoán bắt xe chạy đến phố Nam Kinh.

Ở đây có nhiều cửa hàng cô chưa từng ghé chân, hiện giờ đi một mình thì nên hưởng thụ một chút.

Phố Nam Kinh là nơi đông nhất nhì Thượng Hải, các quán ăn, tiệm vàng lụa bạc đều chạy về đây. Lúc trước có thời gian thì Thôi Kiệu Hôn có đôi lúc đến đây chơi bởi cùng ba người bạn thân của mình, đại đa số đều có Chu Lâm đi theo.

Hiển nhiên, lúc đó Chu Lâm cũng đóng vai là cái “ví tiền” của cô.

Trước đến nay Thôi Kiệu Hôn chưa từng dạo phố đêm như vậy một mình, hiện giờ trải nghiệm cảm giác này có chút kì lạ.

Nửa cảm thấy mình như con dờ hơi, nửa cảm thấy rất là thích.

Được tự quyết, tỏ ra là một người trưởng thành, trong cái vội lại có chút thư thái, thật đúng là thoải mái.

Thôi Kiệu Hôn đi lòng vòng đi lòng vòng, nhìn trúng món hàng trong tủ kính lập tức sẽ vào tiệm mua ngay.

Đi được một thoáng đã có hai ba túi trên tay, Thôi Kiệu Hôn còn muốn mua thêm một lát, bất ngờ lại nhận được cuộc gọi của Tôn Dịch.

Anh hỏi: “Em ăn gì chưa?”

Thôi Kiệu Hôn nhìn đồng hồ, “Hơn một tiếng trước rồi.”

Tôn Dịch yên lặng một lát, sau đó lại hỏi: “Em đang ở ngoài?”

“Ừ, em đang ở phố Nam Kinh.” Thôi Kiệu Hôn nhìn túi xách trên tay nói tiếp: “Em đi mua chút đồ.”

Không cần hỏi cũng biết đồ cô mua là cái gì, đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười ầm ập của Tôn Dịch.

Anh nói: “Vậy em mở định vị lên, khoảng mười phút nữa anh sẽ đến chỗ em, anh đưa em đi mua đồ, được không?”

Đi cùng đại gia, sao lại từ chối được?

“Đã rồi, em đứng đây đợi anh, đi cẩn thận.”

Nhận lấy hai ba câu yêu thương của Tôn Dịch rồi Thôi Kiệu Hôn mới tắt máy.

Gần đó có quán kem Thôi Kiệu Hôn cũng khá quen thuộc, trong lúc chờ Tôn Dịch thì đành ngồi đợi ở đây vậy.

Bà chủ quán này hồi trước cũng nhớ đám người Thôi Kiệu Hôn, hơn nữa còn nhớ hẳn mặt của đại thiếu Chu Lâm.

Lúc này nhìn thấy cô đến một mình, ngược lại không ngạc nhiên nói: “Lâu rồi không gặp, em lại đẹp hơn trước.”

Cô ấy cũng xấp xỉ tuổi của Tôn Dịch, nhưng mà đáng vẻ vẫn còn rất trẻ trung, tên một chữ Duyên, họ Phùng.

Thôi Kiệu Hôn cười cười, “Được nghỉ hè mà chị, hôm nay chị ở đây sao?”

Cô ấy là chủ, ngoài ra còn làm ở nơi khác nữa. Việc đến quán chỉ là thi thoảng có dư thời gian thôi, lúc trước Thôi Kiệu Hôn cũng không phải lúc nào đến cũng có thể gặp được.

Cô ấy phẩy tay, “Mấy ngày nay tâm trạng chị không tốt, cho nên ra đây cho khuây khỏa.”

Thôi Kiệu Hôn à một tiếng, sau đó không nói thêm nữa.

Phùng Duyên để cô thời gian chọn kem, một lúc sau mới vào trong lại.

Đến khi kem được mang ra, Phùng Duyên lại ngồi xuống cùng với Thôi Kiệu Hôn, đáng vẻ sẽ hàn thuyên lâu la.

Phùng Duyên nói: “Vốn dĩ chị cũng không muốn nói chuyện này, nhưng mà...”

Thôi Kiệu Hôn thấy điệu bộ ngập ngừng kia, nghĩ bụng đã không muốn nói thì gọi câu đó ra làm gì.

Cô cười khoát tay, “Chị có gì thì cứ nói đi, em với chị cũng có qua lại nhiều lần rồi mà.”

Phùng Duyên thở dài: “Chị có một đứa em họ, cũng là sinh viên của Lư Sơ, nghe qua lời nó nói mới biết em và Chu Lâm không còn quan hệ nữa.”

Thôi Kiệu Hôn cũng không lấy lạ, suy cho cùng đây cũng không phải chuyện ngày một ngày hai.

Nhưng nếu đã biết chuyện của Chu Lâm, chắc hẳn Phùng Duyên cũng biết chuyện giữa cô và Tôn Dịch rồi mới đúng chứ nhỉ? Sao lại chỉ nói một chuyện này thôi?

Thôi Kiệu Hôn yên lặng đợi cô ấy nói hết.

Quả nhiên, Phùng Duyên lại nói: “Ngày trước Tôn Dịch từng là người chị thầm yêu.”

À, một mối tình đơn phương.

Thôi Kiệu Hôn tiếp tục giữ yên lặng nghe cô ấy nói: “Chỉ là thầm thôi, đó cũng là chuyện rất lâu rồi, hiện giờ nghĩ tới chị còn không nhớ lúc trước đã từng thích anh ấy như thế nào.”

Thôi Kiệu Hôn buột miệng: “Chính là thích thầm.”

Phùng Duyên: “...”

“Chuyện đã rất lâu rồi.”

“Dạ, em chỉ nhắc để chị nhớ lúc trước chị từng thích anh ấy như thế nào thôi.” Thôi Kiệu Hôn cười hì hì, “Em không có ý gì đâu.”

Phùng Duyên cảm thấy người đẹp này thật biết làm người khác cười không nổi.

“Chỉ là chị không ngờ tới, bạn gái mới của Chu Lâm lại có thể đăng tin mắng chửi Tôn Dịch.” Phùng Duyên uống ngụm nước có sẵn, “Nghe nói Tôn Dịch là giáo sư trường em, bạn gái mới của Chu Lâm thật có phong cách.”

Thôi Kiệu Hôn kinh ngạc, bởi vì trước kia cô không thích Á Giáng Lận, cho nên chưa từng vào trang weibo của cô ta một lần nào.

Lúc bạn bè cô cũng có nói, Á Giáng Lận rất thích chửi người, lúc còn học năm hai cô ta còn dám đăng một bài viết mắng một nữ giáo sư ban triết học nữa.

Hiện giờ không ngờ tới là cả Tôn Dịch mà Á Giáng Lận cũng dám chọc tới. Tôn Dịch là nhân vật lớn như thế nào.

Phùng Duyên cũng biết Thôi Kiệu Hôn nghĩ gì. Cô ấy nói tiếp: “Ban này chị còn nhìn thấy Chu Lâm đi cùng con bé đó.”

Cho nên khi nhìn thấy Thôi Kiệu Hôn đi một mình, Phùng Duyên cũng không tỏ ra ngạc nhiên.

Thôi Kiệu Hôn trừng mắt, “Chị nhìn thấy ở đây sao?”

Phùng Duyên gật đầu, “Chỉ có hai người thôi.”

Nói như vậy thì chắc chắn là Chu Lâm dắt con nhỏ đó đi mua sắm rồi. Ôi chao, lại là trên phố Nam Kinh nữa.

Có trùng hợp đến vậy không! Thôi Kiệu Hôn không lo lắng là sẽ gặp phải hai người đó, cô chỉ lo là Tôn Dịch sẽ không vui.

Anh rất không thích Chu Lâm, hơn nữa ngày kia Á Giáng Lận đứng trước mặt anh nói anh là người có tuổi, nếu bây giờ nhìn thấy thì sẽ rất mất hứng.

Hiển nhiên là cô càng không muốn bị làm phiền, nhất là Á Giáng Lận kia.

Phùng Duyên còn muốn nói gì đó, lúc này lại có khách vào quán, cô ấy phải rời đi chốc lát. Thôi Kiệu Hôn ngồi yên một chỗ ăn kem, trong điện thoại báo tin nhắn tới, là Tường Lệ hỏi cô đang ở đâu.

Thôi Kiệu Hôn qua loa trả lời mấy câu, vừa đúng lúc Tôn Dịch cũng tìm tới.

Hôm nay Chu Lâm rất mệt, vốn dĩ muốn về nhà ngủ một giấc cho khỏe người, nào ngờ vừa về tới nhà đã bị Á Giáng Lân kéo đi ra ngoài.

Không đi thì bị làm phiền, không còn cách nào khác, Chu Lâm đành phải lết xác đi theo cô ta.

Phố Nam Kinh là nơi ngày trước Chu Lâm thường lui đến để mua đồ cho Thôi Kiệu Hôn. Á Giáng Lân rất rõ điều này.

Hiện giờ cô ta muốn kéo anh ta đến đây, hiển nhiên cũng không ngoài mục đích muốn chọc đau Chu Lâm, thêm nữa là thỏa lòng đồ kỵ hủ vinh của mình.

Cái giường cô ta nằm với Chu Lâm cũng từng là của Thôi Kiệu Hôn, hiện giờ các hiệu quần áo ở đây cũng nên có dấu chân của cô ta đi.

Có nhiều một chút, để xóa mờ đi dấu chân Thôi Kiệu Hôn!

Á Giáng Lân kéo Chu Lâm từ nơi này tới nơi khác, mua không biết bao nhiêu là đồ.

Mặc dù anh ta đồng ý trả tiền để cô ta mua sắm, nhưng mà từ trong lòng lẫn vẻ mặt đều thể hiện ý không vui.

Đi vào hiệu quần áo nổi tiếng, nhân viên trong đây khá quen với Chu Lâm. Nhìn thấy dáng vẻ của hai người bọn họ cũng tự biết mà né sang một bên.

Bạn gái trước của Chu thiếu đáng yêu như thế nào, hiện giờ người này đáng ghét bấy nhiêu.

Chu Lâm ngồi trên ghế chờ Á Giáng Lân thay đồ, chuông cửa reng lên thành tiếng, sau đó anh ta nghe thấy nhân viên hô lên ba chữ “Thôi tiểu thư”.

Thôi Kiệu Hôn biết nơi đây là nơi không nên vào. Nhưng mà đồ ở đây rất đẹp, giá cả không quá cao nhưng lại rất chất lượng. Hơn nữa Tôn Dịch còn nói anh cũng thấy thích cửa hiệu này.

Thôi Kiệu Hôn ôm tay Tôn Dịch cười hỏi nhân viên: “Dạo gần đây có mẫu đồ nào mới không ạ?”

Người nhân viên này nhìn thấy Tôn Dịch cạnh cô, lại nhớ tới Chu Lâm vừa mới vào đây không lâu, tự nhiên trong đầu tuôn ra vô vàn câu chuyện câu huyệt.

Nhưng mà so sánh xem, Thôi Kiệu Hôn thật biết chọn người.

Người đàn ông này đẹp trai hơn hẳn Chu thiếu, đã vậy còn tỏa ra khí chất của người đàn ông thành đạt, thật sự là đáng mê muội.

“Dạ có rất nhiều, Thôi tiểu thư, mời đi lối này.” Người nhân viên tạm gác vấn đề này qua một bên, trước tiên vẫn nên đất vị khách quý này xem đồ đã.

Tôn Dịch chưa từng đi cùng phụ nữ đến chỗ mua quần áo. Cũng là lần thứ hai Thôi Kiệu Hôn dắt anh đi mua đồ cho chính cô, như vậy thì anh có thể biết thêm về sở thích của cô rồi.

Cả người cô mềm mại dựa lên tay Tôn Dịch, tâm tình bỗng chốc tăng lên, anh cười khẽ hỏi: “Em có thường đến đây không?”

“Lúc trước rất thường hay đến.” Thôi Kiệu Hôn mím môi, “Một thời gian sau thì không ghé qua nữa.” Cũng là hơn hai tháng kia.

Tôn Dịch gật gật đầu, cũng không nghĩ nhiều hỏi tiếp: “Em thích kiểu trang phục gì?”

“Càng tôn dáng càng tốt.”

Nhớ tới các bộ đầm, váy trong tủ mình, Tôn Dịch lại gật gù, “Vậy em thích màu gì?”

“Em không có sở thích đặc biệt về màu sắc.” Thôi Kiệu Hôn dùng chân, ngược mắt nhìn anh hỏi lại: “Vậy anh thích màu gì?”

“Anh à?” Tôn Dịch ngẫm nghĩ một chút, “Màu xám.”

“Màu xám thật là xấu.” Trong đầu cô hiện lên ngôi nhà trắng đen của anh, phòng ngủ màu lạnh không chút ấm áp lập tức chệch bại, “Khieuu thẩm mỹ màu sắc của anh thật tệ.”

Tôn Dịch nhoen miệng cười, “Không đâu, em chính là màu đẹp nhất trong đời anh.”

Anh nói xong, người nhân viên kia lập tức khụ một cái. Ôi mẹ ơi, mặt ngọt chết người!

Hiển nhiên là khuôn mặt xinh đẹp của người nào đó không tự chủ đỏ hết lên. Có ai lại nói những lời này ở nơi công cộng như vậy được không chứ!

“Anh thật không biết xấu hổ.”

Tôn Dịch cười vang thành tiếng. Xấu hổ là cái gì, không biết làm em vui mới là xấu hổ.

Những mẫu đồ mới ở đây rất đẹp, đa dạng đủ màu sắc. Thôi Kiệu Hôn nhìn nhìn một lúc, đột nhiên có cảm giác muốn ôm hết đồ đạc này về nhà.

Tôn Dịch đứng cạnh cô, nhìn ánh mắt kia cũng đủ biết trong đầu cô có ý gì. Anh cười cười đến gần tai cô nói nhỏ: “Thích gì thì cứ lấy về hết đi, thẻ tín dụng của anh làm ra là để cho em.”

Người ta nói, đàn ông khi yêu chính là không ngại vùng tiền cho bạn thỏa sức vui vẻ, cho bạn thỏa sức làm đẹp bản thân.

Cha mẹ ta còn có câu, đừng yêu người làm ra mười đồng mà lán nhân cho con một đồng, yêu người chỉ làm ra năm đồng cũng được, chỉ cần anh ta vui vẻ cho con bốn đồng là được.

Thôi Kiệu Hôn không phải là chưa từng nghe những câu đại loại như thế này, nhưng mà đột nhiên nghe câu này được nói ra từ miệng Tôn Dịch, cô lại cảm thấy rất là ngọt ngào.

“Thật ra thì em không có thói quen xa xỉ như vậy.”

Thôi Kiệu Hôn cười cười che đi ngượng ngùng của mình. Cô lại chọn lựa một lúc, đến một giá đồ khác, ở giá này lại có tận năm chỗ trống.

Thôi Kiệu Hôn muốn bỏ qua, bất ngờ lại có bàn tay khác chặn lại, lấp đầy năm chỗ trống đó.

“Ai nha, hóa ra là hoa hậu Lưu Sơ...” Á Giáng Lận cười mỉa, “Và giáo sư kiêm người bao nuôi.”

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Cây Muốn Lặng Mà Gió Chăng Ngừng.

Đúng là ghét của nào trời trao của đó, vừa không muốn gặp hai người này, mấy phút sau lại phải nhìn thấy bọn họ.

Thôi Kiệu Hôn cảm thấy mình cực kỳ xui xẻo, còn tưởng Chu Lâm sẽ không đến những nơi như thế này nữa, hóa ra là còn đưa thêm con nhỏ chết tiệt này tới đây.

Vốn dĩ Tôn Dịch là một người điềm tĩnh, ngoại trừ Thôi Kiệu Hôn thì chưa ai có thể đá động được tâm tình của anh.

Vậy mà giờ đây lại có thêm một bạn sinh viên trong trường dám mở miệng nói anh là “kẻ bao nuôi”. Mà vấn đề không phải ở đó, vấn đề là ở chỗ cô bạn này dám xiên xỏ Thôi Kiệu Hôn là loại con gái không tốt.

Thôi Kiệu Hôn là cục vàng trong tay anh, ở đâu lại xuất hiện người bất lịch sự như vậy chứ.

Tôn Dịch bước lên một bước, khuôn mặt điển trai lạnh xuống, anh vừa muốn mở miệng, lại nhìn thấy phía sau bạn học kia chính là người yêu cũ của Thôi Kiệu Hôn.

“Á Giáng Lận, cô đừng làm loạn.” Chu Lâm điển tiết, một phen muốn kéo cô ta đi.

Thôi Kiệu Hôn thấy một màn này, trong lòng cười lạnh thành tiếng.

“Một đồng phân bốc mùi, thật là ảnh hưởng sức khỏe.” Tôn Dịch không muốn Thôi Kiệu Hôn bị phiền, lập tức nắm tay cô, “Chúng ta đừng ở đây nữa.”

Đối với Tôn Dịch mà nói, ở trong trường anh là giáo sư của bọn họ, nhưng mà ở ngoài trường thì tự động biến thân đi.

(Biến thân: ở đây có nghĩa là thay đổi thân phận.)

Thầy trò có nghĩa là gì, đối với người vô học như cô gái kia thì tốt nhất là nên như vậy. Dù sao thì Tôn Dịch anh cũng không sợ ai ở đây cả.

Hiển nhiên là không ai nghĩ tới người mở miệng là thầy Tôn.

Thôi Kiệu Hôn kinh ngạc nhìn anh, chỉ thấy khuôn mặt kia hoàn toàn không biểu lộ cảm xúc. Bỗng nhiên cô cảm thấy rất buồn cười, có phải là mắng người như vậy sẽ rất là tổn thọ cho một người đàn ông đã hơn ba mươi không?

Nhưng mà vừa rồi anh cũng là vì cô thôi.

Thật là đáng yêu.

Thôi Kiệu Hôn chu môi, ngọt ngào dạ một tiếng.

Á Giáng Lân bị Tôn Dịch làm cho ngây người. Một lúc sau cô ta mới phục hồi, bấy giờ thì nhìn thấy Chu Lâm đang đau khổ hướng mắt về phía Thôi Kiệu Hôn.

Cô ta tức giận, quay đầu lại cười một tràn châm biếm: “Trò không ra trò, giáo sư không ra giáo sư. Hai người cũng hợp nhau lắm, đi đâu cũng tạo nên dấu ấn không thể quên.”

“Cũng như cô cả thôi, đi đâu cũng bôi phấn trên người lên chỗ khác.” Thôi Kiệu Hôn quay lại, cười nhạt, “Đồng phân thối nhất tôi từng giẫm lên chính là cô, đồ đê tiện!”

Đã là tiểu tam thì thôi, lại còn bày trò đứng trước mặt người khác mắng chửi nữa.

Thôi Kiệu Hôn thật không biết cấu tạo đầu óc của Á Giáng Lân được làm từ cái gì, nếu không phải học chung trường với cô ta, Kiệu Hôn còn cho rằng đầu óc cô ta là từ phân trào ngược lên trên.

Á Giáng Lân còn muốn gân cổ lên mắng, nhưng mà Chu Lâm đã kịp thời ngăn lại.

Tay cô ta bị móng Chu Lâm bấu vào đến phát đau, anh ta nghiêng rặng, thật sự hận không thể đập chết người phụ nữ ngu xuẩn này.

Nhân viên trong cửa hàng cảm thấy sợ hãi, dù sao thì chuyện khách quý cũng không tới phiên người như bọn họ chen vào. Nhưng mà đây là chỗ công cộng, thấy chuyện cũng có thể đi xuống thì cô ấy (Nhân viên) mới bước ra.

“Thôi tiểu thư, cô có muốn xem tiếp đồ không?” Trước mắt thì hai người Thôi Kiệu Hôn vẫn có giá trị khách hàng hơn.

Tôn Dịch bị mất hứng, nhưng mà anh cũng không vì chuyện này mà không thể không mua đồ đẹp cho Thôi Kiệu Hôn được, cho nên Tôn Dịch trả lời thay: “Ừ có.”

Thôi Kiệu Hôn cười khế, cuối cùng chỉ liếc mắt nhìn hai người kia một cái, sau đó cũng không thèm để ý nữa, ôm tay Tôn Dịch bước đi.

Chu Lâm vừa cảm thấy mất mặt, vừa cảm thấy buồn khổ.

Rõ ràng là anh ta có thể êm xuôi bước ra khỏi đó, nhưng đều tại Á Giáng Lân kia.

Ban này lúc ra khỏi cửa hàng, anh ta cũng không có chở cô ta về, một mạch đi về xe mình, bỏ lại cô ta ở phía sau.

Chu Lâm biết rõ Á Giáng Lân sẽ tức điên lên, đó là cái giá cô ta đáng phải trả!

Một kẻ vô liêm sỉ không biết điều, vậy mà Chu Lâm lại bị cô ta nắm thóp. Điều này thật khiến cho Chu Lâm cảm thấy rất bất lực.

Anh ta lái xe về nhà, nhanh chóng thay đổi mặt mã chia khóa, sau đó một mình lên lầu.

Những bức hình ngày trước chụp chung với Thôi Kiệu Hôn đã bị Á Giáng Lân thừa lúc anh ta không có ở nhà mà vứt bỏ, chỉ còn lại vài tấm để trong tủ.

Mặc dù trong lòng thầm biết rằng anh ta không thể cứu vãn được mối quan hệ này, nhưng mà Chu Lâm vẫn thật sự mong muốn mình sẽ có thể còn nằm trong tim Thôi Kiệu Hôn dù chỉ một chút.

Nhưng xem ra anh ta đã mong mỏi một chuyện không thực.

Thôi Kiệu Hôn thật sự đã vứt Chu Lâm ra khỏi tâm trí mình từ lâu rồi.

Quá khứ đẹp đến mấy, thì chút chuyện kia đã bị vấy bẩn. Đó là điều mà ai cũng biết.

Thôi Kiệu Hôn muốn mua thêm vài món đồ mới để ngày mai có thể đi ký hợp đồng.

Tôn Dịch muốn mua cho cô gái nhỏ của mình một vài niềm vui vật chất.

Hai người ai cũng có cái để muốn, cuối cùng là mua nhiều đến bốn tay hai người xách cũng không nổi.

Về đến nhà, hai người ngồi phịch xuống ghế sofa, đồ ném hết sang một bên, uống ngụm nước khoáng, Thôi Kiệu Hôn mới nhăn mặt hỏi: “Có phải em mua quá nhiều đồ rồi không?”

Tôn Dịch nắm lấy tay cô nắn nắn, ban nãy cô cũng xách một ít, lòng bàn tay có chút ửng đỏ, thật là xót chết lòng anh.

“Chỉ cần em thích là được rồi, bấy nhiêu thì có tính nhiều gì chứ.”

Thôi Kiệu Hôn để mặc anh, “Nhưng mà thật phí tiền.”

“Phí cái gì!” Tôn Dịch hôn lên mu bàn tay cô một cái, “Mua đồ cho em thì không được gọi là phí. Tiền anh làm ra bấy lâu nay cũng chỉ đợi để em xài thôi.”

Thôi Kiệu Hôn: “...”

Những lời này anh học ở đâu vậy?

“Kiệu Hôn.” Tôn Dịch vẫn nhẹ nhàng nắn tay cô, anh gọi, “Anh có dự tính tuần tới sẽ ra Bắc Kinh.”

Thôi Kiệu Hôn giật mình, “Ra Bắc Kinh? Sao lại đột ngột vậy?”

Chẳng phải bọn người Lý Nhĩ Vy nói qua đột kiểm tra các giáo sư mới bắt đầu cuộc trao đổi sao, sao lại đi sớm vậy chứ?

Tôn Dịch nghĩ tới hình như cô vẫn chưa biết chuyện mình là “con ông lớn”, hơn nữa còn đang tiếp nhận vai trò làm tổng giám đốc.

Vốn dĩ Tôn Dịch cũng muốn nói cho cô biết từ sớm, nhưng mà nể hà ngày đầu tiên quen nhau đến nay vẫn không có thời gian, hơn nữa anh không có ý định sẽ làm công việc này. Chỉ là vì chuyện các cô cậu trẻ tuổi thật sự không biết điều, và lại việc làm giáo sư cũng sợ không đủ kinh tế bằng một nửa việc quản lý nhà hàng và công ty của anh.

Muốn để cuộc sống của anh thêm một cô gái, chăm lo dư dả thì không thể làm một giáo sư thông thường thôi được.

Tôn Dịch mỉm cười, anh nhìn thẳng mắt cô nói: “Thật ra ngoài làm giáo sư Luru Sơ, chủ của chuỗi nhà hàng Tôn thị, anh còn đang tiếp nhận chức tổng giám đốc nhánh công ty của tập đoàn Phiên Hoàn. Ban đầu anh nghĩ mình sẽ không có thời gian làm việc văn phòng này, nhưng mà thời thế bắt buộc, cho nên anh sẽ bắt đầu tiếp nhận.”

“Tuần tới tổng công ty sẽ mở một cuộc họp, anh sẽ phải ra Bắc Kinh để cắt băng khánh thành.”

Tôn Dịch nói một hơi, lúc này thì Thôi Kiệu Hôn đã rơi vào trạng thái mơ hồ.

Sớm biết Tôn Dịch không phải thuộc dạng tầm thường, nhà hàng Tôn thị thì Thôi Kiệu Hôn cũng đã biết qua, nhưng mà cô còn không biết anh còn làm cho tập đoàn Phiên Hoàn.

Mặc dù không rõ là tập đoàn đó làm về lĩnh vực gì, nhưng mà tên tuổi của Phiên Hoàn thật sự rất lớn. Bạn bè cô ai cũng muốn sau khi tốt nghiệp đại học thì có thể được xin một chân vào đó làm việc. Hơn nữa nghe nói ở đây làm ăn rất tốt, lúc trước Chu Lân còn muốn xin vốn đầu tư của tập đoàn này.

Cả bạn trai cũ của Tường Lệ còn mua cổ phiếu của Phiên Hoàn để kiếm tiền ăn chơi.

Vậy mà Tôn Dịch lại là tổng giám đốc.

Có phải cô đang nằm mơ không?

Tôn Dịch không biết Thôi Kiệu Hôn đang nghĩ gì, chỉ thấy cô yên lặng như vậy thì tưởng rằng cô đang không vui vì mình đã giấu chuyện này.

“Kiệu Hôn, không phải là anh không muốn nói sớm với em chuyện này, chỉ là thời gian qua anh không có dịp nào để nói, và lại chuyện tiếp quản công ty gia đình chỉ là chuyện đột ngột mong muốn, cho nên tới bây giờ anh mới có thể nói với em.”

Thôi Kiệu Hôn lắc đầu, cô hỏi: “Anh làm cho Phiên Hoàn bao lâu rồi?” Nếu như ngày nào cũng lên lớp như vậy, thời gian đâu mà anh làm?

Tôn Dịch đáp: “Trước đến nay anh chưa từng tham gia công tác nào cả.”

“Vậy sao anh có thể trở thành tổng giám đốc?” Đây là thắc mắc từ khi mới anh mới bắt đầu nói của Thôi Kiệu Hôn.

Tôn Dịch nhướn mày, anh hôn mạnh lên mu bàn tay cô rồi nói: “Anh họ Tôn, chủ tịch tập đoàn Phiên Hoàn cũng họ Tôn.”

Ba anh tên là Tôn Trường, anh hai anh là Tôn Sâm, anh là Tôn Dịch, em út anh tên là Tôn Thiệu.

Thôi Kiệu Hôn nghe qua cũng biết anh là con trai của chủ tịch, cho nên mới có thể lên làm giám đốc.

Nói như vậy...

“Anh là rùa vàng.” Thôi Kiệu Hôn bật thốt lên, “Tôn kim quy!”

(Kim quy: rùa vàng).

Tôn Dịch: “...”

“Oa, em không biết anh là nhân vật lớn đến vậy.” Thôi Kiệu Hôn nâng tay ôm mặt Tôn Dịch, ánh mắt soi xét từng chút một, “Nếu vậy thì khuôn mặt này bán ra chắc sẽ được rất là nhiều tiền, cả cái tay nữa, ngực nữa, bụng nữa.”

Thôi Kiệu Hôn múa tay múa chân trên người anh, miệng chu ra nói từng bộ phận một, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng tươi tắn, thật sự khiến người khác muốn làm chuyện có lỗi.

Tôn Dịch bật cười, anh vươn tay kéo cô đến, một phen ôm lấy cô vào lòng.

“Kiệu Hôn, anh bán thân này cho em, cả gia sản này và sau này của anh nữa, có chịu không?”

“Em không có tiền nhiều như vậy.” Thôi Kiệu Hôn vỗ vỗ ngực anh, “Em thậm chí không biết mình có đủ xứng đáng để mua người như anh không.”

Trong giọng điệu rõ ràng là có chút gì đó không vui, hòa thêm ánh mắt kiên dè vô cùng kỳ lạ.

Tôn Dịch không hiểu vì sao Thôi Kiệu Hôn lại nói những lời này, anh siết chặt eo cô, nhỏ giọng nói: “Em không cần dùng tiền, anh chỉ sợ anh không xứng đáng với em, làm sao em có thể không xứng đáng cho được?”

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Cái Gì Gọi Là Ngã Lòng?

ditor: PNam Tiểu Thư

Về mặt Thôi Kiệu Hôn dường như chẳng có gì thay đổi. Tôn Dịch rất bất đắc dĩ, anh gác cằm lên vai cô nói: “Bảo bối giận anh không nói với em chuyện này sớm hơn à?”

Thôi Kiệu Hôn xoay mặt sang chỗ khác, “Nếu anh nói em sớm hơn về công việc của anh, có lẽ sẽ không ai nói em là được anh bao nuôi.”

Vốn dĩ ban đầu Thôi Kiệu Hôn không muốn lấy anh làm nhân vật bao nuôi này, chỉ là trùng hợp được anh giúp lúc mới gặp nhau cho đến hiểu lầm trên diễn đàn nên cô mới làm quen với anh. Lúc đó ai cũng chỉ biết nhà anh làm ăn lớn, cái chính là “nhà anh” chứ không phải là “anh”.

Cho nên lúc mọi người nói cô là được Tôn Dịch bao nuôi, Thôi Kiệu Hôn cũng không nghĩ nhiều. Nhưng hiện giờ nhớ lại lời của Á Giáng Lận ban nãy, bỗng nhiên trong đầu Thôi Kiệu Hôn trôi ra suy nghĩ, nếu mọi người biết anh là giám đốc lớn, vậy thì chẳng phải nói cô chính xác là ôm mộng anh ăn tiền nhà anh sao?

Thôi Kiệu Hôn thật sự không muốn dính cái danh này cùng với Tôn Dịch, nhất là trong thời điểm này.

Tôn Dịch cười khê, “Sau này sẽ không ai dám nói như vậy nữa. Kiệu Hôn, anh tự tin chắc chắn được điều đó.”

Thôi Kiệu Hôn nói: “Chẳng phải anh nói tuần sau anh sẽ đi Bắc Kinh sao? Anh đi rồi thì sao có thể chắc chắn được?”

“Nếu em lo lắng đến vậy thì đi cùng anh đi.” Tôn Dịch nhún vai, “Chuyện này rất dễ giải quyết, chỉ cần em lúc nào cũng ở cạnh anh thì em sẽ yên tâm đúng không?”

Thôi Kiệu Hôn nhún mày, “Ý em không phải như vậy.”

“Vậy thì như thế nào?” Mùi hương từ tóc cô tỏa ra mùi thơm nhẹ, anh hít mũi, mùi hương đó nhanh chóng truyền đến tứ chi.

“Nếu em muốn thì sẽ không một ai biết được chuyện anh làm giám đốc công ty Phiên Hoàn. Hơn nữa thời gian anh đi Bắc Kinh cũng không lâu, cho nên sẽ không làm chậm trễ thời gian lên lớp.”

Thôi Kiệu Hôn hồ nghi nhìn Tôn Dịch, “Việc làm ở công ty nhiều đến vô kể, anh còn có thời gian lên lớp nữa sao?” Nhớ tới lúc trước Chu Lâm làm giám đốc ở công ty anh ta, ngày nào cũng phải đến công ty một lần. Có khi còn nghỉ học mấy ngày liền để đi công tác gì đó.

Nếu nói Phiên Hoàn này còn có quy mô lớn hơn gấp mấy lần công ty của Chu Lâm, vậy thì thời gian của Tôn Dịch ắt hẳn sẽ cần nhiều hơn.

Tôn Dịch cũng biết chuyện này, nhưng anh cũng đã có ý định riêng từ sớm rồi.

“Em tốt nghiệp thì anh sẽ nghỉ dạy.”

“Sao?” Thôi Kiệu Hôn giật mình đến bật dậy, “Sao lại nghỉ dạy? Anh là giáo sư lâu năm của Lưu Sơ đó.”

“Dù sao thì công việc này cũng không thể dư dả được, vả lại sau này chắc chắn anh sẽ không có thời gian.” Tôn Dịch cười nói, “Vả lại em chỉ còn một năm nữa thôi, em không có ở trường thì anh cũng không có hứng đi dạy.”

Cô không ở trường thì quả thật là anh cũng không muốn đi dạy, ý nghĩ này chỉ là mới đây thôi, nhưng mà Tôn Dịch thật sự cảm thấy rất nhàm chán khi không được nhìn thấy cô.

Giống như việc đi đâu cũng có thể nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp này sẽ khiến anh có sức sống hơn vậy.

Thôi Kiệu Hôn bị lời này làm cho đỏ mặt, cô ngượng ngùng cười cười.

“Có ai lại nói như vậy không?” Thôi Kiệu Hôn ngồi xuống, nhẹ nhàng lọt vào lòng Tôn Dịch, “Em không rõ bằng anh, chỉ cần anh quyết định thì em sẽ ủng hộ theo thôi.”

Nhìn cô gái mình yêu như một con mèo nhỏ như vậy, Tôn Dịch hít một hơi thật sâu, không kiềm được mà tiến đến cặp môi đang hé nhỏ kia.

Nụ hôn chậm rãi dịu dàng, nhẹ nhàng đánh bay những phiền muộn của ngày hôm nay.

Cái gì mà giận dữ, cái gì là nhớ nhung, cái gì là yêu chiều, Tôn Dịch đều truyền hết qua nụ hôn ngọt ngào này.

Thôi Kiệu Hôn vòng tay qua cổ anh, vòng eo bị Tôn Dịch siết lại cảm thấy ê nhức. Cô rướn người, đè mạnh anh xuống ghế, bàn tay như rắn nước vuốt ve cần cổ thon cao của người đàn ông.

Hơi thở cả hai đều trầm đục, dường như ánh đèn sáng trên trần cũng không làm ảnh hưởng gì. Cúc áo Tôn Dịch lần lượt bị cởi bỏ, vòm ngực rộng chớp mắt hiện ra, Thôi Kiệu Hôn thở dốc, cô nhìn anh, nhẹ nhàng cười một tiếng.

“Thầy Tôn, có muốn ăn em không?”

Giọng nói mê người, đôi mắt sáng nước câu lấy hồn anh. Tôn Dịch cảm giác mình như bị rơi vào bẫy, dù biết lối thoát nhưng lại chẳng muốn rời ra.

Anh nâng đầu, vì sao lại không muốn?

Trên giường vẫn còn chút vương vấn mùi hương hoan ái của đêm hôm qua. Tôn Dịch đã đi từ sớm, Thôi Kiệu Hôn sắp xếp lại chăn gối, vừa cười vừa nhớ lại những gì xảy ra thì không khỏi đỏ mặt.

Sáng nay cô phải đến phim trường, vì để đảm bảo thời gian cho nên Thôi Kiệu Hôn gọi xe đến trước, sau đó mới nhanh chóng xuất phát.

Hợp đồng cũng không dài dòng, vì ở đó cũng có Giang Hoa, cô ấy cũng giúp Thôi Kiệu Hôn xem qua hợp đồng vài lần, cảm thấy ổn rồi thì mới ký.

Xong xuôi tất cả, lúc này đạo diễn mới nói: “Trong quá trình chắc chắn sẽ có một vài phân cảnh thân mật, việc này nhất định phải có, cô Thôi nếu có gì vướng bận thì xin hãy cân nhắc trước.”

Thôi Kiệu Hôn cũng rõ điều này, cô gật đầu, “Tôi đã biết, cảm ơn đạo diễn Kim.”

Kim Chính Đạo gật đầu hài lòng, nói vài câu rồi mới rời đi.

Giang Hoa thấy Thôi Kiệu Hôn thật biết điều, những chuyện này nếu nói với người mới khẳng định sẽ rất phiền, vậy mà cô lại có thể thoải mái như vậy.

Nhớ tới lần đầu vào lĩnh vực này, Giang Hoa cũng đã rất khó khăn trong vấn đề đó, điều này khiến cô không khỏi cảm khái hỏi: “Kiệu Hôn, em thật sự có thể đóng những cảnh thân mật sao?”

Thôi Kiệu Hôn biết đây không phải câu hỏi châm biếm, cho nên cười nói: “Em cũng không chắc, chỉ có thể cố gắng thôi.”

Giang Hoa vung tay, “Thật ra cũng không có gì là quá đâu, dù sao vai diễn của em cũng là kiểu nữ, cho nên mấy cảnh đó là không thể tránh khỏi.”

“Dạ.” “Vả lại diễn viên đóng chung cũng không phải hạng xấu gì, cho nên em cứ yên tâm đi.” Giang Hoa cười ha ha hai tiếng, “Ngày trước chị còn rất ngượng ngùng, mong rằng em có thể làm tốt hơn chị.”

Thôi Kiệu Hôn nắm lấy túi xách, “Như thế nào thì em cũng không bao giờ có thể sánh bằng chị.”

Giang Hoa vuốt tóc cười, “Em quá lười rồi.”

Lúc ra khỏi phim trường thì Thôi Kiệu Hôn nhận được cuộc điện thoại của Tôn Dịch, anh nói sẽ cùng đi ăn trưa, bảo cô đứng đó đợi anh một lát.

Thôi Kiệu Hôn đồng ý, chờ khoảng hơn mười phút thì Tôn Dịch cũng tới.

“Lúc anh gọi em là anh đang trên đường.” Tôn Dịch vòng xe, “Cho nên mới tới nhanh như vậy.”

“Dạ.”

Tôn Dịch hỏi: “Ký hợp đồng như thế nào rồi?”

“Rất tốt.” Thôi Kiệu Hôn lấy điện thoại ra xem ghi chú, “Tuần sau em sẽ bắt đầu vào vai, hiện giờ vẫn là thời gian chuẩn bị lời thoại trước.”

Tôn Dịch gật đầu, “Em còn phải học thuộc lời thoại, thật là mệt nhọc.”

“Không sao cả, dù sao mỗi phân cảnh đều có một đoạn thoại khác nhau, cho nên cũng không quá lo lắng.”

Tôn Dịch nhìn sang, “Bỗng nhiên anh cảm thấy em rất thích làm diễn viên?”

Thôi Kiệu Hôn cười cười, “Không tới nỗi rất thích đâu, chẳng qua nếu phù hợp với mình thì làm thôi. Và lại em cũng rất lười làm những việc vận dụng trí não.”

“Vận dụng trí não?” Tôn Dịch phì cười, “Nhưng vào giới này thật sự rất khổ. Em gái của bạn thời đại học anh cũng làm diễn viên, con bé đó suốt ngày đi đi về về, thời gian ở nhà thậm chí có thể đếm trên đầu ngón tay, có khi cả tháng còn không thấy xuất hiện ở nhà.”

Anh thật không muốn Kiệu Hôn như vậy chút nào.

Cảm tưởng đến cảnh ngày nào cũng chỉ biết nhớ nhưng ở nhà, thật sự là phiền chết anh. Cũng vì nghĩ đến vấn đề này mà từ sáng đến giờ Tôn Dịch chẳng thể nào tập trung dạy học được.

Thôi Kiệu Hôn nghe anh nói vậy thì hơi suy nghĩ một chút, cô đáp: “Cũng không hẳn ai cũng như ai, có lẽ là do em gái của bạn anh nổi tiếng, biết đâu sau này em cũng không có như vậy.” Ngừng một lát, cô lại nói: “Huống hồ chỉ không biết sau khi đóng Thêu Hoa xong thì em có còn cơ hội tham gia phim gì nữa không.”

“Chắc chắn là sẽ có.”

“Vi sao chứ?”

Tôn Dịch hí hóp mắt, “Anh nói rồi, vì em đẹp.”

Thôi Kiệu Hôn: “...” Đẹp thì có thể làm được tất cả sao?

Hiển nhiên là cô không chắc chắn về việc này, dù sao thì rất nhiều năm sau có rất nhiều nữ minh tinh khác nói lại vấn đề trên. Và không có gì phải lo lắng cả, fan hâm mộ cô rất nhiều, người đẹp mà... Đi đâu cũng đều có lợi cả.

Bởi vì buổi chiều Tôn Dịch còn có tiết, Thôi Kiệu Hôn thì ở nhà nhàn chán, cho nên cô hẹn ba người bạn của mình đi ăn.

Lý Nhĩ Vy uống một ngụm bia, đầu mày đuôi mắt đều vui vẻ nói: “Sau này nhờ phúc Hôn Hôn rồi, ha ha.”

“Phúc gì chứ.” Thôi Kiệu Hôn cắn một miếng sườn non, “Chẳng qua chỉ là đóng vài cảnh phim thôi, tớ còn không biết được khả năng của mình có tốt hay không.”

“Chẳng phải đã được chọn rồi sao? Nếu không tốt thì sao đạo diễn có thể chọn cậu được.” Tường Lệ chu môi, “Dù không tận mắt nhìn thấy cảnh cậu diễn thử, nhưng mà tớ tin chắc cậu sẽ làm rất tốt.”

Thôi Kiệu Hôn toét miệng cười, “Cảm ơn.”

“Thật ra thì cảnh diễn thử đó chẳng qua là tớ tự đưa vào tình huống của mình nên mới đạt thôi.” Thôi Kiệu Hôn nhớ lại ngày hôm đó, “À, bạn diễn thử của tớ là Vương Triệu Anh đó.”

Cả ba đồng loạt tròn mắt: “Sao? Vương Triệu Anh?”

Thôi Kiệu Hôn bật cười khúc khích, cô lấy điện thoại, mở weibo lên rồi nói: “Anh ta cũng là diễn viên nữa, anh ta nói lúc trước có theo dõi mình, chẳng qua sau này không còn nữa. Ngày hôm kia lúc kết thúc, mình với Vương Triệu Anh có kết bạn với nhau.”

Vương Triệu Anh là nam thần weibo, ba cô bạn kia hiển nhiên không ngờ tới số Thôi Kiệu Hôn lại tốt đến như vậy.

Thôi Kiệu Hôn lại nói: “Lúc đó tớ cũng rất ngạc nhiên, nhưng mà nhìn một lát mới nhớ tới anh ta là ai.”

“Cũng phải thôi, lúc trước trong mắt cậu ngoài Chu Lâm ra thì còn có ai nữa đâu.” Lý Nhĩ Vy bật thốt, nói xong mới biết mình nói sai, cô ngượng ngùng cười một tiếng.

Thôi Kiệu Hôn cũng không để ý, lại nghe Tường Lệ hỏi: “Cậu nói cậu đưa tình huống bản thân vào, vậy cảnh đó như thế nào vậy?”

Lục Phiến Nhu cũng rất tò mò, liên tục gật đầu bảo Thôi Kiệu Hôn kể lại.

Ngẫm tới nếu như các bạn của cô biết cô đánh nam thần như vậy, có chắc rằng sẽ buông tha không đây?

Thôi Kiệu Hôn hắng giọng, qua loa tường thuật lại hết sự việc. Suy nghĩ hết từ đầu đến cuối, Tường Lệ tỏ vẻ thâm trầm nhìn người sắp được làm diễn viên nói: “Có phải cậu đã ngã lòng với thầy Tôn rồi đúng không?”

Thôi Kiệu Hôn không hiểu: “Ngã lòng?”

“Chính là kiểu của Lục Phiến Nhu với Vũ Khôi đó.”

Thôi Kiệu Hôn sắc: “Khụ!”

Bạn đang đọc truyện *Rượu Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.